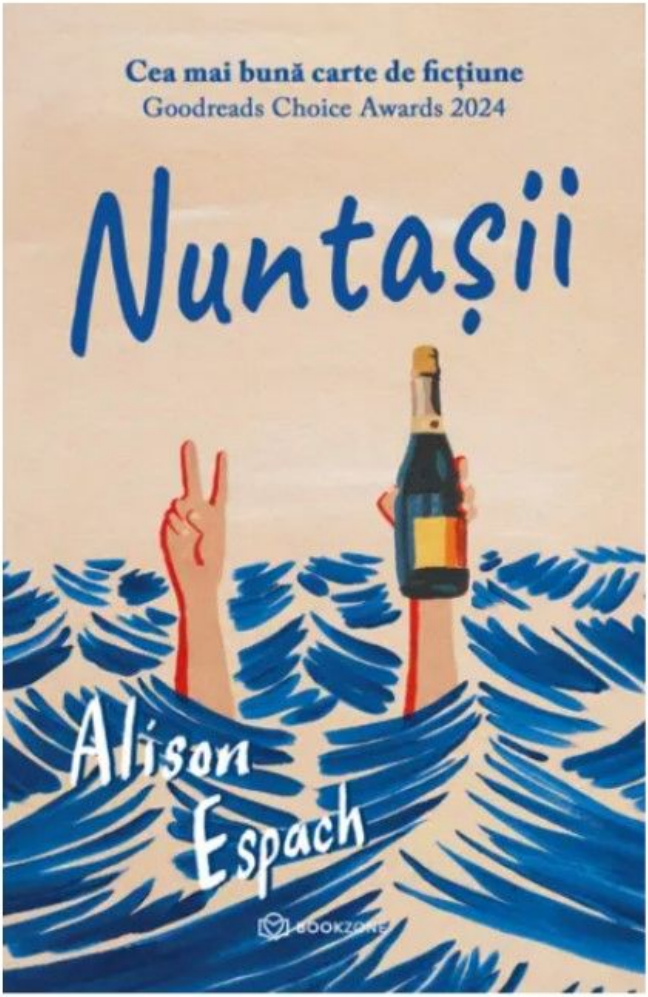
Cea mai bună carte de ficțiune
Goodreads Choice Awards 2024
Nuntașii
Alison Espach
BOOKZONE

Alison Espach

NUNTAȘII

Titlul original:
The Wedding People

Traducere de Diana Dorobanțu
EDITURA BOOKZONE
— 2025 —

MARȚI

Recepția de primire a invitaților

Hotelul arată exact așa cum spera Phoebe. Stă pe marginea stâncii ca un câine bătrân și nobil, așteptându-i răbdător sosirea. Nu vede oceanul din spatele lui, dar știe că este acolo, la fel cum știa că soțul ei se afla în birou scriind la manuscris atunci când parca în fața casei.

Dragostea era un fir invizibil care îi conecta în permanență.

Phoebe iese din taxi. Un bărbat în uniformă vișinie se apropie cu o atitudine atât de solemnă, încât momentul pare

să fi fost regizat cu mult timp în urmă. Acest lucru îi întăreşte certitudinea că a luat decizia corectă.

— Bună seara, spune bărbatul. Bine aţi venit la Cornwall Inn. Pot să vă iau bagajele?

— Nu am bagaje, spune Phoebe.

Când a plecat din St. Louis, i se păruse important să lase totul în urmă – soţul, casa, bagajele. Era timpul să meargă mai departe, lucru pe care îl ştia pentru că asta era ceea ce conveniseră anul trecut, la sfârşitul audierii pentru divorţ. Phoebe fusese atât de şocată de caracterul definitiv al conversaţiei lor, de felul în care soţul ei îi spusese „OK, ai grijă de tine acum", de parcă ar fi fost poştaşul care îi ura toate cele bune. Nu a fost în stare să facă nimic altceva decât să zacă în pat, să bea gin tonic şi să asculte zgomotul frigiderului când făcea gheaţă. Nu că ar fi avut unde să meargă. Se întâmpla în perioada carantinei, când ieşea din casă doar pentru gin şi hârtie igienică şi preda cursurile online purtând zilnic aceeaşi bluză neagră, pentru că, sincer, ce altceva ar fi putut să poarte? Când carantina s-a încheiat, nici măcar nu-şi mai amintea.

Acum, însă, Phoebe stă în faţa unui hotel din Newport, vechi din secolul al XIX-lea, îmbrăcată într-o rochie de mătase verde smarald, singura piesă din dulapul ei despre care poate spune cu sinceritate că încă o iubeşte, probabil pentru că este singura pe care nu a purtat-o niciodată. Ea şi soţul ei nu făcuseră niciodată ceva suficient de pretenţios pentru o astfel de ţinută. Erau profesori. Erau relaxaţi. Comozi. Se simţeau atât de confortabil doar să stea lângă şemineu cu motanul în poală. Le plăceau lucrurile simple, apa de la robinet, orice se transmitea la televizor, ce era în frigider, cele mai banale cămăşi, pentru că nu ăsta era rolul hainelor? Să dovedeşti că eşti normal? Să dovedeşti că, indiferent de circumstanţe, eşti o persoană care poate să îmbrace o cămaşă?

Dar în acea dimineață, înainte de a se urca în avion, Phoebe s-a trezit şi a ştiut că nu mai era normală. Totuşi, şi-a prăjit o felie de pâine. A făcut un duş. Şi-a uscat părul. Şi-a adunat notițele pentru cursul din a doua zi a semestrului de toamnă. A deschis dulapul şi s-a uitat la toate hainele pe care le cumpărase la un moment dat doar pentru că arătau ca nişte cămăşi pe care un profesor ar trebui să le poarte la locul de muncă. O grămadă de bluze într-o singură culoare, variantele feminine ale celor pe care le purta soțul ei. A ales una gri, a ținut-o în fața oglinzii, dar nu a reuşit să o îmbrace. Nu putea să meargă la muncă şi să stea lângă imprimanta de la birou, prefăcându-se interesată de discursul nesfârşit al colegului ei despre importanța uimitoare a brânzei în teologia medievală.

În schimb, s-a îmbrăcat cu rochia verde smarald. Şi-a pus pantofii aurii cu toc de la nunta lor. Perlele masive pe care soțul ei i le-a aşezat pe ochii ca un văl, în noaptea nunții lor. S-a urcat într-un avion, a băut un gin tonic impresionant de bun, care fusese atât de plăcut şi de răcoritor când îi alunecase pe gât, încât aproape că nici nu a simțit că o dureau bătăturile de la picioare când a coborât din avion.

— Pe aici, doamnă, spune bărbatul în vişiniu.

Phoebe îi dă bărbatului douăzeci de dolari, iar el pare surprins că i se dă bacşiş pentru că nu a făcut nimic, dar pentru Phoebe nu contează. A trecut mult timp de când un bărbat s-a ridicat imediat când a văzut-o ieşind dintr-o maşină. Au trecut mulți ani de când soțul ei ieşea din birou pentru a o întâmpina când ajungea acasă. Este plăcut să fii aşteptată, să ai impresia că sosirea ta este un eveniment important. Să ți se audă zgomotul tocurilor când urci scările vechi de cărămidă. A vrut întotdeauna să scoată acest sunet, să se simtă impunătoare şi demnă intrând într-o sală de curs, dar sălile de la universitate aveau podelele acoperite cu mochetă.

Urcă scările, trece pe lângă lampadarele negre şi impunătoare şi pe lângă leii de granit care păzesc uşile. Trece dincolo de draperii şi ajunge în hol şi i se pare normal. De parcă ar păşi înapoi în timp, într-o lume mai veche, care probabil nu era mai bună, dar cel puţin era îmbrăcată în catifea bogată.

Apoi vede coada de la recepţie.

Este atât de lungă – genul de coadă pe care se aştepta să o vadă la aeroport şi nu într-o reşedinţă victoriană cu vedere la ocean. Şi totuşi, coada este acolo, întinzându-se prin tot holul şi trecând de scara veche de stejar. Şi oamenii care stau acolo sunt îmbrăcaţi nepotrivit – poartă jachete antivânt, blugi şi adidaşi. Cămăşile normale pe care Phoebe le purta cândva. Par atât de obişnuiţi, într-un mod aproape comic, alături de draperiile de catifea şi portretele cu rame aurii ale bărbaţilor cu barbă care împodobesc pereţii. Arată ca nişte oameni neclintiţi şi moderni, ancoraţi de pământ prin valizele lor cu rezistenţă de titan. Unii vorbesc la telefon. Alţii citesc diverse lucruri pe telefon, ca şi când ar fi pregătiţi să stea la această coadă pentru totdeauna şi poate că sunt. Poate că nici ei nu mai au familii. Este tentant pentru Phoebe să gândească aşa acum – să creadă că toată lumea este la fel de singură ca ea.

Dar nu sunt singuri. Stau în perechi sau grupuri de câte trei, unii ţinându-se de braţ, alţii cu o mână odih-nindu-se pe spatele cuiva. Sunt fericiţi, lucru pe care Phoebe îl ştie pentru că, din când în când, câte unul dintre ei strigă cât de fericit se simte.

— Jim! exclamă un bătrân, deschizându-şi braţele larg, ca un urs. Sunt atât de bucuros să te văd!

— Hei, bunicule Jim, îi răspunde un bărbat mai tânăr, pentru că se pare că aproape toată lumea de la coadă se numeşte Jim.

Cei doi Jim se îmbrăţişează şi se salută energic.

— Unde este unchiul Jim? Deja pe teren?

Chiar şi tânăra femeie care lucrează la recepție pare fericită – este atât de preocupată să-i privească în ochi pe fiecare şi să-i întrebe de ce se află acolo, deşi toți îi răspund la fel, iar ea le dă aceeaşi replică: „Oh, sunteți aici pentru nuntă! Ce frumos.” Pare sincer încântată de nuntă şi poate chiar este. Poate că este încă atât de tânără, încât are impresia că orice nuntă are cumva legătură cu ea. La fel se simțea Phoebe când era tânără, căutându-şi rochie cu o lună înainte, chiar dacă era doar un invitat oarecare la toate nunțile la care participa.

Phoebe se aşază la coadă. Stă în spatele a două tinere care țin în brațe rochii verzi identice. Una dintre ele are încă perna pentru gât cu model de leopard, folosită în avion. Cealaltă are un coc atât de înalt, încât şuvițele roşcate dezordonate îi cad pe frunte în timp ce răsfoieşte o revistă People. Discută în şoaptă, dezbătând care dintre ele a avut cea mai neplăcută călătorie cu avionul, cât de vechi e de fapt acest hotel şi de ce sunt oamenii atât de obsedați acum de Kylie Jenner. Ar trebui să ne pese că e mai atrăgătoare decât Kim Kardashian?

— Chiar este? întreabă Pernă de Gât. De fapt, întotdeauna mi s-au părut urâte amândouă.

— Cred că e adevărat pentru toată lumea, totuşi, spune Coc înalt. Oricine are un defect care îl face să pară urât. Inclusiv cei care sunt, cum să spun, frumoşi prin definiție. E ca o regulă de aur.

— Cred că vrei să spui regulă cardinală.

— Poate.

Coc înalt spune că, deşi este conştientă că are o frumusețe standard – lucru pe care i-a luat cinci ani de terapie să-l accepte – este conştientă şi de faptul că, atunci când zâmbeşte, i se văd prea mult gingiile.

— N-am remarcat niciodată asta, spune Pernă de Gât.

— Pentru că nu zâmbesc niciodată cu toată gura.

— De când te cunosc, tu nu ai zâmbit niciodată cu toată gura?

— Din liceu, nu.

Coada avansează şi Phoebe se uită în sus spre tavanul casetat, care este atât de înalt, încât începe să se întrebe cum poate fi curățat.

Un alt „Oh! Sunteți aici pentru nuntă!" şi Phoebe începe să-şi dea seama câți invitați sunt în hol. E ceva neliniştitor, ca în filmul Păsările, pe care soțul ei îl iubea atât de mult. Odată ce observă câțiva, îi vede peste tot. Invitați care se relaxează pe banca de catifea mov. Invitați care se sprijină de biblioteca încastrată în perete. Invitați care trag după ei valize atât de futuriste, încât par pregătiți să supraviețuiască şi unei călătorii pe lună. Bărbații în vişiniu adună toate bagajele în turnuri înalte şi solide, chiar lângă un semn mare şi alb pe care scrie „Bun-venit la nunta Lilei şi a lui Gary."

— Regula ta, cu siguranță, nu se aplică în cazul Lilei, spune Pernă de Gât. Adică, sincer, nu-mi vine în minte nicio ipostază în care ar putea fi urâtă.

— Aşa e, spune Coc înalt.

— Îți aminteşti când a fost aleasă să fie mireasa în prezentarea noastră de modă din ultimul an?

— Oh, da. Câteodată uit de asta.

— Cum poți să uiți aşa ceva? Eu mă gândesc la cât de ciudat a fost cel puțin o dată pe săptămână.

— Te referi la insistența consilierului nostru şcolar de a o conduce la altar?

— Mă refer mai mult la faptul că unele persoane, pur şi simplu, se nasc să fie mirese.

— De fapt, consilierul nostru şcolar cred că vine la nuntă.

— E ciudat. Dar pozitiv. Măcar aş cunoaşte pe cineva la nunta asta, spune Pernă de Gât.

— Ştiu. Practic, nu mai cunosc pe nimeni altcineva, spune Coc înalt.

— Ştiu, de când cu pandemia, am senzația: „OK, cred că pur şi simplu nu mai am prieteni."

— Nu-i aşa? Practic, singura persoană pe care o mai cunosc e mama.

Încep să râdă, apoi îşi împărtăşesc impresii despre zborul îngrozitor până aici, iar Phoebe face tot posibilul să le ignore, să se concentreze asupra grandorii holului. Dar e dificil. Invitații la nuntă sunt mult mai gălăgioşi decât oamenii obişnuiți.

Închide ochii. Simte că încep să o doară picioarele şi, pentru prima dată de când a plecat de acasă, se întreabă dacă nu ar fi trebuit să îşi aducă o pereche de pantofi comozi. Are atâția aliniați în dulap, stând degeaba, toți bleumarin.

— Şi ce ştii despre mire? şopteşte Pernă de Gât.

Coc înalt ştie doar ce i-a spus Lila pe scurt la telefon şi ce a aflat căutându-l pe internet.

— Gary este, de fapt, destul de plictisitor de spionat, spune Coc înalt, apoi şopteşte ceva despre faptul că e medic din Generația X cu o chelie atât de discretă, încât pare că are şanse să moară păstrându-şi aproape tot părul.

— Cum de nu l-ai spionat după ce Lila te-a rugat să-i fii domnişoară de onoare?

— Am stat departe de internet, spune Pernă de Gât. Psihologul meu mi-a cerut asta.

— Doi ani?

— Sunt logodiți de atât de mult timp?

— A cerut-o în căsătorie chiar înainte de pandemie. Coada avansează din nou.

— Dumnezeule, ce tapet!

Pernă de Gât şi-ar dori o cameră cu vedere spre ocean.

— Dacă priveşti oceanul, nivelul fericirii îți creşte cu cinci procente. Am citit un studiu.

În sfârşit, se aşterne liniştea. Phoebe se bucură de tăcerea lor. Poate să gândească din nou. Închide ochii şi şi-l imaginează pe soțul ei râzând în celălalt capăt al bucătăriei. Lui Phoebe i-a plăcut întotdeauna felul în care râdea, cum suna de la distanță. Ca o sirenă în depărtare, călăuzindu-i paşii. Dar apoi unul dintre cei trei bărbați pe nume Jim strigă:

— Iată mireasa!

— Jim! spune mireasa.

Mireasa coboară din lift şi intră în hol, purtând o eşarfă sclipitoare pe care scrie MIREASĂ, ca să nu existe nicio confuzie. Nu că ar fi putut fi confundată. Este clar mireasa; merge ca o mireasă, zâmbeşte ca o mireasă şi se învârte ca o mireasă atunci când se apropie de Coc înalt şi Pernă de Gât care stau în continuare la coadă, pentru că mireasa are voie să facă astfel de lucruri timp de două sau trei zile. Este o celebritate temporară, motivul pentru care toată lumea a plătit mii de dolari să vină aici.

— Sunt atât de bucuroasă să vă văd! strigă mireasa, îşi deschide brațele să le îmbrățişeze, iar săculeții plini de cadouri îi atârnă de încheieturi ca nişte brățări din iarbă de mare împletită.

Pernă de Gât şi Coc înalt aveau dreptate. Phoebe nu poate să descopere nimic urât la mireasă, iar asta ar putea fi chiar singura ei trăsătură urâtă. Arată exact aşa cum ar trebui să arate – în acelaşi timp zveltă şi delicată în rochia ei albă de vară, fără nicio urmă de lenjerie de corp pe dedesubt. Părul ei blond este aranjat într-o rețea de împletituri atât de complicată şi romantică, încât Phoebe se întreabă la câte tutoriale s-a uitat pe Instagram.

— Eşti frumoasă, spune Coc înalt.

— Mulțumesc, mulțumesc, spune mireasa. Cum a fost zborul?

— Fără incidente, minte Pernă de Gât.

Nu pomenesc nimic despre stolul neașteptat de pescăruși sau aterizarea de urgență pentru că mireasa este aici. Este treaba lor să o mintă pe mireasă pe tot parcursul nunții, să îi spună că au avut o călătorie foarte plăcută, să fie entuziasmate de perspectiva unei nunți în Newport după doi ani în care nu au făcut, practic, nimic.

— Când facem cunoștință cu Gary? întreabă Coc înalt.

— Va fi la petrecere mai târziu, evident.

— Adică, evident, spune Pernă de Gât și încep să râdă.

Mireasa împarte săculeții din iarbă de mare (cu „provizii de urgență"), iar fetele scot un strigăt când ridică sticlele cu băuturi alcoolice de dimensiuni normale. Diferite tipuri, explică mireasa. Le-a luat când ea și Gary au călătorit prin Europa luna trecută.

Whiskey. Rioja. Vodcă.

— Oh, ce elegant, spune Coc înalt.

Mireasa zâmbește, mândră de ea însăși. Mândră că e genul de femeie care se gândește la alte femei mai puțin norocoase în timp ce călătorește prin Europa cu logodnicul ei doctor. Mândră că în urma călătoriei a devenit o femeie care știe ce să bea și ce să nu bea.

— Asta este pentru tine, i se adresează mireasa cu atâta intimitate, încât Phoebe se simte ca o verișoară pierdută din copilărie.

De parcă, odinioară, ar fi jucat împreună cărți în subsolul dubios al casei bunicului sau ceva de genul ăsta. Mireasa îi întinde unul dintre săculeți, apoi o îmbrățișează foarte strâns, de parcă ar fi exersat îmbrățișările de mireasă, așa cum soțul lui Phoebe obișnuia să exerseze strângerile de mână academice înainte de interviuri.

— O mică atenție pentru a-ți mulțumi că ai venit până aici. Ştim că nu a fost uşor să ajungi!

De fapt, lui Phoebe îi fusese foarte uşor să ajungă aici. Nu şi-a întrerupt corespondența, nu a căutat vreun copil din cartier care să ude grădina şi nici nu l-a rugat pe Bob să-i preia cursurile, aşa cum făcea întotdeauna înainte de vacanțe. Nici măcar nu a curățat firimiturile de pâine prăjită de pe blatul din bucătărie. Pur şi simplu, şi-a pus rochia, a ieşit din casă şi a plecat aşa cum nu a mai făcut-o niciodată.

— Oh, eu... începe Phoebe.

— Ştiu, ştiu la ce te gândeşti, spune mireasa. Cine naiba bea vin cu aromă de ciocolată?

Mireasa este bună. O mireasă foarte bună. Este uimitor să ți se vorbească aşa după doi ani de izolare intensă, timp în care ai tot spus „Ce este literatura?" unor pătrățele negre de pe ecranul computerului şi niciunul nu ştia sau niciunuia nu-i păsa sau niciunul nu asculta. „Ce este literatura?", întreba Phoebe, din nou şi din nou, până când nici măcar ea nu mai ştia răspunsul.

Şi acum, să primească o îmbrățişare şi un săculeț cu o sticlă de vin cu aromă de ciocolată fără niciun motiv. Să fie privită drept în ochi de o străină frumoasă după atâția ani în care soțul ei nu o mai privise în ochi. Lui Phoebe îi vine să plângă. O face să îşi dorească să fi venit aici pentru nuntă.

— Dar e mai bun decât crezi, spune mireasa. Germanilor le place, se pare.

Mireasa zâmbeşte şi Phoebe vede un rest de mâncare între cei doi dinți din față. Iată: singurul detaliu care o face pe mireasă urâtă astăzi.

— Următorul! strigă femeia de la recepție.

Phoebe are nevoie de un moment să-şi dea seama că era rândul ei. Le vede pe Coc înalt şi Pernă de Gât intrând deja

în lift. Îşi ia geanta, îi mulţumeşte miresei şi se îndreaptă spre recepție.

— Şi dumneavoastră sunteți aici tot pentru nuntă?

Întreabă femeia.

Numele ei este Pauline.

— Nu, recunoaşte Phoebe. Nu sunt pentru nuntă.

— Oh, spune Pauline.

Pare dezamăgită. De fapt, încurcată. Priveşte în depărtare spre mireasă.

— Credeam că toată lumea de aici este aici pentru nuntă.

— Sigur nu sunt aici pentru nuntă. Dar am făcut o rezervare în această dimineață.

— Oh, te cred, spune Pauline, tastând în timp ce vorbeşte. Cred că s-a făcut o mare greşeală. E posibil să fi fost din vina mea. Ne cerem scuze, dar nu avem personal suficient de când cu Covidul.

Phoebe aprobă din cap.

— Lipsă de forță de muncă.

— Exact, spune Pauline. OK, cum vă numiți?

— Phoebe Stone.

Este adevărat. Acesta este numele ei, numele pe care a ajuns să-l considere al ei. Şi totuşi, se simte ca şi când ar minți când îl rosteşte acum, pentru că este numele de familie al soțului ei. De fiecare dată când se aude spunându-l, parcă iese din propriul corp. O face să se vadă de sus, ca o pasăre, aşa cum o văd probabil şi invitații şi este sigură că de acolo, de sus, pot observa singurul detaliu urât în ceea ce o priveşte: părul. Ar trebui să facă ceva în legătură cu părul ăsta. I-a ieşit complet din minte să se pieptene de dimineață.

— Poftiți, spune Pauline.

Este atât de concentrată acum să ofere un serviciu de calitate, încât nici măcar nu îşi ridică privirea când unul

dintre invitați trece prin ușile rotative și alunecă pe podea în spatele lui Phoebe.

— Unchiule Jim! Oh, Dumnezeule! Ești bine? strigă mireasa.

Unchiul Jim nu este bine. Este întins pe podea, strigând ceva despre glezna lui și despre podea, care este o podea îngrozitoare, spune el, nemaivorbind că e absolut ridicolă. Bărbații în vișiniu se adună în jurul lui și încep să-și ceară scuze pentru podea, care da, da, sunt de acord că este cea mai proastă podea, chiar dacă Phoebe observă că este din marmură italiană.

— Poftiți, spune Pauline. Pauline este o eroină. Stați în camera Roaring Twenties[1].

— Fiecare cameră reprezintă o decadă? întreabă Phoebe.

Își imaginează fiecare cameră având propriul său stil de coafură. Propriul război. Propriile succese și eșecuri pe piața bursieră. Propria definiție a feminismului.

— Știți, de fapt nu știu care sunt toate temele!

Spune Pauline. Sunt nouă. Mi se par destul de aleatorii.

Dar este o întrebare excelentă.

Deschide sertarul, căutând cheia potrivită.

— Este penthouse-ul nostru, spune ea. Singurul apartament care are cu adevărat vedere spre ocean.

Sună ca o replică repetată de multe ori, de parcă Pauline îi șoptește fiecărui oaspete ceva pentru a-l face să se simtă special. „E singura cameră cu un birou care a aparținut familiei Vanderbilt. E singura cameră cu o aprovizionare infinită de hârtie igienică.”

— Minunat, spune Phoebe.

---

[1] *Roaring Twenties (Anii Nebuni), termen colocvial pentru anii 1920, în special în Statele Unite și alte țări occidentale, se referă la o perioadă caracterizată de prosperitate economică, schimbări sociale și culturale rapide și o atmosferă de optimism exuberant (n. Tr.).*

— Deci, ce vă aduce la Cornwall Inn?

Chiar dacă ştia că această întrebare urma să vină, Phoebe este surprinsă. Când şi-a imaginat cum va fi aici, nu s-a gândit că va trebui să stea de vorbă cu cineva. Pur şi simplu, nu mai este obişnuită să facă asta.

— Aici e colțul meu de rai, spune Phoebe fără să se gândească.

Nu este chiar adevărat, dar nu este nici vreo minciună.

— Oh, deci ați mai stat la noi? întreabă Pauline.

— Nu, spune Phoebe.

Cu doi ani în urmă, Phoebe văzuse reclama la hotel într-o revistă, din acelea pe care le citea doar când aştepta la clinica de fertilitate. Văzuse pozele cu patul cu baldachin victorian, cu vedere la ocean, şi se gândise: „Cine şi-ar planifica vacanțele răsfoind o revistă de călătorii?” Se simțise furioasă pe acele persoane, deşi nu ştia pe nimeni care să facă lucruri de genul ăsta. Totuşi, câteva zile mai târziu, când psihologul ei îi ceruse să închidă ochii şi să descrie locul în care s-ar simți fericită, se imaginase stând pe acel pat cu baldachin, pentru că nu putea să se vadă fericită decât într-un loc în care nu mai fusese niciodată, într-un pat în care nu dormise niciodată.

— Ei bine, acesta este cu adevărat un colț de rai, spune Pauline.

Phoebe ia cheia. Deja a făcut prea multă conversație. S-a prefăcut prea mult, încercând să pară normală şi nu plăteşte opt sute de dolari doar să stea aici şi să se prefacă normală. Ar fi putut să facă asta foarte uşor acasă. Se simte din ce în ce mai obosită, dar Pauline are încă multe întrebări. Ar dori să adauge un pachet Spa? Ar dori să-şi facă o programare pentru specialista în tarot a hotelului? Ar dori o pernă normală sau una de cocos?

— Ce este o pernă de cocos? întreabă Phoebe.

— O pernă, spune Pauline, cu cocos în interior.

— Sunt mai bune pernele de felul ăsta? Întreabă ea. Cu cocos în interior?

Asta ar fi întrebat soțul ei. Un obicei prost al ei, rezultatul a zece ani de căsătorie – să-şi imagineze mereu ce ar spune soțul ei. Chiar şi când nu e în preajmă. Mai ales când nu e în preajmă. Phoebe nu credea că va ajunge o astfel de femeie. Dar ceea ce a învățat în ultimii câțiva ani este că nu poți să ştii niciodată în ce persoană te vei transforma.

— Pernele acestea sunt mult mai bune, spune Pauline. Credeți-mă. Vă vom trimite una imediat.

Phoebe intră în lift şi se simte uşurată când uşile încep să se închidă. În sfârşit, să scape de invitații la nuntă. Să facă ceva diferit. Să dețină cheia unei alte locuințe decât casa ei.

— Ține liftul! strigă o femeie.

Phoebe îşi dă seama că este mireasa înainte să o vadă. Strigă de parcă i s-ar cuveni acest lift. Dar nimănui nu i se cuvine nimic. Nici măcar miresei. Phoebe apasă butonul pentru a închide uşile, dar mireasa îşi strecoară o mână între ele. Uşile nu se deschid din nou, aşa cum ar trebui, poate pentru că hotelul Cornwall a fost construit în 1864. Un hotel vechi nu are milă nici măcar pentru mireasă.

— Futu-i, strigă mireasa.

— Oh, Doamne! spune Phoebe.

Deschide din nou uşile, apoi se uită la mâna miresei nevenindu-i să creadă.

— Sângerezi.

Mireasa îşi expune mâna cu încheieturile degetelor rănite asemenea unui copil şi ia şervețelul pe care Phoebe i-l oferă fără să-i mulțumească. Phoebe apasă butonul şi uşile se închid din nou. Femeile nu spun nimic în timp ce mireasa sângerează politicos în şervețel şi încep să urce. Phoebe o aude pe mireasă încercând să-şi regleze respirația, urmărind cum şervețelul îşi schimbă culoarea.

— Îmi pare foarte rău, spune Phoebe. Nu mi-am dat seama că se va întâmpla asta.

— Oh, sunt sigură că va fi bine, se străduieşte să spună mireasa. Îşi drege vocea. Deci, faci parte din familia lui Gary?

— Nu, răspunde Phoebe.

— Faci parte din familia mea?

— Nu îți cunoşti propria familie? întreabă Phoebe.

Lui Phoebe îi vine să râdă când întreabă asta şi e un sentiment ciudat. E prima oară când i-a venit să râdă în ultimele luni. Poate chiar în ultimii ani. Cum să nu-şi cunoască mireasa propria familie? Phoebe îi cunoştea pe toți din familia ei. Nu avea de ales. Era o familie mică. Doar Phoebe şi tatăl ei, suficient de mică să încapă în vechea cabană de pescuit.

— Am o familie foarte mare, spune mireasa, de parcă ar fi fost o problemă serioasă.

— Ei bine, nu fac parte din familia ta, clarifică Phoebe.

— Dar trebuie să faci parte din una dintre familiile noastre.

— Nu, spune Phoebe. Nu fac parte din nicio familie.

Fusese o conştientizare dureroasă, care se conturase treptat după divorț şi devenise din ce în ce mai accentuată cu fiecare sărbătoare care trecea, până când s-a trezit în această dimineață într-o casă atât de tăcută, încât a înțeles, în sfârşit, ce înseamnă să nu ai familie. A înțeles că va fi mereu aşa – stând singură în pat. Nu se mai auzea nici măcar motanul ei, Harry, mieunând la uşă.

— Dar toată lumea este aici pentru nuntă. M-am asigurat de asta.

Mireasa priveşte cu nedumerire săculețul cu cadouri din mâinile lui Phoebe.

— Trebuie să fie vreo greşeală.

Mireasa o spune de parcă Phoebe ar fi marele coş-mar de care se temuse dintotdeauna. Phoebe este problema într-un moment în care nu ar trebui să existe nicio problemă. Pentru că orice detaliu în timpul unei nunți are puterea de a părea un semn prevestitor – ca vântul care bătea cu putere prin parc şi răsturnase farfuriile de carton, trimițându-i lui Phoebe fiori pe şira spinării în ziua nunții ei. „Ar fi trebuit să luăm farfurii adevărate", gândise ea, „ceva cu greutate şi substanță".

— Nu e nicio greşeală, spune Phoebe.

Acesta este colțul de rai al lui Phoebe. Locul pe care Phoebe l-a ales dintre toate locurile posibile. Cum îndrăzneşte mireasa să o facă pe Phoebe să se simtă de parcă nu ar trebui să fie aici?

— Dar dacă nu eşti aici pentru nuntă, atunci pentru ce eşti aici? întreabă mireasa cu o tonalitate mult mai joasă, de parcă vocea ei reală ar fi ieşit, în sfârşit, la iveală.

Pentru că acum, în acest spațiu privat, alături de o persoană care nu participă la nuntă, mireasa nu trebuie să fie mireasă. Poate să vorbească exact cum vrea. Şi Phoebe poate să facă acelaşi lucru. Phoebe nu este Coc înalt sau Pernă de Gât. Ea nu este nimeni, iar singurul lucru bun în a fi nimeni este că acum poate spune orice vrea. Chiar şi miresei.

— Sunt aici să mă sinucid, spune Phoebe.

O spune fără dramatism sau emoție, de parcă ar fi fost un simplu fapt. Pentru că asta şi este. Aşteaptă ca adevărul acestei afirmații să o lase pe mireasă într-o tăcere stânjenitoare, dar mireasa pare doar derutată.

— Hm, ce ai spus? întreabă mireasa.

— Am spus că mă aflu aici să mă sinucid, repetă Phoebe, mai ferm de data aceasta.

Se simte bine să o spună cu voce tare. Dacă nu poate să o spună cu voce tare, atunci probabil că nu va reuşi să o facă.

Şi trebuie să o facă. S-a hotărât. A venit până aici. Simte o uşurare în timp ce uşile încep să se deschidă, dar mireasa apasă butonul de închidere.

— Nu, spune mireasa.

— Nu? întreabă Phoebe.

— Nu. Cu siguranță, nu poți să te sinucizi. Aceasta este săptămâna nunții mele.

— Nunta ta durează o săptămână?

— Ei bine, ca să fiu exactă, şase zile.

— E... o nuntă lungă.

Nunta lui Phoebe a durat o singură noapte. A încercat să nu facă mare tevatură. Şi de ce? Acum pare ridicol să nu fi sărbătorit ceva frumos atunci când a avut ocazia. Dar Phoebe şi soțul ei erau la un an după absolvirea facultății, obişnuiți să trăiască din bursă, cu o sticlă ieftină de vin şi cu imaginea unui copac frumos în depărtare. Şi o nuntă era un adevărat spectacol, se gândea Phoebe. De fiecare dată când comanda flori sau gusta o altă bucată de tort sau le spunea prietenilor cât de fericită era, avea acest sentiment oribil că se lăuda.

— O săptămână este, de fapt, destul de standard acum, spune mireasa pe un ton care o face pe Phoebe să se simtă bătrână. Şi invitații vin de foarte departe pentru a fi aici.

Dar lui Phoebe nu îi pasă.

— Este cea mai importantă săptămână din viața mea, o imploră mireasa.

— La fel şi pentru mine, spune Phoebe.

Phoebe insistă să deschidă uşile, dar mireasa le închide din nou şi acest lucru o face pe Phoebe să se enerveze, aşa cum se întâmpla doar când era blocată în trafic în drum spre serviciu. Îi venea să țipe văzând în fața ochilor toate acele stopuri roşii, şi totuşi nu a făcut-o niciodată, nici măcar în intimitatea propriei maşini. Nu era genul de femeie care să țipe. Nu era genul de femeie care să aibă pretenții de

la viață, nu se aştepta ca străzile să se elibereze doar pentru că era ea grăbită. Nu era ca mireasa, care stătea acolo, de parcă i s-a fi cuvenit totul, cu eşarfa ei sclipitoare, ca şi când ar fi fost singura mireasă care a existat vreodată. Lui Phoebe îi vine să-i smulgă eşarfa, să scoată propria poză de nuntă, să-i arate că şi ea a fost mireasă şi că miresele pot să se transforme în orice. Chiar şi în Phoebe.

Dar apoi, blestematul de şervețel cade. Mireasa îl ridică oftând, apoi o priveşte pe Phoebe de parcă întreaga ei viață ar fi fost deja distrusă.

— Te rog să nu faci asta, o imploră mireasa, iar acest lucru îi dă lui Phoebe din nou acel sentiment, de parcă ar fi cunoscut-o dintotdeauna, de parcă mireasa i-ar cere asta ca de la o verişoară la alta.

— Voi fi foarte silențioasă, promite Phoebe. Adică, poate o să pun nişte jazz în fundal, dar nu vei auzi.

— Glumeşti? E o glumă proastă sau ceva de genul ăsta? Te-a pus Jim să faci asta?

Phoebe îşi scoate din poşetă vechiul Diseman şi un CD intitulat Saxfor Lovers. Unul dintre puținele lucruri pe care le-a adus de acasă. Pe care îl luase în prima noapte a lunii lor de miere în Ozarks. Un mic motel aflat la marginea unui canion, cu jacuzzi în formă de inimă care umplea întreaga cameră de aburi. Soțul ei găsise CD-ul stereo., JSaxfor Lovers", citise el cu voce tare şi au izbucnit în râs de nu se mai opreau. „Ei bine, pune-l pe ăsta, iubire", spusese ea, şi au dansat până au început să se dezbrace unul pe celălalt.

— Oh, Dumnezeule, spune mireasa. Tu vorbeşti serios. O s-o faci aici? în camera ta? Când?

— Diseară, spune Phoebe. La apus.

O să fumeze o țigară pe balcon. O să comande ceva prin room-service. O să ia o cină gustoasă privind apa. O să mănânce un desert elaborat. O să asculte CD-ul. O să ia un flacon de analgezice de-ale motanului ei şi o să adoarmă în

patul mare cu baldachin în timp ce apune soarele. Va fi rapid, frumos şi fără niciun pic de sânge, pentru că Phoebe nu vrea să le dea de lucru angajaților, aşa cum prietena ei Mia a trebuit să curețe după ce soțul ei, Tom, şi-a tăiat venele. „Este, pur şi simplu, un gest egoist”, spusese soțulnii Phoebe când au aflat, iar Phoebe fusese de acord, pentru că Tom supraviețuise. Pentru că era important ca doi soți să fie de acord asupra unui astfel de lucru. Şi pentru că Phoebe era o persoană ordonată, având convingerea că fiecare carte îşi are locul ei pe raft şi sângele ar trebui să rămână întotdeauna în interiorul corpului nostru, chiar şi după moarte, mai ales după moarte, şi cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru Mia să fie nevoită să stea în genunchi şi să frece sângele soțului ei dintre rosturi.

— Nu o să fac mizerie, promite Phoebe.

— Nu, spune mireasa pe un ton ferm. Sub nicio formă. Asta nu se poate întâmpla. Asta nu poate fi real.

Dar rana ei este o pată roşie rotundă care continuă să se extindă. Mireasa se uită la ea şi spune:

— Cum ai putut să-mi faci asta?

Dar oare chiar îi face Phoebe ceva? Dacă nu ar fi Phoebe, altceva ar strica totul. Aşa se întâmplă în timpul nunților. Aşa se întâmplă în viață. Întotdeauna se întâmplă diverse lucruri. E timpul ca mireasa să afle asta.

— Mă crezi sau nu, nu are nicio legătură cu tine, spune Phoebe.

— Bineînțeles că are! spune mireasa. Este nunta mea! Am planificat asta toată viața!

— Şi eu am planificat asta toată viața.

Abia când verbalizează, Phoebe îşi dă seama că este adevărat. Nu că şi-a dorit întotdeauna să-şi pună capăt vieții. Dar a fost mereu o idee, un buton de autodistrugere de care Phoebe nu a uitat niciodată, nici măcar în cele mai

fericite momente ale ei. Şi de unde a venit această tristeţe? I-a transmis-o tatăl ei ca pe o boală de sânge?

— Te rog, spune mireasa. Te rog să nu faci asta aici.

Dar trebuie să o facă. Acesta este singurul loc care pare potrivit: un hotel de cinci stele la o mie cinci sute de kilometri de casă, plin de străini bogaţi care nu vor fi afectaţi de moartea ei şi un personal atât de bine instruit, încât doar vor clătina din cap deasupra cadavrului ei şi apoi o vor transporta discret cu ascensorul de serviciu de dimineaţă.

Dar iat-o pe mireasă, deja supărată.

— Te rog, spune din nou mireasa, ca un copil, iar Phoebe îşi dă seama că asta şi este.

Douăzeci şi şase de ani. Poate douăzeci şi opt? Un copil, la fel cum erau ea şi soţul ei când s-au căsătorit. Mireasa nu înţelege încă ce înseamnă să fii căsătorit. Să împărţi totul. Să ai un singur cont bancar. Să faci pipi cu uşa larg deschisă în timp ce îi povesteşti soţului tău des-pre pinguinii de la grădina zoologică. Şi apoi, într-o zi, să te trezeşti complet singură. Să te uiţi în urmă la toată viaţa ca şi când ar fi fost doar un vis şi să te gândeşti: „Ce naiba a fost asta?”

— Dar soţul tău? încearcă mireasa, observând verigheta lui Phoebe. Copiii tăi?

Phoebe s-a săturat să mai explice. Îi întinde un ultim şerveţel.

— Consideră-l un cadou de nuntă, spune Phoebe.

Vă doresc multă fericire amândurora.

Uşile se deschid. Ultimul etaj. Phoebe a ajuns, în sfârşit, aici. Desigur, nu contează cu adevărat unde se află. Poate fi la ultimul etaj, aproape de ocean sau în micul dormitor al casei ei. Nu există un colţ de rai. Pentru că, atunci când eşti fericit, oriunde e un colţ de rai.

Şi când eşti trist, peste tot este un loc al tristeții. Când mergeau în acele vacanțe extraordinare în Ozarks, erau atât deTfericiți, încât râdeau aproape din orice. Prosoapele erau foarte proaste şi mici, dar nu era nicio problemă, pentru că îi dezvăluiau picioarele atletice ale soțului ei până la coapsă. „Mă scandalizezi", îi spusese ea.

— Lila! strigă Coc înalt de la capătul holului.

Nu ai cum să scapi de ele. Mireasa îşi netezeşte rochia, se pregăteşte să fie din nou mireasă, dar apoi observă o pată roşie pe tivul rochiei.

— Este sânge? o întreabă pe Phoebe.

Rochia este distrusă. Amândouă ştiu asta. Sunt două femei care şi-au pătat lenjeria intimă cu sânge cea mai mare parte a vieții lor şi ştiu că nu există nicio modalitate de a o repara. Dar mireasa trage adânc aer în piept în timp ce Coc înalt şi Pernă de Gât se apropie şi îşi întinde brațele larg pentru a le îmbrățişa din nou. Phoebe se întreabă de câte ori va trebui să facă mireasa acest gest în seara asta.

— Suntem la acelaşi etaj! spune Coc înalt, în timp ce Pernă de Gât priveşte tăietura de pe mâna Lilei, dar nu spune nimic.

Sunt nişte domnişoare de onoare bune, ce refuză să atragă atenția asupra detaliilor care o fac pe mireasă urâtă.

— În ce cameră stați? întreabă Lila.

— Gloucester, spune Coc înalt. Aşa se pronunță?

— Cred că ar trebui să spui Gloster, spune Pernă de Gât.

Phoebe începe să meargă de-a lungul holului, lăsând mireasa prinsă cu totul în mrejele nunții ei, pe care le-a țesut de mică, visând la acest moment.

Şi oare îşi vor aminti de ea Coc înalt şi Pernă de Gât mâine-dimineață după ce îi va fi mutat cadavrul? Se vor gândi: „Femeia moartă este cea pe care am văzut-o cu tine în lift?" Sau îşi vor aminti doar că au văzut-o pe mireasă?

Holul devine din ce în ce mai întunecat pe măsură ce avansează, luminat de un singur candelabru arămiu, perfect poziționat. Phoebe trece pe lângă o nișă cu un aparat de gheață care îi amintește de alte hoteluri, mai mici, în genul celor în care stătea în vechea ei viață când participa la conferințe și ținea prelegeri despre intrigile matrimoniale ale secolului al XIX-lea. Există și un automat de băuturi, dar este ascuns în spatele unui perete înalt, acoperit cu foiță de aur, ca un fel de înțelegere între oameni bogați. „Acesta este un hotel rafinat. Dacă vrei să faci ceva ce nu ar trebui, te rugăm să o faci în privat."

După ce ajunge în cameră, Phoebe încuie ușa. Sunetul ascuțit, metalic, este satisfăcător. Este din nou singură. Se sprijină cu spatele de ușă și, înainte să admire întinderea oceanului sau ciucurii aurii ai lampadarelor, se uită în jos și își dă seama că încă ține în mână săcule-țul cu cadouri. Scoate sticla de vin german cu aromă de ciocolată. O sticluță cu ceva care se numește Everybody Water. O lumânare turnată manual de domnișoara de onoare, oricine ar fi ea. Un pachet de biscuiți care seamănă foarte mult cu Oreo. „Nu voi mai mânca niciodată un Oreo", se gândește Phoebe. Și nu poate accepta tocmai aceste detalii. Să nu mai bea niciodată vin. Să nu mai simtă niciodată atingerea soțului ei de-a lungul coloanei. Trupul care tânjește să rămână întotdeauna întreg.

Deschide vinul german cu aromă de ciocolată și ia o înghițitură. Mireasa are dreptate. Este mai bun decât te-ai aștepta.

— LA CORNWALL, putem naviga pe o ambarcațiune care a câștigat Cupa Americii, i-a spus Phoebe soțului ei, Mart.

— Putem să închiriem o mașină vintage și să conducem pe acolo ca niște nebuni, a spus Mart.

Asta se întâmpla în ianuarie, acum doi ani. Stăteau în pat, căutând pe internet, încercând să-și planifice cea mai

extravagantă vacanță din viața lor – ceva de care Phoebe şi Matt hotărâseră că aveau nevoie după ultima vizită la clinica de fertilitate. Embrionii nu fuseseră buni, totul fusese în zadar şi Phoebe pierduse sarcina – deşi medicul nu a spus-o chiar aşa. Spusese:, A fost o sarcină neviabilă" şi „Aş sugera să nu mai încercați un al şaselea ciclu în acest moment", iar pe drumul spre casă, Phoebe nu putea scăpa de senzația că propriul corp nu-i mai aparținea. Corpul ei era doar o bucată de pământ, precum câmpurile de-a lungul autostrăzii cultivate în exces cu soia. Phoebe a băut whiskey pentru prima dată în multe luni, iar Matt a privit luna pe fereastră, apoi a spus: „Hai să mergem undeva să ne distrăm în vacanța de primăvară."

Atunci, Phoebe şi-a amintit de hotelul victorian din revistă. A găsit Cornwall Inn online.

— Uite, putem sta în jacuzzi în timp ce privim oceanul, a spus Phoebe.

— Putem să mâncăm stridii şi cumva să râdem exact în acelaşi timp, a adăugat el, şi a fost plăcut să-şi facă o listă cu lucruri noi pe care brusc doreau să le realizeze împreună.

În cele din urmă, Matt a adormit, dar Phoebe încă simțea o senzație de disconfort în tot corpul care nu o lăsa să doarmă. Încă sângera. A stat trează studiind hotelul, analizând camerele şi excursiile – erau atât de multe excursii pe care le puteau face. Puteau să facă paddleboarding cu foci. Să meargă în „călătoria apei" la un spa în apropiere. Să viziteze casa lui Edith Wharton de pe Cliff Walk. Să facă yoga lângă ocean, deşi nu făcuse niciodată yoga. Dar îi plăcea ideea de a deveni o femeie care face yoga cu nonşalanță pe malul mării.

A făcut o listă detaliată cu excursiile posibile, pentru că era cercetătoare profesionistă. Ținea o listă lungă cu toate cărțile pe care le citise vreodată şi cu pasajele ei preferate. Scrisese o disertație în care a urmărit fiecare ocazie când

Jane Eyre ieşea la plimbare în romanul lui Bronte. Devenise fluentă în limba germană într-un an, iar în anul următor învățase engleza medievală. Iar după ce făcea dragoste cu soțul ei, voia mereu să aprofundeze acest subiect, având întrebări de genul: „Cine a folosit pentru prima dată cuvântul cunt[2] în limba engleză? Iar Matt a râs şi a spus: „Probabil Shakespeare?", iar Phoebe continuase: „Pun pariu că a fost Chaucer." Şi apoi amândoi au căutat şi au aflat că, înainte cu două sute de ani de Chaucer, exista o stradă în Oxfordshire numită Gropecunt Lane.

Îi plăcea felul în care Matt îi satisfăcea toate dorințele. Erau foarte asemănători – şi el era cercetător, deşi nu s-ar fi caracterizat niciodată aşa. Era filosof. Citea cărți în serile de vineri şi analizau împreună reclamele până în cele mai mici detalii, iar apoi se angajau în discuții lungi despre cum ar trebui să-şi numească părțile intime în timpul sexului, chiar dacă singurul lucru asupra căruia cădeau de acord era că nu le vor numi niciodată părți intime.

Dar când Phoebe i-a arătat lista de activități a doua zi de dimineață, Matt i-a spus: „Ai făcut o listă de activități distractive?", la fel cum spusese odată: „Ai făcut o listă cu perioadele pentru sex?" Şi da. Phoebe avea 38 de ani. Nu îşi mai puteau permite să fie atât de relaxați când încercau să facă un copil. Dar când venise momentul pentru sex, el se uitase la ea peste pat de parcă ar fi spus: „Suntem în termen?", iar ea se uitase la el ca şi când el nu ar fi însemnat nimic, doar o vază de pe noptieră.

— Serios, te aşteptți să cred că oamenii pleacă în vacanță fără să îşi facă mai întâi o listă cu activități distractive? a întrebat Phoebe.

---

[2] *Vulvă, vagin (în lb. Engl. În orig.) (n. Tr.).*

Era o glumă, dar el nu o percepuse astfel, aşa că nici nu a mai părut a fi. Se uitase la ea ca şi când ar fi catalogat-o cumva. Îi aruncase doar o privire rapidă, dar soţul ei nu avea nevoie de mult pentru a ajunge la o concluzie. Soţul ei era un cititor atent şi minuţios al textelor. Cândva scrisese un articol de treizeci şi patru de pagini despre un singur cuvânt folosit de Platon.

— Sunt sigur că e grozavă, a spus el şi apoi a săru tat-o la plecare.

Matt nu era cel mai frumos bărbat din lume, dar pentru ea fusese. Şi părea să devină mai atrăgător odată cu vârsta. Părul castaniu devenea grizonant, dar zâmbe-tul lui era cel care o dezarma de fiecare dată. Soţul ei încă putea să aibă copii fără ea – era un gând care îi încolţea în minte de fiecare dată când el pleca de acasă la muncă. Se întreba dacă şi el gândea la fel.

— Ne vedem la cină, i-a spus ea, apoi au plecat spre aceeaşi universitate, fiecare cu maşina lui.

Ea preda literatură, iar el filosofie. Ea a mâncat un baton CLIF la birou. A plecat la o întâlnire şi a trecut pe lângă biroul imens al lui Bob, premiul de consolare pentru faptul că trebuia să fie şef de departament. Asculta un cvartet de coarde suficient de tare încât să audă şi ea. „Ello”[3], spusese el, deşi nu era britanic. A urcat la etaj, a trecut pe lângă uşa soţului ei, care era deschisă, dar nu complet, pentru că era cu o studentă. O brunetă. O fată. Îşi ţinea întotdeauna uşa deschisă dacă o fată era în biroul lui, chiar dacă tot ce făcea era să o asculte cum îşi descria relaţia cu Biblia.

— Niciodată nu mi-am dat seama că o poţi citi ca pe o carte obişnuită, spunea fata. Niciodată nu am înţeles că

[3] *Prescurtare de la „hello” (în lb. Engl. În orig.) (n. Tr.)*.

Biblia a fost scrisă de oameni reali. Credeam că a scris-o Dumnezeu. E prostesc?

— Nu e deloc prostesc, o asigurase soțul lui Phoebe.

Apoi Phoebe s-a dus la ședința Comitetului pentru spațiul de relaxare al profesorilor asociați, format exclusiv din bărbați cu pseudonime monosilabice care treceau cumva drept nume profesionale. Jack. Jeff. Stan. Russ. Vince. Mike. Phoebe era singura femeie și profesor asociat, adusă pentru a răspunde la întrebări despre ce și-ar putea dori o femeie și un profesor asociat de la acest viitor spațiu de birouri.

— Phoebe? a întrebat Mike. Ce crezi?

„A fost o sarcină neviabilă."

— Crezi că scaunele ar trebui să aibă mese rabatabile sau nu? Russ crede că mesele rabatabile arată prea industrial, spusese el. Vrem să vă simțiți ca acasă. Dar mesele rabatabile elimină nevoia de măsuțe de cafea.

Bărbații de succes din întreaga lume sunt întot-deauna lăudați pentru capacitatea lor de a elimina ceva pentru a putea face mai mult loc pentru altceva. Aseme-nea celor trei polipi pe care dr. Barr îi îndepărtase din uter pentru a face loc viitorilor ei copii.

— Cred că măsuțele de cafea adevărate ar fi dră-guțe, a spus Phoebe.

Și apoi au plecat toți acasă – bărbații la soțiile lor, iar Phoebe la soțul ei. Dar el nu ajunsese încă.

Beau ceva cu niște colegi de la muncă, i-a trimis un mesaj.

Și-a turnat și ea un rest dintr-o sticlă vin întrebându-se cine erau acei colegi de la muncă. Nu putea întreba, pentru că știa că ar fi fost considerat un control excesiv, iar ea se străduia atât de mult să nu fie controlatoare, mai ales în această etapă delicată a căsniciei lor. Se străduia atât de

mult să nu îi pese de felul în care îl pierdea pe soțul ei, dar de ce? Bineînțeles că îi păsa. Era soțul ei.

Oare ieşise să bea ceva cu Bob? Bob ținea o sticlă de ceva în biroul lui, aşa cum fac profesorii în filmele despre profesori. Dar ea ştia că soțului ei nu îi prea îi plăcea să bea cu Bob. „Omul bea să se anihileze", spusese el într-o seară, când venise acasă de la o petrecere a facultății care durase prea mult, în principal din cauza lui Bob.

Este posibil să bea cu Rick sau Adam sau Paula din departamentul lui. Poate cu Mia? Deşi, de când Mia şi Tom aveau copil, din urmă cu nouă luni, Mia nu mai revenise cu adevărat în lume. Şi Mart ar fi invitat-o şi pe ea dacă ar fi ieşit cu Mia, pentru că Mia era cea mai bună prietenă a lui Phoebe de la muncă, în măsura în care îți este permis să ai cei mai buni prieteni la locul de muncă. Phoebe nu era niciodată sigură. Dar se apropiase de Mia din cauza birourilor alăturate şi deveniseră şi mai apropiate după ce soțul Miei încercase să se sinucidă în urmă cu doi ani. Phoebe făcuse un obicei din a-i invita pe Mia şi Tom la cină aproape în fiecare weekend, pentru că Mia făcea un efort să vorbească cu Phoebe, în timp ce mulți dintre ceilalți profesori titulari nu o făceau. La aceste cine, Tom vorbea despre toate lucrurile pe care le făcea să se simtă mai bine – medita de trei ori pe zi, se abonase la reviste despre drumeții şi renunțase la zahărul rafinat, pentru că ăsta era declanşatorul lui, lucru pe care îl explicase într-o seară când i-au oferit tort. Tom simțea nevoia să fie sincer şi deschis acum cu privire la starea lui de depresie, pentru că dacă i-ar fi fost ruşine, s-ar fi deprimat şi mai tare. Cu toții dădeau din cap în semn de înțelegere, toți înțelegeau perfect, şi totuşi Phoebe şi Mart nu se puteau abține să nu-şi arunce priviri după ce Mia şi Tom plecau.

— Nu înțeleg de ce ar putea fi Tom atât de deprimat. Nu încearcă să facă un copil? Şi Mia este frumoasă, îi spunea

Phoebe lui Mart, pentru că era atât de încrezătoare în dragostea soțului ei pentru ea.

Putea să recunoască atunci când alte femei erau mai frumoase, învățase de la o vârstă fragedă că nu era cea mai atrăgătoare femeie de pe Pământ. Era bine atunci.

Dar în acea seară, băuse vinul şi mai adăugase câte ceva la lista de activități distractive şi nu i se mai păruse bine. Nici distractiv nu părea, ceea ce îşi dorea în mod special soțul ei. „Trebuie să ne distrăm puțin”, spusese el. Şi avea dreptate. Nu mai râdeau niciodată. Aproape că nici nu mai făceau sex. Era complicat, pentru că ea se simțea mereu inconfortabil în propriul corp. Dar voia să facă ceva pentru el. Ceva ce nu făcuse niciodată. Ceva distractiv.

Când ajungi acasă, vreau să te fac să termini, i-a trimis un mesaj soțului ei de pe telefon. Dar simțea o stare de nervozitate numai uitându-se la verbul „să termini”. Aşa că l-a şters, a scris „să ejaculezi” în loc de „să termini”, şi apoi l-a schimbat din nou în „să termini”, pentru că nu ştia dacă era mai bine să fie corectă sau amuzantă şi de ce avea mereu senzația că trebuie să aleagă între cele două stări?

CÂND MATT s-a întors acasă de la bar, a adus şampanie. Foarte rar cumpăra şampanie. Când o făcea, simțea nevoia să glumească în legătură cu asta.

— Am fost la vânătoare şi am capturat nişte şampanie, a spus el.

— Sărbătorim ceva? a întrebat Phoebe. Sau doar bem şampanie?

Ea l-a privit scoțând două pahare. A aşteptat să spună ceva despre mesajul ei, dar nu a făcut-o. Îl trimi-sese oare persoanei greşite? Şi-a luat telefonul, dar nu, mesajul era acolo, atârnând atât de stângaci la finalul conversației.

— Sărbătorim, a spus el. Am veşti.

Nu aveau niciodată veşti reale de la muncă. Munca era mereu la fel. Fie era bună, fie rea, fie multă, fie pur şi

simplu OK. Studenții erau fie leneşi, fie entuziaşti, fie inspirați, fie deprimanți. Fie greşeau numele personajelor istorice, fie făceau comparații de nivel avansat între Virginia Woolf şi cubism. Fie lipseau de la examenul de la mijlocul semestrului pentru că bunica lor murise din nou (atât de subit şi în timpul nopții!), fie aşteptau cu pixurile pregătite.

— Ce veşti? a întrebat ea.

Sticla de şampanie trona pe tejghea ca o zeitate verzuie. Phoebe ura senzația aceasta neplăcută din stomac. Această presupunere că vestea bună pentru soțul ei nu putea fi, în niciun caz, bună şi pentru ea.

— Am aflat că am câştigat premiul Cercetătorul anului în Arte şi Litere, a spus el.

Soțul ei răsucise dopul, iar acesta scosese un zgomot puternic, ca o împuşcătură, răsunând în toată camera.

— Oh, uau, a spus Phoebe.

Cum sărbătoresc oamenii? Phoebe îşi amintea cum aruncau confetti în aer de Anul Nou. Îşi amintea cum strigau yip-yip-yip în vârful canionului din Arkansas. Dar, în general, nu prea mai sărbătoreau.

— Nu-mi vine să cred, a spus el.

Lui Phoebe îi venea să creadă – ştia că el va câştiga premiul la un moment dat. Facultatea de Arte şi Litere era una dintre cele mai restrânse din universitatea lor şi glumeau spunând că majoritatea profesorilor ar fi primit premiul dacă rămâneau acolo suficient – deşi asta nu i se va întâmpla niciodată ei, pentru că asociații nu primeau premii. Nu primeau nici beneficii în domeniul medical, deşi desfăşura exact aceeaşi activitate ca şi soțul ei, acum profesor titular de filosofie cu normă întreagă, cu un plan de asigurare de sănătate care acoperea consultația stomatologică a motanului lor. Şi asta era în regulă atunci, pentru că erau căsătoriți şi aveau suficientă dragoste şi bani să cumpere o casă şi să facă lucrurile pe care le fac oamenii

care tocmai au cumpărat o casă, cum ar fi să înceapă să cultive o grădină, să renoveze bucătăria cu o gresie de cuarțit şi să creeze şase embrioni într-un laborator.

Dar nu se simțea bine când soțul ei câştiga premii. Nu se simțise bine nici când participaseră la un eveniment al facultății şi cineva îi sugerase să candideze pentru noul post de titular la catedra de limba engleză. Ce oportunitate, ce moment favorabil ca Jack Hayes să moară. Dar ştia că nu ar fi luat-o în serios pentru poziție.

Avea doar o singură publicație de la absolvire şi asta nu era suficient. Mart era cel care trebuia să spună lucrurile pe care Phoebe nu le putea spune, cum ar fi, „Phoebe încă lucrează la cartea ei", iar apoi au întrebat despre ce era cartea, dar Phoebe constatase că nu putea să-i facă o descriere. Spusese ceva despre spațiile domestice din Jane Eyre. Ceva despre cultura plimbărilor în epoca victoriană. Despre feminism? Dar Phoebe nu mai ştia cu adevărat. Totul o plictisea acum. De fiecare dată când îşi deschidea disertația pe computer, se simțea ca şi când s-ar fi aşezat la o cafea cu un fost iubit pe care nu-şi mai putea imagina că îl iubise vreodată.

— Felicitări, i-a spus Phoebe soțului ei. E chiar grozav.

Phoebe a zâmbit şi l-a sărutat pe Matt pe obraz. L-a strâns de braț de parcă l-ar fi luat la o partidă de sex nebun mai târziu, şi poate chiar ar fi făcut-o. Poate că el avea să observe mesajul şi ar fi dus-o la etaj şi aceea ar fi fost noaptea când totul s-ar fi schimbat, când ea s-ar fi aplecat peste pat în timp ce el ar fi luat-o pe la spate. Sau poate că ar fi făcut-o față în față, uitându-se unul în ochii celuilalt, aşa cum făceau când s-au îndrăgostit.

— Va trebui să țin un discurs la cina de premiere din februarie, a spus soțul ei.

— Un discurs este ceva rău?

Dacă Phoebe ar fi trebuit să țină un discurs în februarie, asta ar fi fost foarte rău. Începuse să urască să stea în fața studenților ei în fiecare zi, toți așteptând în tăcere ca ea să își demonstreze calitățile. Nu și le demonstrase și ieri? Și alaltăieri? De ce trebuia să se trezească în fiecare zi doar pentru a demonstra ceva dacă nu părea să conteze cât de des o făcea? Până la sfârșitul orei, era epuizată și nu se simțea mai bine până când nu ajungea acasă și bea un pahar de vin.

— Un discurs este grozav, a spus Matt. Avem nevoie de lucruri la care să ne gândim cu bucurie.

Avea dreptate. Nu aveau nimic la care să se gândească cu bucurie, ceea ce era exact motivul pentru care își planificau o vacanță.

— Poftim.

Îi întinsese un pahar de șampanie. Era fragil și delicat. Simplul fapt că îl ținea în mâna îi crea o stare de nervozitate.

— Știu că nu înseamnă mare lucru pentru promovare, dar trebuie să ajute măcar puțin.

Scopul soțului ei fusese să se căsătorească cu ea și să-și întemeieze o familie. Acum se concentra foarte mult pe promovare.

— Desigur, a spus ea. Orice ajută.

— Noroc.

Ea a luat o înghițitură.

— Este bună șampania, a spus el.

Ea nu s-a putut abține să remarce că, de-a lungul vieții, soțul ei nu cumpărase niciodată o șampanie proastă.

— Este, a spus ea.

Îi plăcea foarte mult prima înghițitură de șampanie. Prima înghițitură o readucea mereu la viață. În parc, unde ciocniseră primul lor pahar ca soț și soție. Pe balcoanele călduroase și înzăpezite din noaptea de Anul Nou. Dar a

doua şi a treia înghiţitură erau mereu atât de seci, încât o omorau din nou.

— Chiar este.

Soţul ei – ce savant extraordinar. Şi studenţii îl adorau.

Se adunau mereu în faţa biroului său, cu ochii strălucind de admiraţie, spunând: „Este un geniu şi nici măcar nu e arogant.” Şi era adevărat. Ştia o mulţime de lucruri. Vorbea trei limbi şi putea să poarte o conversaţie îndelungată despre orice, de la cultura băuturii în Grecia antică până la politica locală din St. Louis, de la problema dopajului de la Jocurile Olimpice până la identificarea speciilor de păsări care veneau la dispozitivul pentru hrană pe care îl aveau în curte. Inteligenţa lui era unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise de el. Dar era enervant să vadă tinere adorându-l, pentru că pe ea nimeni nu o idolatriza. Oamenii fie erau surprinşi de ea, fie o dezaprobau. Nici măcar Bob nu mai era un admirator.

— Ştii care este problema ta, Phoebe? o întrebaseBob cu câteva zile în urmă.

Practic, Bob era acum colegul ei, nu mai era coordonatorul ei de doctorat, deci nu mai avea de ce să-şi facă griji pentru publicaţiile ei. Şi totuşi, o făcea. Şi Phoebe înţelegea. Şi Phoebe era îngrijorată. Trecuseră zece ani de la absolvire şi ea era tot aici, la aceeaşi universitate, umblând pe aceleaşi holuri academice, predând ca asociat, fără să fi avansat în carieră aşa cum făcuseră ceilalţi din seria ei, fără să fi reuşit să-şi transforme teza de doctorat într-o carte adevărată. Nu ştia care era problema ei şi o enerva cât de mult îşi dorea ca Bob să îi spună: Cât de mult timp din viaţă îşi irosise aşteptând ca altcineva să ia o hotărâre pentru ea? Asta era problema ei şi ştia. Dar Bob îi spusese: „Te gândeşti prea mult”, şi asta chiar o surprinsese. Nu era un lucru bun? Nu ăsta era scopul în a fi cadru academic?

MATT VĂZUSE mesajul abia mai târziu, când s-a aşezat în pat.

— Fir-ar să fie, a spus el. Nu l-am văzut. Îmi pare rău.

Şi-a cerut scuze, dar nu se întinsese spre ea să o atingă. Ea se simțea deja atât de ruşinată, încât schimbase subiectul.

— Ar trebui să facem rezervarea la Cornwall, a spus Phoebe.

— Cum? întrebase Mart.

— Hotelul. Pentru vacanța de primăvară. Cornwall.

— Cel scump?

— Foarte scump.

— Atât de scump încât trebuie să ipotecăm din nou casa?

— Gen opt sute pe noapte.

— Asta e... prea mult, Phoebe.

Dar nu asta era ideea? Să fie prea mult? Să fie ceva nesăbuit? Să fie extravagant? Să facă orice le trecea prin cap, că dacă tot nu puteau avea copii, măcar să se distreze cheltuind economiile pe care Phoebe începuse să le facă în urmă cu zece ani pentru copiii lor?

Phoebe avea nevoie de asta. Dar simțea că el nu mai avea. Îşi schimbase părerea astăzi. Câştigase premiul. Avea un motiv de bucurie şi nici măcar nu trebuia să-l cumpere. Pur şi simplu, îl câştigase, şi cât de fericit trebuie să fi fost acum – să-şi fi recâştigat o poziție demnă în societate.

— De ce nu mergem pur şi simplu în Ozarks? a spus Matt. Ne-a plăcut mereu acolo.

Phoebe şi-a ridicat privirea către tavanul întunecat. A simțit un sentiment de panică, ca atunci când era copil, se pierdea prin supermarket, se uita în jur şi îşi dădea seama că toată lumea din oraş semăna oarecum cu tatăl ei. Toți purtau aceiaşi blugi.

— Nu, a spus Phoebe.

Mergeau mereu în Ozarks. Fuseseră în luna de miere în Ozarks şi îşi petrecuseră vacanţele de primăvară în Ozarks, iar drumeţiile erau lungi şi frumoase, ceea ce o făcea pe Phoebe să se simtă suficient de mândră pentru a se bucura seara de ora de relaxare. Phoebe simţise întotdeauna că trebuia să-şi câştige dreptul de a se distra, iar vacanţele să fie şi ele un fel de muncă, presupunând multe pregătiri.

Dar Phoebe era obosită de muncă. Întreaga ei viaţă părea să fie doar muncă. Până şi momentele care obişnuiau să fie cele mai distractive, cum ar fi să citească în timpul verii, să aibă orgasm în timpul sexului sau conversaţiile cu soţul ei la cină. Acum i se păreau nişte activităţi la care trebuia să exceleze, pentru a demonstra că totul era în regulă. Şi că puteau fi fericiţi chiar şi fără să aibă un copil. Şi că, şi fără să publice o carte, cei zece ani pe care îi petrecuse încercând să o scrie fuseseră justificaţi. Pentru că devenea din ce în ce mai greu să creadă asta. În majoritatea nopţilor, făcea o retrospectivă a întregii ei activităţi de cercetare, a tuturor tabelelor, jurnalelor, documentelor şi injecţiilor şi se întreba: „Ce dracu'?"

— Ozarks este pentru familii, i-a spus Phoebe lui Matt.

Era plin de copii care înălţau zmeie. Părinţi care purtau pălării asortate şi mergeau prin pădure mâncând îngheţată în colorile steagului american.

— Păi, suntem o familie, a spus Matt.

— Dar nu avem o familie.

— Îl avem pe Harry.

Harry era motanul lor, care stătea mereu ghemuit între ei înainte de culcare. Îl cumpăraseră cu zece ani în urmă, când şi-ar fi dorit, de fapt, un câine, dar apoi se hotărâseră că nu era momentul potrivit pentru un câine. Cu toate acestea, se duseseră la adăpost „doar să se uite", doar pentru a afla că nu vizitezi un adăpost doar să te uiţi. Era un mic motan

portocaliu cu nasul lipit de grilaj, care făcea Miaumiaumiaumiau.

Harry, citise Mart din fişa de adopţie şi li se păruse greşit, prea uman, dar petrecuseră un deceniu iubindu-l pe Harry mai mult decât credeau că era normal. Îi dădeau lui Harry recompense chiar dacă nu făcea absolut nimic şi apoi se întrebau dacă era greşit să-i dea lui Harry o recompensă pentru că nu făcuse absolut nimic. Doar pentru că era un motan? „De ce mă aştept să fii mai mult decât un motan când tot ce îmi doresc este să fii doar un motan?", îl întreba Phoebe pe Harry, ca şi când ar fi fost un psihiatru stând între ei şi adesea aşa părea Harry – atât de demn, cu o lăbuţă trecută peste cealaltă, ca şi când îşi aştepta răbdător rândul să spună ceva înţelept.

— Harry nu e familia noastră, i-a amintit Phoebe. Este psihiatrul nostru.

— O, da. E o delimitare neclară.

Se amuzau punându-i lui Harry întrebări profunde, sumbre, existenţiale. „Mă autosabotez la serviciu pentru că nu am avut mamă, Harry?", iar Matt spunea: „Evident", imitându-i vocea lui Harry – ea nu avea idee cum să o descrie altfel decât că era vocea pe care amândoi o ştiau a fi a lui Harry.

— Harry crede că ar trebui să mergem în Ozarks, a spus Matt, iar ea se mai îmbunase pentru o clipă.

Simţise întotdeauna o legătură profundă cu Matt când vorbeau unul cu altul în felul acesta, prin intermediul lui Harry. O făcea să se simtă ca şi când ei trei chiar puteau fi o familie.

— Harry vrea să facă din nou drumeţii în canion.

— Bine, dar poţi să-i spui lui Harry că, dacă ajungem să stăm din nou în acel motel mizerabil, mă sinucid, a spus Phoebe.

Amândoi au izbucnit în râs pentru că Harry îşi deschisese ochii şi se uitase la Phoebe de parcă ar fi înțeles şi pentru că ştiau că Phoebe nu era genul care să se sinucidă. Phoebe lua multivitamine în fiecare zi de când era copil. Phoebe îşi peria părul înainte de culcare. Phoebe era foarte normală şi soțului ei îi plăcea asta. Să fie normal era marele lui vis – ceva ce soțul ei îi mărturisise la prima lor întâlnire.

— Încă de când eram copil, am ştiut doar că vreau să cresc şi să fiu normal, glumise el. Dar, pe bune. E adevărat.

Şi Phoebe înțelesese. Copilăria ei fusese extrem de solitară – cu o mamă decedată şi un tată deprimat şi fără frați cu care să vorbească noaptea, motiv pentru care începuse să citească tot felul de cărți. La început basme, pentru că erau despre fete exact ca ea, fete ale căror mame erau ucise printr-o propoziție scurtă.

— Mama ta a fost o femeie minunată care a murit la naşterea ta, îi spusese tatăl ei într-o dimineață şi se simțise îngrozitor.

Simțise că distrusese ceva doar prin simpla ei existență şi aşa era. Pe mama ei! Pe acea femeie frumoasă care în toate fotografiile lor se afla drumeții. Şi pe tatăl ei – era şi el în poze. Zâmbea şi mergea în drumeții prin Ozarks, împreună cu soția lui însărcinată, iar Phoebe tânjea după acel bărbat normal pe care nu îl cunoscuse niciodată. După acea fată normală care nu apucase să fie.

— Dar de ce a fi normal pare să fie o infracțiune pe aici? îl întrebase Phoebe pe Matt.

La facultate, era jenant să fii normal. Toți cei pe care îi întâlnise Phoebe aveau misiunea de a fi spectacu-los, delicios de ciudați, iar ea era impresionată şi derutată de cât de bine arătau colegele ei purtând şosete la pantofi cu toc. Phoebe nu putea purta aşa ceva, nu putea depăşi limitele modei şi nu ştia exact de ce, cu excepția faptului că nu voia ca nimeni să ştie că era o ciudată.

Aşa că purta pantaloni scurți de blugi şi sandale Teva imediat ce temperatura depăşea zece grade. Nu îşi vopsise niciodată părul şi nu ştiuse ce să spună când un poet o dusese la un concert zgomotos în timpul unei întâlniri, în afară de: „Este puțin zgomotos." Poetul o sărutase la sfârşitul serii, începuse să râdă în timp ce avea buzele lipite de ale ei şi spusese: „Eşti atât de, cum să spun, normală" şi atunci i se păruse un compliment, dar după zile de tăcere din partea lui, îşi observase colecția de cardigane Banana Republic aliniate ordonat în aceeaşi direcție şi ştiuse că nu era aşa.

— Bine, pentru că sunt foarte normală, îi spusese lui Matt.

Fusese o uşurare să nu se simtă obligată să-şi cumpere o garderobă complet nouă doar pentru a ieşi în pub cu el.

— Atunci, e stabilit, spusese el. Unde e preotul?

Şi aşa fusese totul timp de mulți ani – atât de minunat de normal. Se căsătoriseră într-un parc public, invitând doar prietenii cei mai apropiați şi familia, pentru că erau precauți în privința banilor şi gesturilor grandioase. Cu cât gestul este mai mare, cu atât sentimentul este mai gol. Cu cât ai nevoie de o nuntă mai spectaculoasă, cu atât trebuie să fii mai puțin fericit.

Phoebe chiar credea asta atunci. Dar acum simpli-tatea absolută a vieții lor părea sufocantă. Când Matt s-a întins să o atingă, Phoebe putea să prevadă şi să simtă întreaga experiență chiar înainte să înceapă.

— Mi-aş fi dorit să fi văzut mesajul mai devreme, i-a spus Matt. Chiar mi-aş fi dorit.

Când s-a aplecat să o sărute, tresărise la atingerea lui tandră. Ura tandrețea lui. În ultima vreme, avusese fantezii în care el îi făcea lucruri îngrozitoare. Atât de îngrozitoare, încât nu i-ar fi putut spune niciodată, pentru că ştia că însemna că se schimba ceva în interiorul ei, un sentiment

întunecat care prindea contur, transformându-se într-o materie densă şi vâscoasă. Aşa că spusese doar: „Te iubesc.”

Au REZERVAT o cameră la un hotel în Ozarks în martie. Şi în fiecare zi de atunci, Matt se trezea devreme, îşi punea cravata şi pleca la serviciu. Dar Phoebe se mişca puţin mai lent. În unele dimineţi, se simţea copleşită de emoţii, iar în altele, complet amorţită. Nu ştiuse cum să-i explice această contradicţie noului ei psiholog atunci când o întrebase. Continua să spună: „Mă simt... deconectată.” „Nu, mă simt tristă.” „Nu, mă simt...” şi se oprea, sperând ca psihologul să completeze spaţiul gol, dar acesta nu o făcea niciodată.

— Mă simt nebună de-a binelea, i-a spus ea lui Harry cu o seară înainte de ceremonia de premiere a soţului ei.

Harry era singurul care ştia cât de des spunea „ce dracu’ „în timp ce corecta lucrări.

— Serios, ce dracu’?

Când propusese cursul despre basme, crezuse că va fi distractiv. Dar era din ce în ce mai tulburată de fiecare lucrare în care câte un student compara infertilitatea mamei lui Rapunzel cu „un fel de otravă”. Uitase de toate femeile sterile din aceste poveşti sau poate, pur şi simplu, nu le observase niciodată până acum. Fusese prea distrasă de toate mamele decedate.

— Şi de ce toate mamele din basme sunt întotdeauna moarte? îl întrebase Phoebe pe Matt, care corecta lucrări pe canapeaua de lângă ea.

— Pentru că erau premoderne. Mamele erau adesea... moarte.

Dar trebuia să fie mai mult decât atât. Părea că povestea nici nu s-ar fi dezvoltat dacă mama nu ar fi fost moartă – mama moartă era un punct important al intrigii, o condiţie necesară pentru povestea fetei. Pentru că Cenuşăreasa nu ar fi fost niciodată în centrul romanului dacă mama ei ar fi trăit. (Nici Jane Eyre, se gândea ea). Mama trebuia să moară

pentru ca fata să pornească dintr-o stare de disperare, deoarece pe asta se baza întotdeauna povestea. Să vezi cum se maturizează fata cuminte, cum se străduieşte din greu să-şi atingă toate ţelurile şi, la final, cât de fericită reuşeşte să fie.

Sfârşit.

Aceasta fusese şi povestea lui Phoebe – ea fusese atât de cuminte. Atât de liniştită. Atât de dedicată studiu-lui. Şefă de promoţie în liceu, apoi în facultate, după care plecase la şcoala postuniversitară pentru a-şi construi o viaţă, lucru pe care îl şi făcuse. Se îndrăgostise, obţinuse un doctorat, se căsătorise. Cumpărase o casă împreună cu soţul ei. Şi apoi, după cinci cicluri epuizante de FTV[4], când totul părea pierdut, în cele din urmă rămăsese însărcinată folosind ultimul embrion. Timp de zece săptămâni, îşi masase burta cu loţiuni şi simţise cum se îndrepta spre finalul fericit care ar fi făcut ca toate detaliile, chiar şi moartea mamei ei, să pară o parte necesară a poveştii.

Dar apoi se terminase, într-o singură propoziţie, într-o zi era însărcinată, iar în următoarea nu mai era. Simţise cum îi curgea sângele între picioare şi, de fiecare dată când îşi amintea de sânge, se gândea: „Nu, nu, nu, nu poate să se termine aşa.” Pentru că acest deznodământ ridiculiza pierderea mamei sale. Acest deznodământ era, pur şi simplu, tragic. Mai degrabă ca un roman rusesc, în care toate personajele trec printr-o mare aventură, doar ca să fie ucise în final.

— Ruşii au dreptate, a spus Phoebe în dimineaţa ceremoniei de premiere şi îi plăcea că putea să-i spună astfel de lucruri lui Mart. Poate că trebuie doar să accept că viaţa mea este un roman rusesc.

---

[4] *Fertilizare în vitro (n. Tr.).*

— Uiți că eu nu am citit romanele ruseşti, a spus Mart, turnându-şi cafea în termos.

— Doar vreau să spun că o poveste poate fi fru-moasă nu pentru felul în care se termină, ci pentru cum este scrisă.

— Este adevărat, a spus Mart. Dar tu nu eşti la final.

Matt nu era deloc pregătit să fie un personaj dintr-un roman rusesc. Nu era pregătit ca viața lui să fie o tragedie, chiar dacă una frumoasă. Se ducea la muncă, unde avea de scris un discurs şi de prezentat un nou manuscris editorului său despre filosofia de a face lucruri, în timp ce Phoebe rămânea acasă să scrie. „De ce sunt toate mamele decedate?", tastase ea, dar apoi se simțise prea deprimată să continue. Aşa că se ridicase şi-şi pregătise un mic-dejun elaborat. Se întinsese în pat şi se masturbase, gândindu-se cum soțul ei o ținea strâns de gât, lipind-o de un perete şi spunându-i cuvinte deocheate. Apoi, ieşise la plimbare, admirând obiectele decorative de bătut în uşă. În drum spre casă, se oprise la magazinul de vinuri al lui Joe. Cumpărau vin exclusiv de la Joe, un bărbat chel cu muşchi mari şi puternici, care îi punea multe întrebări despre limba engleză de fiecare dată când cumpăra ceva.

— Hei, doamna profesoară. Este „conversate"[5] un cuvânt? întrebase Joe. Nu am auzit de el. Dar fetița asta spune că este un cuvânt.

A arătat către o tânără care stătea mereu pe taburetul de lângă casă, era machiată cu mult tuş şi avea unghii mov. Întotdeauna era o tânără acolo – care, uneori lucra în magazin, alteori venea doar să-l viziteze pe Joe şi să stea pe un scaun ore întregi, pentru că asta părea să le placă fetelor.

---

[5] *A conversa (în lb. Engl. În orig.) (n. Tr.).*

— Orice este un cuvânt, a spus fata. Dacă îl foloseşti suficient de des. Nu-i aşa, dr. Stone?

Fata era studentă la universitate, avea părul şaten închis şi ochii căprui. Studia psihologia. Nu o avusese niciodată pe Phoebe ca profesor, dar spunea că „auzise despre ea".

— Este adevărat, a spus Phoebe. Dacă este folosit timp de zece ani, ajunge în dicționar.

— Zece ani, a spus Joe. Atât de mult durează?

Joe voia ca Phoebe să-l placă, pentru că Joe voia ca toate femeile să-l placă. Părea că primul pas spre a face sex era să fie plăcut de femei. Şi uneori, lui Phoebe îi plăcea de Joe. Când Joe se revolta împotriva comportamentului autoritar al politicienilor celebri sau când se uita la un film Disney pe computerul lui şi râdea la toate farsele. Dar apoi o văzuse pe fata care stătea pe scaunul lui şi cana din fața casei de marcat pe care scria FONDUL PENTRU VAGIN.

În acel moment, era pe jumătate plină.

— Da, a spus Phoebe.

Soțul ei nu comentase niciodată despre Fondul pentru vagin după ce plecau, de parcă nu ar fi fost corect să-l critice pe un alt bărbat pentru Fondul lui pentru vagin sau de parcă, dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să găsească un alt loc de unde să cumpere vin, iar acesta era într-adevăr cel mai convenabil şi cu cea mai bună ofertă. Aşa că plătise vinul şi spusese: „La revedere, Joe", încercând să nu se întrebe dacă soțul ei contribuia vreodată la Fondul pentru vagin când ea nu era acolo.

DE FIECARE DATĂ, în luna februarie avea loc ceremonia de decernare a premiilor şi în fiecare an participau şi, de fiecare dată, Phoebe purta aceeaşi rochie. O rochie neagră Calvin Klein pe care o cumpărase cu ani în urmă pentru prima zi de muncă. O rochie pe care nimeni nu o admira, nici nu o critica. O rochie concepută să nu atragă atenția.

Era surprinsă că încă îi venea, încă o făcea să arate la fel ca întotdeauna şi asta o întrista. În seara aceea, voia să se simtă diferit. Voia să intre la ceremonia de premiere şi să fie remarcată. Pentru că, dacă nu avea copii, ar fi trebuit măcar să aibă rochii splendide. Se dusese la mall şi nu se oprise din căutat până când nu îi atrăsese atenţia rochia verde smarald. Mătasea se simţea uimitor, ca apa rece curgându-i pe corp – de ce se temuse întotdeauna să poarte mătase? Să poarte ceva colorat? Arăta bine în verde smarald. Îi scotea în evidenţă nuanţele roşiatice ale părului ei castaniu. Sclipirile verzui ale ochilor. Pielea măslinie.

O cumpărase fără să stea pe gânduri, fără să se întrebe ce ar fi putut crede soţul ei, ce ar fi putut crede Bob, ce ar fi putut crede Mia. Atât de mult îi plăcuse.

Dar înainte de cină, când o îmbrăcase din nou, se simţise ridicol stând pe covorul ei bej, lângă cearşafurile de flanel. Rochia de mătase era prea mult. Cinci sute de dolari. Iar cina urma să aibă loc în sala de sport. Ce fusese în capul ei? Era o rochie lungă până în podea, potrivită pentru o nuntă, nu pentru o ceremonie de premiere la o universitate lipsită de fonduri din Missouri.

Şi îşi pusese din nou rochia neagră. Nu voia să-l pună într-o situaţie jenantă pe soţul ei. Ştia că, în ultima vreme, îl pusese în astfel de situaţii. Ştia că fusese puţin neglijentă, iar uneori băuse prea mult până să vină el acasă.

— Ai scris astăzi? a întrebat-o el când s-a întors să o ia.

El sugerase să meargă cu o singură maşină.

— Da, a minţit ea.

S-a privit în oglindă. „Iat-o din nou”, se gândea, şi totuşi, simţea că se află undeva departe, încă la clinica de fertilitate, privind cum Matt îi strânge mâna doctorului. Sau poate era pe malul râului Ouse, privind-o pe Virginia Woolf cum îşi umplea buzunarele cu pietre. Se întreba câte pietre folosise Woolf. Cât de rece era apa?

— Arăți minunat, i-a spus el, iar ea a simțit că era sincer.

Şi-a pieptănat părul şi au plecat la cină.

CINA ERA UN EVENIMENT elaborat pentru o sală de sport. Universitatea plătea cinci mii de dolari pe an pentru a aduce un vorbitor invitat, un academician celebru care putea vorbi despre criza din Orientul Mijlociu şi valoarea educației în arte liberale sau despre condițiile de muncă din China şi valoarea educației în arte liberale sau despre recesiune şi valoarea educației în arte liberale.

— Arăți într-adevăr minunat, i-a spus din nou soțul ei înainte de a intra în sală.

Părea să spună asta pentru amândoi. Îşi pusese brațul în jurul ei şi, astfel, erau din nou soț şi soție.

Au băut vin alb şi au mâncat pui marsala cu legume fierte la abur. Au stat la o masă cu oameni asemenea soțului ei. Oameni cu locuri de muncă reale. Bob. Susan. Brian. Mia.

Apoi, urmase o serie de discursuri şi aplauze pentru diversele realizări ale altora şi apoi, lava cake. Au mâncat desertul şi au vorbit despre faptul că nu prea semăna cu lava cake. Au vorbit despre studenții lor, despre munca lor, în general, şi ajungând la concluzia unanimă că era foarte satisfăcătoare şi foarte dificilă în acelaşi timp.

— Dificilă? a întrebat soția lui Bob. Era chirurg la un spital local. Tot ce face Bob la birou este să bea bere germană şi să asculte Bach.

— Să nu mai vorbim de vacanțele de vară! a spus Tom.

Cu programul pe care îl avea ca medic, Tom şi Mia îşi puteau lua vacanță doar o săptămână în fiecare an, iar apoi vorbeau despre ea tot restul anului.

— Aşa că nu mai vă plângeți, profesorilor!

Au râs. Tom avea dreptate. Munca lor era minu-nată, mărturisise soțul ei ridicând mâinile.

Luminile se micşoraseră şi corul studenților înce-puse să cânte pe scenă ținând lumânări în mâini. Dar chiar şi pe

întuneric, Phoebe putea percepe realitatea: sala de sport de sub picioarele ei. Linia de fault care traversa ringul de dans. Felul în care o priveau ca şi când era doar soția lui Matt. Mai ales cei care nu o cunoşteau prea bine, cum era Susan de la departamentul de filosofie, care îi uita numele în fiecare an. Îi adresase aceeaşi întrebare:

— Şi tu cu ce te ocupi?

— Predau, a spus Phoebe.

— De fapt, Phoebe predă chiar aici, a spus soțul ei.

— Oh, minunat, ce predai? a întrebat Susan.

— Cam tot ce îmi cere Bob să predau, a spus Phoebe. În principal, cursurile de literatură care sunt obligatorii pentru toți studenții din anul întâi. Tot, de la începutul literaturii până la internet.

— Dar care este specializarea ta? a întrebat Susan.

— Literatura victoriană, a spus Phoebe.

— De fapt, Phoebe predă acum un seminar despre basme, a adăugat Mart. Şi mai are puțin şi termină o carte despre Jane Eyre.

De zece ani, Phoebe mai avea puțin şi termina cartea despre Jane Eyre.

Apoi, s-au mai decernat premii. Când fusese strigat numele soțului ei, el zâmbise. Îşi lăsase şervetul jos. Urcase pe scenă. Îşi luase premiul şi toată lumea de la masă aplaudase şi îi zâmbise. Mia se aplecase pe umărul lui Phoebe.

— Trebuie să fii mândră, a spus Mia.

Era. „Uitați-vă la soțul meu”, s-a gândit ea, în timp ce el îşi ocupa locul în spatele pupitrului. Ținuse un discurs scurt despre valoarea educației în arte liberale, dar Phoebe abia dacă auzise vreun cuvânt. „Uitați-vă la el”, se gândise, în timp ce el se întorcea la masă, zâmbind. „Soțul meu.” îşi reluase locul şi toată lumea îl felicitase, în timp ce el încerca din răsputeri să nu pară prea încântat.

— Trebuie să li se decerneze tuturor la un moment dat, a spus el, ceea ce suna ca o uşoară trădare, pentru că aceasta fusese gluma lor. Pun pariu că până şi Bob îl va primi într-o zi.

Bob a început să râdă.

— Studenții pur şi simplu îl adoră, a spus Mia, şi era ceva în felul în care o spusese, de parcă îi cunoştea pe studenți mai bine decât Phoebe.

De parcă Mia şi Mart ar fi locuit împreună într-o casă, fără ea.

Dar nu a spus nimic. I s-a făcut rău şi a spus:

— Scuză-mă.

S-a dus la baie. S-a privit în oglindă.

„Soțul tău crede că eşti frumoasă", şi-a spus ea, până când s-a simțit mai bine.

Dar înainte de a se întoarce la masă, şi-a văzut soțul vorbind cu Mia. Mia şi-a dat capul pe spate şi a început să râdă, iar soțul ei râdea şi el din tot sufletul, mai cu poftă decât îl văzuse Phoebe de multe luni. Chiar şi când se uitau la televizor şi Phoebe se cuibărea lângă el, îşi ținea gura strânsă.

Dar în acel moment, alături de Mia, îl putea vedea pe vechiul Mart, cel pe care-l cunoscuse cu ani în urmă în sala de calculatoare, care era relaxat, amuzant şi fericit. Şi Mia părea şi ea fericită. Cum nu mai fusese de când Tom căzuse în depresie cu ani în urmă.

Phoebe s-a aşezat din nou la masă şi, dintr-odată, frumusețea Miei părea diferită. Nu mai era doar un simplu fapt. Era o situație.

PHOEBE NU A ADUS vorba despre Mia până când nu au ajuns acasă.

— Nu mi se pare corect ca Mia să aibă trei cărți publicate şi să fie şi al naibii de frumoasă, a spus Phoebe.

Spera să sune ca o glumă.

— Oh, a spus Matt. Da. E foarte amuzantă.

— Nu asta am spus. Am spus că e frumoasă.

— Ce faci? a întrebat-o el. Credeam că ne-am simțit bine în seara asta.

— Aşa e, a răspuns ea. El a sărutat-o.

— Tu ai fost superbă în seara asta.

Voia să facă sex; simțea asta. Dar ea nu voia. Sau poate că nu voia ca el să fie tandru în acel moment. În fanteziile ei, el nu mai era tandru cu ea. În fanteziile ei, nici măcar nu mai era ea cea cu care făcea el sex, deşi psihologul insistase că fantezia era un semn bun.

— E bine că măcar e vorba despre soțul tău, îi spusese acesta.

Când începuse să se dezbrace, soțul ei îi spusese:

— Nu, lasă-ți rochia pe tine.

Şi-a scos cămaşa, pantalonii, şi, în timp ce venea spre ea, şi-l imagina intrând în magazinul de vinuri al lui Joe, văzând-o pe fata de pe taburet, ca de obicei. Îşi făcea temele pentru şcoală. Nu, nu ştia unde era Joe.

— Ce mai e nou? o întreabă soțul ei, iar fata îi răs-punde.

— Dă-mi voie să-ți arăt.

Îl duce în spate să-i arate ultimul transport de vin. Se apleacă să ridice câteva sticle, iar el se îndreaptă spre ea, îi pune mâinile pe talie şi o aranjează aşa cum face când chiar îşi doreşte să facă sex, când vrea ca ea să fie doar sâni şi coapse şi să aibă părul prins în coadă. O trage de păr, iar atunci coapsele ei se strâng cu putere în jurul lui – şi doar atunci, când Phoebe se preface că nu-şi cunoaşte deloc soțul, poate să aibă orgasm.

După ce au făcut sex, nu s-au putut privi în ochi. Ea şi-a dat jos rochia neagră, iar soțul ei şi-a turnat un pahar de whiskey fără să se obosească să-şi mai pună cuburi de gheață, apoi a ieşit să privească stelele, pentru că asta au făcut oamenii de la începutul timpului. Şi totuşi, Phoebe nu

credea că era sfârşitul. Nu putea concepe cu adevărat un sfârşit. Credea că, peste câteva săptămâni, vor merge în Ozarks pentru vacanța de primăvară, şi atunci, poate, doar poate, va încerca din nou să facă o FIV, pentru că cine ştie? Poate că de data asta ar fi funcţionat. Poate că doctorii se înşelaseră.

Dar câteva săptămâni mai târziu, în martie, lumea s-a oprit şi nu au mai făcut absolut nimic. Au stat în casă. Au predat prin intermediul computerelor. Au privit adesea pe fereastră. Ea plângea prea mult, iar el bea prea mult, iar uneori, se temea că ar putea să o părăsească. Uneori, ea voia să plece. Dar când se imagina plecând, soțul ei o implora întotdeauna să rămână. Se punea în genunchi, îşi îngropa fața între coapsele ei şi o strângea ca un copil. „Te rog, Phoebe", spunea el în fantezia ei. „Te rog. Am nevoie de tine." Apoi îi explica toate modurile în care avea nevoie de ea şi cum şi copiii aveau nevoie de ea. Şi astfel, rămânea. De fiecare dată când îşi imagina că îşi părăseşte soțul, sfârşea prin a rămâne. Era o fantezie, în care existau copii şi copiii aveau mereu nevoie de ea. Trebuia să-şi imagineze că pleacă doar ca să-şi poată imagina că rămâne. Trebuia să se imagineze stând la uşă, iar soțul ei striga: „Nu, Phoebe, nu!" ca unui cățel. Şi nu ştia de ce, în fantezia ei, voia să fie tratată astfel.

— Şi, CUM A FOST AZI? a întrebat-o Matt.

Era august, în noaptea dinainte să înceapă semes-trul de toamnă. Ultima lor cină împreună, dar Phoebe nu ştia asta încă. Poate că nici Matt nu ştia încă. Poate că, în timpul acelei cine, încă se gândea. Poate că, dacă ea ar fi dat un răspuns mai interesant, altceva decât „Bine", el ar fi rămas.

— Bine! a spus el. Bine. Ai scris astăzi?

— Un pic.

În dimineața aceea, Phoebe se chinuise să scrie. Vacanța lor de vară se încheia şi nu avea nimic de ară-tat, aşa că îşi

pregătise cafeaua şi computerul şi trăsese jaluzelele, îşi turnase două degete de whiskey şi pusese o ţigară pe birou, recompensa de la finalul unei pagini scrise, apoi o terminase şi sorbise încet din whiskey, îşi aprinsese ţigara, dar nu o fumase. Îi plăcea doar mirosul, senzaţia de a o ţine între degete şi începuse să simtă că se afla în biroul ei nu pentru a scrie, ci pentru a bea şi a se preface că fumează.

Matt a ieşit din biroul lui, a trântit uşa, iar ea a stins ţigara. În sfârşit, a înţeles ce voia să spună consilierul ei când spunea:

— Nu-ţi combina obiceiurile bune cu cele proaste.

Când Bob spusese asta cu mulţi ani în urmă, ea avea doar obiceiuri bune. Alerga cinci kilometri o dată la două zile, obişnuia să consume băutură de ghimbir la cafeneaua locală, îşi spăla întotdeauna hainele duminica, îşi planifica încă din iunie cursurile, înainte ca vara să se sfârşească, iar aceste aspecte pozitive îi fuseseră întot-deauna suficiente. Erau fundamentul vieţii ei. Casa ei. Studenţii ei. Cercetările ei. Soţul ei, punctul ei de sprijin în această lume din ziua în care îl cunoscuse. Dar acum nici măcar nu se puteau privi în ochi când îşi puneau întrebări.

— Ai fumat în biroul tău mai devreme? a întrebat Matt.

— Nu, a spus ea, şi, practic, nu era o minciună.

Dar Matt nu înţelegea. Matt i-a spus că mirosea a fum, că era rău pentru corpul ei, ceea ce, paradoxal, o făcea să-şi dorească şi mai mult să fumeze. De atâţia ani se gândise doar la ce ar trebui să bage în corpul ei ca să-l transforme într-un superuter şi se săturase. „Lua-l-ar naiba de corp”, se gândise, dar nu a spus-o.

— Tu ce ai făcut azi? a întrebat ea şi s-a simţit ca unul dintre personajele oribile dintr-un poem de T.S. Eliot.

Ce ar trebui să fac acum? Ce ar trebui să fac? Voi ieşi în fugă aşa cum sunt şi voi merge pe stradă cu părul desfăcut, aşa. Ce vom face mâine? Ce vom face vreodată?

Cu toate acestea, când Matt a plecat mai târziu în acea noapte, fusese cu adevărat surprinsă. Nimic nu o şocase mai mult. Făcuse ceea ce făcea întotdeauna înainte de culcare. Îşi desfăcuse cureaua şi o rulase într-o minge. Făcuse duş şi apoi se îmbrăcase cu un tricou vechi pe care îl purta doar prin casă. Dar apoi s-a îmbrăcat cu blugii, şi-a pus cureaua şi şi-a strâns câteva lucruri într-o geantă.

— Sunt îndrăgostit de Mia, tot repeta, iar ei nu-i venea să creadă.

Nu aşa se întâmpla în fantezia ei.

Dar aceasta nu era fantezia ei. Era a lui şi nu ştia cum funcţiona. Pur şi simplu îl privea, aşteptând să lase geanta jos, dar nu a făcut-o.

LAMPADARELE CU CIUCURI aurii din camera Roaring Twenties îi trezesc lui Phoebe dorinţa de a bea înainte de momentul în care ar trebui să bea, şi e ridicol că încă mai gândeşte aşa, că încă încearcă să-şi impună reguli de genul „Nu ar trebui să beau” când mai sunt doar câteva ore până când îşi va pune capăt vieţii.

Îşi umple un pahar de vin cu ciocolată nemţesc. Refuză să-şi petreacă ultimele ore pe această planetă îngrijorându-se. Şi-a petrecut prea mult timp îngrijorându-se cu privire la ce să bea, unde să meargă în vacanţă, cu ce să se îmbrace, ce să spună, dacă era mai incitant să scrie „a termina” sau „a ejacula” şi ce importanţă avea? Ce importanţă avea cum scria? Oricum, soţul ei a părăsit-o.

Phoebe ia o înghiţitură de vin. Desface draperiile. Sunt grele şi turcoaz, demne de o regină sau o vedetă de cinema. Ar putea bloca toată lumina lumii dacă ar vrea, dar Phoebe doreşte să vadă oceanul. Phoebe nu a mai fost niciodată aproape de ocean, un fapt care îi şocase pe majoritatea, dar îl încântase pe soţul ei. Cândva îi plăcea că Phoebe nu simţea presiunea de a ceda în faţa fiecărei experienţe pe care i-o oferea viaţa.

Cu toate acestea, Phoebe credea ar fi fost ceva greşit să plece din această lume înainte să vadă oceanul, la fel cum credea că era greşit ca Matt să ceară divorţul la cincizeci de kilometri distanţă pe Zoom. Ar fi trebuit să plece de lângă Mia pentru ultima dată pentru a-şi aminti frumuseţea lumii lor. Detaliile pe care le pictase el însuşi. Dar trecuseră deja cinci luni de la începerea pandemiei când ceruse divorţul şi spusese că nu se putea întoarce.

Matt, Mia şi bebeluşul ei erau deja un „nucleu". El stătea în faţa unui raft plin cu suveniruri din Paris de-ale Miei, ca şi când ar fi fost ale lui şi a spus: „îmi pare atât de rău." Şi „Eşti bine?" Şi „Te rog, spune-mi că eşti bine."

Phoebe aşază analgezicele pentru pisici pe nopti-eră. Se uită la oceanul care se întinde în faţa ei. Privită de sus, apa e liniştită. Ca un covor neted şi sigur, de parcă n-ar şti nimic despre ce urmează. Phoebe se aşteptase la mai mult de la ocean, poate pentru că citise prea multe romane de Herman Melville în care oceanul ştie totul despre viitor – prevestind moartea cu fiecare izbucnire năvalnică şi răsunet sălbatic al valurilor.

Dar fie. Îşi ia telefonul.

— Alo, spune ea. Aş putea să comand ceva de mâncare, vă rog?

Phoebe vrea să aibă parte de un ultim festin decadent înainte să moară. Vrea să mănânce homar şi crab. Vrea să guste stridii şi să bea vin şi să spargă pentru ultima oară crusta unei creme brulee.

— Din păcate, momentan nu se poate, din cauza recepţiei de primire a invitaţilor de astăzi, spune Pauline.

— Recepţia de primire a invitaţilor? întreabă atunci Phoebe. Aşa se numeşte?

— Da. Îmi pare foarte rău pentru neplăcerea creată, spune Pauline. Părea sincer afectată. Vă rog să înţelegeţi că avem deficit de personal din cauza Covidului.

— Bine, OK, spune Phoebe, dar simte cum o cuprinde panica la această veste. Chiar nu aveți absolut nimic?

— Ei bine, este ceva mâncare jos la petrecere, spune Pauline.

Phoebe închide telefonul. Nu poate să coboare. Categoric nu poate să meargă la petrecere. Nu a venit de la o distanță atât de mare doar să-i privească pe alții cum se bucură de mâncăruri scumpe. Şi refuză ca ultima ei masă să însemne nişte biscuiți de tip Oreo din săcule-țul cu cadouri sau Doritos de la automatul de snackuri. E prea trist.

Atunci, nu va mânca. La ce bun, oricum? De ce să ia cu ea nişte stridii perfecte?

Dar apoi nu mai ştie ce să facă. Îşi făcuse planuri să mănânce o oră sau două. Îşi imaginase această masă ca fiind ultimul eveniment din viața ei. Se aşază pe pat, priveşte apa şi are o senzație ciudată – să nu aibă absolut nimic de făcut decât să simtă briza oceanului mângâindu-i fața. În ultimii zece ani, avusese prea multe de făcut şi prea puțin timp. Teza de doctorat care trebuia să devină o carte, materialul de cercetare care trebuia să fie transpus în prezentări PowerPoint, sexul care trebuia să aibă ca rezultat un copil şi studenții care aveau nevoie ca ea să le organizeze viețile. Aşa cum îi spusese studentul ei, Adam, ieri de dimineață, când intrase în biroul ei şi afirmase că Phoebe era acum responsabilă pentru viața lui.

— Dar nu sunt consilierul tău, i-a spus Phoebe.

— Nu? a întrebat Adam.

— Nu, a spus Phoebe.

Conversația s-ar fi încheiat aici, dacă soțul ei şi Mia nu ar fi intrat în biroul ei, care era şi încăperea unde se aflau fotocopiatorul şi aparatul de cafea. Universitatea nu crease niciodată un spațiu de relaxare pentru personalul didactic asociat – comitetul se desființase după reducerile bugetare din pandemie. Apoi, Bob îi pusese la dispoziție vechiul ei

birou unui nou angajat, după ce Phoebe alesese să predea în continuare online şi în al doilea an de pandemie. Iar acum, când se întorsese, Bob era în impas. Nu mai avea unde s-o aşeze decât lângă aparatul Keurig şi pandişpanul pe care îl adusese Jane, secretara administrativă.

Mia şi Matt au părut surprinşi să o vadă pe Phoebe acolo, dar apoi au spus repede „Bună”, de parcă ar fi fost orice alt coleg din departament, dar Phoebe nu a mai fost în stare să gândească limpede. Nu a mai fost în stare să respire. Nu a mai fost în stare să răspundă. Pur şi simplu, se holba la studentul ei, Adam, fixându-şi pri-virea asupra nasului acestuia în timp ce spunea:

— Te mai pot ajuta cu ceva?

— Ei bine, mă gândesc să renunț la facultate, a spus Adam.

L-a auzit pe soțul ei turnând cele două pahare de cafea, iar pe Mia adăugând frişca.

— Vreau să fac pantaloni.

— Vrei să faci pantaloni? a întrebat Phoebe, neştiind ce să-l întrebe în continuare, aşa că a spus: Ce fel de pantaloni?

Soțul ei amesteca zahărul şi poate că se uita la ea, poate că îşi amintea rochia neagră Calvin Klein pe care o purta doar pentru ca el să şi-o amintească purtând-o ultima dată când au făcut sex. Dar nu se putea uita spre el.

— Orice fel de pantaloni, a spus Adam.

Soțul ei şi Mia şi-au acoperit paharele cu capace.

— Dar nu poți să faci pantaloni şi să-ți continui studiile în acelaşi timp? a întrebat Phoebe, apoi soțul ei şi Mia au plecat, iar Adam a spus:

— Poate, iar Phoebe a simțit că îi venea să vomite sau să leşine.

După aceea, şi-a strâns cărţile şi a mers la cursuri, unde a încercat să predea un poem de John Donne, dar studenţii ei de la literatură britanică nu erau încântaţi.

— De ce este naratorul, gen, tulburat de Dumnezeu? a întrebat un student.

Toată lumea a început să râdă zgomotos. Aşteptau ca Phoebe să spună ceva, să ofere un context, un cadru în care să aşeze toate detaliile confuze şi ciudate.

— Este, în esenţă, o scrisoare de dragoste către Dumnezeu, a spus Phoebe.

— De ce ar scrie cineva o scrisoare de dragoste către Dumnezeu? a întrebat un alt student.

— Oh, Doamne, nu este o scrisoare de dragoste, a spus fata. Practic, îi cere lui Dumnezeu să-l violeze.

— Asta am înţeles şi eu din poezie, a spus un alt student. Dar mă bucur că ai spus-o tu.

Această observaţie i-a făcut pe câţiva să chicotească, ceea ce a făcut-o pe o altă studentă să ridice mâna şi să declare că „nu era nimic amuzant în legătură cu violul, nici în anii 1600, nici acum şi nici măcar atunci când i s-a întâmplat unui bărbat alb mort."

— Nu ar trebui să fie amuzant, a clarificat Phoebe.

— Păi, desigur că nu e amuzant, bărbatul este violat, dr. Stone. De Dumnezeu!

— Deci e, gen, o poezie gay? Dumnezeu e gay?

— Dumnezeu este, gen, în mod clar nu gay.

— De ce râdeţi cu toţii? Nu e absolut deloc amuzant!

— Nu încerc să fiu amuzant! Ştii bine că eu sunt gay!

Phoebe s-a dat înapoi, împiedicându-se de birou.

— Este vorba despre a şti că vrei să fii mai bun, a spus Phoebe. Dar nu ştii cum să te repari singur. De aceea îl imploră pe Dumnezeu să-l forţeze să fie mai bun, să-l repare.

— Asta e, gen, aiurea, a spus un student, iar Phoebe a fost de acord.

— Aşa este, a spus ea, şi Phoebe nu-şi mai aminteşte prea multe după aceea, doar pe unul dintre băieţi stând lângă biroul ei şi întrebând-o:

— Sunteţi bine, dr. Stone?

— Sunt bine, a spus Phoebe.

Studenţii au ieşit părând complet indiferenţi, mai puţin fata care încă îşi exprima nemulţumirea în legătură cu poezia către o prietenă:

— Pur şi simplu, nu cred că ar trebui să predea nimeni poezia aia.

Phoebe s-a întors în biroul ei, care nu era, de fapt, un birou. Nu era bine, dar poate că ar fi putut fi. Avea doar nevoie de o cafea. Şi să fotocopieze o poezie de Whitman pentru cursul ei de Introducere în literatură. Nu avusese timp să o facă ieri – fusese prea ocupată, prea copleşită să îşi facă unghiile, să îşi retuşeze rădăcinile, pregătindu-se pentru marea ei întoarcere în campus. Rochia neagră era oare prea mult pentru prima zi sau prea puţin? se întreba, pentru că nu-şi văzuse soţul de la audierea pentru divorţ şi o mică parte din ea încă simţea că, dacă ar fi purtat rochia neagră, ar fi devenit din nou soţ şi soţie.

Dar acolo era doar Mia – de data aceasta, la fotocopiator. Mia va fi întotdeauna acolo, şi-a dat seama Phoebe.

— S-a blocat hârtia, a spus Mia, iar Phoebe a dat din cap, pentru că nu era vina nimănui.

Pur şi simplu, se întâmpla uneori, exact cum spu-sese şi soţul ei despre aventură. Pur şi simplu, se întâmplase.

Dar de ce? Phoebe nu se putea hotărî să-l întrebe asta pe soţul ei. Pentru că ştia de ce. S-a uitat la Mia, cu cerceii ei mari din lemn şi blugii ei negri până la glezne şi o jachetă supradimensionată roz care o făcea cumva să pară mai slabă. Phoebe se simţea naivă să creadă că soţul ei ar fi fost

fermecat să se întoarcă de o simplă rochie neagră, cu croiala în A. Oare de aceea îi era atât de greu să fie furioasă pe Mia? Pentru că Phoebe ştia, la un anumit nivel, că Mia era, pur şi simplu, mai bună? Stând mereu acolo, cu cerceii ei mari, făcând-o pe Phoebe să se întrebe de ce trebuia să fie mereu ea însăşi.

— Îmi pare rău, a spus Mia.

Mia a îngenuncheat. În fanteziile lui Phoebe, Mia îşi cerea mereu scuze aşa: practic, târându-se la picioarele ei. Lui Phoebe nu-i venea să creadă că se întâmpla cu adevărat şi a simțit un fior de încântare.

Dar apoi, Mia a adăugat:

— Îmi pare rău, durează un minut, iar asta a înfuriat-o pe Phoebe.

Pentru că un blocaj de hârtie dura întotdeauna mai mult de un minut. Phoebe ştia asta. Mia ştia asta. Mia a început să deschidă toate sertarele pe care i le indica aparatul, dar nici chiar aşa Mia nu reuşea să se descurce, nu ştia unde era sertarul cinci, şi acesta era momentul în care Phoebe, de obicei, ar fi ajutat-o să găsească sertarul cinci, dar a refuzat să facă asta.

— De asta îți pare rău? a întrebat Phoebe.

Mia a clipit întorcându-şi privirea spre biroul secre-tarei administrative, de parcă îi sugera lui Phoebe să nu facă asta aici, atât de aproape de pandişpanul lui Jane, iar Phoebe a înțeles brusc de ce aventurile se terminau uneori cu moartea cuiva. Furia ei părea devastatoare, prea intensă pentru liniştea acestui birou mic şi tăcut.

— Te-ai culcat cu soțul meu, a spus Phoebe, nu atât de tare încât să strige, dar suficient de tare să audă Jane.

— Îmi pare rău că te-am rănit, a şoptit Mia. Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa. Dar nu îmi pare rău că s-a întâmplat. Nu are cum. Îl iubesc.

— Nu, eu îl iubesc, a spus Phoebe. Este soțul meu.

Se simțea ridicol să se certe pe soțul ei cu o colegă care avea brațul blocat în sertarul cinci, de parcă ar fi ajutat la „naşterea" unui document. Nu aşa trebuia să decurgă lucrurile. În fanteziile ei, Phoebe nu îşi menționa niciodată soțul. În schimb, ținea un monolog înflăcărat şi intens despre ce femeie oribilă era Mia, cea mai mare trădătoare dintre trădătoare, o ruşine pentru femei, apoi Phoebe ieşea din birou, din clădire, simțindu-se victorioasă, fără să se mai întoarcă vreodată.

— Nu e soțul tău, a spus Mia. Nu mai e.

Phoebe simțea că o ia razna. Se simțea ca un copil, plângând că tatăl ei nu o lăsa să facă baie pentru că trebuia să plece la muncă.

— Bine, Phoebe, fă o criză de nervi, vezi ce bine îți va face, îi spusese tatăl ei.

Şi atunci a învățat că nu reuşise decât să-l facă pe tatăl ei să iasă din cameră.

— Am crezut că eşti prietena mea, a spus Phoebe calmă.

Încerca să se adune. Nu putea suporta gândul că, dacă Mia ar fi plecat, ar fi lăsat-o cu acest sentiment îngrozitor.

— Am fost prietena ta, a spus Mia. Şi voi regreta mereu că am afectat prietenia noastră.

— Că ai afectat-o? Ai distrus-o. Ai distrus tot. Viața mea. Cariera mea. Căsnicia mea.

— Chiar țin la tine, Phoebe. Şi sper să putem fi prietene după ce vor trece toate astea. Dar nu eu ți-am distrus căsnicia. Nu e vina mea. Singurul motiv pentru care Matt s-a îndrăgostit de mine a fost faptul că mariajul vostru era deja încheiat.

Ca şi când ar fi vrut să-şi încheie pledoaria, Mia a scos foaia de hârtie. Mia a rezolvat blocajul, dar era prea târziu. Cursul începuse de cinci minute. Phoebe era deja divorțată. Phoebe semnase ultimele acte. Furia ei nu mai putea schimba nimic.

Uşa s-a deschis. Stan, profesorul de Civilizaţie americană, a aruncat o privire spre rochia ei neagră şi a spus:

— Uau, Phoebe, frumoasă rochie!

Nu a ştiut ce altceva să spună decât „Mulţumesc”.

Apoi, Mia s-a strecurat din birou cu hârtiile ei, iar Phoebe a rămas acolo pentru un moment, simţindu-se complet lipsită de speranţă şi distrusă, ca pământul chiar după explozia unei bombe. S-a dus la curs fără niciun material pregătit, şi-a salutat studenţii şi, da, a înţeles de ce nu îi răspundeau niciodată – o lecţie pe care Phoebe o învăţase la cursul de yoga luna trecută când instructorul îi salutase şi toţi aşteptaseră ca altcineva să răspundă. Fiecare spera că altcineva va avea curajul să fie primul. Erau la fel ca Phoebe.

Dar Phoebe se săturase de ei. Se săturase de ea însăşi. Se săturase de toate.

A ieşit din clasă fără să spună niciun cuvânt, s-a urcat în maşină şi s-a dus acasă. Când a intrat în bucătă-rie, îi tremurau mâinile. Ceva era în neregulă. Şi-a sunat psihologul, gândindu-se că ar putea să o ajute, dar şi el părea ciudat.

— Uite, înainte de următoarea şedinţă, trebuie să ştii ceva, a spus el. Oare de ce avea acelaşi ton ca soţul ei înainte să plece? M-am gândit mult la asta, Phoebe, dar, din păcate, va trebui să renunţ la noua ta companie de asigurări de sănătate, a spus psihologul ei. Pur şi simplu, sunt prea lipsiţi de etică pentru a face afaceri cu ei şi refuz să lucrez astfel.

Apoi, i-a amintit că astfel stabilea o limită, ca şi când ea ar fi putut să înveţe din această experienţă.

— Va trebui să plăteşti din buzunar pentru această şedinţă şi pentru toate şedinţele viitoare, dacă doreşti să continuăm, a adăugat el.

I-a închis telefonul. Nu-şi permitea să continue. Primea pensie alimentară de la Mart, dar era suficientă doar cât să acopere noua asigurare pe care o făcuse de când pierduse asigurarea anterioară divorţului. O mie de dolari pe lună, doar în caz de catastrofe. Efortul de a supravieţui începea să o ruineze financiar şi, deşi Phoebe era la fel de bună în a face economii precum era în cercetare, fondul de economii pentru copii începea să se epuizeze. Trebuia să aplice din nou pentru posturi în învăţământ, ceea ce ştia că era lipsit de speranţă, deoarece încercase deja în august.

Aşa că era nevoită să vândă casa. Era singura solu-ţie. Dar nu putea să suporte gândul de a vinde casa. Casa era singurul lucru care îi mai rămăsese. Şi Harry.

— Presupunând că iei United, a glumit ea, şi măcar mai putea glumi.

Măcar îl mai avea pe Harry. Dar unde era Harry? A agitat flaconul cu analgezice, ceea ce îl făcea întotdeauna pe Harry să vină alergând, pentru că pastilele aveau gust de ton. Dar Harry nu a venit alergând şi şi-a dat seama, înainte de a-l găsi ghemuit în subsol, ştiuse.

Era prea distrusă pentru a-l îngropa. În schimb, l-a lăsat acolo pe Harry, a condus până la Joe, s-a îmbă-tat crunt şi s-a trezit a doua zi dimineaţă cu o durere de cap înfiorătoare şi cu o greutate atât de mare în piept, încât a ştiut că viaţa ei se terminase.

Totuşi, era marţi. A doua zi din semestru. Avea un alt curs de Introducere în literatură la zece şi jumătate. Şi-a prăjit o felie de pâine. S-a uitat peste vechile ei notiţe de curs despre Fire de iarbă[6]. Şi-a văzut vechile adnotări de pe margine lângă versurile: „Cel mai mic lăstar arată că, de fapt, moartea nu există... E cineva fericit când se naşte? Mă

---

[6] *Volum de versuri de Walt Whitman, poet, eseist, jurnalist şi umanist american (n. Tr.).*

grăbesc să-i informez şi pe el şi pe ea că la fel de fericit e unul care moare şi eu ştiu asta." întotdeauna crezuse în secret că aceste versuri erau o prostie până în dimineaţa aceea în care a ţinut bluza gri în faţa oglinzii. Nu, nu va îmbrăca acea bluză. Nu se va duce la muncă. De ce să se deranjeze? Putea deja să anticipeze cum va decurge întreaga zi – întreaga ei viaţă lungă şi singuratică – înainte să se întâmple.

Whitman avea dreptate. Ce norocoasă ar fi fost să moară, se gândea ea – să fie doar ţărână. Să fie doar o plantă. Să devină din nou frumoasă devenind parte din pământ.

Este o modalitate frumoasă de a privi moartea. Este circulară. Şi i-au plăcut întotdeauna finalurile circulare în literatură, chiar dacă erau complet nerealiste. Probabil că acesta era motivul pentru care era singura din clasa de literatură victoriană căreia îi plăcea cu ade-vărat finalul lui Jane Eyre. Îi plăceau finalurile tuturor povestirilor despre căsătorie. Romanele aveau o structură ordonată şi bine gândită. Îşi atingeau obiectivul conform propriilor standarde. Finalul reflecta întot-deauna începutul. Autorii aveau un control puternic asupra naraţiunii. Morţile personajelor erau plasate într-un fel de ordine cosmică care-i făcea pe toţi cei în viaţă să se simtă mai bine că trăiesc, deoarece aveau loc în afara scenei, în sudul Italiei sau la malul mării, unde personajele primeau graţia şi demnitatea de a muri pe paturi mai frumoase decât ale lor.

A pus bluza deoparte. S-a uitat spre analgezicele lui Harry şi a rezervat o cameră la Cornwall.

Se aşază pe patul cu baldachin şi încearcă să se relaxeze, dar să se relaxeze la perspectiva propriei morţi se dovedeşte a fi dificil, chiar şi pe acest patkingsize cu saltea confortabilă. Încă simte că ar trebui să facă ceva deosebit. Încă simte că e blocată în propria minte, îngrijorându-se pentru toate detaliile neînsemnate care îi distrug deja finalul

perfect, precum pata de sânge de pe rochia miresei. Zgomotul apei trase la toaletă în camera de alături. Mirosul aparatului de aer condiționat, ca să nu mai vorbim de nuntaşii adunați pe terasă dedesubt.

A început recepția de primire a invitaților organi-zată de mireasă.

Își pune căştile vechiului ei Diseman pentru a acoperi vocile oamenilor de dedesubt. Dar CD-ul este atât de zgâriat, încât muzica se întrerupe. În loc să o calmeze, o face anxioasă. Aşa că şi le scoate, iese pe balcon şi își aprinde o țigară.

De data aceasta, fumează cu adevărat. Speră că acest gest va face ca simplul act de a sta pe scaun să pară mai distins. Trage un fum ca şi când ar poza pentru un tablou. L-ar numi Femeie fumând şi bând în timp ce stă pe gânduri.

Dar când suflă fumul în aerul sărat, începe să tuşească atât de tare, încât o ard plămânii.

— Fir-ar al naibii, spune ea. Nu e o senzație plăcută.

— Uf. Chiar e oribil.

Totuşi, mai trage un fum, pentru că, atunci când îşi imaginase propria moarte, se imaginase fumând.

Şi-a imaginat că ar fi funcționat ca un metronom măsurând timpul. Ținând-o pe linia de plutire. Fiindcă nu avea nimic altceva care să o stabilizeze. Nu are nicio cină de savurat, nicio melodie de ascultat, niciun bagaj de despachetat, niciun soț de sunat, nicio carte de terminat, niciun blat de curățat, nicio injecție cu hormoni de administrat, nicio vacanță de planificat, niciun viitor de organizat sub formă de liste. Timpul s-a epuizat, iar asta face ca, paradoxal, nimic să nu mai fie presant.

Fumează restul țigării încet. Nu vrea să se grăbească. Nu vrea să se panicheze şi să se arunce pe geam precum Septimus în Doamna Dalloway, o scenă care tulburat-o atât

de tare, încât a rămas singura carte pe care n-a terminat-o de citit în facultate.

Îi chiorăie stomacul. Speră să nu i se facă atât de foame, încât să nu se mai poată sinucide. Mai ia o înghițitură de vin cu ciocolată. „Măcar vinul este cu ciocolată”, îşi zice. „Măcar am acest balcon.” Priveşte valurile în depărtare, cum se ridică, dar niciodată suficient de înalte pentru a se sparge. La fel ca muzica jazz de la petrecerea de jos – notele urcă şi coboară, urcă şi coboară, dar nu ajung niciodată la un final.

Se apleacă peste balustradă să vadă mai bine petrecerea. Este curioasă, recunoaşte. I-au plăcut mereu nunțile, s-ar uita la orice serial sau ar citi orice carte până la final, dacă există promisiunea unei nunți. Aşa a reuşit să parcurgă acele romane interminabile în facultate, citind sute de pagini doar pentru a vedea oamenii căsătorindu-se.

Caută din priviri mireasa, dar le vede doar pe Coc înalt şi Pernă de Gât, luând pahare cu picior de pe o tavă. Cei doi Jimi stau sub nişte ghirlande de lumini, având expresia unor bărbați care vor să se omoare unul pe celălalt şi Phoebe este surprinsă când încep să râdă.

„Măcar sunt la ultimul etaj”, îşi spune – stând sus, pe balconul de unde poate privi şi judeca fără a fi observată, precum pescăruşii care se învârt pe deasupra. De aici, poate vedea totul, chiar şi cum va fi să fie moartă, pentru că acesta este unul dintre puținele daruri pe care i le oferă depresia: vederea de sus. Ştie deja cum va arăta lumea frăea, pentru că în august a stat acasă în timp ce toți ceilalți se întorseseră la birou, la rutina şi rolul lor – şi ştie că mireasa va putea face asta. Mireasa poate că va exclama la aflarea veştii despre sinuciderea lui Phoebe, dar apoi va face o plimbare pe plajă pentru a se calma. Va simți briza suflându-i prin păr. Va fi recunoscătoare pentru razele soarelui. Pentru şampanie. Va râde şi se va sprijini pe

umărul mirelui, cu părul ei superb acoperindu-i fața, iar Phoebe va fi uitată până la apus.

— Doar fă-o, îşi spune Phoebe.

Dar apoi se aude o bătaie în uşă, ca şi când cineva ar fi auzit-o. Stinge rapid ţigara, închide uşa balconului, iar gestul de a-şi ascunde ţigara îi trezeşte un sentiment ciudat de familiar. O face să spere că soţul ei este la uşă, deşi, desigur, nu este. El nici măcar nu ştie unde este.

— Chiar fumezi? o întreabă mireasa.

Mireasa intră în cameră de parcă ar fi a ei. Rochia miresei nu mai este pătată cu sânge – o altă rochie albă, dar mai subţire, cu mâneci ample.

— Sigur, da, te rog intră, spune Phoebe.

Mireasa are mâna înfăşurată în tifon, iar Phoebe se întreabă cine a bandajat-o. Gary, mirele cu un început de chelie insesizabil? Mama ei iubitoare? Este mireasa genul de femeie care are o mamă iubitoare? Da, se hotă-răşte Phoebe. Phoebe a căpătat în ultimii ani talentul de a a-şi da seama cine are o mamă iubitoare şi cine nu, pentru că Phoebe crede că o mamă iubitoare îi oferă unei persoane un fel de încredere de a trăi pe care Phoebe nu a avut-o niciodată. Phoebe nu ar fi putut niciodată să intre în camera altcuiva şi să dea ordine de parcă ar fi fost a ei.

— Nu poţi să fumezi, spune mireasa.

Mireasa vorbeşte mai tare decât e necesar, aseme-nea actorilor de pe scenă care sunt prezenţi, dar în acelaşi timp captivi şi separaţi o barieră invizibilă, şi pentru prima dată, Phoebe se întreabă cu ce se ocupă mireasa în viaţa de zi cu zi. Este actriţă? Sau poate stewardesă, bună să facă anunţuri pentru cei patruzeci şi şapte de pasageri.

— De fapt, este unul dintre puţinele lucruri pe care le mai pot face, spune Phoebe.

Ca şi când ar vrea să demonstreze acest lucru, Phoebe iese din nou pe balcon.

— De fapt, nu, spune mireasa, urmând-o. Aceasta este o cameră pentru nefumători.

— Bine că sunt aici, pe balcon.

— Apropo, cum ai reuşit să ai un balcon adevărat? întreabă mireasa, de parcă asta ar fi fost adevărata tră-dare. Balconul meu este doar o sugestie de balcon.

Se opreşte să admire peisajul.

— Adică, poţi să vezi întregul ocean de aici! De ce naiba nu mi-a dat Pauline această cameră? Am cerut în mod special o cameră cu vedere către malul mării.

— Ei bine, dintr-o cameră cu vedere către malul oceanului, probabil, că poţi vedea... malul oceanului.

— Dar credeam că malul oceanului înseamnă... că poţi vedea oceanul.

— Malul oceanului se referă la linia unde oceanul întâlneşte uscatul, spune Phoebe.

Phoebe aşteaptă ca Lila să roşească, dar ea nu se simte deloc jenată. Doar se înfurie şi mai tare.

— Atunci, cine, naiba, ar vrea o cameră cu vedere la malul oceanului? întreabă Lila. De ce ar promova o astfel de vedere ca fiind ceva special? Dacă voiam să mă uit la case, stăteam acasă şi priveam pe geam la case.

Nu-i aşa?

Phoebe aprinde o altă ţigară, sperând că fumul o va face pe mireasă să plece. Dar aceasta nu se sinchiseşte.

— Balconul face parte din cameră, apropo, spune mireasa. Aşa ca nu poţi fuma nici acolo.

Phoebe simte brusc nevoia să o contrazică. Are un impuls de a se contrazice care i se activa în timpul cursurilor sau la o petrecere de fiecare dată când cineva avea îndrăzneala să se exprime ca şi când ar fi deţinut adevărul suprem. Nu reacţiona niciodată, însă, pentru că nu voia să fie acuzată ea însăşi că ar fi deţinut adevărul suprem. Genul acela de oameni îi displăceau cel mai tare.

Dar de ce i-ar mai fi păsat acum? Poate că ar trebui să iasă din scenă arătând lumii ce a învățat în toți acei ani de studiu.

— Cuvântul balcon este împrumutat din italianul balcone, spune Phoebe. Derivat din termenul Italian medieval balco, care inițial însemna „schelă". Iar acesta provine dintr-un cuvânt protogermanic, balko, care probabil însemna un fel de „grindă".

Mireasa rămâne pe loc cu o expresie confuză.

— Aşadar, per total, ştim că termenul balcon se referea inițial la grinda sau structura care susține balconul.

Phoebe suflă lent şi prelung fumul, pregătindu-se să-şi încheie ideea.

— Asta arată cât de mult este în afara camerei.

Practic, balconul nici măcar nu e balcon.

— Cine eşti tu? întreabă mireasa.

Mireasa pare cu adevărat impresionată, iar Phoebe trebuie să recunoască faptul că nu şi-a pierdut încă plăcerea de a se bucura de astfel de momente. Cunoaşterea înseamnă putere, îi spuneau toți profesorii ei când era mică, şi tocmai de aceea îşi petrecuse cea mai mare parte a tinereții prin unghere retrase de biblioteci, citind cărți într-un ritm alert. Voia să fie mai puternică, mai mare. Ştia că nu va fi niciodată mai înaltă decât tatăl ei, că nu va fi niciodată mai mare sau mai puternică, şi că aceasta era singura cale de a vedea, într-o zi, dincolo de casa tatălui său.

— Sunt victorianistă, spune Phoebe.

— Poftim?

— Nouăsprezecistă, reformulează Phoebe, gândindu-se că ar suna mai clar pentru mireasă.

— Tot nu înțeleg ce înseamnă asta, spune mireasa.

— Studiez literatura secolului al XIX-lea.

— Şi chiar eşti plătită pentru asta?

— Nu prea bine.

— Şi secolul al XIX-lea înseamnă, de fapt, anii 1800?

— Exact.

— Întotdeauna mă încurc la asta.

— Mulţi dintre studenţii mei au aceeaşi problemă.

— Dar eu am 28 de ani. Lucrez într-o galerie de artă, spune mireasa. Ar trebui să ştiu asta.

Phoebe e suficient de surprinsă de această nouă informaţie încât să-i adreseze o primă întrebare miresei.

— Eşti curator? întreabă Phoebe.

— Asta este mama, spune mireasa. Eu sunt asis-tenta ei. Dar într-o zi ar trebui să devin curator.

Lila aşteaptă ca Phoebe să-i mai pună şi alte întrebări, dar Phoebe nu vrea să ştie nimic mai mult.

— Deşi, sincer, după ce mă căsătoresc, cred că o să renunţ, spune mireasa. Pur şi simplu, nu mă prea pricep la asta.

Mărturiseşte că a avut doar note de 8 pe tot parcursul facultăţii de Istoria Artei.

— Nu am înţeles niciodată de ce mama e atât de obsedată de artă. Am studiat-o patru ani şi, sincer, acum o înţeleg şi mai puţin. Serios, la ce foloseşte?

Din nou, mireasa o priveşte pe Phoebe şi aşteaptă.

— Mă întrebi pe mine? întreabă Phoebe.

— N-ai mai purtat niciodată o conversaţie?

— De fapt, a trecut ceva timp.

— Se vede.

— Şi, să fiu sinceră, nici eu nu sunt sigură că îi înţeleg rostul, spune Phoebe.

Când Phoebe plecase la facultate, avea idei foarte clare şi frumoase despre artă, despre cum arta ne înalţă, cum arta este măreţia care se naşte din zdrenţele exis-tenţei. Arta ne ajută să ne simţim vii. Şi asta fusese adevărat pentru Phoebe – Phoebe obişnuia să citească diverse cărţi şi să se

simtă uimită. Obişnuia să se plimbe prin galerii, inspirată de frumosul impuls uman de a crea. Dar asta era cu ani în urmă. Acum nu mai suporta să-şi vadă cărţile. Nu suporta gândul de a citi sute de pagini doar pentru a o vedea pe Jane Eyre din nou căsătorindu-se.

— Ei bine, e o uşurare să aud asta, spune mireasa, de parcă ar fi fost prietene de-o viaţă. Nimeni nu recunoaşte asta niciodată. Toţi cei care vin la galerie se plimbă de colo-colo şi spun, „Oh, Dumnezeule, priveşte această pânză albă. Uite ce a făcut pictorul cu tot acest spaţiu alb.

A ales să nu-l picteze! A sfidat convenţiile picturii prin faptul că nu a pictat de fapt! Nu-i aşa că e un gest îndrăzneţ? Nu-i aşa că te face să vrei să dai mii de dolari pentru asta?" Şi unii chiar zic: „Da, da, chiar aşa e."

Phoebe simte cât de uşor i-ar fi să se lase prinsă în această conversaţie relaxată despre promisiunile înşelătoare ale artei. Simte că ar vrea să se plângă despre literatură şi despre cum aceasta nu a reuşit să o salveze în final, dar soarele începe să apună. Phoebe e la jumătatea celei de-a doua ţigări. Aruncă o privire spre pastilele de pe noptieră.

— Apropo, de ce ai venit aici din nou? Întreabă Phoebe.

Mireasa pare ofensată de francheţea întrebării.

— Am venit să-ţi spun să nu mai fumezi, spune mireasa folosind din nou tonul tăios. Şi să te avertizez că, dacă nu te răzgândeşti în legătură cu...

Dar nu poate rosti cuvintele.

— Sinuciderea? spune Phoebe.

— Da. Atunci o să anunţ recepţia.

— Nu pot să dea afară un oaspete care plăteşte pentru că e trist.

Phoebe se amuză la acest gând. „îmi pare foarte rău, dar am votat cu toţii şi am ajuns la concluzia că eşti prea tristă pentru a rămâne aici."

— Nu eşti tristă, eşti sinucigaşă, spune mireasa. Ar trebui să părăseşti hotelul şi să cauţi ajutor imediat.

— Deja am încercat.

După ce soţul ei plecase, Phoebe încercase atât de multe lucruri. Aplicase pentru patruzeci şi două de pos-turi în învăţământ. Urmase un curs de pictură online. Îşi cumpărase o bicicletă nou-nouţă cu mânere drăguţe, aşa cum îi sugerase psihologul cu care făcea şedinţe online. „Du-te şi trăieşte experienţe reale", îi ceruse psihologul. „Du-te şi citeşte cărţi reale despre starea ta." Aşa că citise cărţi reale despre depresie. Cărţi scrise de oameni reali, depresivi. Îşi scrisese gândurile în jurnale reale. Descărcase o aplicaţie pentru meditaţie. Mâncase banane la micul-dejun în fiecare zi. Luase Lexapro, apoi renunţase, pentru că nu o făcea să se simtă mai bine, doar că îi era imposibil să mai ajungă la orgasm. Şi aceea era singura ocazie în care simţea o eliberare de sine – în acele câteva momente când reuşea să se autosatisfacă, gândindu-se la soţul ei ca la un om îngrozitor.

Dar orgasmul nu o salva, pentru că după aceea, era tot ea. Plânsese. Îşi făcuse conturi pe site-uri de dating online, schimbase mesaje cu un bărbat care îşi spunea Transatlantic şi vorbea mult despre jobul lui în biotehnologie. Dar apoi, Transatlantic cunoscuse pe alt-cineva, cineva din viaţa reală, îi explicase el, iar ea şi-a şters profilul, a pornit televizorul şi, practic, nu l-a mai oprit niciodată.

— Atunci aşteaptă măcar să treacă săptămâna nunţii! îi cere mireasa.

— Nu o voi reprograma, spune Phoebe. Nu este o programare la dentist.

— Serios, nu înţeleg. Care e graba? O să fii moartă pentru totdeauna, ştii? Ai putea să mai aştepţi o săptămână.

Pentru că, dacă nu o făcea în noaptea asta, Phoebe ştia că îi va dispărea acea stare emoţională. Ştia că acest gen de experienţă presupunea o anumită stare emoţională. Şi dacă pierdea acea stare emoţională, va trebui să se trezească a doua zi şi să se întoarcă acasă. Va trebui să cureţe firimiturile de pe blat. Va trebui să-l îngroape pe Harry. Apoi va trebui să meargă la şcoală în bluza ei gri şi să-l vadă pe soţul ei cum îşi bea cafeaua în fiecare dimineaţă cu o altă femeie.

— Nu e ca şi când vei mai trăi mult timp, spune mireasa. Ai putea să mai aştepţi.

— Ştii ceva despre istoricul meu medical ce nu ştiu eu? întreabă Phoebe.

— Eşti la mijlocul vieţii, evident. Şi fumezi. Şi bei. Ţi-aş da încă douăzeci de ani, cel mult.

— Asta este foarte încurajator. Mulţumesc.

— Tatăl meu era perfect sănătos, alerga la fiecare două zile şi lua nişte vitamine verzi uriaşe din Elveţia şi nici măcar nu a ajuns la 70 de ani.

— Poate tocmai vitaminele l-au omorât, spune Phoebe.

— A avut cancer de colon.

Phoebe ştie că ar trebui să spună „îmi pare rău.” Dar nu poate să simtă compasiune pentru nimeni altcineva în acest moment. Aşa că nu spune nimic.

— Cum de nu te sperie? întreabă mireasa. Eu sunt, literalmente, îngrozită de moarte. Ultimii doi ani i-am petrecut făcându-mi griji să nu iau Covid şi să mor îna-inte de nuntă.

— Ei bine, atunci se explică! Eu am avut deja nunta, spune Phoebe. Se pare că sunt liberă să mă duc.

— Dar dacă te duci în iad?

— Nu există iad, spune Phoebe.

— De unde ştii?

— Nu ştiu. Dar asta cred, spune Phoebe.

Era unul dintre puținele lucruri scrise de Friedrich Nietzsche cu care fusese de acord în timpul studiilor postuniversitare.

— Pare mai plauzibilă ideea că iadul este o fantezie plăsmuită de niște oameni nefericiți pentru a se răzbuna și a-i putea pedepsi, în mintea lor, pe toți cei fericiți.

— Mi-aș dori să pot crede asta, spune Lila. Îmi fac mereu griji că o să mă duc în iad.

— Pe cine ai ucis?

— Pe nimeni, spune Lila. Dar nu crezi că sunt, așa, puțin prea bogată? La școala catolică n-am făcut decât să vorbim despre asta: e imposibil ca oamenii bogați ca mine să ajungă în Rai. Și apoi ne-au pus să scriem o lucrare despre Infernul lui Dante, la care chiar am luat nota maximă, dar ani la rând am avut coșmaruri în care eram blocată în diferite versiuni ale iadului imaginate de el. Am fost atât de afectată, încât am început să merg la psiholog din cauza asta.

Ea a mărturisit că teama de iad era cu atât mai enervantă, mai ales că, deși a fost la un internat catolic, părinții ei nu au crescut-o într-o credință anume. Nu se putuseră hotărî asupra acestui aspect. Da, a mers la Portsmouth Abbey, dar doar pentru că acolo învățase tatăl ei, care era catolic. Iar mama ei provenea dintr-o familie de protestanți care ajungea cu istoria până la călătoria cu Mayflower[7] și, de fiecare dată când Lila venea acasă de sărbători, mama ei îi șoptea tot felul de lucruri despre catolici, afirmând că susțin niște prostii.

---

[7] *Mayflower a fost corabia care i-a transportat pe Părinții Pelerini (engl. Pilgrim fathers) din centrul Angliei în America de Nord pentru a începe o nouă viață pe aceste meleaguri. Nava a părăsit portul Plymouth pe 6 septembrie 1620 și a ajuns la Capul Code pe 21 noiembrie 1620. La bordul navei Mayflower se aflau 102 pasageri și echipajul format din 30 de persoane. Căpitanul vasului era Christopher Jones (n. Tr.).*

— Şi eu am zis, „Hei, mulţumesc, nu este deloc derutant”, spune Lila.

Coşmarurile au continuat mulţi ani.

— Erau cu adevărat înfricoşătoare. De exemplu, odată am rămas blocată alergând pe o pistă şi mă loveam singură cu propriul picior. Altădată, m-am transformat în stejarul din faţa casei tatălui meu şi sângeram de fiecare dată când mama îmi smulgea câte o frunză.

Phoebe eliberează fumul atât de lent în aer, încât aproape pare frumos. Se gândeşte că începe să se priceapă la asta.

— Asta li se întâmplă sinucigaşilor în Dante, clarifică Lila. Dar nu mama smulge frunzele, evident. Sunt, gen, nişte harpii.

— Am citit şi eu, spune Phoebe.

— Atunci cum poţi să-ţi asumi acest risc? Nu spun că Dante are dreptate. Dar mă gândesc: şi dacă Dante are dreptate?

Phoebe aflase, încercând să-şi exprime sentimentele faţă de soţul ei, că nu poţi descrie un astfel de întuneric cuiva care nu l-a simţit niciodată. Şi mireasa seamănă foarte mult cu soţul ei. Phoebe îşi dă seama după felul în care se îmbracă, totul fiind croit perfect pentru silueta ei. De aproape, Phoebe vede că împle-titura romantică de cosiţe este, de fapt, un sistem cal-culat cu exact acelaşi număr de codiţe pe fiecare parte a capului. Este ca un personaj dintr-un roman de Aus-ten, uneori dezamăgită de succesiunea evenimentelor, dar niciodată distrusă psihic de ele. Fără să fie vreodată copleşită de angoasa existenţială. Întotdeauna capabilă să-şi găsească alinare într-o lungă plimbare prin natură sau în activităţile zilnice. Şi aşa fusese şi Phoebe, în timpul studiilor postuniversitare şi în cea mai mare parte a căsniciei ei. Nu înţelesese de ce cineva ca Tom voia să moară. În ciuda faptului că Mia este atât de frumoasă? în ciuda faptului că Tom este doctor? în ciuda faptului că au

un copil? Pe atunci, Phoebe putea să judece doar practic asemenea lucruri, la fel cum făcea mireasa acum.

Aşa că Phoebe încearcă din răsputeri să vorbească pe limba miresei.

— Ideea este că acest hotel este foarte scump, spune Phoebe. Nu-mi pot permite să stau aici şi să aştept toată săptămâna.

— Problema este rezolvată, spune mireasa. Plătesc eu totul.

— Nu, refuză Phoebe.

— De ce nu?

— Nici măcar nu te cunosc. Şi sunt prea mulți bani.

— Vrei să ştii cât am cheltuit deja pentru această nuntă?

Mireasa pare entuziasmată, de parcă a aşteptat toată ziua să spună asta cuiva.

— Nu.

Cu cât ar afla mai multe despre nuntă, cu atât i-ar fi mai greu.

— Un milion de dolari, spune ea şi apoi îşi întoarce privirea spre ocean de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns Atât mi-a dat tata când s-a îmbolnăvit. Mi-a zis că e dorința lui de pe patul de moarte să-şi vadă singura fiică măritată înainte să moară. Dar înainte să reuşim să facem nunta, a murit. Şi apoi a urmat pandemia care a durat doi ani. Aşa că, măcar atât ai putea face, să nu mori şi tu.

Phoebe aude în vocea ei că e pe punctul de a izbucni în plâns. Acum, mai mult ca oricând, e important să vorbească ferm.

— Moartea mea nu are nicio legătură cu tine, spune Phoebe.

— Bineînțeles că are! O să se întâmple aici, în timpul ceremoniei mele de deschidere!

Mireasa trage aer adânc în piept, apoi expiră numărând până la patru. Privind-o, Phoebe simte un vechi impuls, o

tandrețe, așa cum simțea când un stu-dent stătea în biroul ei, pe punctul de a izbucni în lacrimi. Era pusă în fața unei alegeri: Putea să tacă prefăcându-se că nu observă disperarea, pentru că trebuia să ajungă la curs în cinci minute, iar o discuție despre o astfel de emoție ar fi durat mult mai mult. Sau putea să-și coboare tonul vocii și să mai pună o întrebare, de genul: „Ce te frământă, de fapt? Ești bine?" Și atunci studentul începea să-și spună, printre lacrimi, povestea vieții. Phoebe ajungea târziu la curs, dar atât studentul, cât și ea se simțeau mai bine.

Dar mireasa nu îi este studentă. Phoebe nu are niciun motiv să îi pese sau să se prefacă interesată. Nu o să-i pună întrebări despre tatăl ei mort. Nu o să-i pese de nuntă. Nu o să-și reprogrameze sinuciderea.

— Știi cât am cheltuit doar pe seara asta? Întreabă mireasa.

Phoebe privește țigara arzându-i între degete, cu un vârf lung de scrum care crește cu fiecare secundă de tăcere. Phoebe o să aștepte răspunsul.

— Cincizeci de mii de dolari, spune ea. Da, exact. Cincizeci de mii de dolari.

Dar Phoebe nu pare prea impresionată, iar mireasa continuă.

— Am comandat special orhidee rare din Borneo pentru aranjamentele florale de pe mese. Am urmat un curs de caligrafie să învăț cum să scriu de mână fiecare cârd de masă. Am pulverizat fiecare pahar de cocktail cu grăsime de guanciale[8]. Am adus aceeași trupă de jazz care a cântat la nunta Prințului William. Și știi cât mi-a luat să aflu cine a cântat la nunta Prințului William?

Câte ore am petrecut pe forumuri?

---

[8] *Guanciale este un tip de carne de porc italiană maturată, preparată din obrajii porcului (n.tr.).*

— Nu ai angajat un organizator de nunți pentru asta? întreabă Phoebe, sincer uimită.

— Crezi că i-aş încredința banii defunctului meu tată unui organizator de nunți? întreabă Lila.

— Da?

— Banii ăştia au fost ultimul lucru pe care tata mi l-a dat în viața asta. Nu am vrut să-i dau treizeci şi trei la sută din ei unui organizator de nunți să-mi sugereze că ar fi drăguț să sar cu paraşuta la propria mea petrecere. Nu. Am vrut ca tata să fi fost mândru de cum i-am cheltuit şi ştiu că ar fi. Sunt convinsă că va fi cea mai frumoasă nuntă şi, dacă mă trezesc mâine-dimineață şi găsesc cadavrul tău târât pe hol, să ştii că nu mă voi mai recupera niciodată după aşa ceva.

— Nici eu, spune Phoebe.

— Opreşte-te! spune Lila.

Mireasa începe să plângă cu adevărat şi este ciudat de satisfăcător şi înfricoşător de privit. Ca şi când ai privi o clădire frumoasă cum este demolată.

— Cum poți să glumeşti despre asta? Întreabă mireasa printre lacrimi.

Phoebe nu ştie. Dar după ce soțul ei a plecat, primul impuls al ei a fost să facă glume pe tema asta. A petrecut zile întregi sunându-şi prietenele de la masterat cu care nu mai vorbise de ani buni şi le-a spus: „Ei bine, oricum nu mi-a plăcut niciodată tipul ăsta", cu o voce subțire care nu semăna cu a ei, pentru că voia să impre-sioneze oamenii aşa cum fusese impresionată când citise ce a spus Edith Wharton după ce văzuse numele „Dl şi dna Wharton" scrise într-un registru de oaspeți la un hotel în care nu mai fusese niciodată.

— Se pare că am mai fost aici, spusese Wharton.

Dar prietenele ei au râs stânjenite. Prietenele ei fuseseră la nuntă, văzuseră cât de îndrăgostită era Phoebe. „E în regulă să fii tristă că te-a părăsit soțul", a spus una dintre

ele, iar asta a făcut-o pe Phoebe să se simtă prost pentru că încercase să glumească pe această temă – să glumească era tot ce îi mai rămăsese.

— Ieşi din camera mea, spune Phoebe pe un ton sever.

— Nu poți să-mi spui să ies, spune mireasa. Acesta este hotelul nunții mele. Ieşi fu!

Phoebe nu înțelege cum unele fete ajung să devină femei ca mireasa sau ca Mia, care consideră că totul le aparține, indiferent că e vorba de această vilă din secolul al XIX-lea sau de soțul lui Phoebe. Phoebe fusese educată să se simtă vinovată pentru orice – pentru simplul fapt că se născuse, pentru că era să se înece, pentru că luase minus zece la examen, pentru că nu făcuse copii, pentru că nu parcursese ultimele trei slide-uh din prezentarea PowerPoint, pentru oricine şi orice. Uneori, Phoebe trimitea scuze prin e-mail studenților după cursuri atunci când nu termina la timp. Pentru că era o profesoară de treabă. O femeie de treabă. Dar unde e limita? Când s-a transformat Phoebe cea de treabă în Phoebe cea lipsită de valoare?

Nu ştie. Dar ştie asta.

— Am plătit opt sute treizeci şi şase de dolari să stau în cameră pentru o singură noapte! strigă Phoebe.

Asta e nenorocita mea de cameră!

Mireasa o priveşte uluită, de parcă nimeni nu ar fi strigat vreodată la ea atât de tare. Cât timp mireasa tace, Phoebe aşteaptă să o cuprindă vreun sentiment de ruşine sau regret, în schimb se simte atât de eliberată, încât şi-ar fi dorit să fi strigat şi la Mia în acest fel. Şi la soțul ei după ce îi spusese despre aventură –, dar nu putea să strige atunci. Făcea eforturi să fie cea mai bună versiune a ei, să rămână rațională, să-şi salveze căsnicia, să pună întrebările corecte, să adune toate informațiile, de parcă înțelegerea ar fi ajutat-o să rezolve problema. Dar oricât de multe i-ar fi spus el, nu înțelesese niciodată. Se simțea copleşită de informații,

obosită de toate lucrurile pe care nu le spusese sau nu le făcuse niciodată.

— Afară! strigă Phoebe.

— Bine, spune mireasa. Ce mă interesează pe mine? Mori odată.

— O să o fac!

Phoebe venise aici să moară şi o să moară.

Dar apoi mireasa spune, J3ine" cu atâta furie, încât îşi arată dinții suficient cât Phoebe să observe din nou: resturile de mâncare.

Phoebe nu poate să creadă că sunt încă acolo. Era sigură că vreuna dintre prietenele miresei i-ar fi spus până acum. Dar poate mireasa e genul de femeie care nu are astfel de prietene, prietene care să fie sincere chiar şi când e vorba despre ceva jenant. Poate de asta este aici, în camera lui Phoebe, în loc să fie la propria petrecere, sorbind dintr-un cocktail îmbibat cu grăsime.

— Să te distrezi în iad, adaugă mireasa.

Scrumul de țigară îi cade lui Phoebe pe picior. Senzația de arsură o ia prin surprindere. Are sentimentul că s-a declanşat ceva îngrozitor. Că s-a stricat echilibrul universului. Mireasa va merge la recepție cu resturi de mâncare între dinți, iar Phoebe va muri.

Dar nu încă.

— Aşteaptă, spune Phoebe, pentru că nu poate trimite o femeie la propria nuntă cu mâncare între dinți.

Orice ar crede mireasa, Phoebe nu este un monstru.

— Ai ceva între dinți.

Mireasa se schimbă la față.

— Dar nu am mâncat de azi-dimineață.

Mireasa se îndreaptă spre oglinda din baie, care este înaltă cât camera. Îşi curăță dinții în timp ce spune:

— Adică, am umblat toată ziua cu mâncare între dinți şi nimeni nu mi-a zis nimic?

— Poate că n-a observat nimeni.

— Oh, crede-mă, cei de aici observă orice.

Se apropie mai mult de oglindă, curăță mai insistent.

— Mama lui Gary a observat că rochia mea de astăzi este „foarte tinerească”, ceea ce este un fel de a spune că sunt o destrăbălată fără Dumnezeu. Iar Marla, cumnata mea, a observat cât de scump e acest hotel, deşi nu o va spune niciodată. În schimb, va enumera preţul fiecărui fel de mâncare din meniu până când vom ajunge cu toţii la capătul răbdării.

Lila se îndepărtează de oglindă.

— Ai nişte aţă dentară?

— Se pare că am uitat aţa dentară. Lila se uită prin baie.

— Aici ar trebui să fie tot ce ai nevoie.

Phoebe o ajută să caute prin conţinutul celui mai frumos coş de răchită pe care l-a văzut vreodată, dar găsesc doar loţiune de ginseng. Sare de baie cu hibiscus. Gel de duş cu cimbru. Când îşi ridică privirea, mireasa deja vorbeşte la telefon.

— Poţi să-mi aduci nişte aţă dentară în camera Roaring Twenties? întreabă mireasa. Da, e bine. Aştept. Mulţumesc.

— De ce să o aducă aici? întreabă Phoebe când închide telefonul.

— Hai să aşteptăm pe balcon, este tot ce spune mireasa, de parcă acum ar face parte din aceeaşi echipă şi singura lor misiune ar fi să aducă dinţii Lilei în stare perfectă.

Dar pentru că Phoebe nu face absolut nicio miş-care, adaugă:

— Cred că poţi amâna eternitatea pentru treizeci de minute. Oh, uite, trusa pentru observarea păsărilor pe care am cumpărat-o pentru toată lumea.

Ia un binoclu de pe birou şi ignoră broşura despre păsările din Atlanticul de Nord.

— Treizeci de minute? întreabă Phoebe, dar o urmează pe mireasă pe balcon. Cât durează să aduci nişte aţă dentară?

— Carison trebuie să se ducă la CVS să cumpere. Se pare că nu au la hotel.

— Adică, se duce la CVS să o ia?

— Păi asta e treaba lui.

— Serios?

Lila ridică din umeri şi îşi încrucişează picioarele.

— Eu sunt Lila, apropo.

Sună amuzant să o audă pe Lila prezentându-se atât de oficial după toate astea, iar Phoebe probabil că zâmbeşte pentru că Lila spune:

— Este amuzant numele meu?

— Nu, răspunde Phoebe. Este un nume frumos.

Era un nume pe care Phoebe şi-l dorea pentru ea însăşi când era mai tânără. Phoebe citise prea multe cărţi din seria Sweet Valley High[9], în care pe cea mai frumoasă fată din şcoală o chema Lila. Una dintre primele frumuseţi brunete emblematice pe care le întâlnise Phoebe – până la Lyla din Friday Night Lights[10], care avea părul castaniu lung şi foarte des, încât lui Phoebe îi venea să se mute în sud şi să se înscrie într-o echipă de fotbal american.

— Este o poreclă. Numele meu real este Delilah, spune Lila. Mama mi-a dat numele artistei ei preferate.

Şi nici măcar nu este o artistă celebră în sensul clasic. E doar o femeie care locuieşte în Bushwick şi câştigă milioane

---

[9] *Sweet Valley High este o serie de romane pentru adolescenţi atribuite autoarei americane Francine Pascal, care a coordonat o echipă de scriitori fantomă pentru a produce această serie (n. Tr.).*

[10] *Friday Night Lights este un serial american de televiziune, creat de Peter Berg şi inspirat de romanul omonim din 1990 scris de H. G. Bissinger (n. Tr.).*

pictând nişte chestii abstracte cu bebeluşi mâncând fructe în formă de uter.

Phoebe îşi toarnă încă puţin vin, apoi îi oferă sticla miresei. De ce nu? Au treizeci de minute la dispoziţie. Şi este vinul ei.

— Este mai bun decât credeam, spune mireasa, luând o înghiţitură.

Se apleacă peste margine să vadă petrecerea în plină desfăşurare dedesubt.

— Uau, chiar se vede tot de aici, de sus.

Mireasa se uită prin binoclu şi începe să enumere diverse nume ca şi când ar fi observat nişte animale săl-batice la zoo.

— Acolo sunt Nat şi Suz, spune Lila. Marla. Mama mea. Jim. Unchiul Jim.

Phoebe simte că mireasa încă aşteaptă ca ea să pună întrebări, iar ea chiar se surprinde întrebând:

— Pe câţi membri ai familiei tale îi cheamă Jim?

— Jimii sunt din familia lui Gary, spune ea. Tatăl lui Gary, unchiul lui şi fratele soţiei decedate a lui Gary.

— Oh. Gary a mai fost căsătorit?

— Da. Au o fiică. Soţia lui a murit de cancer. Ciu-dat, nu?

— Nu ştiu. Se presupunea că era nemuritoare?

— Adică, e ciudat că fratele fostei lui soţii e cavalerul de onoare. Gary a ţinut morţiş să fie Jim. Spunea întruna: „Lila, te rog, omul ăsta este fratele meu."

Ea spune că sunt, într-adevăr, foarte apropiaţi.

— Au asistat împreună la moartea unei femei şi acum sunt, cumva, legaţi pe viaţă, spune ea. Jim vine pe la noi în fiecare sâmbătă, chiar dacă e singura zi liberă; i lui Gary, şi ne petrecem ziua uitându-ne cum Jim tranşează peşte pe masa din bucătărie, lăudându-se întruna. Ceva de genul: „Cât am stat acasă, am construit la hidroavion", deşi ştiu că

nu are nici măcar o piesă. Şi ştiai că fratele bunicului lui făcea parte din Mafia?

— Cât de implicat era fratele bunicului în Mafia?

— Nu despre asta e vorba, spune Lila.

— Atunci despre ce e vorba?

— Ideea e că nu înțeleg de ce Jim trebuie să fie tot timpul prin preajmă. N-ar fi fost prieteni niciodată dacă Gary nu se căsătorea cu sora lui.

Ea povesteşte că logodnicul ei, Gary, este un doctor atrăgător care locuieşte în Tiverton şi îşi petrece singura zi liberă făcând experimente ştiințifice în grădină împreună cu fiica sa, în timp ce Jim este un inginer care nu poate să păstreze o iubită mai mult de o lună, aşa că e mereu în căutare şi încearcă să flirteze cu oricine.

— Chiar şi cu mine, spune ea. De exemplu, mi-a cumpărat o fustă de ziua mea. Adică, nu e ciudat?

— Nu ştiu. Aveai nevoie de o fustă?

— Exact asta a întrebat Gary şi eu i-am spus: „Nu contează dacă aveam nevoie de o fustă! De ce mi-ar cumpăra cumnatul logodnicului meu o fustă de ziua mea?" Nici măcar nu e o fustă normală.

— Ce înseamnă o fustă normală?

— Orice fel de fustă pe care i-o poți cumpăra unei femei şi nu ar fi ciudat.

— Nu cred că există o astfel de fustă.

— Era o fustă office. Un model pe care l-ai cumpăra de la Macy's sau ceva de genul ăsta pentru a-l purta cu un sacou asortat. Şi când i-am arătat-o lui Gary, a zis doar: „Da, cred că Jim nu ştie ce cadouri să le cumpere femeilor."

Lui Phoebe îi place cum Lila îi imită vocea lui Gary. Se pare că Lila este bună la imitat voci.

— De exemplu, îmi zicea: „Lila, ăsta e un bărbat care obişnuia să-i cumpere propriei surori tampoane în vrac ori de câte ori erau la reducere la Costco."

— Asta e chiar drăguț, de fapt, spune Phoebe. Tatăl lui Phoebe, în general, se prefăcea că menstruația ei nu există, aşa că Phoebe se prefăcea că nu există. Se simțea ca o criminală atunci când arunca un tampon la gunoi, de parcă ar fi aruncat o carcasă plină de sânge, pentru că tatăl ei nu se gândise să pună un sac de plastic în coş, aşa că, de multe ori, le arunca în toaletă. Când toaleta se înfunda o dată pe an, ştia că era vina ei, dar îl privea pe tatăl ei cum folosea desfundătorul şi nu spunea nimic.

— Şi Gary gândea la fel, spune ea. Gary e un doctor adevărat. El, gen, vede doar partea bună a tuturor.

— Eu nu... am avut experiența asta cu doctorii.

— Ei bine, poate că are doar o slăbiciune când vine vorba de Jim. Adică, după ce a murit Wendy, Jim le-a spălat vasele timp de un an întreg şi a dus-o pe fiica lui la şcoală atunci când Gary nu avea puterea, iar acum Jim este un erou pe viață. La fel este Wendy. Asta este soția decedată.

Cuvintele soție decedată o lovesc pe Phoebe ca un ciocan.

— Aş putea să sugerez o formulare alternativă? întreabă Phoebe.

— Serios, nu există alt mod de a o descrie, spune ca. Nu-i poți spune pe nume. Ori de câte ori i se rosteşte numele, cineva trebuie să aibă o cădere nervoasă. Une-ori, fiica lui. De multe ori, eu. Şi totuşi.

Lila apucă sticla de vin şi aruncă o privire spre petrecere.

— Dacă am petrece cu toții o seară plăcută, stând pe plajă sau ceva de genul ăsta, din senin, Jim ar zice: „Îți aminteşti când Wendy a încercat să facă un zmeu din doze de bere?"

— Este posibil aşa ceva?

— Se pare că nu a zburat, spune Lila. Şi OK, înțeleg, în ochii lui, eu sunt înlocuitoarea surorii lui moarte şi vrea mereu să-mi aduc aminte de asta. Dar este săptămâna nunții mele. Şi nu pot să scap de senzația groaz-nică că Jim

o va strica într-un fel sau altul. Vreau să spun, dacă nu o faci tu mai întâi.

După aceea, Lila se uită din nou spre petrecere prin binoclu, ca şi când ar încerca să-l găsească pe Jim. Când îl vede, îşi îngustează ochii alarmată.

— Oh, Doamne, pe bune, Jim flirtează cu mama? îi întinde binoclul lui Phoebe.

— Care este mama ta? întreabă Phoebe.

— Cea care arată ca şi când ar participa la emisiu-nea Dancing with the Stars.

— Poți să fii mai exactă?

— De fapt, sunt foarte exactă, spune Lila.

Dar apoi arată spre o femeie într-o rochie galbenă.

Chiar şi prin binoclu, Phoebe nu vede mare lucru, doar un bărbat şi o femeie care stau de vorbă ținând nişte pahare în mână. Din când în când, Jim se apleacă şi-i pune mamei ei mâna pe umăr. Dar nu pare chiar un flirt. Mai degrabă, o interacțiune între rude.

— Pare că doar stau de vorbă, spune Phoebe.

— Oh, cu mama mea nu există doar să stai de vorbă, spune Lila. Cu ea, e mereu o avalanşă de informații, gen „uite ultima carte despre Gaudi pe care am citit-o şi acum o să-ți povestesc totul, cuvânt cu cuvânt.” Timp de treizeci de ani, tatăl meu a suportat în tăcere, până când, într-o zi, a cedat şi ne-a spus că urăşte arta modernă. Ne-a mărturisit asta pe patul de moarte. Nu-i aşa că e îngrozitor?

— Poftim? întreabă Phoebe. Tatăl tău a mărturisit pe patul de moarte că nu-i plăcea arta modernă?

— Chiar aşa, spune Lila. Tata a sunat din spital şi a cerut să fie pus pe difuzor, iar noi ne-am adunat în jurul telefonului, pentru că nu ştiam niciodată care apel ar fi putut fi ultimul, şi el a zis: „Dragile mele, fiecare om trebuie să se împace cu adevărata lui natură la sfârşitul vieții, iar acum a venit rândul meu să fac acelaşi lucru”, iar mama a

zis: „Eşti sigur că e o idee bună, Henry?” Şi tata a zis doar: „Am urât întotdeauna arta modernă, în special pe cubişti şi tot ce a urmat.”

Tatăl ei îl învinovățea în special pe Picasso, care a legitimat întreaga mişcare de îndepărtare de la pictura realistă.

— Şi poate că în unele familii asta nu ar fi fost cine ştie ce dezvăluire, dar căsnicia părinților mei se clădise, practic, pe faptul că erau nişte susținători importanți şi generoşi ai artei contemporane, spune Lila. Tata i-a cumpărat mamei primul ei tablou.

S-au îndrăgostit cumpărând obiecte de artă împre-ună. S-au făcut cunoscuți construind una dintre cele mai importante colecții de artişti contemporani din țară. Făceau o donație anuală de cinci sute de mii de dolari către NEA. Toate acestea au ajutat să se justifice milioanele pe care tatăl ei le făcuse din gestionarea deşeurilor. Au dat un sens gropilor de gunoi pe care le deținea în întreaga țară.

— Aşa că, să aflu că totul a fost doar ca să o impresioneze pe mama la început, spune Lila. Aici ar trebui inserat un montaj cu monologurile mamei despre cum mama ei avusese dreptate, cum nu ar fi trebuit să se căsătorească cu un bărbat mult mai în vârstă, care se ocupa, de fapt, de gunoaie, şi cum îndrăznea acel bărbat să spună despre ceva că e un gunoi, cu atât mai puțin despre Cubism, şi acum ştie că ar fi trebuit să se căsătorească cu verişorul verişoarei ei, Gregory Lancaster, aşa cum îi sugerase mama ei, pentru că, ironia sorții, Gregory e încă în viață.

Phoebe se uită prin binoclu şi îl urmăreşte pe Jim îndepărtându-se. Aşteaptă să vadă dacă mama Lilei îşi schimbă expresia feței. Se întreabă dacă îi e greu să fie la această nuntă singură, după moartea soțului ei. Oare este îngrijorată gândindu-se cu cine va vorbi în continuare? Se întreabă cât de mult va trebui să stea acolo singură?

— Şi acum mama este convinsă că fac o greşeală căsătorindu-mă cu Gary, exact ca ea, spune Lila.

— De unde ştii?

— Îmi spune! Când este foarte beată la ora două după-amiaza, pur şi simplu spune astfel de lucruri. Îmi zice: „Lila, nu trebuie să te măriți doar pentru că ultima dorință a tatălui tău a fost să te vadă măritată. Ce contează? Este deja mort!" Şi apoi începe să vorbească des-pre cum ar trebui să mă gândesc de două ori înainte să mă căsătoresc cu un bărbat mai în vârstă care lucrează în managementul deşeurilor, aşa cum a făcut ea.

— Credeam că Gary este doctor?

— Tata deținea gropi de gunoi. Gary este gastroenterolog. Total altceva, dar mama zice: „Aşa cum am zis, amândoi sunt implicați în managementul deşeurilor. Doi bărbați, într-o misiune de a ajuta țara să îşi gestioneze mizeria."

Lila tace pentru o clipă, ca şi când ar reflecta la ceva profund, poate la întregul parcurs al vieții ei.

— Poți să-ți imaginezi să ai o mamă care să-ți vorbească aşa?

— Mama mea a murit, spune Phoebe.

— Oh. Ei bine, atunci ai noroc. Mama mea doar ține monologuri, spune Lila, de parcă ea nu ar face exact acelaşi lucru chiar acum. Şi tocmai de-aia nu o să țină un discurs la această nuntă. I-am tot spus: „Mamă, mama miresei nici măcar nu trebuie să țină un discurs", iar ea a spus: „Da, şi de ce crezi că e aşa, Lila? De ce crezi că bărbații au vrut întotdeauna ca mama miresei să tacă?"

Mireasa ia o înghițitură din pahar.

— Şi îi zic: „Nu e vorba despre bărbați! E vorba despre tine! De ce aş avea încredere în tine să ții un discurs? O să te îmbeți şi o să spui că Gary e prea bătrân pentru mine sau ceva de genul ăsta!"

Phoebe se întreabă cât ar mai putea continua Lila fără să primească vreun răspuns. Din nou, se întreabă dacă asta e diferența între a creşte cu şi fără o mamă. Să ai o mamă te ajută să crezi că toată lumea vrea să audă orice gând pe care îl ai. Să ai o mamă te face să vorbeşti fără să gândeşti. Îți permite să ai încredere în cea mai urâtă latură a ta, să te descarci, să strigi şi să plângi, şti-ind că mama ta te va iubi oricum în continuare. În adolescență, Phoebe era adesea uimită de cât de îngrozitor se comportau prietenele ei cu mamele lor, iar mamele, pur şi simplu, acceptau, pentru că ştiau că uneori şi ele se comportau îngrozitor. Mamele făcuseră propriile lor ireşeli.

Dar mama lui Phoebe stătea sus pe şemineu, într-o nună aurie, ca o sfântă martirizată. Sub privirea ei, l'lioebe era atentă să nu facă nicio greşeală. Phoebe era lAcută şi ascultătoare, niciodată nu vorbea prea repede NIIU prea tare, pentru că nu voia să fie o povară pentru tatăl ei. Se simțise la fel şi în căsnicie – mereu atentă să II II plângă prea mult sau să spună poveşti fără noimă la I II II. Întotdeauna atentă să poarte pijamale frumoase la culcare. Mereu atentă să nu-şi piardă controlul. Chiar iji la final, când a aflat despre aventură, a rămas atât de culmă, încât soțul ei a fost derutat. „Eşti atât de drăguță În legătură cu asta", a spus Mart.

Dar Lila vorbeşte fără oprire, fără tranziții clare de la un subiect la altul, presupunând că Phoebe, o persoană complet necunoscută care spusese deja de mai multe ori că vrea să moară, e interesată să afle fiecare detaliu despre viața ei. Phoebe nu ştie dacă e cel mai revoltător sau cel mai impresionant spectacol pe care l-a vil/. Ut vreodată.

Oricum ar fi, Phoebe esfe interesată.

— Cu câți ani este Gary mai în vârstă decât tine? întreabă Phoebe.

— Doar cu unsprezece ani şi jumătate, spune mireasa. Are 40 de ani, dar nici nu se observă.

— Oh, spune Phoebe, nu prea impresionată. Nu e rău deloc. Am văzut situații mult mai rele.

— De exemplu?

Mireasa pare plină de speranță.

— De exemplu, un istoric de 75 de ani de la uni-versitatea mea a avut o aventură cu secretara adminis-trativă care avea 26 de ani.

— Dumnezeule. Asta e chiar ciudat.

— Mai ales că ea nici măcar nu încerca să-şi obțină doctoratul, spune Phoebe.

Se simte bine să vorbească într-un mod atât de relaxat despre viața ei de dinainte. Ca şi când ar fi fost doar un subiect amuzant de conversație de împărtăşit cu Lila.

— Vreau să spun, nu am putut niciodată să ne dăm seama exact de ce făcea asta. Ce ar putea câştiga o secretară fără aspirații în mediul academic dintr-o relație cu un academician bătrân şi însurat?

— Poate că era îndrăgostită, spune mireasa. Nu totul e patologic, ştii. I-am zis: „Mamă, nu totul se învârte în jurul morții tatei!" Nici măcar nu ştiam că tata era pe moarte când l-am cunoscut pe Gary. Gary doar venise întâmplător la galeria noastră de artă, căuta nişte tablouri pentru a-şi decora casa cea nouă şi, două zile mai târziu, l-am dus pe tata la gastroenterolog pentru că ne aşteptam la veşti proaste, şi am fost şocată să văd că Gary era doctorul. A fost, într-adevăr, o coincidență total neaşteptată. Gary şi cu mine ne-am gândit că nu putea fi întâmplător.

Dar mama ei nu era convinsă.

— Mama zice: „Cu toții ştiam, într-un fel, că tatăl tău urma să moară." Şi eu zic: „Ei bine, da, întotdeauna am ştiut că într-o zi tata va muri. Dar poate, doar poate, e posibil ca eu şi Gary să ne iubim? Adică, de ce trebuie ca

totul să fie legat de faptul că tata va muri într-o zi?" Şi mama zice: „Nu eu am făcut regulile, draga mea. Discută cu Freud."

Mireasa oftează.

— Ar fi trebuit să ne căsătorim imediat după ce m-a cerut, spune Lila. Tata chiar se simțea bine atunci, răspundea la tratament, aşa cum spusese Gary. Dar tocmai intrasem în carantină, aşa că tot amânam nunta, gândindu-ne că se va termina dintr-o clipă în alta. Şi apoi, starea tatălui meu s-a înrăutățit mult şi după ce a fost internat în spital, nu părea potrivit să sărbătorim ceva. Adică, abia mai era coerent la final. Era atât de drogat cu morfină, încât era insuportabil să-i răspundem la telefon, îl puneam pe difuzor şi ziceam: „Bună, tați", apoi urma doar o pauză lungă şi dramatică, până când, în cele din urmă, zicea... „Herbbballll Essences"!

Phoebe este derutată. Herbal Essences?

— Nu ştiu, spune mireasa. Asta a spus. Nu avea niciun sens. Doar... tăcea... şi apoi Herbbballll Essences!

Şi eu zic: „Bine, tați. Ce e cu Herbal Essences?" Dar a închis. Şi apoi a murit. Şi acelea au fost literalmente ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat.

Phoebe se uită la Lila, iar Lila se uită la Phoebe. Tristețea poveştii e atât de apăsătoare, iar vocea ei atât de monotonă când o povesteşte, încât izbucnesc într-un râs atât de intens, că o surprinde pe Phoebe. De fiecare dată când sunt pe punctul de a se calma, mireasa spune: „Herbbballllll Essences!" şi Phoebe începe să râdă din nou. Îi dă senzația că pluteşte.

— Opreşte-te, spune Phoebe. Nu mai pot să respir.

— Nu ăsta e scopul tău? întreabă mireasa.

Remarca sarcastică readuce între ele o notă de gravitate. Phoebe nu-şi mai aminteşte ultima oară când a râs aşa. Poate în Ozarks, cu soțul ei, când au descoperit CD-ul

Saxfor Lovers? Şi nici măcar nu au râs cu adevărat – au zâmbit şi au făcut glume şi apoi au făcut sex. Însă, după părerea lui Phoebe, nu râseseră niciodată cu adevărat.

Phoebe priveşte în jos, spre petrecere, unde vede chelneri în cămăşi albe împărțind gustări sofisticate. Femei în rochii de cocktail mâncând măsline de pe scobitori. Mulți deja erau la al doilea pahar. Phoebe se întreabă de ce Lila este atât de îngrijorată că nunta ei de un milion de dolari ar putea fi distrusă, dar nu pare deloc preocu-pată că pierde începutul acesteia.

— De fapt, Marla, sora lui Gary, este cea mai nesu-ferită în legătură cu asta, spune mireasa.

— Cea mai nesuferită în legătură cu ce?

— Cu diferența de vârstă dintre noi.

— Credeam că vorbim despre tatăl tău.

— M-am săturat să vorbesc despre tata. Tata este mort. A trecut un an şi jumătate şi este timpul să acceptăm, în sfârşit, asta, chiar dacă mama nu poate.

— Bine, deci Marla.

— De fiecare dată când ne întâlnim, Marla face mare caz din faptul că sunt foarte tânără. De exemplu, azi, în hol, a zis ceva de genul: „Stai, până la urmă ce ştiu tinerii de 28 de ani de ani? Am uitat." Şi nici măcar nu crede că este nepoliticos. Se preface că este doar o curiozitate profesională, de parcă doar încearcă să înțeleagă specia celor de 28 de ani.

— E antropolog?

— E avocat, sau, mai bine zis era, până a devenit primarul oraşului. Şi acum se comportă ca şi când ar fi întruchiparea moralității pe acest pământ. În acelaşi timp, probabil va trebui să demisioneze pentru că a avut o aventură cu un judecător federal. Şi comentez eu ceva despre asta? Nu.

Acum, Phoebe devine cu adevărat interesată. Este curioasă în privința aventurilor, de parcă orice aventură ar putea să-i dezvăluie ceva despre soțul ei.

— De ce a avut o aventură cu un judecător federal?

— Probabil are o slăbiciune pentru judecători, pentru că şi soțul ei e judecător, spune Lila. Doar că el este, cum să zic, un judecător obişnuit. Dar, sincer, nu ştiu prea multe despre asta. Lui Gary nu-i place să vorbească despre viața sexuală a surorii lui, pe bună dreptate, iar restul familiei nu ştie despre asta. Şi ea nu-mi vorbeşte niciodată despre asta, evident. Nu suntem apropiate. Dar ştiu că soțul şi copiii ei abia dacă îi mai vorbesc acum, motiv pentru care probabil că nu vin la nuntă. Şi bine-i fac. Pentru că şi-a dat viața complet peste cap, serios. Şi uneori îmi vine să-i spun: „Ce ştii fu, Marla? Ştii măcar ceva? Pentru că şi un tânăr de 28 de ani ştie că o idee foarte proastă să fii primar şi ai o aventură cu un judecător federal."

— I-ai spus asta?

— Nu! Nu i-aş spune niciodată aşa ceva Mariei. Nu-i poți spune nimic Mariei. Este foarte defensivă.

Se aude o bătaie în uşă, iar Lila se grăbeşte să deschidă.

— Ața dumneavoastră dentară, spune Carison, prezentând-o pe o tavă de alamă de parcă ar fi un preparat regal.

Pare atât de mică pe acea tavă, încât lui Phoebe îi vine din nou să râdă. Însă Lila nu înțelege umorul.

— Mersi, Carison, spune Lila.

Lila începe să-şi curețe dinții, în timp ce Phoebe îi lasă un bacşiş.

— Acum mă simt mult mai bine, spune Lila, de parcă toate problemele s-au evaporat odată ce trupul i-a revenit la perfecțiune.

Ia peria din coşul de răchită. Îşi aranjează bretonul, îşi pune un prosop rece pe ceafă. E atât de tăcută, atât de

calmă, încât momentul pare aproape sacru, ca şi când ai privi o măicuţă pregătindu-se pentru Domnul.

— Cred că ar trebui să mă întorc la petrecere, spune mireasa, de parcă nici măcar nu mai vrea să meargă.

Acum, vrea doar să rămână aici şi să bea vin care este, de fapt, ciocolată şi să-şi bârfească întreaga familie împreună cu Phoebe. Phoebe aproape că-şi doreşte acelaşi lucru. Phoebe nu a mai avut ocazia să stea şi să vorbească astfel cu o altă femeie de foarte mult timp. Dar Lila pune mâna pe clanţă.

— Ce poţi să faci? întreabă Lila.

— Cum adică?

— Asta mi-a spus tata după ce a primit diagnos-ticul. Nu mă mai puteam opri din plâns, iar el mi-a zis: „Lila, există un singur lucru pe care simţi că îl poţi face acum în loc să plângi?" Şi întotdeauna exista ceva.

— Ce anume? întreabă Phoebe.

— Făceam o baie foarte lungă, spune mireasa.

DUPĂ CE MIREASA pleacă, Phoebe se simte surprinzător de singură în camera imensă. Exact aşa cum se simţea acasă după ce oprea televizorul. Toate acele personaje care o distrăgeau de la realitatea propriei vieţi – mama care monologhează, tatăl pe moarte, cumnatul libidinos, doctorul binevoitor şi sora mirelui – dispăruseră.

Atunci, întunericul revine. Atunci, se întoarce la ea însăşi şi urăşte să fie nevoită să se întoarcă mereu la ea însăşi, să trăiască singură în corpul ei nefuncţional. Îi reaminteşte de ce este aici, ce a venit să facă, dar acum ceva pare în neregulă. Soarele este prea jos pe cer, iar ea se gândeşte la toate lucrurile greşite, cum ar fi: „Oare Marla va trebui să demisioneze?" „Oare Lila se măritã, de fapt, cu tatăl ei?" Şi asta a făcut şi Phoebe?

Nu. Nu se va gândi la tatăl sau la soţul ei. Şi-a petrecut prea mult timp din viaţă gândindu-se la ei.

Phoebe îşi toarnă ultimul pahar de vin. Vrea doar să înceteze să se mai gândească. Deschide flaconul cu analgezice, iar mirosul de peşte o dezgustă. Uitase că pastilele aveau aromă de ton. Dar nu se va abate de la planul ei. Nu îi va da dreptate psihologului care, la un moment dat, i-a spus că nu se va sinucide niciodată.

— Nu eşti genul, îi spusese, iar ea fusese atât de şocată de afirmaţia lui, încât refuzase să-l mai vadă timp de trei săptămâni.

— Este complet nepotrivit să spuneţi aşa ceva, i-a spus ea când s-a întors, iar el a fost de acord.

— Este bine, facem progrese, mă bucur să te aud că mă critici deschis, îi spusese el.

Dar comentariul lui o rănise, îi confirmase cele mai mari temeri despre ea însăşi: că nici măcar nu avea curajul să se sinucidă. Nu era o fire îndrăzneaţă. Nu era ca Mia, care îşi tunsese părul scurt în timpul pandemiei, care îşi terminase a treia carte având cuvântul Târfa în titlu, care avusese îndrăzneala nu doar să se culce cu soţul altei femei, ci şi să înceapă o nouă viaţă alături de el. Mia era modernistă, îi plăceau experimentele, formele îndrăzneţe, poeziile care nu aveau niciun sens. Dacă Mia ar fi vrut să se sinucidă, şi-ar fi pus pietrele în buzunar şi ar fi intrat în apă ca Virginia Woolf.

Dar Phoebe nu voia să moară în aer liber. Nu voia să-i fie frig. Nu voia să se lupte cu ţânţarii. Nu voia să se scufunde în adâncurile mării tulburi şi nesfârşite. Îi plăceau lucrurile cunoscute, confortabile. Îi plăceau ungherele intime în care putea citi netulburată. Cărţile care se terminau întotdeauna la fel, personajele din romane pe care le recunoşteai uşor după haine. Paturile cu baldachine elaborate care o protejau de lume şi tocmai asta era problema. Poate că acest pat era prea frumos. O făcea să se simtă recunoscătoare că era atât de departe de propriul pat.

Nici măcar nu este obosită. Se simte foarte vioaie. Percepe cu acuitate parfumul miresei. Încă îi simte aroma persistentă în aer, dar nu îl poate recunoaşte. Observă urmele de ruj lăsate de mireasă pe marginea sticlei de vin, un roşu liliachiu pe care Phoebe îşi imagina că mireasa îl alesese cu un an înainte, doar pentru această săptămână. Ştie deja prea multe despre mireasă. Numele ei adevărat – Delilah.

Dar nu ar trebui să se gândească nici la Lila. Nu ar trebui să se gândească la nimic. Bob avea dreptate – gândeşte prea mult. Gândeşte şi iar gândeşte până când se satură de atâta gândit, încât nu termină niciodată ce începe. Nu şi-a transformat niciodată disertația într-o carte; rar a terminat vreun curs la timp; nu s-a putut hotărî când să aibă copii până când a fost prea târziu. Şi acum iată-o făcând acelaşi lucru, încercând atât de tare să se asigure că sinuciderea ei va fi o capodoperă, ceva ce criticii ar putea lăuda ani la rând, când, de fapt, ar trebui să o facă, pur şi simplu. Să fie, măcar o dată în viața ei, lipsită de frică, precum Mia. Precum Woolf. Să deschidă flaconul şi să înghită toate pastilele, cu o singură gură de apă, şi chiar asta face.

Şi apoi s-a terminat. Pentru o clipă, se simte mândră de ea însăşi. A făcut-o. Dar imediat ce se aşază pe pat, închide ochii şi începe să se gândească din nou. Oare pastilele vor fi suficiente? Cât de diferite sunt dozele pentru pisici față de cele pentru oameni?

Apoi se aude o bătaie în uşă.

— Dumnezeule, spune Phoebe.

Se aşteaptă să fie din nou mireasa, dar este Pauline.

— Perna dumneavoastră de cocos, spune Pauline.

De data aceasta, perna pare comic de mare pentru tava de alamă.

— Oh, spune Phoebe. Perna.

— Vă mai pot ajuta şi cu altceva? Pot să vă rezerv vreun tratament spa gratuit pentru mâine, să compensăm faptul că nu e disponibil room-service-ul în această seară?

Pauline pare atât de dornică să ajute, încât Phoebe e tentată. Ar merge Pauline la CVS să-i aducă mai multe pastile?

— Nu, mulțumesc, spune Phoebe. Dar eşti foarte drăguță să-mi propui asta.

— Mereu mi se spune asta, spune Pauline. Dar adevărul este că nu sunt chiar atât de drăguță. Sunt doar din Midwest!

— Şi eu la fel, spune Phoebe continuând să stea în pragul uşii, deşi nu ştie de ce.

Phoebe nu prea vrea să stea de vorbă cu Pauline în ultimele ei clipe, însă Pauline are ceva care îi aminteşte de lucruri familiare. Îi aminteşte de casă.

— Serios? spune Pauline, apoi începe să-i explice cum tocmai a absolvit Universitatea Kansas State, obținând o diplomă în domeniul managementului hotelier şi este uimită că a obținut acest job imediat. Serios, aplicasem doar pentru un post de chelner aici. Dar m-au sunat şi m-au întrebat dacă vreau să fiu managerul proprietății!

Mi-au spus că trebuie să mă îmbrac în stil business casual specific zonei de coastă şi, sinceră să fiu, a trebuit să caut pe Google ce înseamnă asta.

Pauline râde de parcă ar fi o glumă grozavă între ele două, iar Phoebe îi analizează rochia neagră tip creion, cu un decolteu bărcuță prea oficial. În mod normal, Phoebe nu ar spune nimic, dar îi e milă de Pauline, o fată care şi-a început noua viață într-o rochie nepotrivită. Vrea să o ajute, ca şi când acesta ar putea fi ultimul ei gest de bunătate pe pământ.

— Nu e chiar potrivit, spune Phoebe blând.

— Nu? întreabă Pauline, uitându-se la ținuta ei.

— Decolteul bărcuță este puțin prea oficial.

— Mă gândeam că decolteul bărcuță e, gen, rela-xat şi marinăresc.

— Încearcă mai degrabă nuanțe de albastru. Şi alb. Şi țesturi vaporoase din în.

— Oh, Doamne, mulțumesc pentru sinceritate. Jobul ăsta e extrem de important pentru mine şi, deşi fac tot posibilul să învăț, totul se întâmplă atât de repede. Nici măcar nu sunt sigură că sunt calificată. În fine. Vă rog să mă anunțați dacă pot face ceva pentru a vă îmbunătăți şederea aici.

Phoebe simte un val brusc de epuizare.

— Mulțumesc, spune Phoebe.

Închide uşa. Pastilele îşi fac efectul. Faptul e consumat. Şi Pauline nu o poate ajuta. Pauline nu este mama ei. Pauline este doar o proaspătă absolventă cu diplomă în domeniul managementului hotelier.

Phoebe îşi sprijină capul pe perna de cocos, care arată şi se simte ca o pernă obişnuită, dar miroase inconfundabil a cocos. Phoebe este uimită. Îşi apasă nasul mai adânc în pernă, dar nu poate să-şi dea seama unde se află cocosul. Pare să fie impregnat în toată perna, fiind parte integrantă din compoziția ei. De parcă Pauline ar fi integrat ea însăşi fibrele de nucă de cocos în firul cu care fusese cusută. Poate că este efectul pastilelor sau al imaginii lui Pauline țesând, dar Phoebe începe să se simtă iar ciudat.

Phoebe Stone, profesoară şi cercetătoare, găsită moartă pe o pernă artizanală de cocos la Cornwall Inn.

Nu poate să moară pe o pernă de cocos. Se întoarce pe balcon să asculte muzica. Jazzul este subtil, dar energic, îşi ia binoclul pentru a privi formația, dar nu poate distinge mare lucru. În întuneric, siluetele muzicienilor se contopesc cu cele ale instrumentelor lor. De parcă şi-ar îmbrățişa instrumentul în fiecare seară şi gândindu-se la această imagine, lui Phoebe îi vine să plângă. O face să se gândească

la cât de frumoasă poate fi lumea. Cât timp au exersat aceşti bărbaţi doar pentru a se reuni şi a crea această armonie perfectă?

Mireasa reapare – aceasta este imaginea pe care o oferă din nou, jos, pe terasă. Nu mai este Lila, marcată de pierderea tatălui şi de atitudinea pasiv-agresivă a mamei, ci superba mireasă, purtând o rochie albă diafană, ideală pentru cocktailurile savurate pe marginea falezei. Ia un pahar de la un ospătar, apoi caută pe cineva. Pare nerăbdătoare. Se mişcă energic, râde energic şi salută invitaţii. Sărută câteva persoane pe obraz, apoi se înclină spre un bărbat înalt, iar Phoebe presupune că trebuie să fie mirele, pentru că îşi sprijină capul pe umărul lui. Phoebe nu-i poate distinge trăsă-turile, dar îi poate intui vârsta – nu se agită. Transmite senzaţia că nu există niciun motiv de grabă, de parcă ar putea sta acolo întreaga noapte, cu braţul în jurul logod-nicei sale, nu l-ar deranja deloc.

Se sărută. De la distanţă par foarte îndrăgostiţi şi cât de ciudat este să îţi dai ultima suflare pe un balcon în timp ce dedesubt sunt doi îndrăgostiţi. Cât de ciudat să te gândeşti că, odată, Phoebe fusese acea mireasă, sprijinindu-şi capul pe umărul soţului ei, iar acum se află aici, la câteva clipe de moarte.

Cum se întâmplă asta?

Întrebarea o ameţeşte pe Phoebe. Se întinde pe pat şi atunci ritmurile de jazz se opresc.

— Bună seara, tuturor, spune o femeie la microfon. Pentru aceia care nu mă cunoaşteţi, sunt Patricia, mama miresei. Şi înainte ca petrecerea să scape de sub control, m-am gândit că ar fi bine să ţin un mic discurs.

Phoebe simte cum se încordează brusc, de parcă ar fi acolo, în public. „Nu poate fi un lucru bun”, se gândeşte, şi chiar nu este. Patricia începe spunând cât de nedrept este că mama miresei nu are un moment special desemnat

pentru a susține un discurs în cadrul nunții și că a trebuit să-și rezerve în mod special acest timp pentru ea.

— Într-o zi de marți, spune ea, iar mulțimea râde. Dar oricum, înainte să fiu dată jos de pe scenă, permiteți-mi să spun ceva despre fiica mea, Lila. După cum mulți dintre voi știu, Lila nu a fost un copil deosebit de amuzant sau jucăuș. Majoritatea mamelor ar fi fost dezamăgite de asta, dar vă voi mărturisi că eu am fost impresionată. Lila nu încerca niciodată să fie amuzantă precum ceilalți copii, nu se zbenguia niciodată ca o mică actriță neplătită.

Este un început îngrijorător. Lila avea dreptate; mama ei nu pare a fi o mamă prea bună, chiar dacă Phoebe nu înțelege cu adevărat ce înseamnă acest lucru. Phoebe fusese crescută de un tată a cărui cea mai complicată relație era cu sporturile difuzate la televizor. Dar Phoebe își petrecuse viața studiind mamele, observându-le cu atenție atunci când apăreau în filme și cele mai bune mame erau întotdeauna cele care muriseră tinere. Era obligatoriu ca acelea care trăiau să facă multe clătite, să poarte o coadă lungă împletită și să apară atunci când nu se aștepta nimeni cu pungi mari de bomboane multicolore, amuzându-se la orice ar fi spus copiii, până când venea momentul să fie serioase. Să spună un adevăr dur pe care copilul nu-l va aprecia decât mult timp după moartea mamei.

— De nenumărate ori am încercat să o implic pe Lila în jocuri creative, dar nu, Lila nu accepta. Îi arătam rațele de pe iaz și o întrebam: Lila, ce secrete crezi că încearcă să ne spună rațele? Și Lila se întorcea spre mine cu o față mai serioasă decât Churchill și spunea: „De unde să știu eu? Ele nu vorbesc engleza.” Doamne, asta m-a făcut să râd. Așa că i-am spus: „Oh, rațele vorbesc spaniolă?” Și din nou, Lila a răspuns: „De unde să știu eu? Eu nu vorbesc spaniolă!”

Mulțimea râde și Phoebe se întreabă dacă și Lila râde. Se întreabă dacă această poveste a făcut-o să se simtă bine sau

a rănit-o foarte tare. Dacă această poveste i-a confirmat cele mai mari temeri despre ea, despre mama ei sau dacă a fost, totuşi, un moment fru-mos pe care numai Lila ar putea să-l înțeleagă. Phoebe se îndoieşte, dar speră că este aşa. Phoebe speră că mama va reuşi cumva să redreseze situația, să scape din acest impas şi să-i refacă imaginea Lilei, prezentându-l lipsa de imaginație drept cea mai mare calitate a ei, ceea ce explică, de altfel, de ce este atât de potrivită pentru mire – partea preferată a lui Phoebe din orice discurs de nuntă.

Dar Phoebe nu va şti niciodată ce se va întâmpla – până când mama Lilei va termina de vorbit, Phoebe va fi moartă. Phoebe nu va afla finalul discursului – sau finalul a orice altceva. Şi lui Phoebe nu-i place asta. Phoebe termină întotdeauna o carte sau un film, chiar şi unul prost. „Nu vrei să ştii dacă se căsătoresc?" l-a întrebat ea pe Matt când sugerase să-i închidă televizorul. Dar Matt nu avea nevoie să ştie. Matt a spus: „Este un film oribil. Bineînțeles că se vor căsători." Şi Matt putea să facă asta – să oprească televizorul, să renunțe la o căsătorie – chiar în punctul culminant.

Se simte copleşită de un alt val de oboseală. Această somnolență bruscă o sperie. Este aceeaşi senzație ca atunci când bei prea mult. Sau ca atunci când aproape se înecase în râu, când era la pescuit împreună cu tatăl ei, ultima dată când o luase cu el. Phoebe se aplecase prea aproape de marginea bărcii şi, într-o clipă, căzuse în apă, care o purtase cu o viteză înfricoşătoare spre locuri pe care nu le recunoştea. După aceea, tatăl ei o găsise ghemuită într-un colțişor în care o aruncase râul şi strigase la ea: „Ce căutai atât de aproape de margine? Puteai să mori!"

Ştie că asta ar striga acum dacă ar fi aici, privind-o cum îşi iroseşte din nou viața. „Ce cauți atât de aproape de margine?", ar striga el. Şi poate că mama ei ar fi cu el, şi

poate că şi ea ar fi furioasă, şi ar striga ceva direct în microfon.

— Este cu adevărat unică, spune mama miresei. Este motivul pentru care mă trezesc în fiecare dimineață. Motivul pentru care nu mai am propria viață!

Mulțimea râde zgomotos, iar Phoebe deschide ochii. Ce/ace?

Ştie că mai are puțin şi moare, iar mama miresei este pe cale să o facă – să închidă cercul, transformând cel mai mare defect al Lilei în cea mai mare calitate a ei. Pentru că mama trebuie să facă asta. Mama nu poate să se oprească aici – nu poate să insulte imaginația propriei fiice în fața tuturor acestor oameni şi apoi să facă o reverență. Phoebe nu poate suporta gândul că Lila se pregătea azi după-amiază, îşi aranja rochia, îşi aplica rujul, îşi pieptăna părul, simțindu-se atât de frumoasă, doar ca să ajungă să-şi țină pumnii strânşi sub masă, încercând să nu izbucnească în plâns.

— Acum, draga mea, vino şi stai aici cu mine, spune mama. Ridică-te şi vino aici!

„Da”, se gândeşte Phoebe. „Ridică-te, ridică-te, ridică-te.” Pentru că Phoebe nu vrea să moară. Nu, Phoebe vrea doar să audă restul discursului. Îşi dă seama cu o certitudine bruscă că ăsta este singurul lucru pe care l-a ştiut vreodată despre ea însăşi.

Aşa că se ridică.

Nu sună la 112. Nu strigă după Gary, doctorul. Nu vrea să strice nunta. Şi acestea sunt doar pastile pentru pisici. Şi câte a luat? Zece? Unsprezece?

Aleargă spre baie, pentru că asta fac oamenii în filme în acest moment. Speră să fie corecte din punct de vedere medical. Îşi bagă degetul pe gât şi vomită vin cu ciocolată şi lichid biliar până când nu mai rămâne niciun pic de vin cu ciocolată, doar o arsură intensă.

După aceea, este prea obosită să se mişte. Doar stă acolo, ascultând sfârşitul discursului în baia absolut superbă. Marmură albă până la tavan. Calacatta, modelul cu nervuri aurii pe care Phoebe îl visase pentru bucătăria lor. Îşi lipeşte faţa de ea. Vrea să se simtă ca un copil bolnav pentru câteva momente în plus, cu capul sprijinit de podeaua rece, ascultând vocea mamei mire-sei, ca şi când ar fi fost vocea propriei sale mame.

— Lila, acum eşti femeie în toată firea, un lucru de care îmi dau seama în fiecare zi în care lucrezi pentru mine la galerie. Şi este impresionant. Adică, această femeie poate vinde o operă de artă aşa cum tatăl ei putea să facă bani din gunoi – şi spun asta ca pe un compliment. Este organizată. Din acest punct de vedere, este cu siguranţă fiica tatălui ei; Dumnezeu să-l odihnească pe regretatul meu soţ, Henry. Ţine nişte foi de calcul impecabile. Şi, credeţi-mă, aceasta este o abilitate pe care majoritatea artiştilor nu o au. Cei mai mulţi dintre ei trăiesc pierduţi undeva în imaginaţia lor, pretinzând mereu că sunt altcineva, pictând într-o zi ca Picasso şi în alta ca Rembrandt! Sunt fantezişti! Nu vor avea niciodată succes în această industrie! Dar fiica mea o va face, şi ştiţi de ce? Fiica mea a fost interesată dintotdeauna doar să fie ea însăşi, cu bune şi cu rele. Asta o face unică. Şi când Gary a venit într-o zi la galerie şi a întrebat despre unul dintre tablourile noastre, ea, din fericire, nu a făcut ceea ce o instruisem cu atenţie să facă. Nu a descris felul în care William Withers a juxtapus hiperrealismul grădinii cu reprezentarea cubistă a femeii. Nu a spus nimic despre felul în care Withers a gestionat magistral contrastul dintre spaţiul alb al pânzei şi subiectul său. Asta ar fi trebuit să facă – despre asta era vorba în acel tablou. Ar trebui să ştiu – era un portret al meu! Dar nu. Fiica mea a fost foarte pragmatică. Fiica mea a observat ceea ce doar ea ar fi observat şi a zis:, Acest tablou are 90 pe 150 de centimetri,

ar arăta grozav deasupra unui şemineu sau pe un perete înalt din baie şi poate fi transportat cu uşurinţă acasă într-un SUV de dimensiuni standard."

Mulţimea râde.

— Şi Gary l-a cumpărat. Serios, chiar l-a cumpărat! Atunci, am ştiut că trebuie să fie ori foarte uşor de păcălit...

Invitaţii râd din nou.

— Ori că trebuie să se fi îndrăgostit cu adevărat de fiica mea.

Toată lumea aplaudă. Şi aşa adoarme Phoebe – pe podeaua băii, cu uşa balconului larg deschisă pentru a putea asculta toate discursurile improvizate pe care le-a inspirat mama miresei. Toţi ceilalţi care nu au avut un timp desemnat pentru a vorbi, precum vărul lui Gary, Roy, un fost lunetist care a zburat până la Kennebunkport pentru a sugera lucruri nepotrivite despre un tatuaj secret pe care Gary este posibil să-l aibă pe coapsă. Suz, una dintre cele mai bune prietene ale Lilei, din Portsmouth Abbey, care nu avea nimic altceva de spus decât că o iubeşte, o iubeşte, o iubeşte pe Lila atât de mult şi crede că Gary este atât, atât de minunat. Şi, în sfârşit, tatăl mirelui, care încheie noaptea cu accentul său grav de Boston. Le mulţumeşte tuturor că au venit la recepţie şi le spune că vor primi prin poştă factura pentru cina din această seară.

— Glumesc, spune tatăl. Ştiţi cu toţii că nu plătesc eu pentru toate astea.

Toată lumea râde.

— Serios acum, Lila şi Gary, suntem atât de încântaţi că sărbătorim împreună cu voi săptămâna asta. Haideţi să ridicăm cu toţii un pahar pentru fericitul cuplu.

MIERCURI

Croaziera

Când Phoebe se trezeşte, îi ia un moment să-şi amintească cine şi unde este. Apoi vede lampadarele cu ciucuri. Simte mirosul pernei de cocos.

— Sunt în viață, spune ea cu voce tare, doar să se asigure.

Afară, pe terasă, e linişte. Petrecerea s-a încheiat. Şi perna miroase atât de tare a cocos, încât îi este, practic, dificil să adoarmă din nou. Mai e şi ceasul uriaş de pe noptieră, care ticăie dramatic. Este ora trei dimineața. Ora durerii, potrivit psihologului lui Phoebe. Ora demonilor, potrivit țăranilor medievali. Ora la care te trezeşti când ai exces de cortizol în corp, potrivit unui medic pe care Phoebe l-a consultat cândva.

Oricum ar fi, este ora la care Phoebe se trezeşte deseori.

Mireasa are dreptate. Phoebe a fost la suficiente nunți pentru a şti că mireasa are întotdeauna dreptate. Phoebe trebuie să facă ceva. Trebuie să se ridice şi să facă orice, pentru că îi este cunoscut sentimentul care o va copleşi dacă se lasă pradă ruşinii profunde şi vidului emoțional de la ora trei dimineața, mai ales după ce a încercat să se sinucidă.

În mod normal, ar sta în pat şi şi-ar pune întrebări care o fac să se simtă mizerabil, cum ar fi: „Ce persoană psihopată ar încerca să se sinucidă? Şi ce face soțul ei exact în acest moment? Oare doarme? Oare face sex cu Mia chiar acum? Sau e încă într-un bar, unde se primesc băuturi gratuite pentru că oamenii adoră să li se ofere lucruri gratuite din diverse motive?” Apoi, probabil, ar deschide pagina de Instagram a Miei, deşi ştie că asta o face să se simtă îngrozitor. Pentru că o face să se simtă îngrozitor. Mia era mereu acolo, cu rujul ei aprins, spu-nând: „Iată-mi buzele roşii voluptoase. Iată cum ne-am petrecut un weekend într-un peisaj autumnal. Iată ce plăcintă am făcut pe 4 iulie şi

iată cum bebeluşul meu ia o muşcătură minusculă, nu-i aşa că e adorabilă?”

Dar, din fericire, telefonul lui Phoebe este descărcat. Se hotărăşte să nu-şi mai verifice niciodată telefonul. Nu vede rostul să mai rămână în viață doar pentru a face aceleaşi lucruri care au făcut-o să-şi dorească să moară.

Aşa că Phoebe se întreabă: „Ce altceva pot face acum?”

Întrebarea Lilei o surprinsese pe Phoebe, şi nu era sigură dacă asta se datora faptului că nu se aştepta la întrebări perspicace din partea cuiva care folosea atât de mult autobronzant sau pentru că petrecuse ultimii ani copleşită de toate lucrurile pe care nu le putea face: lucrările pe care nu le putea corecta, conversațiile pe care nu le putea suporta, copilul pe care nu-l putea crea, premiile pe care nu le va câştiga niciodată, căsnicia pe care nu o putea repara.

Ştia că a sosit momentul să-şi imagineze lucrurile pe care le poate face.

Acum, nu sunt multe. Corpul ei se simte epuizat şi sleit de puteri. Dar poate să se spele pe dinți. Poate să folosească apă de gură. Poate să bea o sticlă de apă. Apoi poate să facă o baie foarte lungă în cada luxoasă şi adâncă.

Dar când roteşte robinetul, îşi dă seama că, de fapt, nu poate face baie. Nu există dop pentru scurgere.

„Dar e în regulă”, se gândeşte ea. „Chiar mai bine.” Poate să meargă jos, la jacuzziul hotelului, şi să privească oceanul, în schimb.

Se dezbracă în lenjerie intimă. Din dantelă neagră, cea mai elegantă pe care o avea, pentru că refuzase să moară purtând lenjerie proastă. Se înfăşoară într-un halat uriaş şi pufos, genul pe care îl mai văzuse la hoteluri, dar pe care, dintr-un motiv sau altul, nu se gândise niciodată să-l poarte. Totuşi, acum părea că fusese pus acolo de Dumnezeu doar ca să o facă să se simtă bine în acest moment.

Îşi întinde mâna către clanța uşii şi îşi priveşte verigheta. O scoate, o pune pe blatul de marmură neagră din baie şi se hotărăşte să nu o mai poarte niciodată.

LA PARTER, trece prin holul gol. Trece pe lângă biblioteca din lemn de stejar încorporată şi, pentru prima dată, observă ceva greşit la cărți. Toate sunt întoarse invers, astfel încât să li se vadă doar paginile. Creează o schemă monocromatică – o tendință pe care a văzut-o odată într-un show HGTV. O nebunie. O deranjase atunci şi o deranja şi mai mult acum, în viața reală.

Scoate una dintre cărți.

Sonete de Shakespeare.

Se întoarce către recepție să vadă dacă Pauline o observă, însă este acolo Carison.

— Bună, Phoebe, spune Carison.

Probabil e o regulă a casei să saluți fiecare oaspete, să le înveți numele, la fel cum e o regulă să nu impui nicio regulă. Să nu pui niciodată la îndoială ce face un oaspete. Oaspetele plăteşte prea mulți bani pentru a fi luat la întrebări. Fă oaspetele să simtă la hotel ca acasă, chiar şi la trei şi jumătate dimineața, când invitații la nuntă cer încă un Manhattan la bar. Îl vede pe barman turnând băuturile cu energia unui om care tocmai s-a trezit.

— Bună, spune ea.

Pune cartea înapoi pe raft, astfel încât să se vadă cotorul. Apoi se îndreaptă către jacuzzi, mândră că l-a salvat pe Shakespeare.

PHOEBE ESTE de părere că jacuzziul unui hotel spune multe despre acesta, la fel cum, când şi-a cunos-cut soțul în laboratorul de informatică, unghiile lui i-au dezvăluit multe despre el. Le tăia scurt, toate egale. Nu avea obiceiul să şi le roadă. Dacă avea ticuri, acestea nu-i implicau mâinile.

Iar acest jacuzzi... dacă are defecte, Phoebe nu le poate observa. Este amplasat chiar la marginea terasei, părând că nimic nu îl desparte de oceanul care se întinde în depărtare.

Intră în cadă şi simte cum întregul corp i se încăl-zeşte. Stă cu spatele sprijinit de jeturile de apă. Nu seamănă chiar cu un masaj, dar îşi imaginează că este. Închide ochii. Lila avea dreptate. Apa ajută. E plăcut să fii încălzită. E plăcut să ai un corp. Îşi întinde braţele, lăsându-le să plutească. Rămâne aşa mult timp, într-o stare de semitoropeală. Când, în cele din urmă, deschide ochii să privească stelele, vede un bărbat intrând în cadă.

— Bună, spune bărbatul.

Aici nu prea ai cum să scapi de invitaţii de la nuntă. Iar acesta... se uită fix la ea în timp ce intră. De obicei, asta ar fi fost suficient pentru a o face să iasă din cada cu hidromasaj, dar ceva în acel schimb de priviri o face să se simtă electrizată. E plăcut să fii văzută în acest moment. E plăcut să nu îţi fie frică de privirile altora. Se teme doar de ea acum – ea este singura care tocmai a încercat să se ucidă.

— Bună, spune ea.

Bărbatul are o faţă lungă, cu trăsături ferme, ale cărei contururi sunt atenuate de barbă. Este atrăgător într-un fel în care Phoebe şi-a închipuit întotdeauna că sunt locuitorii de pe coasta New England-ului. O fru-museţe ce a fost şlefuită de vânt şi apă, de parcă şi-ar fi petrecut fiecare zi pe mare, poate prea mult jacuzzi, scoţând un suspin lung.

— Nu credeam că va fi cineva aici la patru dimineaţa, spune bărbatul.

— Nici eu.

— Nu-ţi face griji, zice el. Îţi promit că nu voi insista să vorbeşti cu mine.

— Ce păcat, spune ea. De fapt, chiar speram să vorbeşti cu mine.

Pare surprins de sinceritatea ei.

— Serios? încă nu te-ai săturat de vorbit? întreabă el. Tot ce am făcut la nunta asta a fost să vorbesc întruna ba cu unii, ba cu alții.

— Despre ce ați vorbit?

— Cum a fost zborul tău? spune el. Ce părere ai despre hotel? Ce emisiuni ai urmărit în timpul pande-miei? Cum te-ai dezvoltat pe plan personal în tot acest timp liber?

— Şi? întreabă ea. Tu ce ai făcut?

Bărbatul îşi mângâie bărbia, de parcă s-ar gândi intens.

— În cea mare parte, doar mi-am lăsat să crească această barbă de carantină.

— E mai mult decât o barbă obişnuită, spune ea. E la modă.

— Ei, hai! Nu spune asta, zice el. Barba nu poate fi la modă. Oamenii au purtat întotdeauna barbă.

— Serios?

— Isus a avut barbă, spune bărbatul. Darwin a avut barbă. Marx a avut barbă.

— Da, dar nu aşa cum se poartă bărbile în prezent.

— Şi cum se poartă bărbile în prezent?

— În prezent, bărbile... sunt ironice.

— Şi Darwin cum o avea? întreabă el. Avea o barbă sinceră?

— Cel mai probabil, spune ea, barba lui Darwin era rezultatul ideilor victoriene despre masculinitate combinate cu convingerile naturaliste...

— La baza bărbiei lui...

— Pentru a lua naştere barba lui Darwin.

— Sigur, spune el. Sigur. Bine, foarte bine. Mulțu-mesc pentru acest feedback despre barba mea. O să țin cont de părerea ta.

Ea începe să râdă. Cine este acest bărbat? Este academician? Flirtează cu ea? Ea flirtează cu el? A trecut

atât de mult timp, Phoebe nici nu-şi mai aminteşte diferența dintre a te simți bine şi a flirta. Poate că nu există nicio diferență. Îşi ridică picioarele şi le lasă să plutească pe apă.

— Şi tu? întreabă el. Cum te-ai dezvoltat personal în timpul carantinei?

Ar putea minți, să-i dea răspunsurile pe care probabil le-a auzit toată ziua, aceleaşi lucruri pe care le-a spus colegilor ei când s-a întors ieri în campus: Oh, am scris o grămadă în timpul pandemiei. Cartea e aproape gata!

„Dar aşa se întâmplă", se gândeşte ea. Un moment în care se preface că e grozavă duce la următorul moment în care se preface că e grozavă, iar zece ani mai târziu, îşi dă seama că şi-a petrecut toată viața doar prefăcându-se că e grozavă.

— Am băut mult, spune ea.

— A ajutat? întreabă el.

— M-a ajutat să nu-mi mai pese că, practic, am încetat să-mi mai schimb hainele, spune ea. Sau că disertația mea era, de fapt, o prostie.

Aşteaptă ca el să întrerupă contactul vizual, să-şi verifice telefonul, să găsească o scuză pentru a se retrage din această conversație. Dar el continuă să o privească, aşa că ea continuă să vorbească.

— Şi psihologul meu îmi tot trimitea e-mailuri în care îmi spunea: „Pe cine interesează dacă este o prostie?

Toate disertațiile sunt nişte prostii. Aşa sunt disertațiile."

El începe să râdă.

— Eşti la facultate?

— Sunt profesoară.

— Nu ştiam că avem un profesor în familie. Se uită la ea de parcă ar încerca să descopere ceva. Nu-mi pari cunoscută. Eşti din familia Winthrop?

— Nu.

— Familia Rossi?

— De fapt, nu sunt aici pentru nuntă.

El pare derutat.

— Credeam că Lila a spus că tot hotelul este închiriat pentru invitații la nuntă. Îmi amintesc foarte clar că a fost un subiect foarte important pentru ea.

— Ei bine, eu nu sunt.

— Deci, eşti în vacanță şi te-ai trezit în mijlocul unei nunți?

— Nu sunt aici în vacanță.

— Asta sună foarte misterios.

— Am venit aici să mă sinucid, izbucneşte ea.

Acesta este darul pe care ți-l pot oferi necunoscuții întâlniți întâmplător, îşi dă seama Phoebe – libertatea de a spune sau de a fi orice în prezența lor. Fiindcă, de ce le-ar păsa? El nu o cunoaşte, nu o va cunoaşte niciodată, îi va enumera tot felul de motive pentru care nu ar trebui să moară, iar ea îi va spune că nu are de gând să moară, şi apoi vor ieşi din jacuzzi şi îşi vor continua viețile şi nu se vor mai gândi niciodată unul la celălalt.

Dar tot ce spune el este „Fir-ar al naibii”, de parcă ar fi călcat într-o baltă de noroi. Iar ceea ce a spus pare o problemă minoră, rezolvabilă. De parcă ar fi înțeles.

— Poate ar fi trebuit să adaug că m-am hotărât să nu o fac, spune ea.

— Ăsta este, de fapt, un detaliu esențial, spune el. Apoi adaugă: Nu ar trebui să glumesc aşa. Îmi pare rău.

— Nu, te rog. Glumeşte, spune ea. E singura parte din toată povestea asta care ar putea fi vreodată amuzantă.

— Pot să întreb cum aveai de gând să o faci?

— Profesoara Stone, cu analgezice pentru pisici, în camera Roaring Twenties, spune ea.

— Analgezice pentru pisici? Asta e puțin...

— Clişeistic?

— Nu, începe el să râdă. Ineficient. Cine foloseşte analgezice pentru pisici?

— Se pare că aceia care nu reuşesc să aibă succes.

— Deci, ai venit până aici să te sinucizi cu analge-zice pentru pisici...

— Adică, nu era o pisică oarecare. Era motanul meu.

— ... şi te-ai trezit în mijlocul unei nenorocite de nunți?

— Da, spune ea. De-aia n-am putut să o fac. De-aia şi pentru că nu era room-service.

— Personal, nu mă sinucid niciodată dacă nu există room-service, spune el.

Ea începe să râdă – de parcă un nor i-ar ieşi din gură şi ar pluti spre cer.

— Şi aerul condiționat, spune ea, mirosea ciudat.

— Nu trebuie să mai spui nimic.

Deodată, totul i se pare atât de ridicol. Atât de amuzant.

— Îmi pare rău că ai suferit atât de mult, spune el.

Ştiu cum e să te simți aşa.

Ea se uită spre el. Acum ea este cea surprinsă de sinceritatea lui.

— Ai încercat vreodată... să faci asta?

— Nu chiar, spune el. Dar am fost aproape. Cu câțiva ani în urmă, mă gândeam la asta foarte des.

— Şi acum nu te mai gândeşti?

— Nu.

— Cum ai reuşit?

— Sincer, cred că doar am aşteptat. Şi am urmărit Breaking Bad[11] în fiecare seară timp de o lună.

— Remediile terapeutice ale tranzacțiilor cu droguri care au eşuat.

— Glumeşti, dar la sfârşitul poveştii, am simțit o adevărată uşurare că nu eram Walter White. Adică, măcar

---

[11] *Breaking Bad este un serial TV american produs de Vince Gilligan. Stilul serialului este caracterizat de umorul sarcastic (humour noir) (n. Tr.).*

nu m-am împuşcat cu propria mea mitralieră după ce am fost vânat de propriul meu cumnat.

— Hei, ăsta e spoiler, spune ea. El începe să râdă.

— Au trecut zece ani! Fii serioasă.

Apoi, stau acolo în tăcere, cu capetele sprijinite pe marginea căzii, bucurându-se de căldură, de parcă ar fi împărtăşit ceva esenţial. De parcă nu ar mai fi singuri cu ei înşişi sau cu secretele lor. Ea priveşte spre cer, iar el o atinge uşor cu piciorul.

— Scuze, spune el rapid, dar ei îi place.

Simte o senzaţie pe care nu a mai simţit-o demult. Tocmai a fost atinsă la o oră târzie din noapte de un bărbat care nu este soţul ei şi, da, a fost doar o atingere accidentală cu piciorul, dar pentru ea a fost ceva incredibil. Poate pentru că ar fi trebuit să fie deja moartă sau poate pentru că ar fi trebuit să fie soţia soţului ei. Sau poate, pur şi simplu, vrea să facă sex cu el?

— Mai ai şi alte secrete? îl întreabă.

— Bineînţeles.

— Spune-mi unul.

— Nici măcar nu te cunosc, spune el.

— Nu e mai bine aşa? întreabă ea. El se gândeşte un moment.

— În facultate, devenisem dependent de romanele de dragoste ale iubitei mele. Am început să citim unul împreună, în glumă, dar apoi chiar m-a prins. Adică, am devenit total dependent. Am citit romane de genul ăla luni întregi. Asta e povestea.

— Nu e atât de ruşinos. Ce e în neregulă cu asta?

— Clar e ceva în neregulă cu asta, spune el. Un băiat de 21 de ani în camera de cămin, citind Confesiunile unei virgine victoriene?

— Nu ştiu, spune ea. M-am simţit mereu ciudat de impresionată de oamenii care citesc patru sute de pagini

doar pentru a avea un singur orgasm. Asta cere mult efort. Ar fi fost mult mai simplu să te uiți la un film.

— Mulțumesc pentru sprijin, dar am impresia că mi-aş fi folosit mai bine timpul terminând Moby-Dick sau ceva de genul.

— Moby-Dick e tot pornografie, spune ea.

— Moby-Dick nu e pornografie.

— E pornografie cu nave! spune ea. Fantezia supremă de a fi un bărbat pe o navă, trăind o aventură nebună. Dar în loc să se termine cu o femeie care are un triplu orgasm, se termină cu o...

— Hei, fără spoilere!

— O balenă uriaşă...

— Care are triplu orgasm?

— Exact. Apoi, se izbeşte de navă şi, practic, toată lumea moare.

— Uh, ştiam eu, spune el, şi amândoi încep să râdă.

Ea îşi întinde braţele şi îşi plimbă degetele prin apa caldă, privind gânditoare luna. „Viaţa e incredibilă”, îşi spune Phoebe. Ieri-seară, era cât pe ce să moară singură în camera de hotel şi acum e aici, în jacuzzi, flirtând cu un bărbat pe care înainte l-ar fi considerat „prea atrăgă-tor”. Dacă l-ar fi văzut într-un bar, l-ar fi respins pentru că era frumos. Şi cât de ridicol sună asta? Că şi-a impus reguli să nu fie atrasă de oameni prea atrăgători, din acelaşi motiv pentru care soţul ei refuza să angajeze un filozof cu ajutorul unui agent. „Vreau să spun, trebuie să ne întrebăm, va vrea cineva atât de faimos să predea cursul nostru de Introducere în etică?”, a întrebat-o. „Cred că nu.” Şi ea a fost de acord, pentru că asta se întreba adesea când întâlnea bărbaţi. Va vrea cineva atât de frumos să şteargă mizeria de pe blatul din bucătărie? Să stea alături de fiica noastră atunci când vomită din cauza gripei? Să mă suporte vorbind pasionat despre ideologia din spatele bărbii victoriene?

Nu. Nu îşi putea imagina asta. Îşi putea imagina doar oameni frumoşi făcând lucruri frumoase. Dar acum se simte la fel de frumoasă. Mai frumoasă. Este în viață. Fascinată. „Am degete”, îşi spune, ridicându-le la suprafața apei. „Priviți aceste degete de-a dreptul magice.”

— Deci, care este specialitatea ta, doamnă profe-soară? întreabă el. Specialitatea ta? Nu ştiu sigur cum să formulez.

— Specialitatea mea este literatura victoriană, spune ea. În special romanele. Intrigi matrimoniale. Cum e Jane Eyre, de exemplu.

— Cartea despre fata orfană? întreabă el. Sau mă gândesc la Annie?

— Amândouă sunt orfane.

— Deci, specialitatea ta sunt... orfanele?

— Da, glumeşte ea. Sunt specializată în... orfane.

Ea îi spune că a fost întotdeauna atrasă de poveştile lor.

— Ai fost... orfană? întreabă el.

— Nu. Dar întotdeauna am vrut să fiu.

— Cine nu şi-ar fi dorit? spune el. Orfanii îşi trăiesc viața din plin.

— Adică, mama a murit la naştere.

— OK, visul ți s-a împlinit doar pe jumătate.

— Dar m-a crescut tata.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Da, o adevărată tragedie. Începe să râdă. Nu. Era un om bun. L-am iubit. Dar era şi atât de deprimat din cauza morții mamei mele, încât cea mai mare parte a timpului era ca şi când nu ar fi fost deloc prezent. Aşa că, probabil, m-am autosugestionat că eram orfană, deşi trebuia să mă supun în continuare regulilor tatălui meu.

— O orfană care nu a beneficiat de toate avantajele.

— Singură, dar fără reputația de copil al străzii.

— E fascinant ce chestii bizare ajungem să ne dorim în copilărie, spune el. Întotdeauna mi-am dorit să fiu bătut măr când eram mai mic.

— De ce?

— În filme, băieții erau mereu snopiți în bătaie, iar asta părea un fel de ritual. Ca şi când nu puteai deveni adult până nu-ți deforma cineva serios nasul.

— Asta spun toți bărbații adevărați.

— Din păcate, nu s-a întâmplat niciodată, spune el. Mereu am încercat să împac pe toată lumea.

Se opreşte din vorbit. Se lasă pe spate.

— Te-ai plictisit de vorbit? îl întreabă ea.

— Nu, spune el. Doar că sunt cu adevărat obosit. De fapt, nici măcar nu pare că vorbim.

— Atunci ce pare că facem?

— Pare că suntem, pur şi simplu, aici, spune el. E relaxant.

Apoi o priveşte, de parcă ar fi surprins de prezența ei. De parcă ar înțelege pe deplin acest moment, la fel cum nici ei nu-i vine să creadă că e real. Vrea să întindă mâna şi să-l atingă. Vrea să creadă că urmează ceva şi mai uimitor. Simte că acest moment şi momentele asemănătoare sunt exact sunt motivul pentru care a rămas în viață.

— Înțeleg ce vrei să spui, spune ea.

Totuşi, la un moment dat, nu mai poți sta în jacu-zzi, oricât de mult ți-ai dori. E prea cald. Corpul nu-ți mai rezistă. Se ridică şi îşi dă seama că este doar în lenjerie intimă neagră.

Bărbatul îşi întoarce privirea.

— Îmi pare rău.

— Nu ai de ce, îi răspunde ea. Eu sunt cea în lenje-rie intimă. Mie ar trebui să-mi fie ruşine.

Dar nu-i e ruşine. Nici măcar nu întinde mâna după halat. Pur şi simplu, stă acolo, în picioare. De ce ar trebui

să-i fie ruşine că este în lenjerie intimă mai mult decât dacă ar fi în costum de baie?

— Sincer, nu am înţeles niciodată logica din spate, spune ea. Adică, lenjeria intimă îmi acoperă aceleaşi părţi ale corpului, şi totuşi, pentru că e dintr-un alt material, devine brusc nepotrivită?

— Şi eu m-am întrebat asta de multe ori, spune el. Dar, cumva, pare ceva complet diferit.

— Ei bine, spune Phoebe.

Ar putea să-l invite sus în cameră. Şi de ce nu? Căsnicia ei este încheiată. El nu are verighetă. Şi simt o conexiune. Phoebe este convinsă de asta, pentru că a trecut atât de mult timp de când nu s-a simţit conectată cu nimeni, nici măcar cu ea însăşi. Conexiunea dintre ei este cel mai evident lucru – singurul lucru pe care îl simte în acest moment.

Dar Phoebe se opreşte dintr-odată. Phoebe cea veche nu făcea niciodată primul pas. Nici măcar cu soţul ei, după atâţia ani de căsnicie – mereu aştepta ca el să ia iniţiativa. Îi era prea ruşine să recunoască vreodată că îşi dorea ceva, de parcă ar fi fost ceva umilitor să ai dorinţe. Dar cum ar fi să fii diferit? Să spui cu adevărat ce îţi doreşti?

— Vreau să ţi-o trag, îi spune bărbatului.

— Oh, spune acesta. Se aşază mai drept în jacuzzi, dispărându-i relaxarea. Chiar nu mă aşteptam să spui asta.

— Nici eu, spune Phoebe. Dar m-am gândit că, în spiritul sincerităţii totale...

— În spiritul sincerităţii totale, ar trebui să-ţi spun că eu...

— Eşti cu cineva, îl întrerupe ea, pentru că vechea Phoebe, cea mereu precaută, se grăbeşte să o salveze.

Vechea Phoebe care presupune că ştie toate lucru-rile îngrozitoare pe care le gândesc ceilalţi, aşa că le spune ea prima, de parcă ar proteja-o cumva de adevăr.

— Bineînțeles.

Dar el nu pare nici ofensat, nici jenat de ce a spus ea. Nu spune nimic pentru câteva momente. Doar o pri-veşte cu curiozitate, de parcă ar fi fost o căprioară rară pe care a zărit-o în pădure şi care va dispărea dacă ar face vreun zgomot. Şi, brusc, vechea Phoebe pare ridicolă. Atât de defensivă, atât de temătoare, atât de caraghioasă într-un moment de sinceritate între doi oameni care, pur şi simplu, se doresc unul pe celălalt.

— Aşa e, spune el, în cele din urmă.

Ea dă din cap şi îşi leagă halatul.

— Ei bine, sper sincer că cineva te va bate măr săptămâna asta, spune Phoebe.

— Mulțumesc, începe el să râdă. Şi eu.

Ea zâmbeşte tot drumul până la lift. Inima îi bate cu putere în timp ce stă acolo. Se simte vie. Se simte atât de reală. Ca şi când ar putea face aproape orice, aşa că începe să întoarcă mai multe cărți pe raft. The House of Mirth[12]. Huckleberry Finn[13]. Nu se opreşte până când nu ajunge la Doamna Dalloway, de Virginia Woolf.

Ține romanul Doamna Dalloway în mână, de parcă ar fi un mesaj din partea universului, chiar dacă vechea Phoebe nu crede în mesaje din partea universu-lui. Este doar o carte care aparține hotelului. Este doar o carte pe care

---

[12] *The House of Mirth este un roman al autoarei americane Edith Wharton, publicat pe 14 octombrie 1905. Povestea urmăreşte viața lui Lily Bart, o femeie de origine nobilă, dar ajunsă săracă, care face parte din înalta societate a New York-ului din anii 1890 (n. Tr.).*

[13] *Aventurile lui Huckleberry Finn este un roman pentru copii scris de Mark Twain. A apărut mai întâi în Anglia (decembrie 1884), apoi în Statele Unite (februarie 1885). Este considerat a fi o lucrare importantă în literatura universală, şi unul dintre Marile Romane Americane (n. Tr.).*

probabil au primit-o când au comandat cărți angro de la vreun anticariat. Dar este și ultima carte pe care ea nu a reușit să o termine.

O pune sub braț, intră în lift și astfel devine a ei.

ÎN CAMERĂ, aruncă țigările. Deschide minibarul, care, conform broșurii din cameră, este un „răcitor pentru băuturi". Scoate o kombucha cu guava și hibiscus.

— Nu consuma din minibar, îi spunea mereu soțul ei.

Dar nu îi pasă dacă este păcălită. Vrea să fie păcă-lită. A ales acest hotel supraevaluat doar ca să fie păcă-lită. Se simte ușor exaltată în timp ce deschide doza. Apoi deschide săculețul plin de cadouri de la Lila și scoate niște biscuiți Oreo care nu sunt Oreo originali, pentru că sunt făcuți din iubire și nu din grăsimi nesaturate. Ține un biscuit Oreo neoriginal în palmă și apoi mănâncă tot pachetul, așa cum făcea soțul ei. Până la aventura lui, atracția pentru biscuiții Oreo era singurul lucru pe care soțul ei nu reușea să-l controleze.

— Sunt atât de buni, ar spune el. Nu știu cum poate cineva să se abțină să-i mănânce.

Și chiar erau. Mușcă din unul și se gândește: „Chiar și Oreo neoriginali sunt atât de buni."

Deschide romanul Doamna Dalloway. Nu vrea să se mai gândească la soțul ei. S-a gândit deja atât de mult la el și nu a reușit să termine niciodată Doamna Dalloway. Își spunea mereu că este din cauza stilului lui Woolf, cu frazele circulare, gândurile nesfârșite, separate prin punct și virgulă; ca asta; și asta; și apoi asta.

— Dacă vreți vreodată să învățați cum să folosiți punctul și virgula, nu căutați la Woolf, obișnuia să le spună Phoebe studenților ei.

Totuși, dacă ar fi fost sinceră, Phoebe ar fi recu-noscut că nu o interesa viața interioară a Doamnei Dalloway. Doamna Dalloway era prea bătrână, prea nefericită, prea căsătorită,

deja trecută de vârsta care o interesa pe Phoebe la vremea respectivă. Iar pe Septimus îl ura din aceleaşi motive – se întorsese din război, ameninţa cu sinuciderea, iar când se aruncase pe fereastră, s-a simţit trădată de roman, trădată de Woolf şi de toţi ceilalţi mari autori care se sinuciseseră. Era îngrozitor să afle că nici măcar căsnicia nu era de ajuns. Că nici măcar să creezi capodopere nu era de ajuns, că nici măcar participarea la Al Doilea Război Mondial nu era de ajuns, că nici măcar să fii şefă de promoţie la liceu şi apoi la facultate nu era de ajuns – tatăl ei tot deprimat era. Tot singur, stând mereu în fotoliul lui şi urmărind filme despre războiul din Vietnam.

Aşa l-a găsit când s-a întors din St. Louis, după primul an de studii postuniversitare – mort în fotoliul lui. A presupus că era vorba de sinucidere, pentru că asta o îngrijorase mereu, dar apoi a văzut castronul cu cereale răsturnat peste burta lui proeminentă şi şi-a întors privi-rea. Un accident vascular cerebral, s-a gândit. Sau poate un atac de cord. Şi când s-a uitat din nou la el, tristeţea a devenit copleşitoare.

S-a întors la cursuri, dar zile în şir nu a putut vedea decât întunericul. Era singură. Complet singură. Se plimba prin grădinile din Forest Park şi remarca doar ciupercile de pe frunze. Mirosul de whiskey al respiraţiei lui Bob, pe coridor. Şi pe Nancy, secretara adminis-trativă a departamentului, care mânca ton la prânz în fiecare zi, apoi a făcut cancer, a murit discret în spatele scenei şi a fost înlocuită de cineva cu aceeaşi coafură.

Aşa că citea romane despre transformări lente, dar sigure, despre surori care erau şi prietene apropiate, despre femei prea inteligente pentru simplitatea lumii din jurul lor, femei care sfidau căsătoria şi convenţiile ei, şi care, cu toate acestea, erau frumoase şi aveau parte de bucuriile acesteia. Şi-a construit cariera în jurul aces-tor cărţi, pentru că îi erau indispensabile. Nu-i păsa că majoritatea celorlalţi

studenți la doctorat le considerau plictisitoare. Pentru ea, aceste poveşti erau ca nişte mici biblii, care o învățau cum să fie normală, cum să viseze, cum să creadă că fericirea şi o familie nouă ar putea să vină dintr-odată, într-un moment unic, ca un crescendo neaşteptat al unei simfonii. Avea nevoie să creadă că aceşti oameni există şi o caută – oameni buni, cu moralitate, cu proprietăți mari şi inimi şi mai mari, care s-ar îndrăgosti nebuneşte de cât de singură era. Pentru că, până la urmă, nu era viața deja al naibii de grea?

Dar acum are nevoie de altceva. Acum îşi odihneşte capul pe perna de cocos şi începe să citească Doamna Dalloway. Acum ştie ce înseamnă să fii dincolo de reperele tradiționale ale vieții, având impresia că nu există nimic altceva decât această înaintare solemnă. Totuşi, trebuie să fie ceva mai mult. Brusc, este cuprinsă de o curiozitate atât de profundă, că pare instinctivă. Trebuie să ştie: După război, după căsătorie, după sinucidere... ce urmează?

Înainte să se îndrăgostească, Phoebe şi soțul ei au stat timp de două luni unul lângă celălalt în laboratorul de informatică al facultății, fără să-şi vorbească. Amândoi erau ocupați să-şi termine disertațiile înainte de încheierea celui de-al şaselea an, ambii având o capacitate ieşită din comun de concentrare continuă asupra unei sarcini, chiar şi în cele mai toride după-amiezi din St. Louis, când furtunile rupeau cerul în două. Tastau întruna şi, probabil, ar fi făcut asta la infinit, dacă nu s-ar fi întrerupt curentul.

— Fir-ar al naibii, a spus Phoebe.

Încăperea şi-a încetat brusc întreaga activitate, ca un corp fără viață. Pentru un moment, tăcerea a devenit asurzitoare.

— Nu-mi aduc aminte când am salvat ultima oară documentul, a spus Phoebe.

Mart s-a îndreptat spre ea imediat, ca un salvator într-o situație de urgență.

— Va fi bine, a spus el. E în regulă. Există întotdeauna o modalitate de a recupera un document.

Petrecuse întreaga dimineață revizuind un capitol, pagini la care nu mai trebuia să lucreze, conform lui Bob, care începea să devină foarte îngrijorat de ceea ce el numea perfecționismul ei neproductiv. „Doar termină până în mai", spunea Bob, iar acum era aprilie.

— O să-l recuperăm, a spus Matt cu certitudinea unui căpitan de vas.

Phoebe nu ştia încă nimic despre Matt, nu ştia că avea o mamă foarte iubitoare care împodobea un brad adevărat de Crăciun în fiecare an. Dar simțea asta.

— Sper, a spus Phoebe, relaxându-se.

Bob a intrat, a ridicat câteva foi din imprimantă şi a spus: „Oh, perfect! S-au tipărit exact la timp." Apoi s-a uitat spre Phoebe cu privirea sticloasă a unui om care nu fusese afară toată ziua şi a spus: „Oh, bună, Phoebe, pentru o clipă nu te-am recunoscut. Azi nu semeni deloc cu Virginia Woolf."

Phoebe s-a uitat în jos. Oare de obicei arăta ca Virginia Woolf? Era nedumerită. Nu se privise niciodată din perspectiva asta.

— Oh, a fost tot ce a spus. Da.

Consilierul ei a plecat şi în încăpere s-a lăsat liniş-tea, când Phoebe a spus:

— A fost un compliment sau o insultă?

— Depinde, a spus Matt. Virginia Woolf era... atrăgătoare?

Phoebe a început să râdă.

— Păi, nu mă gândesc niciodată la vreo figură istorică ca fiind atrăgătoare. Sunt doar nişte entități fără corp, prăfuite, în tonuri sepia.

Matt a fost de acord.

— Chiar şi preşedinții SUA, cei care sunt considerați atrăgători, precum JFK, nu sunt, de fapt, ce înțelegem noi prin atrăgători.

Au stat acolo şi au vorbit despre preşedinţii SUA, spunând lucruri precum „Cred că Lincoln avea o structură osoasă reuşită.” Şi „Cum? Lincoln era vestit pentru urâţenie.” Au dezbătut problema dacă Nietzsche ar fi fost atrăgător în ipoteza că una dintre mătuşile lui i-ar fi ras mustaţa, dar era prea greu de spus, prea greu de imaginat figura lui fără mustaţă, aşa că Matt a zis, în cele din urmă: „Hei, vrei o bere?”

Matt şi prietenii lui îşi păstrau berea sus, în frigiderul departamentului, pentru că la Filosofie puteai să faci asta, noul administrator fiind prieten cu toată lumea. Stăteau în lumina bizară, purpurie, a furtunii şi discutau despre plăcerea de a nu scrie, şi despre cum ajunseseră să îşi dedice disertaţiilor orice moment în care nu dormeau.

— Când mă sună părinţii, mama mereu mă întreabă: „Şi cum te distrezi vara asta?” Şi eu zic: „Păi, reflectez la formele platonice.”

Phoebe a început să râdă. Se simţea de parcă ar fi chiulit de la şcoală, deşi nu făcuse asta niciodată.

— La fel şi în cazul meu, a spus ea. Adică, tata. Nici el nu înţelegea.

I-a spus că tatăl ei nu înţelegea de ce citea atât de mult. Îl îngrijora, lucru pe care i-l spusese în timpul primei vacanţe de Ziua Recunoştinţei din perioada mas-teratului. Ea îşi petrecuse timpul citind, în loc să iasă cu prietenii sau să meargă la întâlniri cu bărbaţi. Şi da, uneori citea prea mult. Uneori citea cărţi în loc să-şi trăiască viaţa, dar oare asta nu însemna că îşi dedicase viaţa lecturii? Şi nu putea fi ăsta un fel de a-ţi trăi viaţa, la fel cum el îşi petrecea viaţa plutind pe râu? În fiecare seară, îşi privea tatăl cum se echipa şi se urca în barcă, încercând să prindă aceiaşi peşti pe care îi pescuia de mulţi ani, iar el nu considera deloc ciudat acest lucru. Dar el când o vedea citind Emma, îi spunea: „Ieşi din casă, trăieşte-ţi viaţa.”

— A revenit curentul, a spus Matt.

Ea îşi dorea să vină o tornadă, iar ei să se ascundă în subsol o perioadă atât de lungă, încât să fie obligaţi să înceapă o viaţă nouă împreună. Dar acum se aprinseseră luminile, computerele erau din nou funcţionale, iar Matt a spus: „Bine, hai să vedem cât de mari sunt daunele."

A deschis documentul Word. Toată munca ei din acea dimineaţă dispăruse.

— Este chiar atât de rău? a spus Matt.

— Da, a spus ea. Foarte rău.

Avea două săptămâni la dispoziţie să-şi termine disertaţia. Şi nu avea un loc de muncă stabil pentru toamnă, aşa cum avea Matt – avusese noroc, îi spusese el, o pensionare la momentul potrivit, dar Phoebe ştia că era mai mult decât atât. Phoebe ştia că toţi cei din departamentul de filosofie probabil că îl iubeau cu adevărat pe Matt, aşa cum simţea deja că începea să-l iubească şi ea. Era lider în orice încăpere s-ar fi aflat, cel care îţi dădea încredere că totul va fi bine. Urma să conducă programul de internship şi să ajute la descoperirea motivului pentru care nimeni nu mai era interesat de filosofie, iar apoi să publice o carte ce ar fi avut un mare succes – o carte atât de populară, încât ar fi câştigat bani de pe urma ei.

Dar Phoebe nu era iubită în departamentul ei. Nu era detestată, dar nici în centrul atenţiei – nu avea publicaţii remarcabile, ca majoritatea colegilor ei, pentru că îşi petrecea tot timpul în laboratorul de informatică, încercând să îşi termine disertaţia.

Dar meritase, s-a gândit Phoebe – să-şi piardă toată munca de dimineaţă în schimbul companiei lui. Şi poate că la asta se referise tatăl ei. Poate că asta era viaţa pe care şi-o dorea pentru ea.

— Sunt impresionat de calmul tău, a spus Matt. Dacă mi-aş fi pierdut toată munca din dimineaţa asta, aş fi sub masă acum, plângând şi bând gin.

— Ei bine, nu avem gin, aşa că... a spus Phoebe.

— Oh, avem gin. Conform statisticilor, fiecare clădire academică are cel puţin o sticlă de gin.

— Hai să-l găsim.

— Mai întâi, munca, a spus Matt. Ginul mai târziu.

S-au întors la muncă, dar Phoebe nu se putea concentra. Energia camerei se schimbase. Voia să stea acolo şi să bea gin cu bărbatul acesta. Voia să ştie: Cum arăta, de fapt, Virginia Woolf? A căutat o fotografie cu ea online şi şi-a dat seama că nu privise niciodată cu adevărat femeia. Da, văzuse fotografia pătrată de pe spatele cărţilor pe care le citeau colegii ei, dar în acea după-amiază o putea vedea pe Woolf într-o lumină nouă, aşa cum începea să se vadă şi pe ea însăşi – prin ochii lui Matt. Şi, prin ochii unui bărbat care începea să se îndrăgostească, putea să vadă cât de plină de viaţă fusese Woolf şi cât de frumoasă era din unghiul potrivit. Phoebe avusese mereu aceeaşi impresie despre sine. Drăguţă, dar numai din anumite unghiuri.

— Bine, cedez, a spus Matt. Tot ce fac este să caut fotografii cu Virginia Woolf pe Google.

— Şi eu la fel, a mărturisit ea.

— Hai să-ţi spun ceva, a spus Matt. Bob chiar ţi-a făcut un compliment.

Ea a zâmbit ascunsă după computer.

DUPĂ CE ŞI-AU TERMINAT disertaţiile, şi-au petrecut vara împreună, departe de muncă. Îşi petreceau nopţile la sala de bowling. Mergeau să asculte ritmurile tobelor pe Delmar. Făceau plimbări lungi cu maşina pe lângă Mississippi. Mâncau carne pe grătar la festivaluri de prins castori. Ea a început să citească Doamna Dalloway şi s-a

îndrăgostit şi de poveste. Îi trimitea lui Matt, prin mesaje, citatele preferate, fără să le explice, iar el le înțelegea.

Dar nimic nu e mai ciudat când eşti îndrăgostit (şi ce putea fi altceva decât dragoste?) decât completa indiferență a celorlalți, îi scrisese ea.

E ca azi, când eram la benzinărie să-mi fac plinul, îi răspunsese Matt. M-am gândit: Deci, chiar şi acum trebuie să fac şi treburi casnice?

Apoi, Septimus s-a sinucis şi a început semestrul de toamnă. Ea a abandonat Doamna Dalloway, iar Matt s-a mutat în noul său birou. Phoebe a început să predea primul ei curs ca asociat cu contract temporar, în timp ce îşi căuta alt loc de muncă. De fiecare dată când îşi luau rămas-bun înainte să meargă la câte un interviu, era dureros – părea o repetiție pentru despărțirea reală. Îl suna de la hotelurile în care era cazată, ceea ce o făcea să se simtă ca o liceana, încercând să afle totul despre Matt prin telefon. „Povesteşte-mi mai multe despre mama ta, despre tatăl tău, despre cățelul plin de sânge care ți-a murit în brațe pe stradă" şi „îți plac dulciurile cu ciocolată sau cele cu citrice, îți plac lacurile sau oceanele, pisicile sau câinii", şi „de ce trebuie să facem mereu alegeri"?

— Oamenii adoră să creeze false binarități, a spus Matt. Este un mod de a clarifica lucrurile.

În noiembrie, i s-a oferit primul job – o poziție de profesor titular la o universitate din Wisconsin. A căutat oraşul pe internet, l-a studiat ca pe o carte, s-a frământat gândindu-se ce să facă. Ştia că era o oportunitate, dar atunci când îşi imagina cum ar fi fost acolo, se vedea ca pe tatăl ei, stând pe un scaun într-o cameră întunecată, complet singură.

— Fireşte că e decizia ta, a spus Matt, iar Phoebe s-a simțit dezamăgită.

Nu voia să fie alegerea ei. Voia ca el să hotărască – să fie căpitanul.

Nu a luat nicio decizie. A citit schițele noului articol al lui Matt şi i-a fost mai uşor să corecteze lucrarea lui decât pe a ei. A făcut sugestii sub formă de întrebări: „Ştii care este structura argumentului pe care îl susții? Poți să-l vizualizezi când închizi ochii?”

— Hai să mergem în parc, i-a spus el într-o după-amiază.

Toți cunoscuții lor mergeau la parc. De două zile toată lumea era obsedată de eclipsă. Chiar şi prietenii lor care nu credeau în astfel de fenomene păreau să simtă că însemna ceva. Era ceva metaforic. Cumva, simboliza ceva. Şi ea dorea să simtă acel ceva, orice ar fi fost, aşa că a privit fix la centrul întunecat care fusese cândva soarele. Lumina roşie ar fi trebuit să fie orbitoare, dar erau în siguranță, protejați. Erau îndrăgostiți şi, mai mult decât atât, purtau ochelari speciali, ținându-se de mână într-un parc, înconjurați de vile construite în timpul Expoziției Internaționale. Lui Phoebe i se părea că totul era minunat.

— Hei, i-a şoptit Matt la ureche, vrei să ne căsătorim aici?

A spus-o cu atâta lejeritate, încât Phoebe a rămas şocată. Ca şi când ar fi spus: „Hei, hai să bem o bere.” Ca şi când căsătoria lor ar fi fost ceva atât de natural, atât de organic, încât creştea în jurul lor ca iarba.

La prânz, Phoebe se trezeşte la auzul unei bătăi puternice în uşă.

— Ştiam că nu o să o faci, spune Lila. Intră şi se opreşte în fața oglinzii din baie.

— Ce părere ai despre pălăria asta?

„Mama miresei chiar avea dreptate”, se gândeşte Phoebe. Mireasa nu prea are imaginație. Phoebe nu îşi poate închipui cum e să fii o persoană atât de lipsită de curiozitate față de ceilalți. Nu îşi poate închipui cum e să intri în camera de hotel a altcuiva, a unui sinucigaş declarat, şi să nu întrebi: „Cum te simți?” Ea nici măcar nu-şi putea începe şedința de terapie pe Zoom fără să-şi întrebe psihologul:

„Cum te simți?”, ceea ce o enerva foarte tare, pentru că nu cumva îl plătea tocmai să nu fie nevoită să conştientizeze că şi el era om? Dar când îi vedea chipul, era atât de evident un alt om, şi ea a început să se întrebe cum este să stai pe Zoom nouă ore pe zi, ascultând oameni ca ea vorbind despre cum nu mai vor să facă sex cu soții lor.

— Seamănă prea mult cu o beretă de marinar? întreabă Lila.

— Cred că depinde, răspunde Phoebe. Cât de mult vrei să semeni cu un marinar?

— Chiar nu ştiu, spune Lila, de parcă ar fi o mare problemă.

Ieri, lipsa de îngrijorare a Lilei ar fi părut încă o confirmare a singurătății ei. Dar în această dimineață, indiferența Lilei este un dar. Pentru că Phoebe nu poate explica tot ce s-a întâmplat noaptea trecută. Nu vrea să o explice. Simte că e un secret pe care îl împărtăşeşte doar cu universul – şi cu bărbatul din jacuzzi – un secret care va deveni o amintire esențială pe care o va purta mereu cu ea. La fel ca amintirea întâlnirii cu soțul ei, atât de profundă, încât i-a dat putere timp de zece ani.

— Mergem într-o croazieră cu barca, spune Lila.

Şi Nat şi Suz au spus că e drăguță. Dar acum simt că nu mai pot să am încredere în ele.

Lila priveşte către ocean, de parcă ar fi un fost iubit care îi iese în cale.

— Doamne, iubesc panorama pe care o ai, spuneLila. Se îndreaptă spre balcon, se aşază şi oftează. Jur, eşti singura persoană de aici în care pot avea încredere.

Phoebe o urmează pe Lila pe balcon, aşteptând ca aceasta să vorbească, pentru că Phoebe ştie că, în curând, mireasa va începe să vorbească. Dar Lila rămâne tăcută.

— De ce nu poți să ai încredere în Nat şi Suz? întreabă Phoebe, de parcă le-ar cunoaşte.

— Ar fi trebuit să fie cele mai bune prietene ale mele, dar m-au lăsat să mă fac de râs ieri, plimbându-mă cu mâncare între dinți, spune Lila. Apoi, după recepție, au spus: „Ce noapte perfectă! Ce discursuri minunate! Mama ta a fost, pur şi simplu, minunată!” Şi, serios, nu. Chiar au auzit-o pe mama aseară?

— Am crezut că la final a întors-o.

— Nu. Adică, îmi pare rău că nu vorbesc cu rațele, spune Lila. Dumnezeule. Toată viața mea, femeia asta a avut aşteptări de la mine pe care, pur şi simplu, nu cred că mamele ar trebui să le aibă de la copiii lor. Şi nici măcar nu a spus povestea corect! Gary nu a cumpărat tabloul în prima zi când ne-am întâlnit la galerie. A venit din nou o săptămână mai târziu să-l cumpere. Şi ea nici măcar nu era acolo!

Lila îşi dă jos pălăria.

— Şi acum nu mai ştiu ce vor să zică prietenele mele când îmi spun că e minunat, spune ea. Asta e singurul cuvânt pe care Suz şi Nat l-au folosit de când au ajuns aici. „Oh, Lila, Gary e, pur şi simplu, minunat!”

— Gary nu e minunat?

— E Gary.

— Nu înțeleg.

— Crăciunul e minunat. O vacanță în Toscana e minunată. O plimbare cu caiacul pe lac e minunată. Acele sufleuri mici pe care trebuie să le comanzi cu o oră înainte la restaurante sunt minunate. Dar Gary nu e minunat. Nu asta trebuie să fie.

Phoebe simte că se trezeşte profesorul din ea. Profesorul e mereu tentat să spună ceva înțelept care să-l facă pe student să reflecteze asupra propriilor cuvinte – ceva de genul: „Dacă nu crezi că el e minunat, poate că nu ceilalți sunt problema.” Nu pentru asta vine Lila aici? Să afle adevărul despre bereta de marinar?

— Cum ar trebui să fie Gary? întreabă Phoebe.

Dar Lila nu răspunde. Deodată, pare confuză, de parcă nu ar avea nicio idee despre ce rol ar avea Gary pe acest pământ.

— Uh, spune ea, uitându-se la telefon. Trebuie să plec. Se pare că e ceva în neregulă cu camera mamei mele.

Lila se îndreaptă spre uşă, dar se opreşte când vede patul dezordonat al lui Phoebe.

— Dacă eşti deprimată, ar trebui să încerci să-ți faci patul dimineața, spune Lila. Se spune că te face mai fericită. Am citit un studiu.

— Ei bine, ar trebui să le spui cercetătorilor că tu cunoşti o femeie care şi-a făcut patul în fiecare zi timp de patruzeci de ani şi nu a funcționat.

— Dar poate că a funcționat. Poate că te-ai fi sinucis cu ani în urmă dacă nu-ți făceai patul. Vezi? Niciodată nu poți să ştii.

— Atunci, te invit pe tine să faci patul. Este săptămâna nunții tale. Ar trebui să te bucuri de toată fericirea din lume.

— Nu, adică, trebuie să fie patul tău pentru a fi fericită.

— Ei bine, ăsta nu e chiar patul meu, aşa că...

— Oh, şi nu îți place perna de cocos? Am crezut că toată lumea le va aprecia.

— Are foarte mult cocos. Poate prea mult cocos. Pe de altă parte, nu sunt sigură cât mult cocos trebuie să conțină o pernă.

— E raportul perfect între cocos şi pernă, cred. Acum, pur şi simplu, nu mai pot dormi fără ea.

Phoebe simte o uşoară durere de cap, genul de durere pe care o are atunci când nu îşi bea cafeaua la timp.

— Am nevoie de cafea, spune Phoebe, întinzându-se după cafetieră.

— Oh, nu. Nu face asta, spune Lila. Chiar şi la un hotel de cinci stele, cafeaua din cameră este oribilă. E, pur şi simplu, o regulă a hotelurilor. Hai să comandăm nişte cafea. Va fi o zi lungă.

Şi chiar este. Prima zi în care Phoebe trebuie să revină la viaţă. Pentru că, dacă nu intenţionează să moară, va trebui să înceapă să trăiască. Să-şi cumpere un bilet de avion. Să-i scrie un e-mail lui Bob. Să găsească ceva profund şi semnificativ să-i spună lui Adam. Să se întoarcă în St. Louis. Să-l îngroape pe Harry, ceea ce e prea dificil de procesat în acest moment.

— Bei cafeaua neagră? întreabă Lila, radicand telefonul.

— Cu frişcă, răspunde Phoebe. Şi zahăr.

— Mulţumesc lui Dumnezeu. Cei care beau cafeaua neagră sunt mereu atât de aroganţi în privinţa asta, ştii? Marla, azi-dimineaţă, a spus: „Oh, nu, nu, nu am nevoie de nimic în cafea. Îmi place neagră, mulţumesc.” Şi-mi vine să zic: „Ei bine, îmi pare rău, iartă-mă, dar eu sunt om şi îmi place zahărul.”

Apoi formează numărul pentru room-service.

— Da, aş dori să comand cafea cu frişca şi zahăr, spune Lila în receptor. Două ouă. Şi un Mic-dejun franţuzesc patriotic.

— Mic-dejun franţuzesc patriotic? întreabă amu-zată Phoebe când Lila închide telefonul. În ce război a luptat?

— Poate că e în formă de steag sau ceva de genul ăsta, răspunde Lila.

— Poate că votează.

Lila chicoteşte scurt, ca un cal surprins.

— Pentru o sinucigaşă, eşti destul de amuzantă.

— Mulţumesc.

Lila se îndreaptă spre uşă, dar se uită la Phoebe de parcă ar lăsa în urmă o canapea tristă la Goodwill.

— Uite cum facem, spune Lila. Îți mănânci micul-dejun patriotic, apoi ne întâlnim în hol să plecăm în croazieră cu barca la două.

— De ce aş vrea să vin cu voi în croazieră cu barca?

— Pentru că vreau eu să vii.

— De ce ai vrea o femeie deprimată pe barca ta?

— Sincer, nu pari chiar atât de deprimată, spune ea. Şi căpitanul a zis că avem nevoie de un anumit număr de persoane în barcă pentru a menține echilibrul. Iar majoritatea celor de aici sunt, se pare, prea mahmuri să urce pe o barcă acum. Şi dacă tu nu vii, va trebui să o rog pe mama să vină. Aşa că nici nu te mai obosi să-mi spui că ai planuri, pentru că ştiu că planul tău era să fii moartă în momentul ăsta.

Da, Phoebe ar fi trebuit să fie moartă. Ar fi trebuit să fie doar un corp rece pe o targa la morgă în acest moment, dar în schimb va mânca Mic-dejun franțuzesc patriotic şi va merge cu barca. Până la urmă, nu ăsta fusese motivul pentru care alesese Cornwall împreună cu Matt? Să navigheze pe o ambarcațiune câştigătoare a Cupei Americii? Să simtă briza oceanului mângâindu-i părul? Să fie genul de oameni care comandă un mic-dejun extravagant în cameră?

— Dar trebuie să eliberez camera la unsprezece, spune Phoebe.

— Nu e nevoie, răspunde Lila. Ți-am spus deja că voi rezerva camera pentru toată săptămâna.

— Şi ți-am spus să nu o faci.

— Ei bine, nu vreau să mai vină alți necunoscuți aici. Eşti singura necunoscută acceptabilă.

— Mă voi asigura că o să pun asta pe piatra mea funerară. Phoebe Stone: singura necunoscută acceptabilă.

Dar Lila nu râde. În schimb, îşi ridică sprâncenele, îngrijorată.

— Glumeam, spune Phoebe. În plus, nu am cu ce să mă îmbrac pentru o croazieră cu barca. Tot ce am este... rochia aia.

Amândouă se uită spre rochia verde pe care Phoebe a lăsat-o mototolită pe jos. Rochia arată ca un corp inert, căzut acolo unde a fost răpus. Phoebe se întreabă dacă va mai putea vreodată să o atingă.

— O să o dau la curățătorie, spune Lila, radicand rochia. Momentan, cumpără-ți ceva din magazinul de suveniruri. Lucrurile de acolo nu sunt chiar groaznice.

— Dar nici măcar nu am ceva cu care să mă îmbrac să merg până la magazinul de suveniruri, în afară de acest halat.

— Înțeleg.

Se studiază reciproc, având acel moment specific femeilor – „Oare mi-ar veni hainele tale? Avem acelaşi tip de corp?" Iar răspunsul este, desigur, nu. Lila are picioare subțiri, delicate, asemenea celor ale unei mese Shaker. În schimb, Phoebe are corpul unei femei care a petrecut un an bând gin tonic stând în pat.

— O să iau ceva de la mama, spune Lila.

Phoebe se opune, dar Lila o întrerupe.

— E în regulă. Simte că e mai bună de fiecare dată când donează ceva, spune Lila. Practic, tu îi faci un bine.

— Ei bine, în acest caz, spune Phoebe, bine.

Asta e ceea ce Phoebe a apreciat şi detestat mereu la viață – caracterul ei imprevizibil, felul în care totul poate lua o întorsătură neaşteptată. Tocmai se gândea ce să-i gătească soțului pentru cină, iar imediat după, el putea intra şi să-i spună că iubeşte pe altcineva. Dar este la fel de adevărat că, într-o zi, poate să fie singură într-o cameră, pregătindu-se să moară, iar în următoarea, să se pregătească să meargă cu barca împreună cu nişte străini frumoşi.

— Ne vedem în hol la două.

MICUL-DEJUN franțuzesc patriotic nu este în formă de steag. Nu are nimic patriotic în el. Phoebe este dezamăgită de acest lucru.

Dar tot îl mănâncă. Își dă seama că îi este foarte foame. Se spală pe față la chiuvetă, apoi își perie părul, și ce perie superbă. Cioplită dintr-o bucată solidă de lemn, ca o barcă.

Se răsfață cu un duș lung, folosind toate produsele, ambalate atât de elegant, încât îi vine să le mănânce. Își freacă pielea cu o loțiune care miroase a pin. Aude o altă bătaie în ușă, dar când deschide, găsește doar o sacoșă cu haine lăsată de Lila. Aruncă o privire înăuntru și vede ceva strălucitor.

— Dumnezeule, spune Phoebe.

De fapt, este palpitant să porți hainele cu paiete ale altei femei pentru o zi.

— Atenție, toată lumea, ea e Phoebe, spune Lila.

Grupul răspunde un salut colectiv, de parcă ar face parte dintr-o sectă. Coc înalt este prima care o îmbrățișează.

— Eu sunt Suz, spune Coc înalt, deși Coc înalt nu mai poartă un coc înalt.

Acum are o împletitură lungă în stil coadă de pește, care îi cade lejer pe umărul drept. Părul ei pare nesfârșit. Îți dă o senzație aproape preistorică. Nici nu e de mirare că purta un coc atât de înalt.

— Sunt prietena Lilei din Portsmouth Abbey.

— Portsmouth Abbey? întreabă Phoebe.

— Nu-ți face griji, nu suntem călugărițe, spune Pernă de Gât, care acum poartă un lănțișor fin cu diamante, la baza gâtului. Suntem doar supraviețuitoare ale școlii catolice. Bună, eu sunt Nat.

Nu o mai îmbrățișează nimeni pe Phoebe, dar fiecare invitat continuă să se prezinte, menționându-și relația cu mireasa sau mirele. Sora mirelui, Marla. Fiica mirelui, pe care o cheamă Mei, dar preferă să i se spună Juice.

— Am înțeles, spune Lila. Tot uit că vrei să ți se spună Juice. De ce?

Lila aşteaptă zâmbind, de parcă i-ar oferi lui Juice ocazia să spună o poveste foarte amuzantă despre ea. Însă fiica mirelui nu zice nimic, doar aşteaptă jucându-se cu un mic cerc verde din plastic. Mătuşa ei este cea care vorbeşte.

— Aşa ne-am obişnuit, spune Marla cu un ton rece, netezindu-şi părul închis la culoare, care-i încadrează fața.

Poartă nişte ațele gri la încheieturile mâinilor. Ia o înghițitură din cafeaua neagră.

— Da, de la începuturile lumii, spune Juice, cu o răceală studiată, părând mult mai matură decât cei 11 ani pe care Phoebe presupune că îi are.

Şi ținuta ei pare mult mai matură – bocanci negri masivi, un tricou scurt care se opreşte chiar sub buric. Contrastul este straniu în raport cu trăsăturile ei copilă-reşti – aspectul pufos specific vârstei, dintele canin lipsă pe care trebuie să-l fi pierdut recent.

Phoebe aşteaptă ca Lila să răspundă cu ceva sarcastic, dar Lila rămâne tăcută, copleşită de tonul folosit de cele două. De glumele pe care le-au făcut, dacă pot fi considerate astfel. Lila îşi pune brațul în jurul viitoarei sale fiice vitrege, iar când Juice se îndepărtează în tăcere, Lila o priveşte pe Phoebe de parcă i-ar spune: „Vezi?” Şi Phoebe chiar vede. Phoebe simte brusc o atitudine protectoare față de Lila, care deja pare diferită în prezența invitaților. Mai liniştită, mai rezervată. Nu vorbeşte prea mult despre toți membrii familiei ei deodată. Este poli-ticoasă, grijulie, exagerat de veselă, iar Phoebe îşi aminteşte că şi ea simțise aceeaşi presiune în ziua nunții ei. Se bucură că poate spune anumite lucruri atunci când Lila nu poate.

— Adică în a şasea zi, Dumnezeu a creat oceanele, iar în a şaptea zi, oamenii au început să-ți spună Juice? întreabă Phoebe.

— Foarte amuzant, dar da, spune Marla, fără să râdă. Chiar aşa s-a întâmplat.

— Sunt destul de sigură că Dumnezeu a creat oceanele a doua zi, totuşi, spune Lila.

— Da, sigur erau, cumva, o prioritate, spune Pernă de Gât, iar femeile încep să râdă.

Dar Marla le ignoră.

— Şi cine eşti tu, mai exact?

Marla îşi îndreaptă privirea spre ținuta lui Phoebe, de parcă aceasta i-ar oferi un răspuns, deşi Phoebe habar n-are care este mesajul transmis de tricoul supradimensionat cu paiete, colanții din piele ecologică pe care i-a evitat aproape douăzeci de ani şi sandalele cu o floarea-soarelui artificială între degete, cumpărate de la magazinul de suveniruri.

— Eu sunt Phoebe, spune ea.

I se pare ireal sa se prezinte în fața invitaților. Acum o pot auzi.

— Am fost invitată să fiu prezentă fizic pe barcă.

Femeile încep să râdă.

— Eu şi Phoebe ne-am întâlnit la galeria mamei mele, spune Lila.

Phoebe este surprinsă de cât de rapid şi firesc iese minciuna din gura Ulei. I se pare inutilă. Dar imediat ce o aude, fața Mariei se luminează de interes.

— Oh, interesant, lucrezi la galerie? întreabă Marla.

— Nu. Sunt profesoară, spune Phoebe.

— Phoebe a venit într-o zi doar să admire exponatele, spune Lila. Şi ne-am înțeles de minune!

— Aşa l-ai cunoscut pe Gary! spune Coc înalt.

— Da, ştim cu toții povestea, spune Marla.

Dar asta nu o împiedică pe Lila să o spună, pentru că se pare că nimeni, nici măcar Lila, nu poate să ignore această coincidență.

— Când Gary a intrat în galerie, habar n-aveam că era medicul tatălui meu, spune Lila. La vremea respectivă, am crezut doar că era un simplu vizitator.

— Nu era şi Jim acolo? întreabă Marla. Niciodată nu îl aminteşti pe Jim.

— Jim nu este subiectul poveştii, spune Coc înalt.

— Jim era acolo doar pentru Gary, spune Lila. Jim nu venise, de fapt, să admire obiectele de artă.

Gary era cel interesat de artă, cel fascinat de tabloul mamei ei şi, pur şi simplu, l-a studiat cam zece minute, în cele din urmă, Lila s-a apropiat şi el i-a adresat o mulțime de întrebări. Era acrilic? îl cunoştea Lila pe autor? Era localnic? Nu – era un pictor care locuia în New York. William Withers.

— Nu pot să cred că Gary nu ştia că tabloul repre-zenta portretul mamei tale, spune Pernă de Gât.

— Cum ar fi putut să ştie? întreabă Lila. Nu ne cunoşteam încă.

— Dar, dintre toate tablourile care puteau să-i atragă atenția... spune Coc înalt.

— Nu era un nud? întreabă Marla. De fiecare dată omiți să spui asta.

— Era un nud? întreabă Coc înalt.

— Sigur nu ne-ai spus niciodată partea asta, spune Pernă de Gât.

Lila se înroşeşte.

— Un nud parțial. Şi e puțin abstract, aşa că, de fapt, ea nu e chiar o persoană. Seamănă mai mult cu o mulțime de pătrate cubiste nude.

— Pătrate nude cu sâni, spune Marla.

Pernă de Gât şi Coc înalt încep să râdă sprijinindu-se una pe cealaltă.

— Oh, Dumnezeule, pun pariu că mama ta adoră partea asta a poveştii, spune Pernă de Gât.

— De fapt, accentul cade pe grădina din spatele ei, spune Lila.

— Ei bine, spune Phoebe. Este o poveste foarte drăguță.

Dar apoi se face liniște. Nimeni nu pare să mai aibă ceva de spus despre tabloul nud, nici măcar Coc înalt și Pernă de Gât, care stau de o parte și de alta a miresei ca niște soldați. Phoebe nu știe ce se așteptase să găsească printre acești invitați, dar se gândise că vor purta o conversație. Erau atât de gălăgioși de la distanță, atât de vorbăreți aseară, pe terasă. Iar Lila, atât de hotărâtă când era singură cu Phoebe în cameră, acum încercând cu greu să fie politicoasă.

— Ei bine, cred că ar trebui să mergem să luăm mașina, spune Lila.

— Credeam că așteptăm mașina? întreabă Marla.

— Nu. Doar... stăteam de vorbă, răspunde Lila.

Când ies din holul hotelului, bărbații în vișiniu se ridică în picioare. Coc înalt îi cere unuia dintre ei să aducă mașina, iar apoi femeile așteaptă, păstrând tăcerea în continuare. Toată lumea își verifică telefoanele sau face orice altceva pentru a da impresia că tăcerea este firească, până când Marla privește înjur, vizibil îngrijorată.

— Totuși, unde sunt Gary și Jim? întreabă Marla.

— Se întâlnesc cu noi la chei, împreună cu tatăl tău, explică Lila.

— Oh, spune Marla.

Se vede clar că este dezamăgită de răspuns, de parcă nu-și dăduse seama că va trebui să-și petreacă dimineața călătorind cu mașina alături de Lila și nu alături de fratele ei. Sau poate este doar o persoană care pare mereu dezamăgită, cu părul ars de placa de îndreptat, vopsit atât de negru încât pare o versiune adultă a lui Wednesday Addams. Puloverul ei maro este mult prea rigid și formal pentru o zi petrecută pe barcă. Și apoi, atelele de la încheieturi, la care Lila se uită din când în când, până când

Marla observă şi, până la urmă, spune ceva despre combinaţia de tunel carpian şi epicondilită[14].

— Nici măcar nu îmi place tenisul! E doar o activi-tate pe care o faci împreună cu alte femei, ştii? Adică, nu e nici un alt sport pe care să-l poţi practica, pur şi simplu, împreună cu alte femei, spune Marla. Ce trist!

— Nu cred că ar trebui să practice nimeni acest sport, spune Coc înalt.

Acum este antisport. A fost asistentă medicală, a devenit antrenor personal în timpul pandemiei de Covid şi s-a săturat de orice competiţie. Acum, Coc înalt este specialistă în yoga, respiraţie nazală şi relaxarea întregu-lui sistem.

— Competiţia nu este bună pentru corp sau pentru suflet. Asta e credinţa mea. Ne menţine în traumă. Menţine inflamaţia. Probabil asta se întâmplă cu mâinile tale. Eşti inflamată. Iei vitamina C?

— Nu sunt inflamată, insistă Marla. M-am accidentat.

— Am avut odată un sindrom grav de tunel carpian, spune Pernă de Gât.

Ea adaugă că este muziciană, harpistă la Filarmonica din Detroit.

— A fost un adevărat coşmar. N-am putut să-mi desfăşor activitatea timp de multe luni.

— Eşti harpistă? întreabă Phoebe.

— Nat o să ne cânte la clambake[15] diseară şi este uimitoare, se adresează Lila grupului. Este harpist experimentală.

---

[14] *Epicondilită este inflamaţia unui epicondil sau a ţesuturilor adiacente. Epicondilii se află pe laturile medială şi laterală ale cotului, constând în cele două proeminenţe osoase de la capătul distal al humerusului (n. Tr.).*

[15] *Clambake este o petrecere în aer liber, în special la malul mării, unde mâncarea este de obicei gătită pe pietre încălzite, acoperite cu alge (n. Tr.).*

În sfârşit, Marla începe să râdă.

— Harpistă experimentală? Oh, asta nu e o glumă, îmi pare rău, credeam că glumeşti. Chiar nu ştiam că există harpiste experimentale.

— Nu sunt multe, spune Lila. Nat, nu eşti pioniera acestui stil?

— Poți spune şi aşa, spune Pernă de Gât.

— Ce interesant, spune Marla.

Este foarte uşor să ți-o imaginezi pe Marla jucând tenis sau vorbind într-o sală de judecată sau stând în spatele unui pupitru candidând pentru funcția de primar, dar e mult mai greu să ți-o imaginezi într-o cameră de hotel, făcând sex cu un judecător federal. Dar, în timp ce stau acolo, într-un nou moment de tăcere, Phoebe încearcă să şi-o imagineze pe Marla chicotind în lenjerie intimă din dantelă, întinsă pe pat, aşa cum şi-o imaginase pe Mia aşteptându-l pe Mart de atâtea ori.

— Doamne, priviți aceste pietre cubice! spune Coc înalt.

Phoebe începe să-şi dea seama că aceasta este o nuntă ca oricare alta – oameni din zone total diferite ale vieții miresei, reuniți într-o încăpere, fără să ştie ce să-şi spună unii altora.

— Lila a închiriat o decapotabilă vintage pentru toată săptămâna, spune Coc înalt.

— Suz a închiriat-o, spune Lila.

— Dar a fost ideea Lilei, zâmbeşte Coc înalt şi îşi mângâie coada împletită.

— Doar Lila s-ar fi putut gândi la ceva de genul ăsta, spune Marla, şi nu este clar dacă o laudă sau o atacă.

Marla îşi verifică din nou telefonul, iar Phoebe se întreabă ce anume avea judecătorul federal de era atât de irezistibil. De ce era Marla dispusă să renunțe la întreaga ei viață?

— A ajuns maşina! spune Coc înalt.

Bărbatul în vişiniu opreşte decapotabila vintage în faţa hotelului.

— Ce maşină frumoasă! spune Coc înalt.

— Dar cum. O să încăpem toate în ea? întreabă Marla.

— Ne înghesuim, nicio problemă! spune Coc înalt. Au avut loc şi mai mulţi într-o maşină ca asta.

— Ţii minte nunta mea de la Vineyard? întreabă Pernă de Gât. Am înghesuit şapte oameni în maşina aia!

— Eu mă aşez în faţă, spune Marla. Mi se face rău în spate.

— Eu conduc, spune mireasa.

— Eşti mireasa! spune Coc înalt. Nu ar trebui să conduci.

Este săptămâna cea mare a miresei. Mireasa ar trebui tratată ca o prinţesă neajutorată: servită cu băuturi, copleşită cu complimente la fiecare pas, potolită ca un incendiu în bucătărie, calmată ca un copil supărat, manipulată ca o păpuşă, apoi condusă de un străin elegant până la altarul noii sale vieţi.

— Dar eu vreau să conduc, spune Lila. De-aia am cerut decapotabila.

Nimeni, nici măcar Marla, nu o contrazice pe mireasă. Dacă mireasa vrea să conducă, mireasa va conduce.

Dar când Lila se urcă în maşină, nu poate.

— De ce ai cerut cutie manuală?

— Eu nu am cerut, spune Coc înalt. Am cerut cea mai sofisticată, cea mai vintage decapotabilă.

— Ei bine, normal că are schimbător, spune Marla. E o maşină din 1940 sau ceva de genul.

— Nu ştiam asta, spune Coc înalt.

— Asta înseamnă că nimeni de aici nu ştie să conducă maşina asta? întreabă Maria, iar Lila pare pierdută stând la volan.

— Eu ştiu să o conduc, spune Phoebe din spate. Mai mult sau mai puţin.

— Mai mult sau mai puțin? întreabă Marla.

— Adică, ştiam să o conduc odată, spune Phoebe. M-a învățat tata.

— Pentru mine e suficient.

Lila iese din maşină şi se uită la Juice, care stă înghesuită pe bancheta din spate.

— Mei, vrei să stai mai confortabil pe genunchii mei? întreabă Lila.

— Nu, spune Juice. Şi ți-am spus că vreau să mi se spună Juice.

— Corect. Scuze, spune Lila.

Ea se urcă în spate, iar Coc înalt şi Pernă de Gât o întâmpină cu un mic dans. Aflată pe locul şoferului, Phoebe pune mâna pe schimbătorul de viteze şi piciorul pe ambreiaj. Au trecut mulți ani de atunci, dar este un fel de memorie musculară din copilărie pe care nu o va uita niciodată, formată de când conducea Saab-ul tatălui ei, învățând cum să schimbe vitezele în timp ce el îi spunea: „Uşor, acum, uşor."

— Înainte, spune Marla, bătând uşor în bord.

— Încotro? întreabă Phoebe.

— La Bowen's Wharf, spune Marla. Ştie Waze.

— Nu am telefon, spune Phoebe. Femeile sunt nedumerite.

— Serios?

— Te ghidez eu, spune Marla şi îi întinde telefonul ei.

Pe drum, asta e singura concluzie la care pot ajunge toate: Newport este minunat. Femeile de pe bancheta din spate spun întruna: „Uau. Uite ce vilă. Şi aia. Şi aia. Şi nu cumva asta e a Vanderbilților? Nu sunt toate ale Vanderbilților?"

— Cine sunt Vanderbilții? întreabă Juice, dar nimeni nu-i răspunde, pentru că aerul e prea curat, copacii sunt prea

verzi, oamenii arată mult prea bogați şi drumurile arată prea bine.

— Au fost una dintre cele mai bogate familii din Newport, spune Phoebe, urmând indicațiile şi încercând să ignore mesajele care apar pe telefonul Mariei de la cineva numit Robert.

Mă gândesc la păsărică ta udă, scrie Robert.

Phoebe tresare. Se întreabă dacă e judecătorul. Se uită la Marla, dar Marla pare că habar n-are ce se întâmplă cu telefonul ei, concentrându-se asupra peisajului – specii de arbuşti ornamentali înalți sau mirt creponat.

— Asta e a Vanderbilților, spune Marla, arătând spre Breakers.

— Nu-mi vine să cred că acolo va fi nunta! spune Coc înalt.

— Ştiu. E uimitor. Mai ales pentru că nu organi-zează evenimente private, spune Lila.

— Păi, şi cum de te-au lăsat? întreabă Marla.

— Mama este în Consiliul Societății de Conservare, mărturiseşte Lila. A făcut o donație consistentă.

— Gary ți-a spus că mama noastră nu vă va recu-noaşte niciodată căsătoria, decât dacă are loc într-o bise-rică, nu-i aşa? întreabă Marla.

— Poftim, ce spui? întreabă Lila. Glumeşti?

Coc înalt se apleacă şi dă muzica mai tare. Alicia Keys. Cântă tare şi schimbă versurile cu: „Acum suntem în New-pooorrrrt!!! Străzile astea te fac să te simți să-raaac!"

— Şi oamenii bogați te vor judeeeca! cântă Pernă de Gât.

— Să cântăm pentru Newpoooort, Newpooort, Newpoooort! adaugă Lila.

Cele trei fete din Portsmouth Abbey râd cu poftă de melodia pe care o fredonează şi, pentru prima dată de când Phoebe le-a cunoscut, simte istoria lor comună, faptul că Pernă de Gât şi Coc înalt sunt Nat şi Suz, cele mai bune

prietene ale Lilei din liceu, care îşi ondulau părul înainte de a merge la petreceri, făceau exerciţii Tae Bo dimineaţa, coceau brioşe cu afine duminică după-amiaza şi îşi sincronizau menstruaţiile, fiind mândre de asta.

— Nu pot să cred că suntem aici! strigă Suz şi Nat adaugă: Woot, woot, fetele!

— Ce? întreabă Marla, întorcându-se. Nu vă aud din cauza muzicii!

— Am zis, Woot, woot, fetele! spune Nat.

— Hoot hoot? întreabă Marla, apoi aruncă o privire către Juice pentru sprijin, dar Juice rămâne tăcută, vizibil jenată, strivită de porţieră; doar ridică din umeri şi îşi îndreaptă din nou atenţia către jucăria ei verde.

Aş vrea să o lovesc cu penisul meu tare, scrie Robert.

— Virează la dreapta, comandă Waze.

La un moment dat, Marla sugerează să coboare plafonul, să se audă mai bine, dar Lila spune că ar strica tot farmecul închirierii unei maşini decapotabile.

— Avem deja maşini cu plafon, spune Lila. Suz este de acord imediat.

— Aşa e. Toate maşinile mele au plafon.

Phoebe se îndreaptă spre Ocean Drive şi toată lumea strigă entuziasmată, ridicând mâinile în aer. Phoebe rămâne tăcută, dar e bucuroasă să fie în mişcare. Vântul face conversaţia aproape imposibilă. Cu toate acestea, Suz continuă să încerce. Suz strigă ceva despre cât de distractive sunt decapotabilele. Şi Phoebe simte acelaşi lucru. O anumită satisfacţie, simţind cum maşina aderă perfect la şosea în timp ce ia curba puţin mai rapid. Niciodată nu a condus maşina tatălui ei în felul acesta.

Phoebe coboară pe autostrada Ocean Drive şi toată lumea ţipă, ridicând mâinile în aer. Phoebe tace, dar e bucuroasă să fie în mişcare. Vântul face conversaţia aproape imposibilă. Totuşi, Suz insistă să vorbească. Suz strigă ceva

despre cât de grozave sunt decapotabilele. Şi Phoebe simte asta. Un fel de satisfacție, mai ales când maşina aderă perfect la drum în timp ce accelerează uşor în curbă. Nu a condus niciodată aşa maşina tatălui ei.

— Dumnezeule, încetineşte! spune Marla.

— Merg cu viteza legală, răspunde Phoebe. Copila stă pe bancheta din spate, complet tăcută, traumatizată. În oglinda retrovizoare, fața ei are un aer comic – are aceeaşi expresie, indiferent dacă maşina este în mişcare sau nu. Seamănă puțin cu un câine. Phoebe se întreabă când va vorbi copila şi ce ar putea dezvălui din profunzimile minții ei. Juice îi aduce aminte de ea însăşi când era mică, mereu tăcută când călătorea cu maşina. Tăcerea era modul ei de comunicare.

— Nu, mergi mai repede! strigă Lila. Îmi place. Pur şi simplu, îmi place.

Dar când se apropie de centrul oraşului, ajung într-un ambuteiaj. Un şir lung de lumini roşii ale maşinilor se află în fața lor. Phoebe nu vede capătul acestuia. Reduce viteza, iar maşina continuă să trepideze destul cât să le zgâlțâie. Nu se descurcă prea bine în treapta întâi, dar nimeni nu se plânge.

— Nu pot să cred că suntem chiar aici! spune Suz.

Asistenta, în ciuda tuturor celor pe care le-a văzut în ultimii doi ani, trăieşte într-o stare constantă de neîncredere față de cele mai obişnuite lucruri.

— Parcă am planificat asta o veşnicie, spune Nat.

— Chiar am făcut-o! spune Suz.

Dar Lila este îngrijorată că vor ajunge târziu la barcă.

— Spune Waze cât mai durează?

— Douăzeci de minute, răspunde Phoebe.

— Asta se întâmplă când plănuieşti o nuntă într-o destinație turistică, spune Marla.

— Nu e o nuntă într-o destinație turistică, spune Suz. Ei locuiesc aici.

— Orice loc mai departe de treizeci de minute pe Rhode Island e o nuntă într-o destinație turistică, insistă Marla.

— De fapt, ne gândeam să facem o nuntă într-o destinație turistică în Germania, până la Covid, spune Lila.

— De ce Germania? întreabă Naț.

— Acolo s-au logodit! spune Suz.

— Îmi aduc aminte foarte vag, spune Nat.

— Ooooh, povesteşte-ne! spune Suz către Lila, bătând din palme. Povesteşte-ne.

— Am auzit povestea, spune Marla.

— Ei bine, eu nu o ştiu, spune Nat.

— Nici eu, adaugă Phoebe.

Aşa că Lila începe să povestească.

— La şase luni după ce ne-am cunoscut, eu şi Gary ne-am hotărât să facem o călătorie lungă prin Europa pentru că tata se simțea chiar bine, spune Lila, aplecându-se în față.

Pare foarte entuziasmată să spună povestea şi Nat şi Suz sunt la fel de entuziasmate să o asculte, iar Phoebe îşi imaginează că probabil ar putea să o asculte de o mie de ori, aşa cum tatăl ei putea să vizioneze filme despre Războiul din Vietnam iar şi iar. Domnişoarele de onoare au nevoie de aceleaşi tipuri de poveşti de care au nevoie soldații, poveşti care le justifică acțiunile. De ce sunt dispuşi să renunțe la cine sunt şi la o noapte de somn liniştit pentru cauza nobilă de a apăra democrația şi dragostea lui Lila şi Gary.

— Germania a fost ultima noastră oprire, spune Lila. Am mers în Pădurea Neagră să vedem Castelul Walt Disney.

— Oh, uau, chiar ați fost la Castelul Regelui Nebun? întreabă Phoebe. Am vrut mereu să ajung acolo.

— Nu, am spus Castelul Walt Disney, clarifică Lila.

— Ştiu, dar se mai numeşte şi Castelul Regelui Nebun, spune Phoebe. Sau Castelul Neuschwanstein.

— Ei bine, nu ştiu cum se numeşte cu adevărat, spune Lila. Noi l-am numit castelul lui Walt Disney pentru că Gary mi-a spus că acesta a fost castelul pe care Disney l-a folosit ca model pentru cel din Frumoasa adormită. Şi Gary ştia că îmi place universul Disney. Aşa că a aranjat să închirieze o maşină, să mergem la castel şi apoi să mă ceară în căsătorie chiar în faţa intrării principale. Dar mergeam cu o rablă jalnică închiriată, care nu prindea mai mult de şaizeci la oră, şi riscam să întârziem şi să ratăm ultimul tur al zilei. Aşa că Gary s-a oprit la o agenţie de închirieri BMW de pe marginea autostră-zii şi a luat o maşină nouă care mergea foarte repede. Pe Autobahn nu există limită de viteză, adaugă Lila. A fost electrizant.

Phoebe şi-i poate imagina clar în faţa ochilor. Gary, oricine ar fi el, cu părul uşor rărit suflat de vânt, şi Lila, cu buzele ei pline şi senzuale, râzând cu gura până la urechi, îndreptându-şi ochii spre cer.

— Şi când am ajuns la castel, m-a cerut de soţie, spune Lila, zâmbind. Am fost, de fapt, chiar surprinsă. Abia ne cunoşteam de şase luni.

— E atât de romantic, spune Suz.

— Chiar este minunat, adaugă Nat. Dar pe Marla o nemulţumeşte ceva.

— De ce mai este numit şi Castelul Regelui Nebun? în oglinda retrovizoare, Phoebe vede cum Lila îşi dă ochii peste cap, iar Juice îşi ridică privirea cu interes.

— Pentru că oamenii credeau că regele care l-a construit era nebun, spune Phoebe.

— Dar de ce?

— Pentru că şi-a cheltuit toţi banii construind cas-telul, chiar dacă deja construise alte două castele. S-a îndatorat

pentru a construi acest al treilea castel, doar pentru el, şi aşa au apărut zvonuri că regele trebuie să fi înnebunit.

— Chiar aşa era? întreabă Marla.

— În cele din urmă, l-au găsit înecat în iazul de lângă castel.

— A fost ucis lângă castelul Disney? întreabă Lila.

— De fapt, se suspectează că s-a sinucis, spune Phoebe, întâlnindu-i privirea Lilei în oglinda retrovizoare.

— Bineînțeles că s-a sinucis, spune Lila, lăsându-se pe spate, învinsă.

Aşa că Phoebe adaugă:

— Dar nu chiar în fața castelului Disney. De fapt, s-a întâmplat la unul dintre celelalte castele ale sale.

— Ei bine, aşa e mai bine, spune Suz, iar ca o domnişoară de onoare loială, nu vrea să se discute prea mult despre subiectul sinuciderii Regelui Nebun. A mers la Corneli, nu?

— Regele Nebun? întreabă Marla. — Gary!

— La Yale, răspunde Lila.

— Înseamnă că e foarte deştept, spune Suz.

— Este, spune Lila. Foarte deştept.

— Nu e chiar atât de deştept, spune Marla. Ştii câți idioți intră în Yale în fiecare zi?

Pe Phoebe o irită dorința Mariei de a strica totul, chiar dacă ea însăşi aproape îi stricase nunta Lilei aseară. Totuşi, ceea ce face Marla este mult mai rău, fiindcă o face chiar în fața Lilei, în mijlocul zilei.

— Deci, ce vrei să spui? întreabă Phoebe.

— Vreau să spun că Gary nu este doctorul ăla erou de la Yale. Uneori, Lila vorbeşte despre el de parcă ar fi un zeu, spune Marla. Dar vreau să ştiți că, odată, Gary ne-a dat foc la casă.

— A dat foc la casă? întreabă Lila. Şi eu de ce nu ştiu?

— Păi, nu se prea laudă cu asta, spune Marla. A ars toată bucătăria din greşeală şi a trebuit să locuim la Marriott timp

de o lună. Cea mai bună lună din viața mea, să fiu sinceră. Dar nu-i spune fratelui meu asta.

Phoebe simte soarele arzând deasupra capului. Marla începe să se ungă cu cremă de protecție solară.

Mă joc cu el acum, scrie Robert. Unde eşti?

Phoebe simte o tresărire de plăcere, gândindu-se la cât de jenată va fi Marla la un moment dat, când îşi va da seama că i-a văzut mesajele.

— Cred că ar trebui să punem plafonul la loc, spune Marla.

— Dar e o decapotabilă, spune Suz. Am închiriat decapotabila să putem îndepărta plafonul.

— Am avut cancer de piele şi am supraviețuit, de două ori, mulțumesc. Nu vreau să mor pentru că am rămas blocată în trafic, spune Marla.

— Ai avut cancer de piele de două ori? întreabă Nat. Dumnezeule.

— Bine, spune Lila. În regulă. Lăsăm plafonul.

În maşina închisă, în trafic, totul pare mult prea tăcut. Este ceva în neregulă. Oamenii care ar trebui să se apropie unii de alții nu o fac.

— Nu e niciodată trafic în The Gilded Age[16], spune Suz.

— Soția mea e obsedată de serialul ăla, spune Nat. Dar eu cred că e plictisitor.

Dar lui Suz nu-i pasă. Suz s-ar uita la orice atâta timp cât Micul Vierme stă liniştit pe genunchii ei.

— M-am uitat, efectiv, timp de şapte ore la Wife Swap[17] într-o zi pentru că se oprise din plâns şi nu voiam să mişc Micul Vierme schimbând canalul.

---

[16] *The Gilded Age este un serial american, o dramă istorică creată şi scrisă de Julian Fellowes pentru HBO, care se petrece în Statele Unite în perioada anilor 1880 în New York City (n. Tr.).*

— Micul Vierme? întreabă Phoebe.

— Aşa îi spune Suz fetiței ei, spune Nat. Şi de-aia eu nu mai sunt sigură că vreau copil.

— În tot acest timp Micul Vierme a fost copilul tău? întreabă Marla.

— Cred că ar trebui să văd ce face, de fapt. Suz întinde mâna spre geantă.

— Cât mai avem? întreabă Lila din nou.

Conform Waze, sunt la o sută şaizeci de metri de chei.

— Pun pariu că e un chei foarte drăguț, spune Suz.

— Dacă mai ajungem vreodată acolo, spune Marla.

— Bineînțeles că ajungem, spune Nat.

— Waze zice că mai avem douăzeci de minute, spune Phoebe.

— Dar e chiar acolo? întreabă Lila. Cum de mai durează douăzeci de minute?

Suz ridică privirea din telefon.

— Fir-ar al naibii. Micul Vierme e bolnav.

— Oh, nu, spune Lila, dar nimeni din maşină nu întreabă ce are.

STAU ÎN TRAFIC atât de mult, încât Phoebe află că fiecare femeie este specializată într-un anumit domeniu. Suz, antrenoarea, este specializată în celebrități. Nat, muziciana, este specializată în instrumente de ciupit nontradiționale, cum ar fi monedele şi agrafele. Iar Marla, avocata, este specializată în hărțuire sexuală. Ea analizează cazuri în care se dezbate dacă o anumită situație este sau nu hărțuire sexuală, iar femeile sunt fascinate.

— Nu ştiam că există cineva care chiar hotărăşte asta, spune Suz.

— Ce credeai că se întâmplă? întreabă Marla.

---

[17] *Wife Swap este un reality-show american care a fost transmis în perioada septembrie 2004-aprilie 2020 (n. Tr.).*

— Nu ştiu, cred că nu m-am gândit niciodată la asta.

Apoi, toate doresc să ştie dacă au fost hărţuite sexual sau nu. Chiar şi Phoebe.

— Luni, americanistul din departamentul meu s-a uitat la mine când eram lângă imprimantă şi a zis: „Uau! Ce rochie frumoasă ai!" spune Phoebe. Asta e hărţuire sexuală?

— Dacă tu crezi că eşti hărţuită sexual, atunci eşti, spune Marla.

Phoebe nu crezuse că fusese hărţuită la momentul respectiv, pentru că americanistul era atât de bătrân, la acea vârstă la care viaţa sexuală nu mai conta, dar şi pentru că ea era de acord cu el. Da, rochia chiar era frumoasă. De-aia o îmbrăcase. Asta voia să gândească soţul ei! Voia să se uite la ea şi să spună: „Uau, rochie frumoasă!"

— Atunci de ce aş fi ofensată când americanistul a spus asta? întreabă Phoebe.

— Bineînţeles că americanistul a fost cel care a spus-o, spune Marla.

— Ce este un americanist? întreabă Suz.

— Cu ce te ocupi? întreabă Nat.

— Sunt profesoară, spune Phoebe.

— Specialistă în secolul al XLX-lea, spune Lila cu mândrie.

— Ideea este, Phoebe, continuă Marla, de parcă i-ar fi oferit consiliere juridică, că dacă nu ai fost ofensată, nu ai fost hărţuită sexual. Aşa funcţionează legea.

— Asta nu sună ca o lege, spune Suz.

— Legea este parţial subiectivă, spune Marla. Tu l-ai fi complimentat pe americanist pentru ţinută?

— Nu, spune Phoebe. Niciodată. În principal, pentru că americanistul poartă aceleaşi haine în fiecare zi. Pantaloni Dockers şi o cămaşă albastră. Adică, ce poţi spune despre asta?

— Eu am multe de spus despre asta, spune Lila.

Toate femeile încep să râdă. Phoebe accelerează. Ridică din nou plafonul. Suz dă muzica mai tare. Katy Perry. Teenage Dream.

— Urăsc melodia asta, spune Marla, şi toate sunt într-un fel de acord că o cam urăsc, dar tot o ascultă.

Ajung, în sfârşit, la semnul care spune „Bine aţi venit la Bowen's Wharf." Toţi trecătorii par a fi în vacanţă. Pantaloni kaki şi pantaloni roşii Nantucket. Şepci de baseball moi. Poate că toţi sunt în vacanţă, sau poate aşa te îmbraci dacă locuieşti în Newport. Phoebe parchează.

— Lila! Nu-mi vine să cred că te căsătoreşti! Strigă Suz.

PE CHEI, toţi bărbaţii sunt îmbrăcaţi în tricouri polo şi pantaloni scurţi kaki, cu excepţia unuia: bărbatul din jacuzzi. Stă acolo în blugi şi geacă antivânt, ţinând nişte chei în mână. E ciudat să-l vezi îmbrăcat, la lumina zilei. Nu mai este un bărbat într-un jacuzzi. Este mai înalt decât se aştepta ea şi pare gata să urce pe o barcă.

— Gary! strigă Lila.

El o sărută pe Lila şi toată lumea aplaudă aşa cum au făcut şi pe terasă, noaptea trecută. Se desprinde de ea, zâmbind, până când o vede pe Phoebe.

— Bună, spune el, aruncându-i o privire complet nedumerită.

El este mirele? Bărbatul din jacuzzi este Gary? Chiar dacă stă lângă Lila, nu-şi poate imagina asta. Nu-l vede accelerând un BMW pe drumul spre castelul Disney.

Poate doar să-l vadă în jacuzzi, atât de resemnat, atât de solitar, atât de deconectat de orice altceva din univers, în afară de Phoebe şi barba lui.

Dar poate că asta este magia nopţii. Îi înveluie pe toţi în întuneric, scoţând în evidenţă neantul din jurul lor. Poate că, în întuneric, toţi par mai singuri decât sunt, de fapt. Pentru că el, clar nu este singur. O ia pe Lila de mână. Îşi

pune brațul în jurul fiicei sale. Stă mândru în fața unei bărci elegante cu vele.

— Bună, spune Phoebe.

Dintr-odată nu mai ştie ce altceva să spună. Tensi-unea dintre ei îi pare atât de palpabilă, atât de jenantă, dar nimeni altcineva nu pare să o observe. Marla începe să o ungă pe Juice cu cremă solară. Suz îl întreabă pe unul dintre bărbați dacă a primit comanda să umple cu băutură barca preferată a Lilei, pe care o tot numeşte Vacanță într-un pahar.

— Phoebe îmi este o bună prietenă, îi spune Lila lui Gary.

— Chiar aşa? întreabă Gary.

Dacă Phoebe ar fi sinceră, nu ar avea nici cea mai vagă idee dacă ea şi Lila sunt prietene. Nu are nicio idee despre ce înseamnă să fii prietenul cuiva. A uitat cum ar trebui să se simtă. Mia a fost ultima prietenă bună pe care şi-a făcut-o în viața ei de adult. Aşa că, ce ştie Phoebe?

— Şi eu credeam că ți-am cunoscut toate prietenele, adaugă Gary.

— Ei bine, iată încă una, spune Phoebe, întinzându-i mâna.

— Cu cât mai multe, cu atât mai bine, spune Gary strângându-i mâna.

Nu avea de gând să recunoască, iar asta confirmă tot. Dacă situația ar fi fost normală între ei, ar fi recunoscut că s-au întâlnit deja. Ar fi spus: „Oh, ce amuzant, am cunoscut-o pe Phoebe în jacuzzi!" Dar nu spune nimic de genul ăsta, ceea ce o face pe Phoebe să simtă că întâlnirea lor a fost deosebită. La fel cum Phoebe obişnuia să-i spună soțului ei: „Mia este atât de frumoasă", iar el îi spunea: „Da, Mia e amuzantă," când ceea ce voia cu adevărat să spună era: „Vreau să i-o trag Miei."

— Noi deja... încearcă Phoebe să spună, când Juice începe să urle.

— Mi-a murit câinele! strigă Juice.

Începe să plângă instantaneu, iar Phoebe este şocată să o vadă transformându-se dintr-o adolescentă posomorâtă într-o fetiţă plângăcioasă în doar câteva secunde.

— Oh, draga mea, spune Gary.

Gary se apleacă să ajungă la înălţimea lui Juice. Printr-o simplă mişcare, Gary nu mai este bărbatul din jacuzzi. Nu mai este mirele. Este doar un tată care poartă adidaşi albi. Probabil ortopedici. Phoebe poate vedea întreaga lor istorie, felul în care Gary a ţinut-o în braţe pe Juice după înmormântarea lui Wendy. Cum îi prepara de mâncare în după-amiezile singuratice. Oare asta l-a făcut să-şi dorească să moară? Pierderea soţiei?

Dar apoi, Gary se ridică, îşi pune braţul în jurul Lilei şi devine din nou mire, adresându-se mulţimii.

— Nu vă faceţi griji, spune el. E doar un câine virtual.

— Nu e doar un câine virtual! strigă Juice şi ridică cercul de plastic verde pentru ca toată lumea să-l vadă. Mama mi l-a dat. Numele ei este Prinţesa Umană.

Toată lumea tace, fie din cauza menţionării soţiei decedate, fie din cauza faptului că numele câinelui este Prinţesa Umană. Lila nu spune nimic. Marla nu spune nimic. Nici măcar Suz nu spune nimic. Nimeni nu ştie ce să-i spună copilei care plânge după mama pierdută, cu excepţia tatălui lui Gary.

— Ţi-am spus să-i iei fetei un câine adevărat, spune tatăl lui Gary, dar nu este tocmai ceea ce trebuia să spună.

— Tată, îl avertizează Gary în acelaşi timp în care Juice strigă:

— Pentru mine e adevărat!

Phoebe vede cum invitaţii o privesc pe Juice cu aceeaşi privire goală cu care psihologul o privea pe ea când i-a spus că Harry e bolnav – de parcă ar fi vrut să-i pese, dar nu putea, pentru că, până la urmă, cui i-ar păsa? E doar o

pisică. „Şi ştiu că e doar o pisică," continuase Phoebe. „Dar Harry a fost cu noi tot timpul cât am fost căsătoriți. Harry a fost lângă noi. Şi acum o să moară încet, încet?" Şi totuşi, îşi dădea seama că psihologul nu înțelegea gravitatea situației.

— Cum a murit Prințesa Umană? întreabă Phoebe.

Phoebe începe să se întrebe dacă acesta este moti-vul pentru care se află acolo, să umple tăcerile pe care invitații nu ştiu cum s le umple, să pună întrebările pe care nimeni nu poate să le adreseze.

Phoebe nu are nimic de pierdut. Ea nu face parte din această familie. Ea nu face parte din nimic, de fapt. Este liberă într-un mod în care niciunul dintre ei nu este, aşa că se apleacă şi o priveşte drept în ochi pe fetiță, ca şi când ar fi ea însăşi din mulți ani în urmă.

— Cancer la plămâni, spune Juice.

— De când se îmbolnăvesc de cancer câinii virtuali? şopteşte tatăl lui Gary, destul de tare încât să se audă.

— Se pare că se întâmplă, tată.

— Eşti sigură că nu ai lăsat-o în apă, totuşi? întreabă Marla.

— Nu! spune Juice. O țineam în mână şi apoi... a murit de cancer.

— Şi motanul meu a murit de cancer, spune Phoebe.

Ce ar fi dat să-l fi avut pe Mart lângă ea când l-a găsit pe Harry – să fi avut pe cineva lângă ea ieri de dimineață, să o ajute să înțeleagă ce să facă. Îi întinde mâna lui Juice.

— Vino. O să-i facem o înmormântare pe barcă.

Juice dă din cap. Suz şi Nat par şocate. Lila, pur şi simplu, priveşte spre apă.

Suz trage aer adânc în piept, zâmbeşte, bate din palme şi spune:

— Ei bine, nu ştiu cum sunteți voi, dar eu sunt pregătită pentru o Vacanță într-un pahar.

— Hai să urcăm pe barcă! strigă celălalt bărbat. Se apleacă să-i strângă mâna lui Phoebe.

— Eu sunt Jim, cumnatul lui Gary.

— Phoebe, spune ea.

Jim îi ține mâna câteva secunde prea mult – de parcă ar fi verificat dacă poartă verighetă, şi poate Lila are dreptate. Poate Jim chiar încearcă să agate pe oricine. Chiar şi pe Phoebe.

— Îmi pare bine de cunoştință, spune Jim.

— Şi mie, spune Phoebe.

Jim îi dă drumul şi ia o înghițitură dintr-o sticlă numită Muscle Milk. Lila îşi netezeşte tricoul şi îşi aranjează ochelarii de soare.

— Bine, spune mireasa, luându-l pe mire de mână.

Hai să urcăm pe barcă.

Toți stau sprijiniți de-a lungul laturilor bărcii înguste cu pânze. Căpitanul le spune să nu se lase prea mult pe spate.

— Barca se va răsturna, spune el.

— Serios? întreabă Maria.

— Glumeam, spune căpitanul. De fapt, nu chiar. Există, desigur, un punct în care se poate răsturna.

Maria îl priveşte pe căpitan, ca şi când un căpitan nu ar trebui să glumească despre asta în timp ce se află în larg, dar Lilei pare că nu-i pasă. Lila stă pe barcă de parcă ar fi în propria ei sufragerie – dreaptă, elegantă, cu încrederea unei femei care şi-a îndepărtat sistematic tot părul de pe corp. Nimic rău nu i se poate întâmpla unei femei ca ea în săptămâna nunții, nici măcar în mijlocul oceanului.

— Ce ziceți de Vacanțe într-un pahar? întreabă Lila, iar Nat deschide imediat lada frigorifică.

— Este Vacanță în pahare, spune Maria.

— Poftim? întreabă Lila.

— Pluralul este, de fapt, Vacanță în pahare, repetă Marla.

— Aşa au spus mereu oamenii, spune mirele zâmbind, iar Phoebe îşi dă seama ce încearcă să facă Gary: exact ce face şi ea.

El vrea să detensioneze situația, încercând să transforme comentariul Mariei într-o glumă amuzantă. Dar Lila nu râde.

— De unde ştii tu care este pluralul acestei băuturi?

O întreabă Lila pe Marla, ca şi când chiar ar fi curioasă.

Este o băutură pe care eu am inventat-o.

Înainte ca Marla să poată răspunde, Suz începe să le povestească tuturor cum Lila a creat cocktailul într-o noapte la cămin şi le-a îmbunătățit viața.

— Înainte de asta, beam mereu vin furat de la biserică, spune Suz.

— Ați furat vinul sfințit? întreabă Jim, uitându-se la Lila ca şi când ar fi în acelaşi timp surprins şi mândru.

— Pentru clarificare, eu nu m-am simțit niciodată bine în această privință, spune Lila.

— Ai băut suficient cât să te simți rău, spune Nat.

— A fost... un vin necâştigător, spune Lila.

Jim se preface că este enoriaşul care se opreşte să ia Euharistia.

— Scuzați-mă, părinte, este acesta un pinot?

Toată lumea râde, inclusiv Lila. Gary zâmbeşte şi o ia de mână.

— Ultima dată când am băut vin bisericesc, Lila a vomitat toată noaptea, spune Nat. Tot timpul întreba: „Credeți că o să ajungem în iad, fetelor?”

— După aceea, am jurat că nu voi mai bea niciodată, spune Lila. Decât dacă băutura va avea gust de vacanță într-un pahar.

— Şi, voilă, s-au născut Vacanțele într-un pahar, spune Nat.

Au petrecut multe luni în liceu perfecționând rețeta. Şi este evident că vor să continue acest subiect – să vorbească despre lucrurile pe care le făceau împreună, momentele speciale şi amuzante care le-au legat cândva.

— Aşa e, spune Marla. Dar dacă la singular este Vacanță într-un pahar, atunci pluralul trebuie să fie Vacanță în pahare.

— Sună chiar foarte prost, totuşi, spune Suz.

— Da, este de acord Nat.

— Nu sunt multe vacanțe într-un singur pahar, nu-l aşa? spune Marla. Este o vacanță. Împărțită în fiecare pahar individual.

Se aşterne o tăcere apăsătoare. Abia au părăsit țărmul şi deja toți par să se fi săturat de Marla. Lila stă acolo, lăsată fără cuvinte de viitoarea ei cumnată, de două ori într-o singură după-amiază.

— Hai să o lăsăm aşa, Marla, spune Gary.

Gary spune asta cu tonul obosit al unui frate care a spus „Hai să o lăsăm aşa, Marla" toată viața. Îşi pune mâna pe spatele Lilei şi gestul o surprinde pe Phoebe, chiar dacă nu ar trebui. Nu este nimic surprinzător; sunt un cuplu clasic de bărbat mai în vârstă şi o femeie mai tânără. Gary este scena şi Lila este melodia. Sau poate că, mai degrabă, Gary este casa şi Lila este candelabrul. Blondă şi strălucitoare într-un fel care sugerează că niciodată nu a cumpărat o pâine de la magazin. Iar Gary, atât de atrăgător şi solid, un bărbat care aduce mereu pâine acasă.

Şi totuşi, când se uită la Gary, nu-l poate vedea decât pe bărbatul din jacuzzi, bărbatul care odată îşi dorea să moară. Bărbatul care citea romane de dragoste în facul-tate. Poate simți acel fir invizibil între ei, până când Gary o trage pe Lila pe genunchii lui şi o ține aproape, de parcă ar proteja-o de sora lui prea autoritară.

— De exemplu, nu ai spune: „Te rog, dă-mi nişte Sexe pe plajă”, continuă Marla. Sună, pur şi simplu, îngrozitor.

Nat şi Suz se privesc şi îşi ridică sprâncenele, ca şi cum nu mai rămâne nimic de făcut decât să izoleze ele-mentul disturbator. Phoebe îşi dă seama că aşa au trecut ele prin liceu împreună, căutându-se din priviri în clasă, râzând cu poftă de vreun profesor mai penibil decât ele. Dar Lila nu se alătură. Nu poate să-şi bată joc deschis de viitoarea ei cumnată, viitoarea mătuşă a copiilor ei, persoana alături de care va sta la masa de Crăciun în absolut fiecare an.

În schimb, Lila o priveşte pe Phoebe cerând ajutor.

— Ei bine, cum este? întreabă Lila. Apoi se întoarce către Gary. Phoebe chiar ştie tot. E profesoară de engleză.

Ce senzație ciudată să fie privită de toți aceşti invitați. Toți aceşti străini care o pot vedea. Aşteaptă ca ea să vorbească. Să spună ceva care să detensioneze momentul, să readucă lucrurile la normal, să o neutralizeze pe Marla. Phoebe este emoționată că s-a apelat la ea în această situație. Prea mult timp se simțise captivă în ungherele propriei case, în golul depresiei, acolo unde nu exista cu adevărat. Unde nimic nu era real. Ca şi când ar fi dispărut din lumea cunoscută fără să observe cineva, în afară de Harry, care o urmă toată ziua, când urca sau cobora scările, până în baie, unde stătea şi o privea cu o figură serioasă. Când l-a găsit mort acum două zile, era convinsă că totul se terminase pentru ea.

Dar acum este aici, în lumina zilei, pe o barcă, ală-turi de invitații la nuntă.

— Ei bine? spune Gary. Cum este corect, doamna profesoară?

Îşi îndreaptă privirea către ea pentru prima dată cu adevărat de când au urcat pe barcă, probabil pentru că şi ceilalți o privesc acum. Se simte în siguranță să o privească, să se concentreze asupra ei. Ea vrea să se bucure de

acest sentiment. Să-l conserve şi să-l savureze mai târziu când va simți că are nevoie de el, când va ajunge acasă, în întunericul camerei ei, simțindu-se oribil.

— Este Vacanțe într-un pahar, spune Phoebe. Trebuie să formezi pluralul pentru substantivul centru, nu pentru modificator.

— Dar nimeni nu ar spune Sexe pe plajă, protes-teză Marla.

— Aşa e, dar asta pentru că „sex" nu este un substantiv numărabil, aşa că sună nenatural să-l pui la plural.

— Substantiv numărabil? întreabă Suz. Ce?

— Vreau doar să spun că nu zicem „Am făcut două sexe", clarifică Phoebe. Spunem „Am făcut sex de două ori."

— Vorbeşte pentru tine, spune Jim. Eu am făcut două sexe noaptea trecută.

Toată lumea începe să râdă, cu excepția Mariei, care pare jumătate iritată, jumătate impresionată.

— Ai studiat lingvistica sau ceva de genul ăsta? întreabă ea.

— În facultate, spune Phoebe. Credeam că vreau să devin filolog.

— Dar nu eşti filolog acum, spune Marla.

— Nu. Dar ştiu şi că limba este determinată natu-ral de oamenii care o vorbesc, adaugă Phoebe, în beneficiul Mariei. Aşa ajungem să avem limbi diferite. Oamenii din regiuni diferite o fac să fie a lor. Aşa că, teoretic, poți forma pluralul băuturii cum vrei tu şi, peste zece ani, va fi corect.

— Adică, vrei să spui că nu există un răspuns corect? întreabă Gary.

— Vorbeşti ca un adevărat profesor, spune Phoebe.

Toată lumea râde.

— Ei bine, acum că ştim întreaga etimologie a băuturii, putem să o şi bem, totuşi? întreabă Nat.

Suz toarnă băuturi pentru toată lumea, iar petrecerea pare că a început cu adevărat. Dar Marla se lasă pe spate în barcă, îşi deschide telefonul şi pare vizibil şocată.

— Oh, Doamne, spune Marla.

Oare a văzut mesajele intime de la Robert?

Phoebe aşteapt ca Marla să explice, dar nimeni nu o întreabă nimic. Gary şi Jim vorbesc cu tatăl lui Gary. Juice îşi ține în brațe câinele virtual mort şi priveşte în tăcere apa. Iar Lila, Nat şi Suz par hotărâte să o ignore pe Marla acum. Sunt adâncite într-o conversație veselă despre trecutul lor, vinul furat din biserică, lucrurile pe care obişnuiau să le mărturisească preoților, cât de atrasă era Suz de Isus şi acel moment când Nat i-a spus Părintelui Leon că este lesbiană – şi mai este o parte la care ceilalți nu au acces. În special Marla.

— Totul e în regulă? o întreabă, în cele din urmă, Phoebe.

— Mi-am dat seama că mi-a expirat asigurarea maşinii, spune Marla.

Phoebe se întreabă dacă minte, dar apoi Marla îşi scoate portofelul şi începe să tasteze furios pe telefon. Deja este prea mult pentru Gary să o mai ignore.

— Chiar te ocupi de asigurarea maşinii în timp ce suntem pe barcă? întreabă Gary.

— Este o infracțiune să conduci o maşină fără asigurare, spune Marla.

— Dar acum nu conduci maşina. Fă asta când ajungem înapoi la mal.

— Sunt avocat, Gary. Trebuie să respect legea. Şi am un internet uimitor de bun aici, în mijlocul mării.

Gary îşi priveşte băutura Vacanță într-un pahar. La fel şi Phoebe. Când îşi ridică privirea, o întâlneşte pe a lui Gary. Gary îşi ridică sprâncenele, apoi îşi zâmbesc. Un sentiment de mare eliberare care o face pe Phoebe să se simtă veselă. Phoebe nu se poate abține – Marla este exagerată. Dar

Phoebe nu vrea să râdă de o altă femeie pentru că este exagerată, nici măcar de Marla. Aşa că ia o înghiţitură zdravănă şi recunoaşte: băutura este excepţională. Pentru că este, pur şi simplu, groaznică. La fel ca macaroanele cu brânză Kraft. Ca o gogoaşă Dunkin. Genul de lucruri pe care Phoebe nu le putea niciodată savura cu adevărat înainte, pentru că era prea preocu-pată de corpul ei, de nivelul de zahăr, de fhictoză. Chiar şi atunci când era beată, obişnuia să mănânce un bol de cereale cu seminţe de în şi fructe de pădure, care o făceau să meargă la toaletă la aproximativ opt dimineaţa, plus sau minus câteva minute.

— Ce conţine, de fapt, băutura asta? întreabă Phoebe. Se lasă înapoi pe marginea bărcii şi vântul îi flutură părul. Este atât de bună.

— O vacanţă, spune Gary.

— Aha, spune Phoebe. Dar ce fel de vacanţă? Genul cu cazare pe plajă în St. Thomas?

Gary mai ia o înghiţitură de parcă ar fi un somelier.

— Mai mult genul ăla de vacanţă, cu un RV străbă tind câmpurile de luptă din Războiul Civil din sud timp de trei zile.

Phoebe ia o altă înghiţitură.

— Serios? Eu nu simt niciun câmp de luptă.

— Nu? spune Gary. E clar că nu ai o boltă palatină complexă. Sau un tată care să te fi târât pe toate câmpu-rile de luptă din Războiul Civil în copilărie.

Ea începe să râdă. El începe să râdă. Jim doar îi priveşte vorbind, ca şi când conversaţia ar fi fost prea ciudată pentru a fi se alătura.

— Nu, al meu era genul de tată, avem-deja-o-căbănuţă-de-pescuit-pe-un-râu-aşa-că-nu-trebuie-să-mergem-niciodată-în-vacanţă, clarifică Phoebe.

— Oh, nu ştiam despre genul ăsta de tată, spune Gary.

Există oameni în lumea asta care îți amintesc exact cum îți place să vorbeşti. Nu a mai întâlnit o astfel de persoană de mult timp, nu de când îl cunoscuse pe soțul ei, şi de aceea a fost atât de dureros când a început să uite cum să-i vorbească. Când se uita la el, prea des îşi amintea ce nu trebuia să spună, ce nu trebuia niciodată menționat, cum ar fi fost perioada ovulației, depresia sau orice altceva care putea declanşa un sentiment de tristețe. Poate de aceea nu i-a spus că Harry a murit. Nu voia să-i dea mai multe dovezi ale incapacității ei de a fi iubită, ale eşecului ei. Poate de aceea, pur şi simplu, l-a acoperit Harry cu o pătură şi a fugit şi ea.

— Acest gen de tată există, spune Phoebe. Ei bine, nu mai există, de fapt. A murit.

— Oh, îmi pare rău, spune Gary. Deci acum chiar eşti orfană.

Ea roşeşte. Acea conversație.

— Şi surprize, surprize, să fii orfan nu este chiar cum mi-am imaginat, spune Phoebe.

— Ai chiar mai multe beneficii decât credeai? întreabă Gary.

— Despre ce naiba vorbiți voi aici? întreabă Jim. Încep să râdă.

— Phoebe visa să fie orfană, explică Gary.

— Gary vrea să-l bată măr cineva, adaugă Phoebe.

— Ştiți că asta nu explică nimic, spune Jim. Phoebe ia o altă înghițitură din băutură.

— Oh, OK, cred că acum gust câmpurile de luptă.

— Vezi? spune Gary. Este o notă foarte subtilă chiar la final.

Jim se întoarce către Juice.

— Aşadar, cum te simți, draga mea nepoată?

Marla îşi pune telefonul jos cu un oftat adânc.

— Eşti în legalitate acum? o întreabă Gary pe Marla, prefăcându-se că-i face masaj la ceafă. Pare că vrea să îşi ceară scuze pentru tonul tăios de mai devreme. Nu vrem să abandoneze nimeni barca.

— Ştiu că te distrezi pe seama mea, aşa că refuz să răspund, spune Marla.

Stând alături unul de altul, Phoebe observă că Marla şi Gary seamănă foarte mult. Amândoi au părul castaniu închis şi ochii închişi la culoare. Figuri lungi, angulare, pe care le-au moştenit de la tatăl lor, al cărui chip este atât de lung, încât seamănă oarecum cu un pelican la provă. Totuşi, Gary are o latură mai delicată, în timp ce Marla este mai aspră. Phoebe se întreabă dacă acesta este rezultatul pierderii soției sale. Dacă asta i-a îndulcit trăsăturile aspre. Sau poate că sunt doar berile băute de-a lungul anilor, pe care Marla probabil le-a refuzat, care i-au rotunjit umerii şi fața.

— Crezi că vei ajunge la vârsta la care fratele tău încetează să se mai distreze pe seama ta, dar nu, spune Marla către Phoebe, asta nu se va întâmpla niciodată. Am 42 de ani şi sunt pregătită să accept asta acum.

Apoi, expune o listă lungă cu toate lucrurile pe care Gary le-a făcut de-a lungul anilor pentru a-i strica viața, şi totuşi, Gary rămâne în ochii tatălui lor băiatul de aur.

— Nu, spune Gary. Roy este băiatul de aur.

— Roy este fratele vostru? întreabă Phoebe.

— Văr, răspunde Marla.

— Vorbiți despre Roy? strigă tatăl lui Gary prin vuietul vântului.

— Vezi? spune Gary. E ca un drog pentru el. Nu se mai satură de Roy.

— Roy este chiar erou, spune tatăl lui Gary către Phoebe. Singurul erou pe care-l avem în familia Smith.

— De fiecare dată, spun Gary şi Marla la unison, apoi încep să râdă.

Râsul îi schimbă complet expresia Mariei. Devine blândă ca a lui Gary.

— Ce a făcut Roy? întreabă Phoebe.

— A fost lunetist în Irak, spune tatăl lui Gary.

— Apoi, Roy a scris o carte de memorii, adaugă Gary.

— Şi cineva a transformat-o într-un film, comple-tează Marla.

— Un fim fenomenal, declară tatăl lui Gary către Phoebe. Jude Law.

— Nu a fost Jude Law, îl corectează Marla. Jude Law are cam 50 de ani acum.

— Te gândeşti la filmul în care Jude Law a interpretat rolul unui lunetist rus, adaugă Gary.

— Ştiu cine este Jude Law, spune tatăl lui Gary.

— Bine, în fine. Ideea este că tata se uită la el cel puțin o dată pe an şi apoi ne sună imediat să ne spună că Roy este singurul erou adevărat din familie, spune Gary.

— Adică, am urmat Facultatea de Drept pentru tine, tată! spune Marla.

— Am crezut că ai urmat-o pentru că eşti feministă? întreabă tatăl ei.

Ea îl înghionteşte uşor cu cotul.

— Asta, da, spune Marla. Dar, serios, ce rost are să urmezi Facultatea de Drept dacă propriul tată nu te apreciază?

— Oh, opreşte-te. Eşti primar, pentru Dumnezeu! spune tatăl ei. Normal că sunt mândru de tine.

Marla ia o înghițitură din băutură.

— Pe scurt, ăsta e Roy, spune Gary, şi toți încep să râdă.

— Roy s-a făcut praf aseară, nu-i aşa? spune Marla.

— Referitor la asta, spune Jim, şi îi întinde lui Gary o bere, pentru că da, există doar un număr limitat de Vacanțe

într-un pahar pe care le poate bea, şi apoi cei doi bărbaţi încep să le povestească tuturor despre vacanţa reală în care au fost înainte de pandemie.

— O excursie cu maşina prin toată ţara pe care am făcut-o cu toţii după, spune Jim şi apoi se opreşte, ia o înghiţitură de bere şi apoi una de Muscle Milk.

— Am fost în campingul Wind River Range, în Wyoming, spune Gary.

— Şi-am învăţat-o pe asta mică să pescuiască, nu-i aşa? spune Jim şi o înghionteşte cu cotul pe Juice. Şi îţi aminteşti când iepurele ăla a fost mâncat chiar în faţa noastră?

Juice dă din cap.

— Un şoim l-a ridicat chiar în faţa noastră.

— A fost oribil, spune Jim.

Phoebe simte cum Jim încearcă să-i impresioneze pe toţi cu poveştile lui despre aventuri, bătălii şi moarte, îi studiază chipul pentru a găsi asemănări cu sora lui. Oare şi Wendy era brunetă? Avea aceiaşi ochi mari şi migdalaţi? Aceeaşi atitudine agresivă, întotdeauna aplecându-se puţin prea mult când vorbea? Jim are energia unui om care ar trebui să fie bancher de investiţii, dealer de maşini sau cântăreţ la nunţi, cineva care se află mereu în mijlocul oamenilor, dar probabil că asta se întâmplă pentru că Phoebe este o cititoare care se aşteaptă ca profesiile oamenilor să le reflecte perfect personalităţile. În realitate, Jim este inginer.

— În timpul meu liber, îi spune Jim lui Phoebe, construiesc un hidroavion.

— Este impresionant că ştii să faci asta, spune Phoebe.

— De fapt, nu chiar, spune Gary.

— Îl construieşti singur, spune Jim. Aşa înveţi. Şi, de fapt, eşti şi certificat. În statul Rhode Island, constru-ieşti un avion şi voilă, eşti mecanic de avioane certificat.

— Dar de unde ştii că e un avion bun? întreabă Phoebe.

— Oh. Nu ştii, spune Jim. Nu până nu eşti în aer.

— Dar atunci e prea târziu, spune Phoebe.

— Aşa e, spune Jim.

Toţi râd, iar Lila se uită, în sfârşit, spre ea. Pentru o fracţiune de secundă, Phoebe are senzaţia că este la şcoală şi a făcut o prostie. Dar ce?

— Jim, vorbeşti despre acel avion pentru care nici măcar nu ai cumpărat încă piesele? întreabă Lila, iar tăcerea se aşterne asupra grupului.

— Ei bine, acum chiar că nu mai vorbesc despre asta, spune Jim, şi toţi încep să râdă din nou.

Marla se sprijină din nou de marginea bărcii, mul-ţumită acum că se află în legalitate. Barca se înclină în direcţia ei, iar băutura i se varsă pe cămaşă.

— Fir-ar, spune Marla, iar Suz se apropie să-l umple din nou paharul.

— Aşadar, eşti profesoară? o întreabă Jim pe Phoebe.

Phoebe simte că Lila şi Gary stau cu ochii pe ei acum, de parcă s-ar înfiripa o relaţie, de parcă ăsta a fost planul lui Lila şi al lui Gary: ca Jim să întâlnească pe cineva la nunta asta, să se aşeze, în sfârşit, la casa lui.

— Da, spune Phoebe, deşi simte că devine din ce în ce mai puţin adevărat pe măsură ce se îndepărtează tot mai mult în larg.

Se simte foarte departe de vechea ei viaţă aici, în largul oceanului, alături de invitaţii la nuntă. Nu şi-a verificat e-mailul de o zi întreagă. Studenţii ei ar trebui să citească ceva pentru cursul de mâine – Shelley –, dar Phoebe ştie deja că ea nu va citi Shelley în această seară. Nu va ajunge la timp pentru curs şi, cu toate acestea, nu simte niciun sentiment de vinovăţie. Doar uşurare. Doar senzaţia plăcută a vântului care îi mângâie obrazul. Dul-ceaţa băuturii din pahar. Certitudinea că, în sfârşit, a făcut ceva ce nu credea

că poate face – că a ieşit din camera întunecată a vieţii ei. Se află aici.

— Tare, spune Jim. Foarte tare. Mie nu prea mi-a plăcut engleza.

Bea ultima înghiţitură de Muscle Milk, iar Juice îi spune:

— Ştii că asta nu e chiar lapte, nu?

— Ştiu, spune Jim. Scrie aici:, Acest produs nu conţine lapte."

— Atunci de ce îl bei?

— Pentru că nu vreau să fie lapte, răspunde Jim.

— Nu are sens, spune Juice.

Căpitanul îi duce la Fort Adams, la un vechi far şi, pe măsură ce navighează în jurul acestuia, Jim pune mai multe întrebări, de parcă ar vrea cu adevărat să o cunoască pe Phoebe. Ce predai? Cum sunt studenţii? E plăcut să fii acolo sus şi să ştii tot? Phoebe îl simte apropi-indu-se de ea, de parcă ştie că sunt sortiţi să facă sex, cele două persoane de pe barcă fără partener. Simte cum toţi se uită spre ei cu coada ochiului, sperând că se va întâmpla, de parcă ar fi într-un reality-show.

Este o uşurare când Juice o atinge pe Phoebe pe umăr.

— Putem să o facem acum? întreabă Juice, radicand câinele virtual astfel încât să-l vadă Phoebe.

Phoebe se uită spre Gary, deşi e clar că Juice o întreabă doar pe ea şi pe nimeni altcineva. Phoebe îşi aminteşte şi ea acest sentiment. Cum atunci când mergea la masă la vecini era, cumva, mai uşor decât să stea în propria ei bucătărie cu familia, pentru că domnul şi doamna Blank o întrebau despre referatul cărţii, despre proiecte şi activităţi, iar ea le răspundea cu detaşare, pentru că familia Blank nu conta pentru Phoebe deloc – erau doar vecini şi nu avea nevoie de dragostea lor, dar o primea tocmai din acest motiv. Putea chiar să-i întrebe despre mama ei, cum era, ce voce avea, iar

când domnul Blank îşi dregea vocea înainte să răspundă, nu simţea acel nod de anxietate provocat de tăcerea tatălui.

— Da, spune Phoebe.

— Ce facem?

Orice ar fi fost mai bine decât ce făcuse Phoebe. Ar fi trebuit să-l îngroape. Harry merita un mormânt. Ar fi scris: „El a fost Harry," pe micuţa lui piatră funerară, „micuţul nostru psihiatru care nu a rezolvat niciodată vreo problemă."

— Mai întâi, este obiceiul să spui ceva despre cel decedat, spune Phoebe. Ceva ce îţi plăcea la el. Ce ţi-a plăcut la Prinţesa Umană?

Juice spune ceva despre faptul că Prinţesa Umană a fost mereu alături de ea, în buzunarul ei, că acel câine a fost mereu un câine atât bun, pe care îl putea ţine în mână ori de câte ori era nervoasă atunci când trebuia să prezinte ceva la şcoală sau în timpul nopţii. Phoebe îl vede pe Gary aplecându-se spre ele, încercând să audă ce spune fiica lui, dar vocea ei este prea slabă. Vuietul vântului este prea puternic.

— Şi acum, trebuie să spună şi alţii ceva despre Prinţesa Umană? întreabă Juice.

Phoebe se minunează cât de uşor pun întrebări copiii. Ei nu cred că este ceva greşit în asta. Ei sunt conştienţi că nu ştiu totul şi asta o impresionează pe Phoebe, o femeie care şi-a petrecut toată cariera prefăcându-se că ştie tot. Bob îi sugerase asta, îi spusese că ar fi putut fi riscant pentru o femeie din mediul academic să fie prinsă punând prea multe întrebări, aşa că, atunci când era împreună cu colegii ei în timpul happy hour, dădea din cap şi îi asculta vorbind despre reforma protestantă sau despre tipografia din perioada de început a Americii şi cum studenţii lor nu aveau o înţelegere de bază a istoriei, iar când conversaţia devenea prea sumbră, prea deprimantă, prea furioasă (ceea ce se

întâmpla întotdeauna la sfârşitul happy hour), soţul ei spunea: „Dar, sincer, cred că studenţii mei mă învaţă mult mai multe decât aş putea învăţa eu vreodată.” Phoebe îşi ridica sprâncenele, aştepta să-şi dea şi el seama de absurditatea celor spuse, pentru că asta era doar o formulă pe care o foloseau în timpul cursurilor ca să nu pară nişte idioţi, nu?

Dar acum înţelege ce voia să spună. Sunt atâtea lucruri pe care Phoebe nu le mai ştie. Lucruri pe care copiii le ştiu şi pe care Phoebe le-a uitat, cum ar fi să pri-veşti un cerc verde din plastic şi să vezi un câine iubit.

„Aşa a ajuns să aibă probleme”, se gândeşte Phoebe. Când era singură, a încetat să mai vadă sensul lucrurilor. A încetat să mai scrie în jurnal, a încetat să mai pregătească mese elaborate, a încetat să-şi mai pieptene părul, lăsându-l pe Harry să zacă acolo, pe podeaua subsolului, pentru că, până la urmă, ce mai conta? Ce altceva mai conta dacă era singură?

Dar toată lumea de pe barcă este atât de liniştită, privind câinele verde, încât începe să se simtă ca la o înmormântare adevărată.

— Pot să o ţin? întreabă Jim.

Juice îi dă câinele şi Jim vorbeşte direct cu el.

— Ştii, Prinţesa Umană, îmi aduc aminte când te-a cumpărat sora mea, spune Jim. Era atât de entuziasmată, încât îmi amintesc că m-am gândit: „Uau, asta e dragoste adevărată”, ştii? Când te entuziasmezi atât de tare doar la gândul de a face pe cineva altcineva fericit. Aşa că, îţi mulţumesc pentru că ai făcut-o pe nepoata mea fericită.

— Taţi? întreabă Juice. E rândul tău.

Gary pare uimit. Dar face un pas în faţă. Ia câinele în mâini. Rămâne tăcut pentru un moment.

— Jim are dreptate. Am fost foarte entuziasmaţi când te-am adus acasă pentru Juice, spune Gary. Ştiam că vei fi un

câine grozav şi ai fost. Mulţumim că i-ai ţinut companie fiicei mele în toţi aceşti ani. Mulţumim că ai fost aici când...

Apoi Gary se opreşte, îşi lasă privirea în pământ, ca şi când ar fi pe punctul să izbucnească în plâns. Phoebe se uită spre Lila, care este imposibil de citit în acest moment, cu capul plecat, mâinile în poală ca şi când ar fi la biserică – deşi Phoebe deja o cunoaşte suficient de bine pe Lila pentru a-şi imagina ce va spune mai târziu.

Jim îl bate pe Gary pe spate. În cele din urmă, Gary îşi revine. Şi rosteşte cuvintele de final.

— În fine. Chiar apreciem asta, micuţo. Odihneşte-te în pace.

Gary înfăşoară câinele într-un şerveţel ca pe un soldat. I-o oferă pe Prinţesa Umană lui Phoebe, ceea ce o face să se simtă ca şi când ar fi fost mama fetei, care ar trebui să spună şi ea câteva cuvinte.

— Îţi sunt recunoscătoare, le spune Phoebe câinelui lui Juice şi lui Harry.

„îţi sunt recunoscătoare că ne-ai ţinut companie. Îţi sunt recunoscătoare că ai fost singurul martor al mariajului nostru. Îţi sunt recunoscătoare că ne aşteptai mereu dimineaţa în faţa uşii dormitorului, şi mai ales în noaptea aceea când ai stat afară, păzindu-ne cu atenţie.” Pentru că Harry ştia mereu când ceva nu era în regulă. Şi când ceva era foarte greşit – Phoebe era însărcinată în zece săptămâni şi sângera. „Ce de sânge”, tot repeta ea – şi Matt a dus-o la duş, punându-şi mâinile între picioarele ei, de parcă ar fi vrut să oprească sângele. Sau poate doar să-l simtă. Să facă parte din el. După aceea, Harry i-a urmat tăcut până în pat, iar Matt s-a încolăcit în jurul lui Phoebe, iar Phoebe s-a încolăcit în jurul lui Harry.

— Te-am iubit cu adevărat, spune Phoebe.

Pentru că acum, după ce a trecut perioada critică, Phoebe vede partea bună – această iubire pentru mica ei familie, pe

care a avut-o şi pe care nu o va mai avea niciodată. Este atât de puternică, încât o face să plângă pentru câteva momente ținându-şi fața în palme. Nimeni nu spune nimic, în afară de Juice.

— Mi-ai cunoscut, cumva, câinele? întreabă Juice.

Phoebe începe să râdă. Toți încep să râdă. Phoebe îşi şterge lacrimile şi îşi ridică privirea pentru a-l vedea pe Gary care îi răspunde cu un zâmbet.

— Nu, spune Phoebe. Nu ți-am cunoscut câinele.

Phoebe nu i-a cunoscut câinele. Nu a cunoscut-o pe mama ei. Nu şi-a cunoscut fiica. Nici măcar nu ştia dacă ar fi fost o fiică, dar şi-o imagina atât de des pe fetița aceea, cum ar fi citit împreună piese de teatru cu voce tare pe câmpul din spatele casei lor, pentru că acolo ar fi fost un câmp. Phoebe ar fi avut grijă de asta. Şi-ar fi dus fetița pe câmp şi ar fi învățat-o să danseze, să sară. Ar fi căutat broaşte. Ar fi mers în excursie cu cortul. Ar fi spus poveşti noaptea şi dimineața, iar Phoebe i-ar fi arătat cum să scrie povestea, să lege paginile împreună cu ață, aşa cum o învățase tatăl ei cândva. Ar fi vrut să-i transmită aceleaşi sentimente fiicei ei. Ar fi vrut să o învețe pe fiica ei cum să creeze, cum să facă mult piure de mere din ingrediente proaspete şi cum să culeagă căpşuni, iar când copilul ar fi adormit, Matt ar fi făcut cocktailuri cu căpşuni pentru ei şi s-ar fi cuibărit în brațele lui şi ar fi urmărit un film minunat şi înspăimântător în acelaşi timp, pe care îl mai văzuseră de o mie de ori, gen Terminator sau Dune sau toate adaptările lui Austen.

Această viziune a familiei sale a susținut-o pe Phoebe pe toată durata căsniciei, în timpul celor cinci încercări de fertilizare în vitro. Când îşi injecta serul subcutanat în grăsimea abdominală, se gândea la fetița aceea, la degetele ei micuțe care culegeau căpşune. Îşi imagina aceste degețele

atât de des şi atât de viu, încât într-un anumit punct nu mai putea să-şi închipuie că nu erau reale.

Dar nu erau reale. Nu vor fi niciodată.

— Acum o lăsăm să se ducă, spune Phoebe.

— Trebuie să o arunc în apă? întreabă Juice.

— Poate o laşi uşor, sugerează Phoebe.

— La revedere, Prinţesa Umană, spune Juice, iar în timp ce ţine câinele mort deasupra apei, Phoebe îşi spune: „La revedere, Harry." în mintea ei, sună ca ultimele cuvinte ale Ofeliei din Hamlet: „La revedere, Harry. La revedere, fiică. La revedere, mamă. La revedere, tată. La revedere, soţ. La revedere, la revedere."

Dar, înainte ca Juice să elibereze câinele, Marla strigă:

— Nu poţi să-l arunci în ocean! Asta e poluare.

— Nu e poluare, e câinele meu, mătuşă Marla.

— E din plastic, spune Marla. O să dureze milioane de ani până se descompune.

— Să se descompună? strigă Juice.

— Vă rugăm să păstraţi toate obiectele pe barcă, spune căpitanul pe un ton împăciuitor.

Juice se uită la Phoebe de parcă ar face o alegere despre cine să fie, iar Phoebe face şi ea o alegere.

— Fă-o, spune Phoebe, pentru că, fie ce-o fi.

Dacă va trăi, o va face diferit de data asta.

— Hai să ne continuăm înmormântarea.

Juice aruncă Prinţesa Umană în ocean. Când este rapid înghiţită de spuma albă a apei, Juice râde uşor. E bucuria unui copil care a făcut ceva interzis, iar Phoebe o simte şi ea, motiv pentru care aşteaptă să o certe cineva.

Dar căpitanul nu o ceartă. Începe să-şi facă de lucru cu pânzele. Ceilalţi şi-au reluat discuţiile. Înmormântarea s-a încheiat. Barca alunecă pe apă, în timp ce adulţii revin la rolul de invitaţi la nuntă aflaţi pe o barcă. Beau de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Totuşi, ceva s-a întâmplat.

Phoebe simte asta, în timp ce Juice se sprijină de ea. „Probabil că şi Gary o simte”, se gândeşte ea, pentru că are un aer melancolic, de parcă îşi dă seama că a fost martor la un moment important din viaţa fiicei lui, dar nu ştie ce să facă acum.

— Hei, ce zici de nişte îngheţată? spune Lila, venind alături de ei.

Îi întinde lui Juice un mic sendviş din lada frigorifică.

Dar Juice nu vrea. O ţine în lumină pentru că e sceptică.

— Nu e îngheţată adevărată, să ştii.

— Ce vrei să spui, cum nu e îngheţată? întreabă Gary.

— Chestiile astea nu se topesc. Nu sunt mâncare adevărată.

— Ei bine, atunci nu trebuie să o mănânci, spune Lila. Credeam că poate ţi-e foame.

— Ei bine, nu-mi e.

Gary îi aruncă o privire spăşită Lilei, iar Juice pune îngheţata pe scaunul de lângă ea. Juice deschide telefonul şi se calmează citind pagina de Wikipedia despre Cornwall Inn. Lila se întoarce la prietenele ei în cealaltă parte a bărcii, iar Gary îşi urmează mireasa. Phoebe simte corpul lui Juice lipit de ea, relaxându-se în timp ce citeşte cu voce tare.

— Deci, hotelul a fost construit în1844, spune Juice către Phoebe. De un bărbat pe nume Albert Schuyler. L-a construit pentru amanta lui.

Gary îşi pune braţul în jurul Lilei, iar cei doi se sărută.

— Hei, ho! strigă Jim şi toată lumea aplaudă.

Phoebe este pregătită să accepte ideea că sunt un cuplu. Aşteaptă să audă cum sună o conversaţie directă între Gary şi Lila. Vrea să înţeleagă ce îi face să râdă. Cum flirtează. Este gata să accepte lucrurile aşa cum sunt. Dar, după ce se sărută, se întorc spre public, îmbrăţişându-şi invitaţii, vorbind cu ei, nu unul cu altul. Şi din când în când, Gary se

uită către Juice şi Phoebe de parcă vrea să spună ceva. În cele din urmă, spune ceva.

— Juice, te rog aruncă sendvişul dacă nu vrei să-l mănânci, spune Gary. Se topeşte pe barca acestui om.

— De fapt nu se topeşte! spune Juice. Vezi?

Juice are oarecum dreptate. Nu se topeşte cu ade-vărat, îşi păstrează forma, ceea ce Phoebe recunoaşte că este deranjant. Dar tatăl ei nu este impresionat. Tatăl vede doar că e ceva de aruncat la gunoi.

— Aruncă-l, spune el.

— Bine! strigă Juice.

Juice aruncă sendvişul peste bord, iar Maria spune:

— Vezi? Ştiam că o să se întâmple asta. Poluarea e o pantă alunecoasă.

Şi Gary spune:

— Las-o aşa, Marla, şi apoi se uită la Juice de parcă ar vrea să o pedepsească, dar nu o face.

Se întoarce la mireasa lui, iar Juice se uită spre apă ca şi cum ar medita la ceva condamnabil în legătură cu tatăl ei, cu Lila sau cu viaţa ei, în general, dar Phoebe ştie că doar încearcă să nu izbucnească în plâns. Phoebe recunoaşte această reacţie. O urmăreşte pe Juice cum îşi ia din nou telefonul.

— Chiar crezi că şi-a iubit amanta? întreabă Juice.

— Cine? întreabă Phoebe.

— Albert Schuyler.

— Cred că trebuie să o fi iubit, spune Phoebe. Nu construieşti clădiri pentru cineva pe care doar îl agreezi.

Dar este un alt tip de iubire, Phoebe ştie. Soţia este motivul pentru care bărbatul devine arhitect. Amanta este motivul pentru care arhitectul continuă să construiască. Planurile visurilor sale pe care poate niciodată nu le va realiza, aşa că le păstrează în sertar.

— Bună observație, spune Juice. Deşi, ca să fiu sinceră, nu aş putea niciodată să iubesc pe cineva pe nume Albert.

— Alberții sunt şi ei oameni, spune Phoebe.

Juice izbucneşte în râs. Repetă replica pentru ea însăşi: „Alberții sunt şi ei oameni."

Juice continuă să-i citească lui Phoebe despre hotel cu un ton şoptit, de parcă i-ar spune în taină o poveste după ora de culcare, iar Phoebe este surprinsă să descopere că este cu adevărat interesată, deşi nu ştie de ce este surprinsă, având în vedere că este exact tipul de subiect care o atrage.

Când aproape au ajuns înapoi la debarcader, toată lumea pare să fie beată şi fericită din nou. Gary şi Lila râd de ceva ce spune Nat. Marla şi Jim sunt adânciți într-o conversație cu tatăl Mariei despre Roy. Iar Juice se sprijină cu adevărat de Phoebe acum, de parcă ar fi un suport pentru cărți. În timp ce restul se pregătesc să părăsească barca, Phoebe închide ochii. Nu vrea să se mişte. La fel ca atunci când Harry era pe genunchii ei şi era atât de drăgălaş, Phoebe nici măcar nu ar fi băut o înghițitură de cafea. Phoebe nu vrea să strice momentul.

Dar apoi ajung la doc, iar Phoebe îşi ridică privirea spre dig, către toți oamenii, casele şi noua viață care o aşteaptă dincolo de ele.

— A fost foarte distractiv, afirmă Lila în timp ce se ridică.

— Foarte distractiv, confirmă Suz. Nat îşi ridică aparatul foto.

— Sărutați-vă! Şi ei se sărută.

Când se întorc la hotel, Pauline stă în spatele biroului de la recepție, îmbrăcată într-o rochie din în bleumarin. Are expresia unei femei care a gestionat toată ziua cereri imposibile, dar când îi vede pe invitații la nuntă, le zâmbeşte şi le spune vesel:

— Bună! Bine ați revenit! Cum a fost plimbarea cu barca?

— Fenomenală, spune Lila. Oh, mi-am adus aminte. Trebuie să vorbim despre salteaua mea.

Lila se întoarce către Pauline, iar grupul se împrăş-tie. Nat şi Suz merg să-şi facă unghiile. Marla şi Juice au nevoie de un pui de somn. Jim se îndreaptă spre bar cu tatăl lui Gary pentru a se întâlni cu unchiul Jim. Iar Gary şi Phoebe aşteaptă liftul în tăcere, ascultând-o pe Lila explicându-i lui Pauline că salteaua nu este suficient de moale.

— Nu este atât de moale cum speram, spune Lila.

Phoebe se întreabă dacă aşa se comportă Lila de obicei. Lila este supărată din cauza înmormântării de pe barcă, dar nu poate spune nimic despre asta, aşa că i se plânge lui Pauline de saltea, pentru că Pauline îşi petrece cea mai mare parte a zilei aşteptând reclamaţii. Pauline este mereu pregătită să rezolve orice problemă, motiv pentru care Phoebe nu este surprinsă să vadă că Pauline a aranjat deja cărţile de pe raft în poziţiile lor iniţiale, cu paginile îndreptate spre exterior.

— Poţi să faci ceva? întreabă Lila.

— Nu sunt sigură că se poate face ceva în legătură cu salteaua propriu-zisă, spune Pauline. Adică, sunt saltele nou-nouţe.

— Din păcate, aceste saltele noi nu sunt foarte confortabile, spune Lila.

Gary se uită în pământ, de parcă i-ar fi jenă, dar, la urma urmei, ce ştie Phoebe cu adevărat despre Gary? S-ar putea ca lui Gary să-i placă asta la Lila. Multor bărbaţi le place – i-a luat mult timp să-şi dea seama de acest lucru. Unii bărbaţi îşi doresc agitaţie. Unii bărbaţi preferă să li se spună ce să facă, pentru că astfel nu trebuie să ia niciodată decizii, nu trebuie să gândească. Cu siguranţă, i-a fost de ajutor când Lila i-a spus unde să agate pictura nud, probabil din aceleaşi motive pentru care lui Phoebe îi plăcea să-l privească pe Mart cum îşi rula cureaua într-o minge

perfectă. Îi plăcea să-l privească cum curăța rigola cu propriile mâini. Era fascinant să vezi pe cineva care își asuma cu pasiune rezolvarea tuturor problemelor. Cu atât mai mult pentru Phoebe, care era, după cum spusese psihologul ei, pasagerul permanent în relație – cea care întreba mereu: „Unde vrei să mergem la cină?", sperând ca partenerul să știe răspunsul.

Dar apoi Gary întinde mâna și ia o decizie. Întoarce o carte, exact așa cum făcuse ea.

Marile speranțe.

Gary își ridică pumnul.

— Eliberați cărțile, spune el, iar Phoebe începe să râdă.

Este surprinsă. Poate că nu îl cunoaște deloc pe Gary. Poate că Gary ia decizii de genul ăsta tot timpul. Și de ce încearcă ea mereu să reducă oamenii, să-i înghesuie în aceste cutii mici și simpliste, în care încap doar una sau două trăsături de personalitate? „Gary este scena și Lila este melodia", se gândește Phoebe. Dar apoi își dă seama: „Nimeni nu este mereu același în fiecare moment." Pentru că, într-o zi, Phoebe s-a trezit și s-a hotărât să se sinucidă, iar asta nu este ceea ce face un pasager permanent prin viață. Pasagerul permanent prin viață nu face altceva decât să zacă tot timpul în pat.

— Eliberați cărțile, spune Phoebe.

Phoebe întoarce și ea o carte. Continuă așa, elibe-rând cărțile, în timp ce Pauline încearcă să o liniștească pe Lila.

— Poate că durează ceva timp... știi, să se așeze saltelele, spune Pauline.

— Nu cumva saltelele devin mai proaste pe măsură ce trece timpul?

— Ei bine, sincer, nu știu ce am putea face cu saltelele. Din păcate, sunt deja aici.

— Ce zici de un topper? întreabă Lila.

— Un topper? spune Pauline. Da. Asta vom face. Îți vom aduce un topper.

Pauline rosteşte cuvântul topper de parcă ar fi un cuvânt străin, iar Phoebe şi-o imaginează scriindu-şi pe un bileţel „Ce este un topper?” în fine, Pauline pare uşurată.

Până se întoarce Lila, Gary şi Phoebe eliberaseră două rafturi de cărți.

— Ce faceți cu decorul? întreabă Lila şi se uită la ei de parcă ar fi descoperit un jaf în plină desfăşurare într-o bancă.

— Sunt cărți, nu elemente de decor, spune Phoebe.

Phoebe nu are prea multe convingeri, dar asta este una dintre ele.

— O să-mi spui acum că au şi cărțile suflet sau ceva de genul ăsta? întreabă Lila.

Uşile liftului se deschid.

— O să-ți spun că sunt cărți, răspunde Phoebe. Sunt făcute să fie citite. Pentru asta sunt cărțile.

— OK, Siddhartha, spune Lila, apoi se opreşte, de parcă şi-ar fi dat seama că se comportă prea mult ca Lila când e cu Phoebe. Pauline spune că îmi va aduce un topper. Vrei şi tu unul?

— Nu, spune Gary. Am nevoie de o saltea tare.

— Sigur, spatele tău. Cum mai e?

— Ştii, încă este spatele meu, spune el, chicotind uşor.

Apoi liftul îşi continuă urcarea în linişte până când Lila întreabă:

— De ce este liftul ăsta aşa de lent?

— E din 1922, răspunde Phoebe, citind plăcuța.

— Dar de ce nu l-au renovat şi pe el când au refăcut hotelul?

— Cine ştie? spune Gary, iar apoi ajung sus.

— Ei bine, a fost distractiv, spune Lila. A fost o zi distractivă.

— Absolut, spune Gary. Foarte distractivă. O idee grozavă.

Dar Phoebe urăşte cuvântul distractiv. Phoebe crede că, dacă oamenii ar putea să înceteze să mai folosească termenul distractiv, să nu se mai aştepte ca totul să fie distractiv, totul ar putea deveni din nou distractiv. Era epuizată de insistența soțului ei că totul ar fi trebuit să fie distractiv. Nu vorbise niciodată aşa atunci când lucrurile chiar erau distractive, dar spre final, când nimic nu mai era distractiv, spunea: „Hai să mergem să bem ceva, o să fie distractiv.” „Hai să mergem într-o drumeție, o să fie distractiv.” Şi nu acesta fusese motivul pentru care sugerase să meargă în Cornwall, în primul rând? „Hai să facem ceva distractiv în vacanța de primăvară,” îi spusese.

— Deci, Vivian, domnişoara mea de onoare, vine cu avionul din Chicago diseară, spune Lila. Este cea mai bună prietenă a mea din facultate. Este nemaipomenită. Ştiu că amândoi o s-o îndrăgiți.

— Sunt sigur de asta, spune Gary.

Apoi, Lila enumera alte lucruri bune care se vor întâmpla astăzi: recepția va începe la şapte, pe terasă. Nat va cânta la harpă alături de un violoncelist care a câştigat tot felul de premii, a luptat în Irak şi a învățat să cânte la violoncel ca parte a tratamentului pentru PTSD şi poate ar fi bine să-i spunem asta şi lui Roy.

— O să-i spun, răspunde Gary.

Uşile se deschid.

— Oh, ce bine, spune mama miresei, sărutându-l pe Gary şi Lila pe obraz. V-ați întors.

Arată ca genul de femeie pe care Phoebe ar putea să o vadă la un târg de antichități foarte exclusivist. Poartă țesături fluide de în care se asortează cu culoarea părului. O sărută pe Phoebe pe obraz.

— Îți vine bine puloverul meu, spune mama, apoi se dă un pas în spate pentru a o studia.

Phoebe uitase că nu poartă propriile haine, deşi nu ştie cum a putut să uite de paietele de pe umeri şi de floarea-soarelui dintre degetele de la picioare.

— Mami, spune Lila. Ea e Phoebe.

— Deci, tu eşti femeia din Missouri care a venit fără pulover pe malul oceanului.

Phoebe zâmbeşte şi ridică din umeri.

— Sunt pentru prima dată aici.

— Nu mi-aş fi închipuit că mai există oameni ca tine! Ei bine, cu siguranță ai nevoie de acest pulover mai mult decât am eu.

De aproape, mama miresei are un maxilar puternic, de parcă i s-ar fi întărit de-a lungul anilor de atâta privit în gol către ocean. Miroase vag a alcool, deşi Phoebe nu poate spune de care.

— Fii drăguță cu el, spune mama. Ştii, a fost ultimul cadou pe care tatăl tău mi l-a cumpărat.

— Oh, spune Phoebe, oripilată. Ştii ce? O să-l dau jos.

— Nu fi proastă, spune mama, fluturând din mână.

Îi aruncă lui Phoebe o privire care sugerează că, în acest punct al vieții, nu mai aşteaptă să primească nimic înapoi.

— Bucură-te de el. Este al tău.

— Mami, spune Lila, uitându-se spre uşa mamei ei. De ce sunt o grămadă de statui aliniate afară, lângă uşa ta?

— Oh, Carison mă va scăpa de ele, spune ea. Hotelul ăsta e foarte frumos, dar obiectele de artă din cameră sunt îngrozitoare. Atât de morbide.

Ea ridică una dintre statui.

— Cine ar pune o sculptură cu această pasăre moartă în camera unei bătrâne?

Toți studiază sculptura cu pasărea. Lila pare tulbu-rată de ea, dar spune:

— Nu cred că pasărea aia e moartă.

— Doarme? întreabă Phoebe.

— Pun pariu că, pur şi simplu, doarme, spune Gary.

— De când dorm păsările cu gâtul aşa de îndoit? întreabă mama.

Ea arată spre celelalte păsări de pe perete.

— Uitaţi-vă la ele. Arată de parcă au fost asasinate.

— Ei bine, da, când le pui pe toate aşa, lângă perete, e ciudat, spune Lila.

Phoebe se uită mai atent.

— De fapt, corbii dorm aşa.

— Bineînţeles că tu ştii detalii despre obiceiurile corbilor când dorm, spune Lila.

— Îşi bagă capul în piept, adaugă Phoebe.

— Ei bine, asta nu pare o poziţie foarte confortabilă pentru ei, spune mama.

— De ce are toată lumea ceva cu decorul hotelului? întreabă Lila. Cornwall a angajat designeri renumiţi pentru a se ocupa de fiecare detaliu. Nu poţi, pur şi simplu, să muţi obiectele.

— Carison a spus că pot să fac ce vreau, spune mama.

Lila îi priveşte pe Gary şi Phoebe.

— Luaţi-o înainte.

Lila începe să ducă statuile cu păsări înapoi în camera mamei sale, în timp ce Gary şi Phoebe o iau înainte pe hol. Nu spun nimic până nu dispar după colţ.

— Cum de ştii detalii despre obiceiurile de somn ale corbilor? întreabă Gary.

— La un moment dat, fiecare profesor de literatură trebuie să petreacă o zi întreagă cercetând obiceiurile corbilor, spune Phoebe. Sunt peste tot. Scriitorii nu îi pot rezista unui corb. Ştii, simboluri ale morţii, tristeţii şi ale lumii de dincolo şi chestii de-astea.

— Oh, da, ador chestiile astea, spune Gary. Poe, nu-i aşa? El a scris poezia cu corbul?

— „Niciodată, niciodată."

— Dumnezeule, n-am mai citit-o din timpul liceu-lui, spune el. Îmi aduc aminte că mi-a plăcut, dar acum nu mai ştiu de ce.

— E foarte emo, spune ea. Majoritatea studenţilor au tendinţa să răspundă că din această cauză. Bărbatul cu inima frântă nu trece niciodată peste moartea soţiei lui.

O spune fără să-şi dea seama, dar el nu pare afectat de cuvintele ei.

— Sunt doar impresionat că le pasă de dorinţele unui văduv îndurerat de vârstă mijlocie, să fiu sincer, spune Gary.

— Studenţii mei au tendinţa să iubească personaje care se condamnă singure la o durere nesfârşită, spune Phoebe. Cred că tinerelor li se pare nobil.

— Nici măcar nu-şi dau seama că adevăratul eroism este cumva... să faci un duş şi să te duci la magazinul alimentar.

Încep să râdă.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru ajutorul pe care i l-ai dat lui Juice cu câinele ei, spune Gary, încă părând copleşit de emoţiile zilei. Ştiu că a părut ciudat să facă atâta vâlvă pentru un câine de jucărie, dar l-a primit de la mama ei chiar înainte să moară.

— Oh, crede-mă, înţeleg, spune Phoebe. Mi-am dat seama că nu era un câine oarecare.

Chiar şi când Juice crescuse pentru astfel de lucruri, spunea el, ea o verifica zilnic pe Prinţesa Umană. Încă îi anunţa realizările majore la micul-dejun, de exemplu: „Prinţesa Umană mănâncă" sau „Prinţesa Umană nu a fost băgată în pat", iar el şi soţia lui râdeau cu lacrimi.

— I-am spus că îi voi lua unul nou după nuntă, spune Gary. Dar asta e curată nebunie, nu? Adică, nici eu nu am

crezut când i-am spus. Probabil că nu-i vom lua unul nou. Adică, va împlini 12 ani curând. Şi probabil că tata are dreptate, probabil că e mai bine să-i luăm un câine adevărat, nu?

— Probabil, spune ea. Pe de altă parte, câinii ade-văraţi necesită muncă adevărată. Nu poți să-i arunci în ocean când mor.

Ea şi Matt discutaseră mulți ani despre cât de multă muncă ar implica un câine şi dacă ar merita. Uneori, ea credea că ar fi fost mai uşor să ia un câine decât să dezbată la nesfârşit dacă să ia sau nu unul.

— Dar poate că e bine că nu-l poți arunca în ocean? întreabă el.

Amândoi par confuzi pentru un moment, gândindu-se la Prințesa Umană căzând pe fundul oceanului, nefiind hrănită, nefiind băgată în părutul ei virtual, când unchiul lui Gary, Jim, şi mătuşa Gina ies din camera lor.

— Gary, omul momentului, spune unchiul Jim şi îl bate pe Gary pe spate.

— Cum vă simțiți voi doi? întreabă Gary, cu vocea lui de doctor.

O adoptă rapid – liniştită, controlată, prietenoasă, fără a fi prea insistentă.

— Oh, îngrozitor, spune mătuşa Gina. Unchiul tău a alunecat pe podea ieri şi şi-a scrantit glezna, apoi a jucat foarte prost azi-dimineață.

— Pur şi simplu îngrozitor, spune unchiul Jim.

În unele zile, unchiul Jim joacă bine. În altele, joacă prost.

— Mi-am pierdut îndemânarea loviturii, spune el.

— Îți revine, spune mătuşa Gina. Întotdeauna îți revine.

— Nu sunt îngrijorat, Gina, spune unchiul Jim. Ştiu că-mi revine. Dumnezeule.

Apoi, unchiul Jim se apropie şi spune:

— Hei, băiete, avem o întrebare pentru tine. E vorba despre intestinele mătuşii Gina.

— E îngrozitor, spune mătuşa Gina. Nu am ieşit de vineri. Mereu mi se întâmplă asta când călătoresc.

— Abia ce aţi venit din Cranston, spune Gary. E la doar treizeci de minute distanţă.

— Numai ideea de a călători mă afectează, spune mătuşa Gina.

— Pot să trec pe la voi mai târziu, spune Gary bătându-l pe spate pe unchiul Jim. Dar ştiţi că nu vă pot da sfaturi medicale propriu-zise, nu? Nu sunt medicul vostru.

— Oh, lasă prostiile, spune unchiul Jim. Eşti nepotul nostru. Bineînţeles că poţi. Ce rost are să avem un nepot care e un doctor de fecale dacă nu putem primi nişte sfaturi medicale gratuite?

Când pleacă, o singură privire din partea lui Gary o face pe Phoebe să izbucnească în râs. Totul devine din nou uşor între ei, ca mai devreme pe barcă. Ca aseară, în jacuzzi.

— Probabil ţi se întâmplă des asta, nu? întreabă Phoebe.

— Să spunem doar că ştiu forma, mărimea şi culoarea fecalelor a aproximativ cincizeci la sută din persoanele aflate în orice încăpere, spune Gary.

Încep să râdă. Ea ştie că ar trebui să se îndrepte spre camera ei acum. Ştie că au vorbit prea mult. Dar încă nu e pregătită să plece. Nu vrea să se întoarcă în cameră şi să fie complet singură din nou.

— Hei, îmi pare rău că am fost atât de directă aseară, în jacuzzi, spune Phoebe. Dacă aş fi ştiut...

— Te rog, nu-ţi cere scuze, spune el. Ar fi trebuit să-ţi spun că sunt mirele.

— Da, de ce nu mi-ai spus că eşti mirele?

— De obicei, nu mă prezint spunând că sunt mire.

— Poate că ar trebui să începi cu asta. M-ai făcut să cred că eşti...

— Ce?

— O persoană obişnuită într-un jacuzzi.

— Şi tu m-ai făcut să cred că eşti o persoană obiş-nuită. Dar se pare că eşti prietena Lilei de la galerie?

— Nu sunt, spune Phoebe. De fapt, cred că am devenit prietene, literalmente aseară. Sau poate în dimineața asta. Nu sunt sigură. Dar nu ne-am întâlnit la nicio galerie de artă.

— Atunci, de ce ar spune Lila că v-ați întâlnit la galerie?

Gary pare îngrijorat, de parcă Phoebe ar putea spune ceva care să-i dezvăluie adevăratul caracter al viitoarei lui soții. Iar Phoebe nu ştie de ce Lila i-a mințit pe toți, dar bănuieşte că are legătură cu felul în care i s-a luminat fața Mariei când a menționat galeria. Sau cu cât de stânjenitor ar fi fost să le explice tuturor cum s-au cunoscut cu adevărat.

— Mai bine să mintă decât să le spună tuturor că sunt nebuna sinucigaşă pe care a întâlnit-o ieri în lift, spune Phoebe.

— Nu eşti nebună, spune Gary. Te rog, nu spune asta. Doar atât te rog.

Ea dă din cap. Nu o va face.

— Dar aş fi putut fi...

— Nu, ai fost grozavă, spune el. Ai fost atât de...

Gary se gândeşte un moment, nu de parcă ar ezita, ci de parcă ar fi încercat să găsească cel mai potrivit cuvânt.

— Atât de cum? întreabă ea.

E surprinsă că îşi doreşte cu adevărat să afle. Întotdeauna i-a fost atât de frică să afle lucruri despre ea însăşi – atât de frică să citească adevărul în evaluările studenților, să-şi vadă nasul mare într-o fotografie sau să-şi asculte psihologul trăgând concluzii insuportabil de exacte despre ea., Ai fost întotdeauna atât de critică cu tine însăți?" o întrebase acesta. Şi da. Da. Chiar a fost aşa. „Practic, sunt un critic," îi amintise ea psihologului, iar el începuse să

râdă. Dar de unde învățase asta? Cum devenise atât de pricepută la identificarea defectelor? La a vedea doar mucegaiul de pe copaci?

— Vie, spune Gary. Mi s-a părut că eşti o persoană care trăieşte pe deplin. A fost, de fapt, inspirațional.

Poate că ar trebui să fie jenant să vorbeşti aşa, să fii atât de sincer în mijlocul holului unui hotel la ora cinci după-amiaza, dar Gary nu pare să fie stânjenit. Poate că te obişnuieşti cu sinceritatea atunci când asculți oameni vorbind despre propriile probleme cu cea mai mare seriozitate. El îşi petrece zilele într-o mică încăpere, unde oamenii pot să trăiască sau să moară. El este cel în care au încredere să le spună adevărul absolut despre intestinele lor. Ca să nu mai vorbim despre soarta lor. Pe de altă parte, Phoebe fusese educată în şcoala depresivă a tatălui ei şi apoi în ironia specifică masterarului, unde fusese învățată să găsească punctele slabe în orice argumentație, să descopere defectele fatale din lucrări. La început, fusese o experiență incitantă. „Pentru Matthews, a susține că Jane Eyre este sau nu un text feminist înseamnă a nu înțelege ce reprezintă feminismul”, scrisese Phoebe în singurul ei articol publicat. Se simțise mândră când apăruse, dar luni întregi după aceea rămăsese cu un gust amar, de parcă ar fi lansat ceva alterat în lume. De fiecare dată când lucra la cartea ei, simțea că doar aşteaptă ca un critic să îi evidențieze defectele. Cui îi pasă de câte ori iese Jane Eyre la plimbare? Cum poate Stone să susțină că lumea naturală este, în acelaşi timp, un spațiu domestic şi unul public? Şi cum de libertatea pe care o simte Jane în timpul plimbărilor cu Rochester nu contrazice afirmația anterioară a lui Stone, conform căreia Jane este „prizonieră în lumea «nefirească» creată de un bărbat”? De obicei, în acel moment, Phoebe îşi abandona lucrarea şi îşi aprindea o țigară.

Phoebe preferă acest nou mod de a vorbi. Şi poate că acesta este doar unul dintre lucrurile cu adevărat frumoase legate de înaintarea în vârstă. Poate că acesta este momentul din viaţa ei în care poate începe să spună ce gândeşte cu adevărat, fie că e bine sau rău. Pentru că niciun adevăr nu poate fi mai rău decât sentimentul pe care l-a avut după ani întregi în care s-a ascuns de el.

— Mersi că ai spus asta, spune Phoebe.

— Ne vedem la... petrecere, atunci? întreabă Gary, atât de stângaci, încât sună de parcă ar fi încheierea unei întâlniri.

Şi cât de simplu ar fi dacă ar fi fost încheierea unei întâlniri. Cât de bine s-ar simţi să se aplece şi să-l sărute.

Dar nu este o întâlnire. Lila se vede venind pe hol. Lila îi aparţine lui Gary, iar Gary îi aparţine Lilei, iar Phoebe nu aparţine nimănui.

— Nu, spune Phoebe. Cum am zis, chiar nu particip la nuntă.

— Ai grijă de tine, atunci, spune Gary.

Îi aruncă o privire lungă şi intensă, ca şi când ştie că aceasta va fi ultima dată când se vor vedea.

— Pa, spune ea.

ÎN CAMERĂ, Phoebe simte o dezamăgire profundă revenind la realitatea propriei vieţi, la noaptea pe care o va petrece singură în camera Roaring Twenties. Să nu mai vorbim de viaţa pe care o va petrece singură. Şi de ce face asta? De ce petrece o zi plăcută printre oameni, se simte conectată cu ei, iar apoi, când rămâne singură, nu se gândeşte decât la posibilele orori ale izolării care o aşteaptă?

— Exagerezi, îi spusese odată psihologul. Realism depresiv.

Ştie asta. Şi totuşi, propriile gânduri încă au putere asupra ei. O fac să se simtă captivă în cuvertura în carouri, în existenţa ei solitară.

Se gândeşte că ar trebui, probabil, să ia legătura cu un nou psiholog. Dar încă are senzația că este în afara timpului. Ar fi trebuit să fie moartă, dar nu este – o ajută de fiecare dată când îşi aminteşte că trăieşte într-un fel de viață de apoi primită ca bonus, unde are vedere spre ocean şi un bărbat pe nume Carison care vine la apus să „aranjeze" camera.

— Să aranjezi? întreabă Phoebe.

— Să vă aranjez pentru noapte, spune Carison.

— Este un serviciu pe care îl oferiți aici?

Phoebe şi-l imaginează pe Carison dând laoparte cearşafurile, învelind-o aşa cum o făcea odată tatăl ei. Spunându-i lucruri frumoase despre univers, aşa cum obişnuia soțul ei. Mângâind-o pe cap în timp ce aluneca într-un somn fără vise.

— Da, spune Carison. Ne pare foarte rău că am sus pendat acest serviciu pentru recepția de aseară.

Phoebe îl priveşte pe Carison aranjând camera. Coborând jaluzelele. Aprinzând luminile, scuturând perna de cocos. Întinzând cearşaful.

Este plăcut acest ritual. Îi place că există o expresie specifică pentru el, aranjatul camerei, această recunoaştere că noaptea este ceva pentru care trebuie să ne pregătim. Pentru că noaptea este grea.

De obicei, este cel mai greu moment al zilei pentru Phoebe, când depresia iese la suprafață ca un chist. Psihologul îi sugerase că poate avea legătură cu corpul ei, că poate avea doar avea o deficiență de zahăr şi că poate ar fi fost mai fericită dacă ar fi mâncat şase gustări pe zi. Dar a început să mănânce şase gustări pe zi, iar soarele începea să apună şi ea se uita la pantofii soțului ei, care încă erau lângă uşă, şi plângea atât de tare în bucătăria goală, încât se speria singură. Se țâra în pat şi se gândea la toate femeile diferite care ar fi putut să devină. La toate modurile în care

alte femei mai bune îşi încheie ziua. Cum îşi încheia Mia ziua?

Nu ştia de ce sfârşitul fiecărei zile părea mereu a fi un test, dar aşa era. Părea ca o repetiție pentru sfârşitul vieții, ceea ce nu prevestea nimic bun pentru ea, pentru că Phoebe îşi încheia adesea ziua cu un pahar în mână, uitându-se la episod după episod dintr-o dramă de epocă. Phoebe aprindea toate luminile din casă, apoi televizorul, şi dădea volumul mai încet pentru că sunetul armelor de foc britanice era prea realist.

— Mai aveți nevoie de altceva? întreabă Carison.

Este plăcut cum toți cei de aici te tot întreabă asta, chiar dacă este doar slujba lor. Fiecare întrebare pare o nouă oportunitate de a exersa să ceară ce are nevoie, un lucru care i se părea atât de dificil lui Phoebe. Ar fi trebuit să spună: „Am nevoie să merg în vacanța aceea în martie.” „Am nevoie să îmi spui mai des că mă iubeşti în acest moment.” Dar i se păruse umilitor. Pentru că soțul ei nu avea nevoie de nimic – era mereu atât de ocupat, atât de echilibrat, ieşind mereu pe uşă cu o grămadă de hârtii în mână.

Dar Carison aşteaptă, îi dă timp lui Phoebe să se gândească, se uită la ea ca şi când chiar îşi doreşte să o ajute şi poate chiar doreşte.

— Am nevoie de un încărcător de telefon, spune Phoebe.

— Sigur, răspunde el. Altceva?

— Şi un dop pentru cadă.

— Absolut, spune Carison. Revin imediat.

— Nu te duci până la CVS, nu-i aşa? întreabă ea. El începe să râdă.

— Nu. Doar până jos.

Îi place accentul lui sudist şi se întreabă dacă, la fel ca Pauline, pare mai amabil decât este de fapt. Deşi bănuieşte că asta e valabil pentru majoritatea oamenilor, în special pentru ea însăşi. Pentru că Phoebe nu era amabilă. Nu –

Phoebe doar încerca din răsputeri să fie plăcută, chiar şi faţă de Mia şi de soţul ei, chiar şi după ce o înşelase. Se comporta ca o femeie foarte amabilă într-o piesă de Ibsen, aşteptând ca publicul să o aplaude sau să se întoarcă împotriva ei în orice moment. Să o declare o femeie îngrozitoare sau una minunată. Dar, în fanteziile ei, nu gândea lucruri frumoase. Întotdeauna le dorea lucruri rele amândurora.

— Poftiţi, spune Carison când se întoarce şi îi prezintă dopul de cadă şi încărcătorul de telefon pe o tavă de alamă.

De data aceasta, Phoebe chiar râde.

— Tăvile astea de alamă sunt amuzante, spune Phoebe.

— Trebuie să le folosim, răspunde el, zâmbind.

— De unde eşti?

— Din Georgia, dar vin din Carolina de Sud, spune bărbatul.

Lucrează la resortul lor de acolo. Se află aici doar pentru a le da o mână de ajutor până se reorganizează după Covid.

— Suntem în lipsă de personal.

— Ei bine, îţi mulţumesc pentru servicii, spune ea, iar tonul e atât de oficial, încât îl face să râdă.

El face o reverenţă teatrală.

— Cu plăcere, draga mea. Să aveţi o seară plăcută.

CUM PETRECE cineva o seară plăcută?

Îşi încarcă telefonul. Îşi pune halatul pufos. Umple cada victoriană. Îşi desface părul. Îl periază cu cea mai fină perie pe care a simţit-o vreodată, în timp ce cerul capătă nuanţe rozalii.

Intră în apa caldă cu câte un picior pe rând. Des-' chide romanul Doamna Dalloway. Ajunge la scena sinuciderii lui Septimus şi apoi continuă să citească până când apa se răceşte. Porneşte din nou apa caldă şi începe să se spele. Ridică duşul, iar spălatul este mai puţin romantic decât ar părea într-o cadă cu accesorii vintage din alamă.

Când încearcă să îşi ude părul, fără să vrea, împrăştie apă pe toată podeaua.

— Fir-ar al naibii, spune.

În cele din urmă, renunță să mai încerce să facă baie artistic în cada asta. Renunță să mai încerce să se simtă ca într-un tablou. Nu trebuie să fie frumoasă în acest moment. Nu trebuie să fie nimic, niciodată. Soțul ei nu o priveşte. Tatăl ei nu o priveşte. Nimeni nu a pri-vit-o cu adevărat, în afară de Phoebe. Phoebe era singura persoană care aştepta în întuneric să se condamne pentru fiecare lucru, atunci când ziua se încheia.

— Poți aborda lucrurile diferit? o întrebase psiholo gul ei. Poți încerca uneori să iubeşti ceea ce urăşti la tine?

Nu înțelesese întrebarea la vremea aceea. Nu înțelesese cum ar putea să se iubească pe ea însăşi. Nu înțelesese ce înseamnă când oamenii spun că se iubesc pe ei înşişi. Sincer, nici măcar nu i credea. Cum poți să te iubeşti pe tine însuți? Cum poți să te iubeşti când ştii fiecare detaliu oribil pe care l-ai gândit vreodată? Când îți petreci cele mai multe nopți imaginându-ți cum soțul tău îşi face amanta să geamă sprijinită de perete? Şi uneori, Phoebe este şi ea în acea fantezie. Phoebe este acolo, pri-vindu-l, spunându-i soțului ei să o facă mai tare, mai tare şi mai tare.

— E ceva bolnăvicios, i-a spus Phoebe psihologului.

— De ce trebuie să fie bolnăvicios? a întrebat el. De ce nu poate fi doar o parte din tine, care vrea să participe?

— Bine, atunci e ceva bolnăvicios şi patetic, a spus Phoebe.

— Nu e patetic să-ți doreşti lucruri, Phoebe, i-a spus el. E bine.

— Nu e bine să-ți doreşti asta.

Dar acum poate să înțeleagă ce încerca să îi spună. E bine să-ți doreşti lucruri, chiar şi pe cele umilitoare.

Chiar şi lucrurile pe care nu ar trebui să ţi le doreşti, cum ar fi Gary, mirele. Pentru că, de fiecare dată când se gândeşte că a stat în acel jacuzzi cu Gary, se simte atât de norocoasă că trăieşte. Nu-i vine să creadă că era cât pe ce să rateze şansa de a-l întâlni. Nu-i vine să creadă că era cât pe ce să-şi arunce corpul în neant. „Acest corp minunat", se gândeşte Phoebe, trecându-şi degetele peste puful fin de pe picioare. Cicatricea de pe genunchi. Sânii ei, ieşind din apă ca două stânci netede şi antice din ocean. Şi asta o excită puţin, doar privindu-şi sânii, aşa că începe să se atingă. Întotdeauna a crezut că e un mit, toate orgasmele acelea în apă pe care femeile le aveau în filme, dar simte cum se apropie, cum întregul ei corp începe să tremure, când uşa se deschide.

— Phoebe! strigă Lila intrând.

— Dumnezeule! spune Phoebe, ridicându-se atât de brusc încât apa se revarsă peste margini.

Este înroşită de apa fierbinte şi de ruşinea că a fost prinsă. Dar Lila observă doar telefonul ud de pe podea.

— Îl poţi pune în orez uscat şi va fi bine, spune Lila. Sunt sigură că Pauline poate să-ţi aducă nişte orez din bucătărie. Vrei să o sun?

— Nu, spune Phoebe.

Phoebe nu este îngrijorată de telefon. Phoebe este mai îngrijorată de cum a intrat Lila aici. Dar Lila, pur şi simplu, începe să vorbească.

— Dumnezeule, nu înţeleg cum de Gary poate fi rudă cu Marla, spune Lila. Îţi vine să crezi cum s-a purtat Marla azi? Sincer, chestia cu Vacanţă într-un pahar.

Nici nu ştiu de ce mă mai obosesc să fiu drăguţă cu ea. Şi Juice, la fel. Parcă m-ar urî! Probabil chiar mă urăsc. Şi bine, înţeleg. Sunt al naibii de bogată. Ştiu că e enervant. Dar nu sunt nepoliticoasă cu oamenii. Nu sunt o scorpie ca

Marla! Şi ştiu că nu ar trebui să spun asta despre o altă femeie, dar ce să fac dacă, pur şi simplu, este o scorpie?

Phoebe priveşte uluită cum Lila se aşază pe scau-nul mic şi negru din baie, care deodată pare că a fost pus acolo doar ca Lila să se poată aşeza pe el şi să numească alte femei scorpii.

— A fost şi mai rău la petrecerea din seara asta, spune Lila. Am tuşit, pentru că m-am înecat cu votcă, iar Marla s-a uitat la mine şi mi-a spus: „îmi pare rău, dar nu mai poți tuşi aşa în public." Şi nu am spus nimic, desigur. Pentru că îmi va deveni cumnată. Va trebui să petrec tot restul săptămânii cu ea. Adică, tot restul vieții mele, teoretic. Deşi nu va trebui să petrecem toate sărbătorile împreună. Adică, avem Halloweenul doar pentru noi, nu?

Apa din cadă este din nou rece. Phoebe porneşte apa caldă, dar e prea fierbinte şi îi arde degetele. Aşa se întâmplă mereu. Lasă oamenii din jurul ei să facă ce vor. Nu îi confruntă cu propriile greşeli. Se preface că nu are nevoi, că e în regulă ca oricine să intre în camera ei exact când încearcă să aibă un orgasm.

— Cum ai intrat aici? întreabă Phoebe.

— Am o cheie, răspunde Lila.

— Ai o cheie?

— Da, am primit o cheie când am rezervat camera pentru toată săptămâna, spune Lila.

— Bine, spune Phoebe. Dar asta nu înseamnă că poți, pur şi simplu, să intri peste mine când sunt în baie.

— Oh, nu mă deranjează că eşti goală, spune Lila, fixându-şi privirea direct pe sânii lui Phoebe. Am stat într-un cămin toată viața. Să văd o femeie goală e ca şi când aş vedea un tapet.

— Nu despre asta e vorba, spune Phoebe.

— Atunci, despre ce e vorba?

— Despre faptul că eram pe punctul de a avea orgasm!

— În apă? Chiar funcționează asta?

— Acum nu vom mai afla, nu-i aşa?

— Nici viața mea nu e perfectă. Măcar ai ascultat cu adevărat ce ți-am spus?

— Te-am ascultat, da, spune Phoebe. Ai o cumnată care nu vrea să ia Covid. O mamă care nu e moartă şi care participă la nunta ta. Ca să nu mai vorbim de un logodnic care e cu adevărat minunat.

— Oh, Doamne, şi tu? spune Lila. Parcă ai fi Nat sau Suz.

— Nat şi Suz au dreptate, spune Phoebe. E minunat.

— Ce crezi că e atât de minunat la el?

— Nu ştii deja ce e minunat la el?

— Desigur că ştiu. Dar e mai interesant să aud de ce crezi tu că e minunat.

Lila aşteaptă.

— Te rog?

— E sincer, spune Phoebe, pentru că dacă Lila vrea sinceritate, o va primi. Ei bine, pare să accepte că oamenii sunt umani.

— Bine, spune Lila, evident nesatisfăcută. Dar ce altceva?

— E inteligent. Dar e şi curios. Genul acela care învață toată viața.

— Un om care învață toată viața?

— E conectat cu lumea. Ca şi când ar avea misiunea să o înțeleagă mai bine. Şi e amuzant, dar nu într-un mod ostentativ. Doar acel tip de umor sec, greu de remarcat la început, pentru că pare mai degrabă prietenos decât amuzant, dar odată ce remarci asta, nu mai poți să nu-l observi.

— Dar crezi că e atrăgător? întreabă Lila.

— Vrei să ştii dacă logodnicul tău mi se pare atrăgător?

— Sunt curioasă cum îl vezi.

— Da, cred că e atrăgător, spune Phoebe, şi se simte bine să recunoască asta cu voce tare. Mai ales în faţa Lilei. Foarte atrăgător, de fapt.

Lila pare mulţumită de răspuns, dar apoi o cuprinde puţin îndoiala.

— Chiar şi cu barbă?

— Barba e poate cea mai bună parte.

— Dar e grizonantă.

— E un fel sexy de grizonant.

— Grizonant nu e sexy.

— E doar un puţin grizonantă, cât să pară magic.

— Sună prea asemănător cu magician.

— De fapt, nu au nicio legătură etimologică.

— Uneori, chiar arată ca un magician.

— Nu arată ca un magician, spune Phoebe. Arată ca un bărbat cu barbă.

— Orice bărbat cu barbă arată puţin ca un magician.

— Crede-mă, Gary are o situaţie capilară ideală pentru un bărbat de vârsta lui.

— Aşa mă gândeam şi eu, spune Lila. Dar apoi şi-a lăsat barbă şi a ieşit toată grizonantă. Cred că dacă şi-ar rade barba, ar fi mai bine.

— Nu cred că e niciodată atât de simplu.

— Asta sună criptic.

— Nu e criptic.

— Ba e criptic. Eşti supărată pe mine sau ceva?

— Nu, nu sunt supărată pe tine, spune Phoebe, dar îşi aminteşte că încearcă să fie sinceră. Sunt nervoasă.

— Din cauza mea? De ce?

— Pentru că încercam să fac baie! spune Phoebe. Şi tu, pur şi simplu, intri fără să baţi, te aşezi pe scaun şi începi să te plângi de cumnata ta şi de barba sexy gri-zonantă a logodnicului tău şi de nunta ta de un milion de dolari în faţa unei femei goale, sinucigaşe şi divorţate care stă în cadă, şi

crezi că aşa vreau eu cu adevărat să fac baie? Crezi că e corect să faci asta?

Lila pare rănită sau derutată sau ambele. Dar lui Phoebe nu îi pasă.

— Şi chiar aşa este, cred! spune Phoebe. Tu chiar crezi că poţi, pur şi simplu, să umbli pe aici, revărsându-ţi monologul interior peste tot, dar nu poţi. Trebuie să respecţi oamenii. Trebuie să baţi la uşa lor înainte să le intri în dormitor. Nimănui nu-i pasă că eşti nenorocita de mireasă. Nu îţi dă dreptul să-i priveşti pe alţii în timp ce fac baie. Nu eşti Dumnezeu. Eşti doar o altă femeie, lăsată pe pământ ca şi noi, restul.

— Dar am bătut la uşa ta, spune Lila. Nu ai răspuns.

— Dacă o persoană nu răspunde, înseamnă că nu intri.

— Ei bine, scuză-mă, dar mă gândeam că poate ai murit!

— Oh, spune Phoebe.

De fapt, nu-i trecuse prin minte că Lila ar putea încă să fie îngrijorată pentru ea, având în vedere că Lila nu pare prea preocupată de nimic altceva decât de nunta ei. Totuşi, Phoebe se înmoaie la acest gând. Lila era îngrijorată că ar fi putut fi moartă. Desigur. Asta se întâmplă când le spui oamenilor că eşti sinucigaşă. Se îngrijorează pentru tine. Se îngrijorează atât de mult, încât se enervează.

— Chiar vrei să vorbim despre corectitudine? întreabă Lila. Crezi că e OK să-i spui cuiva că vrei să mori, apoi să-l dai afară din cameră şi să te comporţi ca şi când nu ar avea nicio influenţă asupra lui? Nu sunt un monstru, Phoebe. Mi-ar păsa dacă o femeie ar muri la nunta mea. Am sentimente. Dar toată lumea crede că doar pentru că sunt superblondă sau ceva, nu am sentimente, dar ştii ce? Părul meu natural nici măcar nu e blond!

— Nu? întreabă Phoebe. Pare incredibil de natural.

— Ei bine, e şaten, exact ca al tatălui meu! Şi ca al bunicului meu! Suntem italieni!

— Chiar sunteți?

— Adică, un sfert! Tatăl tatălui meu era italian, spune Lila. Numele meu este, de fapt, Lila Rossi-Winthrop, o cratimă pentru care părinții mei s-au certat toată viața. Tata era atât de mândru că era italian, niciodată nu i-a iertat mamei că nu i-a luat numele, chiar dacă era un ipocrit. Pentru că, atunci când mi-am lăsat părul închis la culoare în facultate, ştii ce mi-a spus tata? Mi-a spus că îi plăcea mai mult când eram blondă. Şi iată-mă, având părul extrem de blond, pentru că nici măcar tatălui meu nu-i plăcea părul meu natural. Care este, de fapt, părul lui. El mi l-a dat, apoi se comporta de parcă ar fi fost vina mea că l-am lăsat să crească!

Lila se ridică în picioare.

— Toți cei din viața mea îmi spun că pot fi oricine îmi doresc, dar de câte ori fac ceva ce nu le convine, se comportă de parcă mi-aş fi distrus viața, spune Lila. Şi aşa că vin aici, pentru că eşti singura persoană de la nunta asta căreia nu pare să-i pese ce fac.

Nimic din ce spune Lila nu este o surpriză pentru Phoebe, totuşi este o surpriză să o audă pe Lila spunând asta. Phoebe o priveşte pe Lila, o mireasă încă în rochia de mătase albă de la petrecere. Tivul este decorat cu cireşe. O face să arate cu câțiva ani mai tânără decât este. Probabil că i-a luat ore întregi să se pregătească pentru petrecere, luând în considerare cu atenție fiecare decizie, şi totuşi, nici măcar nu este la petrecere. Asta o face pe Phoebe să simtă brusc un sentiment de afecțiune față de Lila, ca şi când Lila ar fi vechea Phoebe acum. Lila este cea care se ascunde în bibliotecă sau în întunericul camerei ei pentru că se simte cel mai confortabil acolo.

— Chiar ăsta e motivul pentru care eşti aici? întreabă Phoebe.

— Da, spune Lila. De asemenea, pentru că domnişoara mea de onoare, Vivian, tocmai m-a sunat să-mi spună că nu vine. M-am supărat.

Încep să râdă.

— Fir-ar al naibii, spune Phoebe.

— Fiul ei are Covid.

— Fir-ar al naibii la pătrat.

— Chiar trebuie să fie ea acolo dacă are Covid? Adică, nu poate Max să se ocupe de copil măcar o dată? se întreabă Lila. Max e, de fapt, cel mai rău, ca să fiu sinceră. Adică, e cel mai bun în cel mai rău fel posibil.

— M-ai pierdut.

— Cercetează jaguarii pe cale de dispariție sau ceva de genul ăsta. S-au îndrăgostit, cumva, într-o expediție de cercetare încercând să salveze ultimul jaguar în viață din America de Sud. Dar acum, de când au un copil, ea este mereu acasă, în timp ce el călătoreşte prin lume numărând jaguarii, cred. Şi, fără îndoială, e foarte... enervant. Pentru Viv, adică. Viv este mereu ocupată să aibă grijă de copil.

— Poate că nu este ocupată. Poate că-i place.

— Nimănui nu-i place asta.

— Unora chiar le place.

— Eu încerc să-mi placă, mărturiseşte Lila. Dar în majoritatea serilor, Gary nu ajunge acasă la timp de la serviciu şi mereu suntem doar eu şi Mei la cină. Uneori, e bine. Uneori, doar ne uităm la un film sau ceva de genul. Alteori, când o pun să stea la masă, e insuportabil.

Şi nu ştie dacă asta e vina lui Juice sau a ei.

— Nu vorbeşte cu mine aproape niciodată, spune Lila. Şi niciodată nu ştiu ce să-i spun. O întreb despre şcoală, despre prietenele ei, de ce vrea să i se spună Juice. Dar ea îmi zice doar: „Nu e treaba ta”, ceea ce înseamnă că are legătură cu mama ei, dar nu vrea să o spună. Zice doar:

„Pentru că acum mă cheamă Juice”, şi eu ar trebui, pur şi simplu, să-i spun Juice?

Oftează.

— Nu ştiu. Poate că, pur şi simplu, nu mă pricep să mă port cu copiii. Mama avea dreptate. Nici măcar nu ştiam cum să fiu copil când eram copil. Şi uneori mă întreb dacă aceia care spun că le place să aibă grijă de copii mint. E ca atunci când unii susțin că le plac stafidele. Vor doar să fie persoane cărora le plac stafidele.

— Mie îmi plac stafidele.

— Ei bine, normal că îți plac stafidele.

— Mâinile mele arată ca stafidele, spune Phoebe, ridicându-şi degetele încrețite.

— Probabil că ar trebui să ieşi din cadă, spune Lila.

— Dar nu mi-am spălat încă părul. Să fiu sinceră, e chiar foarte greu să mă spăl în chestia asta. M-am hotărât că e unul dintre acele lucruri care arată mai romantic decât sunt în realitate.

— Cum ar fi ciocolata, spune Lila.

— Şi schiul de fond prin pădure.

— Şi hidrobicicletele. Urăsc hidrobicicletele.

Un lucru pe care începe să-l iubească la Lila este că îi şamponează părul lui Phoebe fără vreun cuvânt şi continuă să vorbească furioasă pe un ton atât de constant, încât devine relaxant pentru Phoebe.

— Crezi că e ciudat că tu eşti singura persoană căreia îi pot spune toate chestiile astea? întreabă Lila.

— Nu aş spune că e ciudat, spune Phoebe. Dar poate că e un pic trist.

— Este trist, admite Lila. E chiar foarte trist. Şi cum s-a întâmplat asta? Cum am ajuns să nu am pe nimeni?

— Îl ai pe Gary.

— Dar nu pot fi sinceră cu Gary, spune ea. Nu pot să-i spun că nu sunt sigură că-mi place cu adevărat fiica lui. Că

o urăsc pe sora lui. Că sunt sătulă să aud mereu despre soția lui moartă.

— Ce zici de Nat şi Suz? Le-ai putea spune lor.

— Nu chiar.

Lila recunoaşte că nu se pricepe să păstreze legă-tura cu prietenele ei odată ce acestea nu mai sunt aproape de ea. De fapt, habar nu are ce se întâmplă cu adevărat în viețile lor. Ştie că Viv are o oarecare responsabilitate în repopularea Grădinii Zoologice din Atlanta cu urşi panda gigant. Ştie că Nat este căsătorită cu vioara a treia din Orchestra Simfonică din Detroit. Ştie şi că Suz are un copil, iar faptul că Suz îl alintă „Micul Vierme" i se pare oarecum bizar, dar poate şi simpatic. În esență... Lila nu ştie. Şi-ar dori să afle, dar nu mai au obiceiul de a-şi adresa întrebări cu adevărat importante.

— Când a murit tata, niciuna dintre ele nu m-a sunat, spune Lila.

Doar i-au trimis mesaje. Emoji cu inimioare. Au spus: „Suntem lângă tine, Lila", iar Suz i-a trimis o poză cu Micul Vierme, ca şi când ea ar fi fost sprijinul moral. Şi cumva, acest lucru a făcut-o pe Lila să simtă că nu poate să le sune. Tot ce voia era să plângă în brațele lor, aşa cum făcea când era la liceu. Dar timpul pentru asta părea să fi trecut.

— De când am ajuns aici, am avut senzația că doar ne prefacem că mai suntem prietene. Reconstituim prietenia aşa cum era pe vremuri, când chiar eram apropiate, spune Lila.

Aşa se simțea Phoebe la sfârşitul căsniciei. Îşi reconstituiau începutul – ieşeau în oraş, se invitau reciproc la diferite evenimente. Matt spunea tot timpul: „Sigur, da, vino la happy hour." Dar ea simțea că pe el nu-l interesa cu adevărat dacă ea venea sau nu. Prezența ei devenise într-un fel irelevantă pentru propriul ei soț, şi cum să tolerezi o astfel de durere? Cum să treci de la a fi centrul lumii cuiva

la a fi irelevant? De la a plânge în brațele celei mai bune prietene, fără să stai pe gânduri, la a-ți fi frică să o suni după ce ți-a murit tatăl? Phoebe nu ştie. Nici ea nu a fost pregătită pentru o astfel de pierdere.

— Cam aşa e cu toată lumea de aici, spune Lila. Ca şi când m-aş preface. Joc un rol, un rol despre ceea ce am fost sau ce am putea fi.

Phoebe vrea să întrebe ce anume se preface că este în relația cu Gary. Dar nu i se pare potrivit. Lila este într-o stare fragilă. Simte că, dacă trage prea tare de un fir, Lila se va destrăma. Şi, cu siguranță, Lila trebuie să se întoarcă la petrecere. Abia e ora opt.

— Când se opreşte această prefăcătorie? întreabă Lila.

— Aş vrea să spun că oricând vrei tu, spune Phoebe, dar ştie că nu e adevărat.

E mai greu decât atât.

— Dar cred că se opreşte atunci când te saturi.

— Să mă satur de ce?

— De tine, răspunde Phoebe.

— Dar cât durează asta? întreabă Lila, de parcă ar fi la medic şi-şi ia notițe.

— Mie mi-a luat patruzeci de ani.

— Ei bine, asta nu e încurajator. Patruzeci de ani sunt aşa de departe.

— De fapt, nu trebuie să se întâmple exact la patruzeci.

Dar Lila îşi ia fața în palme.

— Of. Nu pot să cred că nu am domnişoară de onoare.

— Poate ar vrea Pauline să fie.

Lila nu zâmbeşte. Nu pare să guste gluma.

— Vrei să fii tu?

— Eu nu particip la nuntă.

— Eu sunt mireasa. Eu hotărăsc cine participă la nuntă. E ca şi cum ai fi preşedinta propriei tale țări. Aşa că, ta-da, acum participi la nuntă.

— Dar nici măcar nu te cunosc, spune Phoebe, şi imediat ce spune asta, o copleşesc regretele, pentru că ştie că nu mai este adevărat.

— Deja mă cunoşti mai bine decât majoritatea celor de la nunta asta, spune Lila. Poate cu excepția consilierului meu din liceu.

— De ce ți-ai invitat consilierul din liceu, de fapt?

— E ciudat? întreabă Lila.

— E un pic ciudat.

— Ei bine, e localnic. Şi a fost foarte amabil cu mine când eram copil, spune Lila. Mi-a fost o mamă mai bună decât propria mamă. Mi-a dat chiar şi un pulover odată, când mi-a venit menstruația pe scaunul lui din birou.

— Şi mai ciudat.

— Crezi? întreabă Lila. Cred că probabil a primit invitația şi a zis: „Poftim? Fata căreia i-a venit menstrua-ția pe scaunul meu?”

Lila râde tare şi pare cu adevărat fericită pentru o secundă.

— Probabil aşa a zis, spune ea. Pentru că, de fapt, chiar este un pic ciudat. Am avut, în sfârşit, ocazia să stau de vorbă cu el, iar el era atât de familiar şi totuşi atât de nefamiliar în acelaşi timp, la jumătatea conversației mi-am dat seama: „Stai, cine eşti tu? De ce te-am invitat?” Râde din nou şi e plăcut să o audă pe Lila făcând haz de ea însăşi. Dar Phoebe începe să înțeleagă că, în unele seri, Lila e probabil cea mai singură fată din lume, exact ca ea. Poate că, de fapt, toți suntem singuri. Poate că asta înseamnă să fii om: să te lupți mereu cu ideea că eşti o ființă unică, limitată într-un singur corp. Poate că toți stăm noaptea treji şi ne convingem în minte că suntem cei mai singuri oameni din lume. Lila nu are domnişoară de onoare, iar Phoebe nu a fost niciodată domnişoară de onoare. Pentru Phoebe, asta

a fost întotdeauna o ruşine ascunsă, o dovadă că nicio femeie nu a vrut vreodată să o considere apropiată.

— Oricum, nu trebuie să faci chiar atât de mult, spune Lila. Viv a planificat deja totul. O să vezi mâine, totul e în mapă. Trebuie doar să, ştii tu, citeşti ce e acolo şi apoi, pur şi simplu, să faci ce ar fi făcut Viv.

— Îți aminteşti că am venit la hotelul ăsta să mă sinucid? spune Phoebe.

Spunând aceste cuvinte cu voce tare, se simte foarte departe de femeia care şi-a pus rochia verde şi a venit aici să moară – să-şi imagineze pe cineva într-o asemenea durere. Să se gândească la ea însăşi intrând aici de parcă nu ar fi avut altă opțiune. Phoebe ar vrea să o îmbrățişeze pe acea femeie, nu să o rănească.

Psihologul ei avea dreptate. Nu se va sinucide. Nu e genul ăla de persoană. A ştiut întotdeauna asta despre ea însăşi, dar cumva a uitat. Cumva, totul părea atât de întunecat acasă, şi abia acum, aici, Phoebe poate privi înapoi şi să vadă cât de întunecat era. Pe atunci, întune-ricul părea viața. Phoebe era prea obişnuită cu el, la fel cum era prea obişnuită cu propria casă. Putea merge la baie în mijlocul nopții fără probleme – cunoştea toate clanțele, putea simți pereții casei de parcă ar fi fost pereții propriului corp. Să fie captivă în propria casă însemna să fie captivă în ea însăşi şi în toate alegerile pe care le făcuse de-a lungul anilor.

— Bine, o s-o fac, spune Phoebe.

Spunând-o cu voce tare, simte că se agață de ceva.

— Ura! spune Lila.

Aplaudă şi Phoebe începe să simtă o fărâmă de entuziasm. Phoebe nu trebuie să se întoarcă – nu încă.

— Mâine-dimineață poți să ni te alături pentru brunch-ul miresei în seră.

Phoebe nu a mai auzit o frază mai ridicolă ca asta. Dar gândul o înveseleşte.

— Doar dacă îmi clăteşti părul, spune Phoebe.

Lila ține capul de duş deasupra lui Phoebe. Apa caldă îi alunecă pe spate. Phoebe se cufundă mai mult în cadă.

— Ai încercat peria pentru spate? întreabă Lila.

— Nu există nicio perie pentru spate.

— Nu ți-au dat o perie pentru spate?

— Nu am nevoie de perie pentru spate.

— Cum altfel intenționai să te speli pe spate?

— Trebuie să mă spăl pe spate?

— Nu te-ai spălat niciodată pe spate înainte?

— Poate că nu?

Singura dată când s-a spălat vreodată pe spate a fost când făcea duş împreună cu soțul ei. La începutul relației lor. Prima lor vacanță în Ozarks, la pensiunea aceea micuță, când se spălau unul pe altul. Îşi aminteşte senzația pe care o avea când el îi întindea săpunul pe spate, mâinile lui alunecându-i de-a lungul coloanei vertebrale.

— Capul pe spate, spune mireasa.

„Doar supune-te", se gândeşte Phoebe. „Dă-ți capul pe spate, închide ochii şi lasă apa să-ți curgă pe corp.

Lasă mireasa să-ți clătească şamponul din păr dacă asta vrea mireasa să facă. Acum eşti domnişoara de onoare."

CÂND PHOEBE deschide telefonul, afară e deja întuneric. Se aşază pe balcon şi ascultă cum mesajele vin toate deodată. Sunetul e familiar, dar telefonul pare un obiect străin în mâna ei, ca şi cum ar fi fost scos dintr-un sit arheologic, plin de mesaje care nu mai au legătură cu ea.

Bob o întreabă de ce a plecat în mijlocul orei de Introducere în literatură.

Studenta ei, Sam, vrea să ştie că nu a venit la curs astăzi pentru că bunica ei a avut o hemoragie nazală, iar sângele a ajuns pe exemplarul ei din Frunze de iarbă, motiv pentru care consideră că ar fi un risc biologic să aducă acum cartea într-un spațiu public, deşi cunoaşte atitudinea Dr. Stone

față de studenții care nu-şi aduc cărțile, însă programa nu prevede nicio procedură în cazul în care cartea este plină de sânge uman. Asta vrea Sam să ştie. Mersi! zice ea.

Şi apoi Bob din nou.

Eşti bine? a scris Bob. Pentru că Bob nu este chiar un nesimțit. Bob se întreabă unde este. Are nevoie de un concediu medical? Trebuie să aducă alt suplinitor să o înlocuiască în acest semestru? Se întoarce?

Şi apoi sunt mesajele de la soțul ei. Încep marți târziu, chiar înainte de miezul nopții.

Phoebe, i-a scris soțul ei. Poate că e ciudat să spun asta, dar mi s-a părut la fel de ciudat să nu îți urez un început bun de semestru când te-am văzut astăzi la birou. Deci, cred că vreau să spun că sper că ai avut o zi bună la cursuri.

Dar, până dimineața, era îngrijorat.

Urăsc să te deranjez din nou, dar Bob mi-a trimis un e-mail şi vrea să ştie unde eşti. I-am spus că nu ştiu. Eşti bine?

Şi acum e foarte îngrijorat.

Phoebe, ştiu că nu am dreptul să întreb, dar dacă ai putea, te rog, să îmi spui că eşti bine, aş aprecia foarte mult. Sunt foarte îngrijorat pentru tine.

Acum e îngrijorat? Este uimită de preocuparea lui bruscă. De ce nu era îngrijorat acum doi ani, când a părăsit-o? Sau de ziua ei, în mai, când s-a trezit şi primul sunet care i-a ieşit din gură a fost un geamăt care semăna mai mult cu sunetul unui animal muribund într-o pădure, încât a speriat-o pe Phoebe şi a făcut-o să tacă?

„Nu răspunde. Poate că nu voi mai răspunde niciodată”, se gândeşte.

Dar ar trebui să-i scrie lui Bob. Tastează şi şterge câteva răspunsuri.

Mă voi întoarce într-o săptămână, după ce voi termina de gestionat averea bunicii mele care e pe moarte.

Fac cercetări despre moşiile din secolul al XIX-lea de pe Coasta de est pentru cartea mea, pe care intenționez să o public în 2023. (Ştiai că Edith Wharton a trăit în Newport?) Munca mea de cercetare ar putea dura tot semestrul.

Dar nimic din toate astea nu este adevărat. Când scrie aceste e-mailuri, se simte ca şi când ar minți, la fel ca studenții ei care încearcă să se fofileze. Şi minte – habar n-are ce va face după nuntă. Nu-şi poate imagina să se întoarcă acum. Dar nici nu-şi poate imagina să nu se întoarcă.

Voi avea nevoie de cineva care să îmi țină cursurile săptămâna aceasta, îi scrie ea lui Bob. Îmi pare foarte rău că am plecat jură să anunț şi îți voi scrie de îndată ce voi avea mai multe informații despre ce voi face în legătură cu restul semestrului. Mulțumesc pentru înțelegere.

Foloseşte lanterna de la telefon pentru a termina de citit Doamna Dalloway. Dar când termină, nu intră înapoi în cameră. Vrea să rămână afară şi să privească stelele. Acasă, nu ar fi stat niciodată în întuneric, singură. Dar noaptea într-un hotel e altceva. Noaptea, hotelurile prind viață. Luminițele din grădină încep să strălucească. Harpista şi violoncelistul experimentali încep să cânte. Invitații ies din salon şi se adună pe terasă. Continuă să petreacă. Invitații petrec întruna. Parcă au fost trimişi de Dumnezeu să facă asta. Să-şi lase cravatele desfăcute la cămăşile albe şi să râdă tare în timp ce lovesc în mese cu palmele.

Citise odată că muzica de violoncel este liniştitoare pentru că reflectă ceva din fiziologia noastră. Phoebe nu îşi aminteşte ce anume. Dar o linişteşte. La fel şi sunetele uşilor care se închid, se deschid, se închid, se deschid. Apa care curge la o chiuvetă de alături. Hohotele de râs continue şi constante, urcând şi coborând ca nişte valuri. Mişcarea

constantă a lumii. Întregul loc este conceput să o împiedice să cadă pradă disperării. Pe fiecare perete, există dovezi că cineva s-a gândit la şederea ei aici. Lumânările mici de pe mesele de jos. Torțele care se aprind automat la apus.

„Este atât de uşor să o urăşti pe doamna Dalloway că îşi face atâtea griji pentru petrecerea ei prostească, la fel cum este uşor să o urăşti pe mireasă", se gândeşte ea. Dar, la final, toată lumea merge la petrecere şi asta e ideea. Doamna Dalloway este cea care îi adună pe toți într-o lume modernă plină de căi ferate, războaie şi boli care mereu despart oamenii. Dacă problema este singurătatea, atunci, în acest fel, şi poate doar în acest fel, doamna Dalloway este o eroină, pentru că le oferă tuturor un loc în care să existe.

JOI

Petrecerea burlăciţelor

Phoebe se trezeşte la răsărit cu o nevoie imperioasă de a atinge oceanul. A sosit momentul. Îşi pune din nou puloverul mamei Lilei (trebuie neapărat să-şi cumpere haine noi astăzi, se hotărăşte ea) şi coboară scările spreCliffWalk.

Pe drum, este surprinsă să-i vadă pe Gary şi pe Lila în seră – li se fac fotografii sub două ferigi uriaşe. I se pare prea devreme pentru aşa ceva, să fie îmbrăcați atât de elegant înainte ca ceața de deasupra oceanului să se risipească, dar iată-i, sprijinindu-se unul de altul. Arată ca nişte personaje de desene animate îmbrăcate elegant. Poate că pantalonii Lilei ies în evidență prin faptul că sunt impecabili sau poate carourile de pe sacoul lui Gary sunt prea pronunțate.

Phoebe îşi toarnă o cafea în timp ce ei pozează. Se gândeşte că Lilei îi stă bine topul din mătase, deşi îşi imaginează că Lila nu-l numeşte top din mătase. O aude în minte spunând: „Topurile sunt pentru adolescentele din anii 1990, la mall, Phoebe. Bluzele fără bretele sunt pentru femeile care urmează să se căsătorească."

— Dacă poți să-ți pui mâna acolo, îi sugerează fotograful lui Gary, aşa că Gary îşi pune mâna acolo. Îi dă părul laoparte de pe umăr. Da, da, aşa. Înclină-te înapoi spre el.

Şi Lila face asta, dar expresia feței ei e prea rigidă, exact cum arată fețele oamenilor când au muşchii abdominali uşor încordați.

Lila o vede. Îi face semn cu mâna şi Gary dă din cap. Phoebe răspunde cu acelaşi gest, apoi iese din cameră. Este puțin jenant să priveşti un cuplu care face poze aşa. Când priveşti un cuplu care încearcă să fie un cuplu, chiar dacă cei doi sunt deja un cuplu.

PE CLIFF WALK încă nu e nimeni. Doar un câine gălbui, care se plimbă prin apropierea intrării Forty Steps, deşi Phoebe nu vede pe nimeni căruia să îi aparțină câinele, începe să meargă mai repede, ceea ce face ca acesta să creadă că este o competiție, şi astfel începe să se ia la întrecere cu acest câine oarecare pe Cliff Walk.

„O să-mi iau un câine", se gândeşte ea. „Fără supărare pentru Harry." Dar câinele va veni cu ea la plimbare dimineața. Câinele o va scoate în lume. Şi este uimitor să iei o decizie ca asta, să-ți spui: „O să-mi iau un câine."

Câinele încetineşte ritmul într-o alegare veselă, cu doi paşi înaintea ei. Împreună, trec pe lângă nişte semne care îi avertizează să rămână pe drumul principal, dar sunt poteci înguste de pământ lăsate de cei care nu au ascultat, ca acest câine, care începe să meargă spre stânci.

ATENȚIE, PERICOL DE ACCIDENTARE, avertizează semnul, însoțit de o imagine sugestivă cu un om care îşi pierde viața prăbuşindu-se în gol. Totuşi, Phoebe continuă, pentru că oamenii, ca şi câinii sau pescarul de jos, vor face orice pentru a ajunge mai aproape de apă.

— Hei, hei! spune pescarul imediat ce vede câinele.

Câinele începe să latre. Mersi că mi l-ai adus.

Pescarul zâmbeşte, ca şi când ea i-ar fi făcut câinelui un mare serviciu. Când se uită la ea, lanterna lui de cap o orbeşte.

— Îmi pare rău, spune el, încercând să rezolve problema. Uneori uit că am chestia asta pe cap.

— Nu-i nimic, spune ea.

El se întoarce spre apă, iar ea se aşază pe o stâncă, chiar dacă el nu a invitat-o. Dar hotărăşte că aşa sunt unii oameni (hotărăşte că îi place să ia decizii acum, că are 40 de ani şi este singură şi „aşa sunt unii oameni"). Unii oameni nu cer ce au nevoie. Unii oameni sunt ca nişte copii religioşi în privința asta, confundând suferința cu bunătatea. Tatăl ei se comporta de parcă singurătatea ar fi fost un bun antrenament, ceva care avea să dea roade la final, şi uneori nu dădea, dar când pescuia, dădea: întotdeauna îşi umplea găleata, aruncând fiecare peşte fără niciun fel de ceremonie, spunându-i lui Phoebe: „Nu vă entuziasmați, oameni buni. Peşte fără valoare."

Întotdeauna îi plăcuse că tatăl ei făcea asta – spu-nea „oameni buni" când era doar ea, de parcă Phoebe ar fi fost un mare public. Totuşi, Phoebe stătea acolo, stoică, aşa cum i se spusese, ca şi când ar fi fost doar o fată căreia îi plăcea să fie o fată cuminte, iar fetelor cuminți nu le plăcea să omoare ființe. Fetelor cuminți le plăcea adierea brizei prin părul lor lung şi obrajii înroşiți ai unui bărbat când lovea peştele de o stâncă. Ucis instantaneu. Aruncat în găleată.

Valurile se ridică în depărtare şi se izbesc de stânci, iar ea nu poate să se uite la altceva. Phoebe se simte recunoscătoare, de parcă ar fi realizat ceva monumental doar stând aici la nivelul mării, chiar dacă de aici, de pe stânci, oceanul este înfricoşător. Este cea mai apropiată imagine a cum ar putea arăta eternitatea. Nu-i poate vedea capătul sau fundul. Nu poate vedea întunericul vastității

sale, dar ştie că sunt creaturi care trebuie să trăiască acolo. Care cred că este ceva firesc. Îşi întinde mâna şi atinge apa.

Primeşte un mesaj pe telefon.

Te rog, spune-mi că eşti bine şi că nu trebuie să sun la poliție, scrie Matt.

Aşa îşi arată soțul ei afecțiunea. Ca şi tatăl ei, care se simțea cel mai în largul lui arătându-şi iubirea prin avertismente despre cum ar putea muri Phoebe – „O să te împiedici de şosetele astea şi o să-ți frângi gâtul! Poți să aluneci pe gheață şi să ieşi de pe drum!" Era mereu îngrijorat să o protejeze pe Phoebe de ea însăşi. Ca atunci când Phoebe era însărcinată şi Mart a privit cele două linii de pe test şi a spus: „E prea devreme să te entuziasmezi, nu-i aşa?" şi ea a fost de acord, dar când a început să sângereze zece săptămâni mai târziu, s-a urât pe sine pentru că a fost de acord, pentru că nu s-a entuziasmat când a avut ocazia.

Aşa că nu-i răspunde soțului ei. „Nu merită un răspuns", se gândeşte. Merită să sufere, aşa cum a suferit şi ea, să-şi piardă controlul. Pentru că asta era problema. El nu a pierdut niciodată controlul. Şi nici ea.

— Hei, hei! strigă pescarul, începând să tragă de undiță. Am prins unul!

Se uită spre Phoebe extrem de entuziasmat. Are nevoie ca Phoebe să vadă peştele. Şi Phoebe vrea să-l vadă. Dar, până ajunge lângă el, pescarul a pierdut peştele.

— Aiurea, spune el. Poți să-mi ții puțin asta? Cred că a luat momeala.

— Sigur, spune ea.

Se apleacă să ia mai mult calmar din găleată. Phoebe simte cât de puternic o trage apa. Mult mai puternic decât apa unui râu. Îi trebuie forță să țină undița nemişcată, să nu se sperie în timp ce apa se sparge de stânci şi se adună în jurul picioarelor ei. Îşi imaginează că aici e uşor să fii înghițit de un val.

Dar bărbatul se comportă de parcă e treaba lui să stea pe stâncile alunecoase. Ridică nişte calamari proas-peți şi îi spune să tragă undița. Dar simte că trage ceva, ca şi când ar fi ceva viu în apă.

— Cred că am prins ceva, spune ea, ridicând brusc undița pentru a se agăța cârligul. Am reuşit!

Roteşte mulineta uşor până când peştele atârnă deasupra apei. Este atât de bulversant – acest peşte smuls din lumea lui întunecată şi acvatică, aruncat într-una complet nouă, unde cele mai obişnuite lucruri, precum lumina şi aerul, sunt şocante. Peştele se zbate cu furie la capătul firului, cu o dorință imensă de a trăi. Este ca molia Virginiei Woolf, care bate din aripi – o luptă între viață şi moarte.

— Este frumos, spune ea.

— Ah, spune pescarul. Doar o roşioară de mare. Nimeni nu cumpără de-astea.

Ea scoate peştele din cârlig, se uită la gura lui mare şi urâtă şi îl aruncă înapoi în mare. Îşi şterge mâinile pe colanți şi îi dă înapoi undița pescarului.

— Ai o mână norocoasă, spune el. Vrei să mai încerci o dată?

— Trebuie să plec, spune ea.

Vrea să vadă casa lui Edith Wharton înainte de brunch-ul miresei. Îşi ia rămas-bun, mângâie câinele pe cap, urcă înapoi pe stânci. Pe drum, Phoebe alunecă, cade, se zgârie la genunchi, dar nu cade în apă, ca bărbatul din semnul de avertizare.

„Ea a avut mereu senzația că este foarte, foarte periculos să trăieşti chiar şi pentru o zi”, scria Woolf.

Şi este adevărat. Cât de uşor este să mori. Cât de norocos eşti să fii viu, chiar şi pentru o zi. Tatăl lui Charlotte Bronte înțelegea asta – omul îşi pierduse toți copiii, cu excepția lui Charlotte, motiv pentru care l-a refuzat constant pe ultimul ei logodnic. Se temea că, dacă s-ar fi căsătorit şi ar fi născut

după aceea, ar fi murit. Şi un an mai târziu, aşa s-a întâmplat.

Dar Phoebe a supravieţuit. Este înapoi pe potecă. Nimic nu a distrus-o pe Phoebe. Se simte foarte conşti-entă de acest lucru în timp ce continuă să meargă.

Nu a fost niciodată o mare iubitoare de plimbări, niciodată nu a înţeles cu adevărat rostul plimbatului doar de dragul plimbatului, ceea ce o făcea să se simtă uneori ca un victorianist rău. Nu făcea plimbări ca Jane Eyre şi nu hoinărea prin ţinuturi pustii ca surorile Bronte, deşi mereu îşi imagina că ar face-o dacă ar avea o astfel de pustietate la dispoziţie.

Şi acum chiar are. „Un ocean este ca o pustietate", se gândeşte ea. Este un orizont vast de apă şi ea merge de-a lungul malului până ajunge la Land's End. Casa lui Edith Wharton. Nu că ar fi casa lui Wharton acum. Noii proprietari sunt nişte oameni oarecare din Connecticut, cam tot ce poate afla de pe telefonul ei.

Încercând să vadă mai bine, se caţără peste nişte stânci, dar nu este o admiratoare atât de înfocată a lui Wharton, încât să i se pară un pelerinaj sfânt, mai ales pentru că romanele ei se încheiau prea tragic, o neînţelegere fatală în stilul Romeo şi Julieta pe care Phoebe o respecta, dar o ura totodată. Însă îi plăcea tot ce se întâmpla până atunci. Petrecerile, ţinutele, conversaţiile. Iubea simţul umorului lui Wharton. Privirea ei atentă. O iubea pe Lily Bart şi a fost devastată când s-a sinucis în final.

Dar Wharton nu-şi publicase niciuna dintre cărţi în timp ce locuia în această casă. La Land's End era necunoscută, o femeie căsătorită şi nefericită. Nu devenise încă adevărata Edith Wharton. Nu divorţase încă. Nu era încă romancieră. Nu era corespondentă de război în Franţa încă. Se întreabă cât de înfricoşător trebuie să fi fost să nu ştie nimic despre ea însăşi, să stea pe această pajişte imensă, privind spre

mare, simțind că era la capătul tuturor lucrurilor. Se întreabă ce anume o făcuse să-şi dea seama că exista un alt loc unde putea să meargă.

DRUMUL DE ÎNTOARCERE pare mai lung, dar îi place să simtă cum îi obosesc picioarele pe măsură ce trece pe lângă vilele de pe partea stângă. Deodată, devine curioasă în legătură cu ceea ce nu a ajuns încă să fie şi se simte mândră de ea însăşi când ajunge înapoi la Forty Steps. Şi poate că asta va deveni – o femeie care se bucură de o plimbare solitară şi satisfăcătoare.

Phoebe, sunt în casă şi chiar pare că ai fost răpită în timp ce pregăteai micul-dejun. Unde eşti? L-ai luat pe Harry cu tine?

O cuprinde o senzație de nelinişte gândindu-se că, după atâta vreme, el chiar se află în casă. Este din nou printre lucrurile lor, urcând şi coborând scările. Dar a ajuns prea târziu. Asemenea unui invitat la o petrecere pe care-l urăşti că apare fix când arunci toată mâncarea rămasă.

Tocmai l-am găsit pe Harry în subsol, sub o pătură. Presupun că ştii că Harry este mort?

„Da, ştiu că Harry este mort," spune Phoebe către telefon. „Aşa că, du-te dracului, nenorocitule."

Simte nevoia să-şi arunce telefonul de pe stâncă, să-l îndepărteze de ea, de parcă mesajele lui ar căpăta mai multă putere dacă le ține în mână.

— Hei, hei, se aude o voce de bărbat.

Se întoarce şi îl vede pe Gary stând acolo în haine de jogging. Phoebe este dezarmată.

— Este momentul în care protagonista îşi aruncă telefonul în ocean pentru a simboliza că este pregătită să trăiască o viață nouă? întreabă el.

— Da, spune Phoebe. Şi în următoarea scenă mă vei găsi stând la coadă la Apple Store pentru a cumpăra un telefon nou, adică imediat.

— Adică ore întregi în care tu cauți un telefon şi iei mici decizii despre cum să-l configurezi?

— Practic, aşa se încheie filmul.

— Foarte experimental.

— Un comentariu.

— Cineva să-i dea acestei femei un Oscar, spune el, privind spre ocean ca şi când acolo s-ar afla publicul.

— Mulțumesc, mulțumesc, spune Phoebe.

Se simte din nou relaxată şi amuzantă.

— Lila m-a trimis să te caut, spune Gary. Absența ta la brunch-ul miresei a fost observată.

— Oh, spune Phoebe. Nu mi-am dat seama cât am stat aici.

Gary trebuie să se întrebe de ce a fost invitată la brunch-ul miresei dacă nu participă la nuntă. Dar nu întreabă.

Telefonul ei începe să vibreze, şi amândoi îl pri-vesc de parcă ar fi un peşte care se zbate până moare.

— E totul în regulă? întreabă Gary.

— Mă sună soțul meu, spune Phoebe. Adică fostul soț. Trebuie să mă obişnuiesc să-i spun aşa.

— Mult noroc, spune el. Şi eu încă am probleme să spun „soția mea moartă".

— Trebuie să fie opțiuni mai bune.

— Nimic altceva nu sună mult mai bine, spune el. „Soția mea decedată"?

— Prea oficial, spune Phoebe.

— Defuncta mea soție?

— Prea demodat.

— Prima mea soție.

— Nepoliticos.

— Soția mea dispărută.

— OK, acum chiar sună ca şi când ai fi ucis-o. Ai dreptate. Îți înțeleg problema.

— Mai este opțiunea de a-i spune, pur şi simplu, Wendy, spune el. Dar mi se pare greşit să fac asta în prezența Lilei. Sună... cumva nepoliticos.

Ceea ce este păcat, spune el, pentru că i-a plăcut întotdeauna numele Wendy. La fel şi lui Juice, care a spus „Wendy" chiar înainte să-i spună „mama", poate din cauză că văzuse de multe ori Peter Pan, dar nu era sigur.

— Wendy a fost dezamăgită de asta, a spus ceva de genul: „Ce sunt eu, colega ei?" spune Gary. Dar după ce a murit, am fost fericit că a putut, de la început, să o vadă pe mama ei ca pe o persoană.

— Este un fel frumos să te gândeşti la asta, spune Phoebe. Pot să te întreb cum a primit Juice această poreclă?

— Aşa îi spunea Wendy, spune Gary.

Povesteşte că Juice avea foarte multă energie când era mică, zburdând dintr-o parte în alta a camerei, cu o forță incredibilă. Wendy se amuza spunând că era încărcată cu juice[18].

— Nu i-am mai spus aşa de mult, dar după ce a murit Wendy, Juice ne-a cerut să-i spunem aşa din nou, spune Gary.

Apoi, de parcă s-ar fi temut că a fost nepoliticos să vorbească prea mult despre familia lui, întreabă:

— Tu ai copii?

— Nu, spune Phoebe. Adică, am încercat.

Îi povesteşte despre toate încercările. Despre fertilizarea în vitro. Despre cum acela probabil ar fi fost momentul în care începuse depresia. Era greu de spus. Era greu să încerce să se întoarcă în timp şi să vadă începutul. Toate acele programări şi, la final, Matt nu a mai vrut să vină.

— Matt?

---

[18] *Suc (în lb. Engl. În original) (n. Tr.).*

— Fostul meu soț, spune Phoebe. Nu voia niciodată să vină. A zis că era de acord cu fertilizarea în vitro, dar când se uita la medicamentele din frigider, spunea:

„Toate astea sunt atât de scumpe.” Şi erau. Dar ştiu şi că era modul lui de a-mi spune că îşi dorea ca lucrurile să se întâmple natural. Îşi dorea ca acel copil să strălucească în mine ca un licurici. Îşi dorea să fie atât de evident, atât de natural, încât să nu existe niciun dubiu.

Dar aveau programări. Phoebe avea polipi. A suferit intervenții chirurgicale.

— Apoi extracțiile de ouă[19], spune ea.

— Extracții de ouă?

— Tehnic, se numesc recoltări. Dar ar trebui să le spunem extracții de ouă, nu? Adică, hai, este evident.

Extracția de ouă, glumea cu soțul ei. Sună ca o poveste de groază pe care cineva ar trebui să o scrie.

— Dar Mart nu glumea despre asta cu mine. El doar zicea: „Doamne, cine ar citi povestea aia?”

— Mulți ar ciți-o.

Se vede hotelul. Brunch-ul miresei îi aşteaptă înă-untru. Phoebe face paşi mici şi începi.

— Am ajuns, spune Gary.

— Nu eşti pregătit să vorbeşti din nou cu oamenii?

— Prea multă interacțiune cu familia, spune Gary. Ar fi trebuit să beau cafea cu ei acum, dar sunt suficiente ocazii în care pot să o ascult pe Marla vorbind despre prețurile caselor din cartier.

— Marla e destul de amuzantă, spune Phoebe.

— Chiar este, spune Gary. Chiar dacă ştiu că poate fi prea mult pentru unii.

---

[19] *Ovocite, în engleză eggs (n. Red.).*

— Mult poate fi în regulă. Poate fi chiar ceva pozitiv. E mai bine decât nimic.

Este ceea ce Phoebe îşi dorea în tăcerea casei în care a crescut. Tatăl ei nu era o persoană gălăgioasă, nici ea nu era, dar îşi dorea să fie. Îşi dorea mult zgomot în bucătărie, zgomotul oalelor, vocile oamenilor râzând lângă foc.

— Visam să am una dintre acele familii numeroase din romanele britanice ale secolului al XIX-lea, spune Phoebe.

— Credeam că visai să fii orfană?

— Ei bine, dacă nu puteam să fiu orfană, atunci îmi doream o familie numeroasă şi agitată, spune ea. Ca în Mândrie şi prejudecată sau ceva de genul.

— O să dau din cap prefăcându-mă că am citit-o şi eu.

— Este una dintre acele cărţi care vorbesc despre o familie numeroasă, despre ce face o familie numeroasă, cum se schimbă familia mare în timp şi toate micile interacţiuni în care membrii familiei numeroase se enervează unii pe alţii, dar în acelaşi timp se iubesc.

— Înţeleg, spune Gary. Aşa că mă voi preface că sunt un personaj dintr-un roman al lui Austen pe care nu l-am citit niciodată şi totul va fi în regulă.

— O atitudine sănătoasă, spune Phoebe.

El ţine uşa hotelului deschisă ca un majordom.

— Doamnele te aşteaptă, Domnişoară de onoare.

Ea se înroşeşte. Aşadar, Lila i-a spus.

— GARY, AI ÎNTÂRZIAT pentru Bourbon Bubbler, spune Lila imediat ce intră în seră.

— Ce e un Bourbon Bubbler? întreabă Nat.

— Şi cum putem să obţinem unul? întreabă Suz.

— Îmi pare rău, spune Lila. Este un masaj doar pentru bărbaţi.

— Cum poate un masaj să fie doar pentru bărbaţi? întreabă Marla.

— Asta e ca atunci când au încercat să vândă vin doar pentru bărbați, spune Nat. De parcă ar exista stru-guri care sunt mai bărbăteşti decât alți struguri.

— Vin pentru bărbați, repetă Juice şi începe să râdă.

— Eu unul mă simt bine doar dacă mă freacă cineva cu otravă adevărată, spune Gary, iar femeile încep să râdă.

— Eşti pregătit pentru un pic de otravă foarte relaxantă, bărbate? întreabă Juice, prefăcându-se că e maseuză.

— Hai, lăsați-mă. E un peeling clasic cu zahăr şi bourbon, spune Lila. Lumea face asta de... ani buni.

Lila îl sărută pe Gary de rămas-bun. Fiecare sărut în public pare mai grandios decât ultimul – gândit să producă aplauze. Phoebe simte cum i se strânge stomacul. Poate că îi este foame. Poate că are nevoie de un mic-dejun consistent, ca acela pe care şi-l comanda când era mahmură. Phoebe se aşază la masa femeilor, se uită în meniu, în timp ce mireasa încearcă să comande o cafea.

— Asta e tot ce vreau, spune Lila către chelner.

El poartă o insignă pe care scrie „Ryun, Consilier pentru Băuturi”.

— Oh, avem cafea gratuită în samovar, spune Ryun.

— Ce-i un samovar? întreabă Juice.

Phoebe îşi imaginează că, atunci când Ryun nu este întrebat „Ce-i un samovar?”, petrece mult timp încercând să explice de ce numele lui este scris cu U, nu cu A.

— Este acel recipient cu cafea de acolo, spune Ryun, arătând spre o masă.

— Da, dar nu vreau cafea gratuită din samovar, spune Lila şi arată spre meniu. Vreau cafeaua asta.

— Dar este aceeaşi cafea, spune Ryun, zâmbind. Singura diferență este că această cafea costă doar cu şase dolari mai mult.

— Uite, doar încerc să comand cafeaua care este aici, în meniu. Poți, te rog, să îmi aduci cafeaua asta?

Juice şi Marla schimbă priviri peste masă. Ryun dă din cap.

— Bine, înțeleg, spune el şi merge să aducă o ceaşcă de cafea din samovar.

Când i-o oferă Lilei, ceaşca tremură violent pe farfurie.

— Mulțumesc, spune Lila.

Lila este singura de la masă care nu este jenată.

— Iată mapa ta, domnişoară de onoare, spune Lila.

A fi domnişoară de onoare vine la pachet cu un program de evenimente şi o listă de sarcini, unele deja bifate, cum ar fi „Cercetare restaurant vechi pe care îl iubeşte Oprah", „Rezervare Spa" şi câteva sarcini încă neîndeplinite: „Cumpără tacâmuri compostabile în formă de penis", „Confirmă şedința de citit în tarot, ora 7 p.m." şi „Confirmă Specialista în Sex, ora 5 p.m."

— Confirmă Specialista în Sex? întreabă Phoebe.

— Ce-i o Specialistă în Sex? întreabă Juice.

— Nimeni nu ştie, dragă, spune Marla.

— Eu nu ar trebui să ştiu, spune Lila, închizând mapa. Ce se întâmplă astăzi trebuie să fie o surpriză.

— Pariez că este genul de femeie care apare cu jucării şi chestii, şi, cumva, ne învață cum să facem sex, spune Suz.

— Nu ştii cum să faci sex, fato? o întreabă Juice pe Lila.

— Mei, te rog, nu-mi mai spune fato, spune Lila.

— Fato, te rog să nu-mi mai spui Mei.

— Dar Mei este un nume frumos, spune Lila. Şi Juice este, de fapt, apelativul unui jucător profesionist de fotbal, ajuns faimos pentru că a fost judecat pentru crimă.

Marla o priveşte pe Lila cu reproş, iar Juice întreabă:

— Stai puțin, cum?

— E adevărat, spune Marla cu o privire spăşită. O. J. Simpson.

— Atunci, de ce îmi spunea mama aşa? întreabă Juice.

— Sincer, nu-mi amintesc, mărturiseşte Marla.

Juice nu pare mulțumită. O privește pe Lila de parcă ar fi vina ei că porecla ei este acum distrusă pe vecie. Se lasă pe spate și își încrucișează brațele în semn de înfrângere.

— Deci, ce e bun aici? întreabă Phoebe, închizând mapa.

— Îți recomand cu căldură pâine prăjită cu dovleac, spune Lila.

— Ce s-a întâmplat cu pâinea prăjită cu avocado? întreabă Phoebe.

— S-a terminat acum, spune Lila.

— Atât de repede? Abia începeam să-i înțeleg, farmecul.

— Prea târziu. Pâinea prăjită cu dovleac este, cumva, următorul nivel, spune Lila.

— Pâinea prăjită cu avocado a fost o mare păcă-leală, spune Marla. Și pâinea prăjită cu dovleac este o păcăleală și mai mare.

— Cum poate fi o păcăleală? întreabă Lila. În meniu scrie cât costă.

— Da, douăzeci și doi de dolari! Este, cumva, chiar mai scump decât pâinea prăjită cu avocado, în ciuda faptului că tărtăcuțele sunt, istoric, cele mai ieftine legume din lume, răspunde Marla.

— Ce sunt tărtăcuțele? întreabă Juice.

— Dovleci, răspunde Phoebe.

— De ce nu spun, pur și simplu, „dovleac”? întreabă Juice.

Se întoarce Consilierul pentru Băuturi.

— Eu vreau pâine prăjită cu tărtăcuță, spune Juice, dar Consilierul pentru Băuturi rămâne calm.

— Altcineva? întreabă el.

— La fel, spune Phoebe.

Lui Phoebe nu-i pasă cât costă. Lui Phoebe îi este foame. Phoebe încă se simte energizată de plimbare. Phoebe vrea să își hrănească corpul.

— Noroc, spune ea când, în sfârșit, ia o mușcătură.

Dar Phoebe ştie că, dacă ar participa cu adevărat la această nuntă, aşa cum participă Marla, dacă ar fi Phoebe cea din urmă cu zece ani, ar face şi ea un calcul în minte, socotind totul, încercând să creeze o dezbatere despre cât de mare risipă se face.

Dar acum numără altceva.

— Numai în această încăpere sunt zece uşi, spune Phoebe, şi îi place asta la casele istorice, deşi nimeni altcineva nu pare impresionat.

— Ăsta e un fel de început de joc sau ceva? întreabă Suz.

Juice rupe un plic de zahăr deasupra ceştii de cafea.

— Juice! spune Marla, când jumătate din zahăr ajunge pe masă. Ai împrăştiat zahăr peste tot.

— E în regulă, spune Juice. O să-l ling ca un preot.

— Îmi pare rău, spune Phoebe. Va trebui să explici asta.

— Bunica spunea că, atunci când preotul varsă vinul, trebuie să-l lingă de pe jos, spune Juice. Pentru că este, literalmente, Isus. Şi dacă nu o faci, Isus rămâne acolo pe linoleum pentru totdeauna.

— Stai puțin, serios? întreabă Nat, iar Juice dă din cap, apoi linge zahărul de pe masă.

Lila îşi îndreaptă privirea spre Phoebe.

— Ştii ce sunt pantofii decupați? întreabă Lila.

— Ăsta e un test pentru domnişoara de onoare? întreabă Phoebe.

— Sper că nu. Ştii, nu-i aşa?

— Refuz să răspund.

— Vezi? spune Lila către Juice, care încă linge zahărul. Asta i-am spus lui Mei. Adică, Juice, toată lumea ştie ce sunt pantofii decupați.

Juice se retrage de la masă cu un aer rece.

— Ei bine, îmi pare rău că eu nu ştiu.

— Phoebe o să te ducă să îți iei pantofi decupați.

— Asta era în mapă? întreabă Phoebe.

Nu este chiar ceea ce îşi imaginase pentru ziua respectivă. Îşi imaginase că va face un masaj. Îşi imaginase că va sta la piscină.

— Amândouă aveți nevoie de pantofi, spune Lila.

Puteți lua maşina vintage.

Lila se uită la Juice în căutarea unei expresii de entuziasm, dar Juice nu arată decât dispreț.

— Pe cea de ieri? întreabă Juice. Urăsc maşina aia.

— Este o maşină frumoasă, spune Lila.

— E jenantă, spune Juice. Atragi atenția oamenilor când o conduci.

— Asta e ideea, spune Lila.

— De ce vrei să atragi atenția oamenilor tot timpul?

Lila deschide gura pentru a răspunde, dar Phoebe se ridică în picioare, ca o modalitate de a încheia discuția.

— Hai să mergem, spune Phoebe. Juice, ne vedem în hol la prânz.

— Ar trebui să-ți cumperi şi nişte rochii, spune Lila, şi nimeni nu întreabă de ce Phoebe, care este domnişoara de onoare, nu şi-a adus nicio rochie pentru o săptămână întreagă.

Au trecut deja trei zile din săptămâna nunții şi sunt gata să accepte orice realitate impusă de mireasă.

— Câte una pentru fiecare seară. Mergi la Bellevue.

Acolo au cele mai bune lucruri.

Sosesc mai mulți invitați şi mireasa este copleşită. Strigă în timp ce se ridică în picioare. Îi îmbrățişează şi îi prezintă pe fiecare grupului de la masă. Vărul ei, un schior care aproape a ajuns la Olimpiadă. Unchiul ei, care poartă un costum de în. Şi apoi bunica ei, care se prezintă drept „Bootsie” şi îl recomandă pe bărbatul de lângă ea drept „Bărbatul meu”. Este bătrână, aproape matusalemică, şi se uită în jur de parcă nu ar fi stat într-un hotel în viața ei.

— Nu înțeleg de ce nu ați putut face nunta acasă, spune Bootsie. Ca Jackie.

— Am discutat despre asta, bunico, spune Lila, sărutând-o pe obraz. Asta nu e nunta lui Jackie. Acum facem lucrurile diferit.

— Dar Breakers este foarte vulgar. O imitație ieftină a unui castel european, spune Bootsie.

Lila se uită la Bărbatul meu.

— Poți să o ajuți pe bunica să se instaleze în camera St. Georges?

O privesc pe Bootsie cum se îndepărtează uşor, iar Phoebe şopteşte:

— Cine e Jackie?

— Jackie Kennedy.

CÂND SE ÎNTOARCE în camera Roaring Twenties, Phoebe deschide mapa domnişoarei de onoare şi se simte ca pe vremuri, gata să înceapă să rezolve o serie de activități. Simte că îşi doreşte să facă ziua aceasta perfectă pentru Lila. Începe prin a apela numărul pentru Specialista în Sex.

— Alo? răspunde o femeie.

Phoebe spera să răspundă şi să prezinte aşa cum o fac oamenii de afaceri.

— Bună, eşti...? începe Phoebe. Sun pentru a confirma participarea ta la petrecerea burlăcițelor a Lilei Rossi-Winthrop, diseară la ora cinci?

— Rossi-Winthrop? spune Specialista în Sex. Puteți aştepta, vă rog?

Pentru o Specialistă în sex, pare destul de oficială. Se aude tastând şi nu face niciun efort să umple tăcerea făcând conversație.

— OK, da, cinci p.m., spune ea. Şi va fi un proiector?

— Aveți nevoie de unul? întreabă Phoebe.

— Istoric, da, spune Specialista în Sex.

LA RECEPȚIE, în timp ce o aşteaptă pe Juice, Phoebe o întreabă pe Pauline unde ar putea găsi tacâmuri biodegradabile în formă de penis în acest oraş.

— Oh! spune Pauline, şi dacă i se pare că întrebarea este ciudată, nu o arată. Există aşa ceva? Nu ştiu dacă există. Dar dacă există, ar fi la un loc numit Coastal Intimates în districtul Navy. Vrei să îți chem un şofer?

— Nu, iau maşina vintage, spune Phoebe. Oh, şi vom avea nevoie de un proiector la cinci p.m. Fix în sala de biliard pentru petrecerea burlăcițelor.

— Desigur, absolut! spune Pauline, ca şi când aceasta ar fi cea mai firească cerere din lume.

Phoebe se întoarce şi o vede pe Juice aşteptând lângă uşile duble. Pare că nu se potriveşte acolo, stând în fața draperiilor de catifea, cu bocancii ei negri masivi. Ca o fată venită din viitor, pierdută în timp.

— Hei, spune Phoebe.

Dar Juice doar îi face semn cu mâna. A devenit din nou tăcută, aşa cum fusese şi în drum spre debarcader. Phoebe nu ştie dacă asta se datorează faptului că este prima dată când sunt singure, fără familia ei, sau dacă este doar ceva ce i se întâmplă lui Juice în soarele arzător al după-amiezii.

— Maşina dumneavoastră este gata, spune bărbatul în vişiniu.

Phoebe conduce cu viteză, dar nu atât de repede încât să o sperie pe Juice. Juice pare să se relaxeze, citeşte ceva pe telefon, iar lui Phoebe îi convine tăcerea. De fapt, este o uşurare. Phoebe urăşte să se prefacă fericită în fața copiilor altora. Probabil acesta este motivul pentru care i s-a spus de multe ori lui Phoebe că nu prea are instincte materne, dar ea crede că, în realitate, oamenii se referă la faptul că nu se comportă ca o mamă de la televizor, mereu gălăgioasă şi încercând să îmbrățişeze pe oricine oricând.

Dar Phoebe nu este genul de persoană căreia să-i placă îmbrăţişările. Nici tatăl ei nu era. Îşi exprima afecţiunea printr-o bătaie uşoară pe spate, care ţinea loc de „Te iubesc.” Nu o copleşea cu manifestări de afecţiune, exprimându-se prin tot felul de onomatopee, iar Phoebe, la rândul ei, nu făcea asta cu copiii altora.

Dar asta nu însemna că nu-i plăceau copiii. Pur şi simplu, nu simţea nevoia să se străduiască atât de mult cu ei, aşa cum făcea întotdeauna soţul ei. Ea bănuia că nici copiilor nu le plăcea când adulţii se străduiau prea mult, mai ales pentru că lui Phoebe nu i-a plăcut niciodată acest fel de comportament când era copil. Pe de altă parte, prima dată când soţul ei a luat-o în braţe pe fetiţa nou-născută a Miei, a învârtit-o prin aer ca pe un avion, iar ei părea să-i placă foarte mult.

— Mănâncă mâncare adevărată acum? a întrebat-o el pe Mia.

Fusese ultima oară când au serbat Ziua Recunoş-tinţei împreună, cu trei luni înainte de începutul aventu-rii. Mia şi Tom veniseră cu fetiţa lor pentru că nici Matt nu avea o familie numeroasă. „Colegii de la universitate sunt familia mea”, spunea el mereu. Şi, într-un fel, avea dreptate. Le era devotat pe viaţă.

— Astăzi va fi prima ei zi când va mânca mâncare adevărată, de fapt, a spus Mia.

— Uau, a spus Matt.

Soţul lui Phoebe părea cu adevărat încântat de asta, dar Phoebe nu ştia cum să pară sincer entuziasmată. Se simţea doar grasă din cauza celui mai recent ciclu de fertilizare în vitro.

— O să se aştepte la o cină ca de Ziua Recunoştinţei în fiecare zi de acum înainte.

— Aşa e, a spus Mia. O să aibă cele mai sofisticate gusturi din toată grădinița. Ceva de genul: scuze, dar unde e sosul pentru curcan?

Au râs, şi chiar dacă aventura nu începuse încă, Phoebe se simțea deja pe dinafară, cumva. Erau într-un fel diferiți – ei făceau glume pe seama curcanului. Ei dezbăteau dacă şcoala Waldorf ar fi bună pentru copil, iar Phoebe era cea care doar se străduia să țină pasul. Încercând să zâmbească. Phoebe începea să devină ca Tom. S-a uitat la Tom în semn de solidaritate, dar Tom analiza curcanul.

— Astea sunt organele? a întrebat Tom.

Phoebe se simțea ca într-un vis, privindu-i pe Mia, soțul ei şi Copilul Waldorf continuând să fie atât de veseli la cina de Ziua Recunoştinței. Tom întrebând de ce curcanul era întors cu susul în jos, iar Matt răspunzând: „Este singura metodă în care îl poți găti."

Soțul ei avea o grămadă de astfel de sfaturi. Se pricepea cel mai bine la toate, iar Tom părea să vrea să fie la fel. Tom îi punea multe întrebări, în timp ce Mia îşi scosese un sân, iar Phoebe nu ştia dacă era nepoliticos să priveşti sau mai nepoliticos să nu priveşti.

Phoebe a încercat să spună ceva drăguț despre Copilul Waldorf. Îşi imagina ce ar fi spus o altă femeie. O altă mamă.

— Oh, ce drăguț, ce balenuțe ucigaşe are pe body, a spus ea.

— Cred că acum le spunem orei, a spus Mia.

În mod normal, Phoebe ar fi putut să-şi privească soțul în acest moment şi să râdă. „Cred că acum le spu-nem orei" îşi imagina Phoebe că şi-ar fi spus. Dar nimeni nu i-a întâlnit privirea. A rămas singură cu observațiile ei. Nu era o glumă, ci o realitate. Părinții spun orei, nu balene ucigaşe. Pam, pam. Apoi au mâncat şi Phoebe a continuat să observe cum niciunul dintre ei nu o privea direct în ochi. Când

povesteau, o evitau pe Phoebe, de parcă nu ar fi făcut parte din conversație. Oare era ceva legat de părul ei? Era un gri-bej care se confunda cu peretele gri-bej. Masa răsuna de voci. Soțul ei râdea cu capul pe spate şi privea Copilul Waldorf cu o afecțiune extraordinară. I-a venit în minte că, dacă soțul ei nu o va părăsi, probabil că va trebui să-l părăsească ea. Privindu-l cum se uita la acel copil.

Când au plecat, Phoebe nu s-a simțit uşurată. S-a simțit anxioasă, de parcă ar fi luat cu ei adevărata viață. Plăcinta la pachet. Copilul Waldorf. Întreaga viață. A început să facă curățenie, sperând că asta o va ajuta să se adune.

— Îmi plac copiii, a spus Phoebe, şi de ce a simțit nevoia să spună asta? Doar că e plictisitor să fie mereu centrul atenției. E ca şi când ai aduce o jucărie nouă la masă şi ai vorbi doar despre jucăria respectivă şi ai dori ca toată lumea să fie interesată de ea.

Soțul ei nu a spus nimic la început.

Doar a spălat farfuria pe care fusese curcanul.

— Mie mi s-a părut distractiv.

Acesta să fi fost momentul în care el încetase să o mai iubească pe ea şi începuse să o iubească pe Mia? Asta încerca să-i spună în bucătărie? Să nu mai fie atât de negativistă. Să fie, pur şi simplu, amuzantă. Să spună, pur şi simplu, orei.

Abia după Ziua îndrăgostiților a început efectiv aventura. Dar Phoebe ştia că situația se schimbase imediat după Ziua Recunoştinței, pentru că au încetat să se mai atingă atunci când treceau unul pe lângă altul prin bucătărie. Au încetat să mai facă sex, iar Phoebe era îngrozită de cât de uşor devenise să trăiască fără să facă sex cu soțul ei. Se speria de faptul că prefera o altă versiune a soțului ei, cea pe care şi-o crea în propriile fantezii. Se gândea la soțul ei atunci când se masturba dimineața. Se simțea uşor amețită. Se simțea goală, dar într-un fel pur. Uneori, absența sexului semăna

cu renunțarea la carne sau paste. Alteori, avea un sentiment ciudat de mândrie.

Dar, după trei luni petrecute astfel, dorul de soțul ei real devenea uneori atât de copleşitor, încât se ducea la el pe canapea şi îl săruta pe gură.

— E o cerință simplă, a spus el, în timp ce corecta lucrările în luna februarie, la doar câteva săptămâni după ce începuse semestrul de primăvară, şi deja părea exasperat de studenți. Nu-i stătea în fire.. Analizați metafora ciorii." Dar toți greşesc. O descriu ca pe un vestitor al morții, deşi nu există nimic în text care să indice asta. Dar pentru că se aşteaptă ca o cioară să fie un vestitor al morții, nu îşi dau seama că autorul vrea să arate cât de curioase şi sociabile sunt, de fapt, ciorile. Îmi vine să le scriu pe lucrări: „Chiar citiți ce scrie acolo? Ştiți ce este, de fapt, o cioară?"

La prânz, soțul ei era încă atât de supărat din cauza ciorilor, încât a trebuit să ia o pauză să mănânce. Apoi, s-a hotărât să meargă în campus pentru a corecta lucrările, deoarece mai avea de terminat nişte treburi legate de comisie. El şi Mia fuseseră desemnați să aleagă lucrările de artă pentru holul centrului de ştiințe umaniste şi trebuia să verifice picturile care fuseseră deja trimise.

Chiar dacă fusese planificat, i s-a părut un miracol să o vadă pe Mia în hol – aşa i-a spus lui Phoebe în prima lor discuție despre aventură. I-a povestit că era acasă, corectând lucrările, şi se simțea atât de deprimat de tot ce se întâmpla – de viața lui, de căsnicia lor, de studenți şi de ciori – şi când au terminat discuția despre picturi, nu voia să se întoarcă acasă. A întrebat-o pe Mia dacă vrea să bea ceva, iar Phoebe se gândeşte dacă a întrebat-o la fel ca pe ea, în trecut –" Hei, vrei o bere?"

Între timp, însă, trecuse la whiskey. Soțul ei renunțase la bere. Era bărbat matur, profesor, şi bea doar lichide chihlimbarii în timp ce discutau despre viețile lor – despre

depresia lui Tom, despre depresia lui Phoebe, despre cât de uşor era să devii depresiv din cauza depre-siei altcuiva. Apoi, când băutura s-a terminat, a început să plouă, iar el a spus că ploaia părea un motiv bun să rămână şi să mai bea un pahar, pentru că niciunul dintre ei nu voia să meargă prin campus pe ploaie. Şi atunci, soţului ei i-a trecut prin cap: „Ce-ar fi dacă nu m-aş mai întoarce niciodată acasă?" Nu se mai gândise la asta până atunci, dar după ce a avut acel gând, nu a mai reuşit să-l îndepărteze. Ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată acasă. Să o ia pe femeia din faţa lui de mână şi să-i spună: „Te iubesc."

A zis că i-a ieşit pe gură dintr-odată, ca un strănut venit pe neaşteptate. După ce a rostit acele cuvinte, a înţeles că erau pe deplin adevărate. Îşi putea imagina întregul viitor alături de Mia şi de Copilul Waldorf. Mia i-a răspuns imediat „Te iubesc".

Niciunul dintre ei nu ştiuse asta până în acel moment. El a spus că îndrăgostirea de Mia a fost ca o broască într-o oală cu apă care se încălzea treptat, iar Phoebe: „Presupun că nu e metafora romantică pe care o foloseşti când vorbeşti cu ea despre asta?", iar el a răs-puns: „Vreau să spun că a fost un proces lent, atât de lent, încât nici măcar nu mi-am dat seama." Şi ea a spus: „Dar nu e cumva un mit povestea cu broasca în apă clocotită? O broască nu ar sări din apa care fierbe, pur şi simplu ar muri." Phoebe spera că ar putea să discute mai departe despre acest subiect şi că, împreună, vor analiza metafora până când nu ar mai fi avut niciun sens.

— O iubesc, a spus el din nou.

— Iubeşti faptul că are un copil, a spus Phoebe.

— Nu totul se rezumă la asta, Phoebe.

El a spus că nu era vorba nici despre sex, ceea ce părea să o facă să se simtă mai bine, dar, în realitate, o făcea să se simtă mai rău. Făcuseră sex doar o dată înainte de

pandemie şi fusese o greşeală. Ar fi trebuit să aştepte, ştia bine. Ar fi trebuit să discute cu Phoebe despre ce simțea pentru Mia. Dar apoi a venit pandemia şi nu a ştiut ce să facă. Erau doar Mart şi Phoebe închişi în casa lor, iar Mia şi Tom în a lor. A crezut că putea să aştepte până la sfârşitul pandemiei, dar mințind-o pe Phoebe, Mart începuse să se simtă tot mai rău. Părea complet greşit să se furişeze pentru a sta de vorbă cu Mia. La sfârşitul acelei veri, ştia că trebuia să ia o decizie despre ce va face cu viața lui. Şi a luat-o în august.

— Ea m-a adus înapoi la viață, i-a spus Mart lui Phoebe. Nu am de ales. Trebuie să duc asta până la capăt.

După plecarea lui, timp de multe luni, gândul că o altă femeie îi aducea soțului ei un nou sens în viață o făcea să simtă o puternică repulsie. Phoebe fusese extrem de geloasă, dar nu doar pe Mia. Soțul ei se simțea din nou viu. Iar ea nu putea nici măcar să-şi închipuie asta.

PHOEBE SIMTE un mic fior în timp ce maşina ia curba pe drumul de țară. Să simți că eşti viu pe acest drum minunat, aflat la limita dintre mare şi uscat. Să fii aici, la volanul acestei maşini frumoase, într-o zi perfectă.

— Lila este o scorpie, spune Juice.

Juice nu o spune până când Phoebe nu caută un loc de parcare, ca şi când capacitatea lui Phoebe de a călători în tăcere absolută, insistența ei de a nu o convinge pe Juice să vorbească, ar fi determinat-o să o facă.

— De ce spui asta? întreabă Phoebe.

A practicat mult această artă de a-şi menține un ton calm în discuțiile cu studenții, făcând întrebările să sune ca afirmații.

— Nu o să mă certi că ți-am făcut cea mai bună prietenă scorpie? întreabă Juice.

— Nu, spune Phoebe.

Juice pare surprinsă, de parcă nu a mai întâlnit niciodată un astfel de adult. Căruia nu îi pasă. Şi ăsta e unul dintre marile avantaje ale faptului că nu are copii, îşi dă seama Phoebe. Chiar nu are de ce să-şi facă griji. Nu trebuie să se îngrijoreze de dezvoltarea lui Juice şi dacă telefonul îi reprogramează sau nu creierul, chiar dacă, evident, o face. Nu este mama lui Juice, nici măcar nu mai este profesoară, nu mai stă în faţa clasei cu o bluză perfect corespunzătoare şi o fustă care lasă să se vadă puţin genunchiul, dar nu prea mult. Ea este liberă acum într-un mod în care Gary sau Mia nu vor fi niciodată. Poate să poarte fusta cum vrea. Poate să-i vorbească lui Juice de parcă ar fi doar o altă persoană în maşină, pentru că, de fapt, chiar asta şi este.

— Dar vreau să ştiu de ce ai spune asta, spune Phoebe. Dacă vrei să numeşti pe cineva scorpie, ar trebui să ai un motiv destul de bun.

— Sincer, pun pariu că aşa s-a născut.

— Deci, e una dintre acele nou-născute care ies din burta mamei direct scorpii?

— Exact, spune Juice.

— Lila a ieşit, iar doctorii au spus: „Felicitări, mamă şi tată, este... o scorpie!”

— Da! începe să râdă Juice.

Odată ce a prins gluma, nu se mai opreşte.

— „Surpriză! E o mare scorpie!”

— „Vreţi să vă înfăşaţi scorpia?” întreabă Phoebe, iar asta o face pe Juice să izbucnească în râs.

Ies din maşină. Merg pe Bellevue Avenue şi Juice se opreşte în faţa unei galerii de artă.

— Uh, spune ea. Aş vrea ca tata să nu fi intrat niciodată în galeria asta.

Galeria de Artă Internaţională Winthrop. Uşa este încuiată, luminile sunt stinse, dar prin fereastră, Phoebe poate zări pânze mari şi rame care strălucesc în întuneric,

încearcă să-l imagineze pe Gary intrând acolo, iar pe Lila stând la birou.

— Stai, acela este un tablou din perioada şcolii Hudson River? întreabă Phoebe.

Juice ridică din umeri.

— Ce e şcoala Hudson River?

Intră în buticul de lângă, pentru că Phoebe observă pantofi pe rafturile din spate.

— Serios, nu înțeleg, spune Juice. Am deja pantofi! Phoebe se uită la bocancii militari ai lui Juice.

— Nu sunt pantofi decupați.

— Care e diferența?

— Bocancii nu îți arată degetele.

— Da, pentru că degetele mele sunt ceva destul de intim.

— Nu pentru mult timp, mă tem, spune Phoebe. La această nuntă, sunt doar degete publice.

— S-a întrebat vreodată cineva... de ce? De ce vrem atât de mult să le vedem degetele altora?

— Juice, spune Phoebe. Dă-mi voie să-ți fac viața mult mai simplă. Trebuie să-ți iei întotdeauna pantofii pe care mireasa vrea să-i ai.

— Dar de ce? Sunt sătulă să fac tot ce vrea ea.

— Este una dintre regulile de genul ăla.

— Care reguli?

— Genul: nimeni nu poate să-şi bată joc de tatăl tău, doar tu ai voie. Nu mânca o prăjitură uriaşă înainte să alergi. Şi întotdeauna cumpără pantofii pe care mireasa vrea să-i cumperi.

Juice pare impresionată.

— Ce alte reguli mai ştii?

— Prea multe, spune Phoebe.

PHOEBE O AJUTĂ pe Juice să îşi aleagă o pereche de pantofi aurii pe care nu-i detestă în totalitate, iar ea îşi

cumpără o pereche de pantofi negri. Îi probează şi arată atât de bine, încât se simte mândră de picioarele ei.

— Ce părere ai? întreabă Phoebe, întinzându-şi un picior.

— Arată ca un picior, spune Juice. Încălțat cu un pantof.

— Dar îți place?

— Semeni cu Lila, spune Juice. Lila e obsedată de picioarele ei.

— Cum adică e obsedată de picioarele ei?

— În timpul pandemiei, stătea ore întregi uitându-se la televizor şi îşi înmuia picioarele într-un aparat pentru pedichiură pe care îl cumpărase. Şi era aparatul meu de pedichiură. Adică, mi l-a dat de ziua mea. Şi a zis: „Da, dar tu nu îl foloseşti niciodată.” Şi eu i-am spus: „Păi da, dar de ce l-aş folosi?” Adică, cui îi pasă cum arată picioarele altora? Parcă nu înțelege că toți vom muri la un moment dat.

Juice se apleacă să-şi desfacă pantoful.

— Asta i-ai spus? o întreabă Phoebe.

— O dată, răspunde Juice.

— Ai fost dură, spune Phoebe.

— Ei bine, nu e normal. E obsedată de felul în care arată. Literalmente, îi ia ore întregi să se decidă cu ce să se îmbrace... până la baie. E o pierdere de timp.

Phoebe obişnuia să îşi spună acest lucru în timpul studiilor de masterat, când colegele ei veneau la cursuri arătând de parcă şi-ar fi petrecut toată dimineața transformându-se într-o pictură postmodernă. Iar ea se simțea confortabil doar când purta blugi. Dar Phoebe nu mai e convinsă că era singura explicație.

— „O femeie este invitată la întâlniri în egală măsură pentru hainele ei, cât şi pentru ea însăşi”, spune Phoebe. E o replică dintr-un roman al lui Edith Wharton.

O replică foarte adevărată din perspectiva lui Phoebe, chiar dacă studenților ei li se părea superficială. La fel şi lui Juice.

— Ei bine, e trist, spune Juice. Nu ar trebui să inviți pe cineva la întâlnire datorită hainelor.

— Cred că Wharton voia să spună mai mult decât atât, răspunde Phoebe. Cred că vrea să ne gândim la secretele pe care oamenii le dezvăluie prin alegerile lor vestimentare. De exemplu, când admirăm rochia sau jacheta cuiva, de fapt admirăm altceva.

— Corpul? întreabă Juice. Cât de mulți bani are?

Şi da, da. Dar nu.

— În mod clar nu ai fost vreodată îndrăgostită de un bărbat pentru că purta aceeaşi curea de piele în fiecare zi, spune Phoebe.

Juice începe să râdă.

— Stai, tu te-ai îndrăgostit de un bărbat pentru cureaua lui?

— Fostul meu soț a purtat-o la prima noastră întâl-nire, spune Phoebe. Îmi aduc aminte cum îi admiram pielea netedă şi nuanța maro şi cum o tot purta zi de zi.

Era o curea bună, îi spusese Mart când, în sfârşit, îl întrebase despre ea, şi îi povestise că o cumpărase când avea 18 ani şi spera să o păstreze până la moarte. Şi ea îşi putea imagina totul, cum acest bărbat ar avea grijă de cureaua respectivă întreaga lui viață, cum ar merge seara în jurul casei lor, asigurându-se că uşile sunt încuiate şi ceştile sunt aşezate perfect în dulap.

— Şi a făcut asta? întreabă Juice.

— Da, spune Phoebe.

— Atunci de ce nu mai sunteți căsătoriți?

— A avut o aventură.

— Ah. Ca Albert Schuyler?

— Ca Albert Schuyler.

— I-a construit şi el amantei o clădire?

Phoebe chicoteşte. Se simte uşurată să râdă în legătură cu asta, în sfârşit, din toată inima.

— Nu chiar, spune ea.

— Deci, te-ai înşelat în legătură cu cureaua, spune Juice. Nu a avut grijă de tine pentru totdeauna.

— Nu, spune Phoebe. Dar nu m-am înşelat în legă-tură cu cureaua.

Phoebe îşi aminteşte ultima noapte petrecută cu soțul ei, privindu-l cum se dezbrăca înainte de culcare, cum îşi rula cureaua într-o mică minge. „Iată un bărbat care are grijă de toate", se gândise ea. Un bărbat care îşi împăturea hainele cu precizia unui croitor. De ce credea că, într-un fel, el ar putea să o salveze mereu, ca şi când pântecul ei ar fi fost un dulap cu ceşti împrăştiate aiurea? Un loc pe care soțul ei l-ar fi aranjat perfect, dacă doar ar fi putut ajunge acolo.

— Cureaua arăta cum ne doream amândoi să fie el, spune Phoebe. Dar nu putem fi mereu ceea ce vrem în fiecare moment. Şi asta e în regulă. Aşa e viața, ştii?

Juice îşi ridică bocancii şi îi studiază, de parcă acum ar arăta diferit pentru ea.

— Ce vrei să spună bocancii tăi despre tine? O întreabă Phoebe.

Văzând că Juice nu răspunde, Phoebe se îngrijorează că o pierde, că poate e prea mult pentru fată, la fel cum se îngrijora în legătură cu studenții ei atunci când păstrau tăcerea. Tăcerea lor în timpul pandemiei era chinuitoare. Părea că tăcerea lor era dovada că o detestau, dovada că abia aşteptau să plece şi ei.

Însă Phoebe nu a avut întotdeauna aceleaşi sentimente legate de predat. La început, era atât de pasionată, încât adesea îi părea rău pentru părinții elevilor, care nu aveau aceeaşi legătură cu copiii lor cum avea Phoebe. Pentru că un profesor se afla într-o poziție unică de a le deschide minții studenților. Ei păreau dispuşi să aibă încredere că, atunci când Phoebe punea o întrebare, aceasta ducea către ceva semnificativ. Era plăcut, se gândea Phoebe, cât de des o

urmau. Cum aveau încredere în ea că era un profesor bun, iar ea avea încredere în ei că erau nişte studenţi buni care păstrau tăcerea nu pentru că o urau, ci pentru că reflectau.

Aşa că se hotărăşte să aibă încredere în tăcerea lui Juice. Nu îşi retrage întrebarea şi nici nu îşi cere scuze pentru ea. Aşteaptă, pur şi simplu, până când, în cele din urmă, Juice vorbeşte.

— Cred că vreau ca oamenii să ştie că nu îmi pasă cum îmi arată picioarele, spune Juice. Că nu sunt deloc ca Lila.

— Dar cum eşti?

— Ca mama.

— Cum era?

— Foarte amuzantă, spune Juice. Pictam deseori împreună. Îmi dădea voie să-mi folosesc mâinile şi picioarele şi să merg pe pânză ca o maimuţă. Şi odată am construit cu toţii din clătite o sculptură în miniatură a casei noastre. Şi, după ce le-am mâncat pe toate, mama a zis: „Ups, unde o să locuim acum?” Am râs în hohote. Şi, uneori am senzaţia că tata nici măcar nu-şi mai aminteşte acea zi. Parcă a uitat-o de tot pe mama.

— Nu a uitat-o, spune Phoebe. Crede-mă.

— De unde ştii?

— Pentru că a vorbit cu mine despre ea chiar azi-dimineaţă.

— Serios? spune Juice.

— Serios, spune Phoebe. Şi poţi să îi spui lucrurile astea, să ştii. Nu trebuie să te bazezi pe bocanci să vorbească în locul tău.

— Ei bine, arunci e bine, spune Juice. Pentru că, de fapt încep să fie cam transpiraţi. E foarte cald afară.

Phoebe începe să râdă, ia o pereche de sandale sport de pe raft şi o ridică.

— Ce zici de astea?

LA CELELALTE BUTICURI, Phoebe încearcă rochii care îi pun în evidență silueta. Stă în fața oglinzii triple din cabina de probă şi se priveşte cu atenție într-o rochie lungă, de culoarea prunei. E plăcut să probeze o rochie care i se mulează pe trup, să-şi poată observa din nou silueta.

— Ce părere ai? o întreabă Phoebe pe Juice.

Iese din cabina de probă.

— Nu înțeleg de ce mă tot întrebi asta, spune Juice.

Nu ştiu ce li se potriveşte celorlalți.

Phoebe simte că Juice este jenată de întrebare. O simte pentru că şi ea avea aceeaşi senzație în trecut. De aceea, Phoebe era îngrozitoare la cumpărături – mereu era prea copleşită de gândurile legate de un posibil sentiment viitor de ruşine, aşa că niciodată nu cumpăra nimic care ar fi putut fi considerat excesiv, cum ar fi o rochie cu mâneci bufante sau trei pahare de băutură de la bar.

— Prima reacție.

— Arăți ca Miss Scarlet din Clue[20], spune Juice.

— Miss Scarlet e atrăgătoare?

Juice începe să râdă.

— Dumnezeule, nimeni din Clue nu e atrăgător.

Asta nu e deloc ideea serialului, Phoebe.

Phoebe râde. E plăcut să o audă pe Juice rostindu-i numele.

— O cumpăr, spune Phoebe.

Este o sesiune de cumpărături de neuitat. Phoebe trebuie să-şi cumpere, practic, de toate. Până în final, Phoebe a mai ales încă cinci rochii, haine pentru întreaga săptămână, produse de machiaj, două costume de baie şi orice considerase că i-ar putea folosi pe perioada şederii acolo,

---

[20] *Clue este un film american de comedie neagră şi mister din 1985, bazat pe jocul de societate cu acelaşi nume (n. Tr.).*

inclusiv o pălărie de soare enormă, care seamănă mai mult cu ceva ce ar purta invitații la nuntă.

— Pălăria asta ar trebui să aibă propria escortă de poliție, spune Phoebe către Juice, dar Juice este deja la casă şi o aude doar vânzătoarea.

— Ați ales-o pe cea mai frumoasă din magazin, spune ea.

Phoebe se simte vinovată, pentru că dorise doar să facă o glumă când o luase de pe raft. Vânzătoarea se uită la ea cu o privire atât de admirativă, încât Phoebe simte că este forțată să o cumpere, iar afară, când Phoebe îşi pune pe cap pălăria uriaşă de soare, Juice spune:

— Dumnezeule, e atât de mare. E atât de jenant!

Dar Juice o spune zâmbind, ca şi când acum, în anonimatul străzii, alături de Phoebe, ar fi chiar plăcut să fie atât de jenant. E amuzant.

Trecătorii se dau laoparte pentru a evita să atingă borul pălăriei lui Phoebe cu umerii, iar când o fac, Phoebe şi Juice se uită una la cealaltă şi izbucnesc în râs.

— Faceți loc! strigă Phoebe, în timp ce merg pe străduța cu pietre cubice.

— Eliberați străzile! strigă Juice.

Când începe să plouă, Phoebe spune:

— Uite, nu mai avem nevoie de umbrelă. Poți să te bagi sub pălărie.

Phoebe o trage mai aproape.

— Oricum, n-aş folosi o umbrelă, spune Juice.

— De ce nu?

— E atât de jenant.

— Să foloseşti o umbrelă?

— E... umilitor.

Phoebe este fascinată de sentimentul neîncetat de jenă al lui Juice. Phoebe vrea să ştie totul despre asta, să o studieze ca pe o carte. Este obişnuită să fie în preajma studenților de

la facultate care, de obicei, sunt puțin mai relaxați când vine vorba de ruşine.

— E umilitor să nu te ude ploaia?

— E umilitor să fii atât de... pregătit.

După aceea, cumpără ceva pentru masa de prânz de la o cafenea, unde sunt întrebate dacă vor colagen suplimentar în latte. Lui Phoebe îi place cum vorbeşte barmanul, cu o voce mult mai ridicată decât se aştepta. Ea ia o înghițitură din cafeaua caldă şi, când trec pe lângă galeria de artă pe drumul spre maşină, Phoebe simte cum Juice este din nou cuprinsă de amărăciune.

— Serios, nu înțeleg de ce îi pasă cuiva de maşina lui, spune Juice, deschizând porțiera maşinii. E doar o bucată de metal.

— Unii ar putea spune că şi câinele tău era doar o bucată de plastic, spune Phoebe.

— E altceva.

— Ai dreptate. E altceva, spune Phoebe, pentru că tu ai iubit bucata aia de plastic.

— Da, bine, am iubit o bucată de plastic. Ce dacă!

— Exact! spune Phoebe. Ce dacă? Iubeşte-ți bucata de plastic. Şi lasă-i şi pe alții să-şi iubească bucata lor de metal.

— Bine, spune Juice, dar nu pare mulțumită.

Phoebe nu o lasă să facă singurul lucru pe care vrea să-l facă, şi anume să o vorbească de rău despre viitoarea ei mamă vitregă.

— Dar nu pot să vorbesc despre mama mea cu tata, spune Juice. Pentru că Lila este tot timpul acolo. Şi Lila nu ne lasă.

— V-a spus vreodată să nu vorbiți despre ea?

— Pur şi simplu, se schimbă la față. Şi parcă toți ştim că, dacă vorbim despre ea, o să se supere.

— Probabil că se va supăra.

— Dar de ce? E mama mea. Şi când Lila se supără, parcă, dintr-odată, nu mai am voie să am o mamă. Trebuie să ne prefacem că ea nu a existat niciodată. Şi tata face la fel. E atât de ciudat când e în preajma ei. Parcă ar fi regina sau cam aşa ceva. Îi pregăteşte un pahar de vin alb când iese de la duş, de parcă duşul ar fi fost aşa, un moment traumatizant.

— Asta chiar e drăguț.

— Nu făcea astfel de lucruri cu mama.

— Poate că a devenit mai drăguț după moartea ei.

— Ei bine, eu nu.

— Clar că nu, spune Phoebe, iar Juice începe să râdă.

— Vreau să fiu drăguță, spune Juice. Doar că nu avem nimic în comun.

— Amândurora vă place aerul. Şi mâncarea.

— Bine, da, amândurora ne place aerul. Dar nu avem nimic important în comun.

— Ai dreptate. Aerul nu e deloc important.

— Cine are nevoie de aer? Eu, personal, urăsc aerul.

Phoebe bagă cheia în contact.

— De fapt, cred că amândurora ne place tot ce are legătură cu Disney, spune Juice.

— Asta e ceva, spune Phoebe şi porneşte maşina. Asta e ceva.

Tot restul drumului, Juice cere să i se pună întrebări referitor la cunoştinţele pe care le are, cum ar fi capitalele țărilor. Are un test săptămâna viitoare. Dar crede că e ceva amuzant. Îi plac hărțile. Îi place să ştie unde sunt diverse lucruri. Îi place să folosească Waze şi să indice diverse detalii de pe stradă, cum ar fi cele mai impresionante vile. Când ies din zona istorică a oraşului, Phoebe caută un loc de parcare care nu să nu fie chiar în fața sex-shopului. Parchează două magazine mai încolo, în fața unui adăpost pentru animale.

— Dumnezeule, este soarta! spune Juice. Pot să-mi iau un câine?

— Asta e o întrebare pentru tatăl tău, răspunde Phoebe.

— Dar el tot spune nu. Lila urăşte câinii.

— Nimeni nu urăşte câinii.

— Vreau doar să mă duc să mă uit.

— Crede-mă, nu există doar să te uiți când te afli într-un adăpost, spune Phoebe.

— Dar sunt pregătită pentru mai mult decât o bucată de plastic.

— Bine, ai zece minute să mergi să admiri animale care nu sunt din plastic.

— Nu vii cu mine?

Phoebe nu este pregătită pentru asta, nu poate suporta să vadă toate acele animăluțe cu nasul lipit de gratii.

— Trebuie să rezolv ultima sarcină. Ne întâlnim la maşină.

Juice bate din palme şi intră singură în adăpost, în timp ce Phoebe îşi aruncă o privire spre telefon. În cele din urmă, ascultă mesajul vocal de la fostul ei soț.

Nu ştiu ce ştii despre Harry sau unde te afli, dar m-am gândit că ar trebui să îți spun că l-am îngropat în curte. Te rog, sună-mă, Phoebe.

Vocea lui... sună exact ca a lui, deşi nu ştie de ce ar trebui să fie surprinsă de asta. Îi vine să plângă când se gândeşte la soțul ei luând lopata, probabil pe cea veche a tatălui ei, pe care o păstrează în garaj. Se întreabă unde l-a îngropat. Lângă piatra din apropierea bradului?

Dar nu-l sună. Nu are nicio responsabilitate să-l facă pe fostul ei soț să se simtă mai bine în legătură cu nimic în acest moment. Este fostul ei soț, îşi spune ea. Fostul soț. Iar ea este domnişoară de onoare. Îşi şterge lacrimile, pune telefonul în geantă şi intră în sex-shop.

PHOEBE A TRECUT pe lângă sex-shopuri de sute de ori pe autostrăzile din St. Louis, dar niciodată nu a intrat într-unul. Nu i-a trecut niciodată prin cap să intre, aşa cum nu i-a trecut prin cap să oprească la o biserică. Era o femeie măritată care nu se uita la pornografie, nu avea orgasme teatrale, nu vedea niciun motiv să folosească obiecte speciale. Nu-i plăcea nimic prea ciudat, îi spusese lui Matt.

Aşadar, este surprinsă de cât de puţin ciudat este înăuntru, aranjat ca orice alt magazin, cu excepţia faptului că, acolo unde ar trebui să fie bluzele, sunt vagine de silicon. Lanţuri pe pereţi. Chiloţi peste tot.

— Cu ce vă pot ajuta? întreabă vânzătoarea.

— Caut tacâmuri în formă de penis, spune Phoebe, uşor jenată la început.

O ajută faptul că vânzătoarea nu este deloc jenată. Arată la fel de plictisită ca şi când ar lucra la Kohl's.

— Avem paie în formă de penis, spune femeia. Şi vagine de silicon care cred că ar putea fi folosite, nu ştiu, ca bol sau ceva de genul?

— Paiele în formă de penis sunt biodegradabile? întreabă Phoebe.

— Nu. Dar cred că sunt reciclabile.

— Am nevoie să fie biodegradabile.

— Singurul lucru pe care îl avem şi care se apropie de a fi biodegradabil este lenjeria comestibilă din spate. Adică, presupunând că o mănânci pe toată. Zero deşeuri.

Tot schimbul de replici este atât de formal, încât Phoebe îşi doreşte să se poată întoarce în timp şi să vorbească la fel şi când era în pat cu soţul ei. Îşi doreşte să fi avut curajul să ceară ce îşi dorea, chiar dacă suna ciudat. Pentru că începe să aibă bănuiala că, de fapt, îi plac lucrurile ciudate. Că tuturor le plac, de aceea sex-shopurile sunt deschise într-o după-amiază de joi.

la paiele de plastic în formă de penis şi se întreabă dacă, din vreun motiv, Matt poate fi ciudat cu Mia. Dacă acesta este motivul pentru care are nevoie de ea. Dacă asta l-a făcut să se simtă din nou viu. Şi pentru prima dată, gândul nu o umple de groază, ci de speranţă. Poate că, într-o zi, îşi va găsi pe cineva şi împreună vor fi ciudaţi.

Plăteşte pentru paiele în formă de penis, precum şi pentru câteva perechi de tanga roşii cu bretele subţiri, pur şi simplu pentru că îşi imaginează că este imposibil să nu te simţi sexy purtându-i.

CÂND IESE, Juice nu este în maşină. Phoebe se opreşte în faţa adăpostului, se uită pe fereastră şi o vede pe Juice stând pe un scaun ţinând în braţe un câine mic, cu blăniţă gălbuie. Juice pare atât de fericită, iar Phoebe se hotărăşte să intre. Vrea să ia parte la asta. Este în regulă, i-a spus psihologul, să îşi dorească să se implice.

— Dumnezeule, Phoebe, ar trebui să vii să-l ţii în braţe! spune Juice.

Aşa că Phoebe ia câinele în braţe. Îi simte lăbuţele moi şi pufoase.

— Cum te cheamă?

— Din păcate, mă cheamă Frank, spune Juice. Dar poţi schimba asta, nu-i aşa?

— Eu? întreabă Phoebe, de parcă ar fi o nebunie, chiar dacă deja îşi poate imagina cum va fi.

Acesta este Frank, noul ei câine. Vor face plimbări lungi împreună. Vor merge la adunat de scoici în fiecare dimineaţă, când încă nu e nimeni treaz.

— Nu pot să cumpăr un câine. Hotelul nu acceptă animale.

— Ei bine, cineva trebuie să-l cumpere pe Frank, spune Juice arătând spre un beagle micuţ dintr-o cuşcă.

— Eu deja m-am hotărât că-l iau pe ăla.

Tot drumul spre hotel, Juice încearcă să găsească nume noi pentru câinele lui Phoebe. Dar când intră în hotel, Phoebe o anunță.

— Nu ştiu, Juice, spune ea. Cred că îmi place numele Frank.

Înainte să plece la petrecerea burlăcițelor, Phoebe merge să returneze ținuta mamei Lilei. Bate la uşa came-rei Corbul.

— Mersi că mi-ai împrumutat hainele, spune Phoebe şi îi întinde sacoşa.

Patricia stă acolo cu un cocktail în mână, surprinsă, de parcă şi-ar fi luat cu adevărat adio de la haine în mintea ei şi nu poate înțelege cum de sunt aici, revenite din morți.

— Lasă-le acolo, spune Patricia, arătând spre masa de marmură unde sunt aşezate statuetele cu corbi, ca şi când acolo trebuie să ajungă toate lucrurile moarte. Phoebe pune sacoşa lângă corbi, toți întorşi astfel încât să privească spre perete, de parcă ar fi în dizgrație.

Este suficient să arunci o privire rapidă prin cameră pentru a observa că sunt corbi peste tot: unul pictat deasupra patului, altul aşezat sub abajurul veiozei de pe noptieră. Lângă veioză, Phoebe observă două cărți: Cum să fii prietenul tău cel mai bun şi We DieAlone.

Patricia îşi reia locul pe scaun, un gest care pare să sugereze că Phoebe ar trebui să plece, dar ea simte o dorință puternică să rămână. Poate că această femeie va muri singură, dar nu ar trebui să bea singură.

— Pot să mă alătur pentru un pahar? întreabă Phoebe.

— Vrei să bei un pahar cu mine?

Patricia pare în acelaşi timp de derutată şi încântată, de parcă ar fi surprinsă de o ninsoare neaşteptată.

— De obicei, prietenii Lilei nu ştiu cum să fugă de mine mai repede. Cred că văduvele bătrâne sunt precum ciuma.

Patricia scoate un pahar pentru Phoebe şi deschide frigiderul de băuturi.

— Am fost astăzi la galeria ta, spune Phoebe. Adică, m-am uitat prin fereastră.

— Mi-a luat treizeci de ani să construiesc acea colecție, spune Patricia.

— Trebuie să fie impresionantă.

— La început, erau doar artişti în viață. Şi apoi, pe măsură ce îmbătrâneam şi unii dintre acei artişti în viață, ei bine, au murit, am început să includem şi artişti decedați. Asta chiar ne-a deschis orizonturile.

Acum galeria găzduieşte o colecție uriaşă de picturi ale Şcolii de la Hudson River, ca să nu mai vorbim de un Warhol.

— Ai un Warhol?

— Ar trebui să-l donez hotelului, sincer, să le dau ceva demn de pus pe pereți, spune ea, apoi se uită la pictura de deasupra patului. Spuneți-mi, doamnă profe-soară, asta este o pictură care simbolizează moartea, nu-i aşa?

Phoebe priveşte imaginea unui corb aşezat pe o felie uscată de portocală.

— Aceasta este, fără îndoială, o pictură care simbolizează moartea, spune Phoebe.

— Mulțumesc, spune Patricia. În sfârşit, cineva cu puțin bun-simț. Lila refuză să o recunoască, nu e nicio surpriză. Şi înțeleg că hotelul încearcă să creeze o atmosferă autentică, inspirată de macabrul victorian, dar trebuia neapărat să-l pună chiar deasupra patului unei bătrâne? Şi-aşa e dificil să adormi cu pasărea morții veghindu-te.

Patricia ridică o sticlă galbenă.

— Nu eram sigură de această combinație de mărgărita picantă cu soc şi hibiscus, spune Patricia. Sunt destul de sceptică în privința oricărui cocktail cu o denumire atât de lungă. Dar e delicios.

Patricia toarnă un pahar pentru Phoebe.

— Sunt sigură că Lila ți-a povestit o mulțime de lucruri despre obiceiul meu de a bea după-amiaza, deşi i-am tot explicat că doctorul meu a fost cel care mi-a sugerat să încep să beau în timpul zilei. Pur şi simplu, nu mai pot să beau seara. Dacă beau două pahare de vin la cină, nu mai adorm deloc.

Phoebe ia o înghițitură din pahar.

— E bun, spune Phoebe. Picant.

Dar Patricia nu o ascultă.

— Şi, serios acum, ce altceva crede fata asta că pot să fac aici toată ziua? Mi-a spus că nu pot să vin cu un partener la nunta propriei mele fiice. Mi-a zis că nu pot să țin un discurs. Că nu pot să beau după-amiaza. Că nu pot să merg la petrecerea burlăcițelor. Se aşteaptă să stau aici sus, fără să fac nimic. Sunt ca Rapunzel, doar că nimeni nu vrea să mă răpească. Şi nu mi-am mai lăsat părul să crească mai mult de urechi de când era preşedinte Bush senior.

Phoebe începe să râdă.

— Spune-mi, prietenă a Lilei despre care nu ştiu aproape nimic. Cum de nu te-am cunoscut până săptă-mâna aceasta?

— Nu sunt din oraş, spune Phoebe.

— Dar nici măcar nu am auzit de tine, spune Patricia. Eşti cea mai apropiată prietenă a Lilei şi eu nu aud nici măcar o vorbă? Asta e viața mea, Pamela.

— Phoebe, de fapt.

— Vezi? Nici măcar nu-ți ştiu nenorocitul de nume. De când a murit tatăl ei, Lila s-a închis atât de mult, a devenit atât de distantă cu mine. Înainte, îmi spunea diverse lucruri. Eram ceea ce ai putea numi prietene înainte ca tatăl ei să se îmbolnăvească. Nu că aş crede în toată chestia aia cu mamele şi fiicele care sunt cele mai bune prietene. Sincer, asta e nenatural. Dar îmi e dor de ea. De adevărata

Lila, cea care stătea în patul meu şi vorbea nonstop. Ştii cât de mult vorbeşte Lila, de fapt?

— Da, chiar ştiu, spune Phoebe.

— Dumnezeule, când era mică, era şi mai rău. Un adevărat flux de gânduri. Era ca şi cum ai fi locuit cu un mic roman de Salinger. Când şi-a pierdut dinții, am auzit fiecare detaliu înfricoşător. Când a început să aibă menstruație, eu am fost prima căreia i-a spus. În afară de consilierul ei şcolar, dar asta nu s-a putut evita. Totul s-a întâmplat pe scaunul lui, ceea ce mi se pare acum un pic ciudat.

Patricia ia o înghițitură.

— Stai puțin, Lila nu a fost molestată de consilierul ei şcolar, nu-i aşa? întreabă Patricia. De asta se află aici?

— Oh, nu. Nu a fost. Dacă ar fi fost, mă îndoiesc că el ar fi venit aici, ştii?

— Ce uşurare, spune Patricia. Nu e uşor să ai o fiică ce a fost mereu atrasă de bărbați mult mai în vârstă. Fata aia s-a îndrăgostit de profesorul ei de pian de 60 de ani când avea nouă ani. Eu sunt singura mamă pe care o cunosc care a fost nevoită să-şi forțeze propriul copil să renunțe la pian. Şi nu trebuie să-mi spui, ştiu că totul a fost vina mea. Eu, aşa cum a spus Lila recent, am dat tonul.

— Henry era cu mult mai în vârstă decât tine? întreabă Phoebe.

— Cu cincisprezece ani, spune Patricia. Aveam 26 de ani când l-am întâlnit. Dumnezeule, ce copilă eram. Nu aveam nici cea mai mică idee ce făceam, în afară de a o înnebuni pe mama. Asta era clar. După ce ne-am logodit, mi-a spus: „Nicio fiică a lui Paul Winthrop nu se mărită cu un catolic care se autointitulează Regele Gunoiului din Rhode Island.”

— Asta îşi spunea Henry?

— Era numele afacerii lui. Aşa îl numea toată lumea din Newport atunci, după ce a început să facă avere. Dar mama

nu înțelegea. Mă tot întreba dacă făcea parte din Mafia, iar eu îi spuneam că doar se prefăcea că face parte din Mafia. Asta era întreaga lui strategie publicitară şi a funcționat, dar i-a păsat mamei mele că, practic, a construit o afacere de milioane de dolari în mai puțin de trei ani? spune Patricia. Nu. Mama e o adevărată snoabă şi, crede-mă, ar considera asta un compliment. Se mândreşte cu faptul că e snoabă, că le spune tuturor cât de jenant a fost că familia lui JFK a purtat fracuri la recepție, în timp ce familia lui Jackie a ştiut să se îmbrace în ținute de în. Dar eu eram copil în anii 1960, ştii. Nu voiam să fiu snoabă. Nu voiam să stau cu mama şi să bârfesc despre cine nu purta haine de în. Voiam să port pantaloni evazați. Voiam să fiu americancă. Să fiu om. Voiam să merg la Woodstock şi să mă căsătoresc cu un antreprenor chipeş care părea să fi venit din câmpiile prăfuite din Ohio cu pălărie de cowboy doar ca să mă salveze de familia mea îngrozitoare şi snoabă. Dar mama nu se înşela chiar în tot ce spunea.

— Ce vrei să spui?

— Îmi tot spunea: „Patricia, nu te căsători cu omul ăsta crezând că te poate salva de ceea ce eşti cu adevărat.” „Eşti o Winthrop. O snoabă îngrozitoare, la fel ca mine. Şi, într-o zi, te vei trezi şi îl vei vedea pe Regele Gunoiului din Rhode Island aşa cum este el cu adevărat.” Şi a avut dreptate. L-am văzut.

— Cum era?

— Un muritor! spune ea. Un om simplu! Când primul doctor i-a dat trei luni de trăit, am fost atât de şocată, încât am început să râd isteric chiar acolo, în cabinet. Nu înțelegeam. Henry al meu, cel mare şi puternic? Chiar am spus: „Dar el e Regele Gunoiului din Rhode Island!” Şi atunci, Lila m-a interzis să mai merg la următoarea programare la doctor.

— Dumnezeule, îl adoram pe Henry la început, spune ea, zâmbind. Era atât de interesant. Un om de afaceri care construia un imperiu. Mi-a cumpărat primul tablou, ştii? Şi ieşeam la întâlniri lungi şi stropite cu mult alcool, iar eu îl ascultam cum discuta despre gropile lui de gunoi la cină, de parcă ar fi vorbit despre Gran Cavallo al lui Leonardo. Nu aveam nicio şansă, de fapt. Tânăra nu are niciodată vreo şansă. Ea este destinată să adore, încă de la început.

— Nu cred că Lila îl adoră pe Gary aşa cum spui tu, spune Phoebe. Chiar nu am senzația asta.

— Ar fi trebuit să o vezi când s-a întors de la consultația cu Gary. Îi străluceau ochii, Pamela.

— Phoebe.

— Îmi pare rău, când îmi intră un nume în cap, e ca şi când ar fi al tău, spune Patricia. Parcă era drogată fata. A început să-mi povestească despre acest doctor minunat care îl va salva pe Henry, tot ce aveam nevoie era un pic de optimism, ca al lui Gary. Dar eu nu-mi făceam nicio iluzie. Ştiam că primul doctor avusese dreptate. Ştiam că Henry era pe moarte. Am încercat să-i spun asta, să o pregătesc, dar nu mă asculta. Îi avea pe Gary şi a doua opinie a lui.

Patricia suspină.

— Dar întotdeauna a fost aşa, spune Patricia.

— Cum adică?

— Crede că orice bărbat cu care se întâlneşte o va ajuta să-şi rezolve toate problemele, o va face să devină femeia mai bună care ar trebui să fie. Femeia în care nu ştie cum să se transforme. Dar niciodată nu s-a logodit cu vreunul dintre ei. Niciodată nu a mers atât de departe. E, pur şi simplu, ridicol şi e vina lui Henry în totalitate.

— De ce?

— I-a spus că ultima lui dorință înainte de a muri era să o vadă pe fetița lui că se căsătoreşte. Şi ce să vezi, o săptămână mai târziu, erau logodiți!

— Nu crezi că se iubesc?

— Fiica mea nu iubeşte încă pe nimeni în totalitate, spune Patricia. Nu aşa cum va învăța să o facă.

— Ce vrei să spui? întreabă Phoebe.

— Adică îl iubeşte pe Gary aşa cum iubesc eu cocktailul ăsta. Aşa cum am ajuns să iubesc o pernă din spumă. Aşa cum l-am iubit pe Henry la început, când credeam că dragostea înseamnă să obții ceva de la oameni. M-am îndrăgostit de ce îmi oferea Henry. Şi mi-a oferit foarte mult. Cu adevărat. Dar să iubeşti pe cineva în felul ăsta nu te face o femeie mai bună. Doar pierderea lui te face.

Se întreabă dacă aşa este să ai o mamă, să stai împreună cu ea, să bei după-amiaza, ascultându-i poveştile întortocheate despre ce înseamnă să iubeşti cu adevărat. Phoebe simte că priveşte o femeie care îşi scrie autobiografia postumă cu voce tare, ca şi când Patricia ar fi versiunea ei decedată, iar salvarea ei ar fi cumva cunoaşterea absolută.

— Cum te-a făcut mai bună pierderea lui Henry? întreabă Phoebe.

— Starea lui Henry s-a degradat rapid după primul diagnostic şi nu puteam să-mi scot din minte acest sentiment groaznic că şi eu mă stingeam.

Noaptea, îşi privea sânii lăsați, venele albăstrui şi pielea subțiată de pe mâini şi se întreba ce s-a întâmplat cu ea. Cum de i se subțiase atât de mult pielea? Cum a ajuns să aibă atâtea tablouri aparținând unor artişti decedați? Cum ajunsese să fie membră în Consiliul Societății de Conservare? Cum ajunsese să fie o femeie care îşi contura buzele, la fel ca mama ei? Cândva fusese atât de tânără, atât de frumoasă, încât un artist din galeria ei îi ceruse să o picteze, şi se întreba de ce nu acceptase.

— M-am simțit prea ruşinată atunci, spune ea. Pe scurt, credeam că sunt grasă. Şi nu mi se părea deloc potrivit ca o

femeie măritată să facă aşa ceva. Mama avea dreptate. Eram o snoabă îngrozitoare. Dar mare păcat.

Acum îmi dau seama că eram prea tânără şi frumoasă să nu stau goală tot timpul.

Când Patricia şi-a dat seama că exact aşa va simți când va avea 90 de ani – că era prea tânără şi frumoasă la 60 pentru a nu sta goală tot timpul –, l-a sunat pe artistul respectiv.

— Trecuseră decenii de atunci, spune Patricia. Dar l-am sunat pe William de parcă nu trecuse nicio clipă:

„Sunt gata să pozez pentru tine." Dumnezeule, asta mă impresionează cel mai mult acum. Că am reuşit să fac asta. A fost cel mai îndrăzneț lucru pe care l-am făcut vreodată, cumva chiar mai înfricoşător decât să mă căsătoresc. Eu şi William nu am avut o aventură, adaugă ea.

Chiar dacă ştiu că asta crede Lila. Am vrut doar să mă picteze. Aveam nevoie ca el să-mi documenteze corpul aşa cum era în acel moment anume. Desigur, nu mi-am dat seama că el devenise cubist în ultimii treizeci de ani.

Dar asta e o altă poveste. Scopul era să stau acolo, în grădină, ştiind că el mă analiza, că îmi studia fiecare muşchi, fiecare venă. Să fiu văzută pe deplin. Să fiu cu adevărat eu însămi în fața cuiva şi să nu-mi fie ruşine deloc. Să mă simt mândră, de fapt. Asta m-a salvat. Dar să fiu clară. Nu de mine însămi.

— Ce vrei să spui? întreabă Phoebe.

— Nu voiam să fiu salvată de mine însămi. Nimeni nu vrea asta! Tot ce vrem este permisiunea de a sta acolo goi şi de a fi noi înşine, fir-ar al naibii.

Asta i se pare adevărat lui Phoebe. Asta este exact ce îşi doreşte ea, ce şi-a dorit mereu în secret. Să citească romane când vrea să citească romane. Să fie tristă când este tristă. Să fie speriată când este speriată. Să fie furioasă când este furioasă. Să fie plictisitoare când se simte plictisitoare.

— Desigur, Lila a fost groaznic de ruşinată de tabloul ăla, spune Patricia. Nu a vrut să vorbească săptămâni întregi cu mine după ce l-am adus la galerie. Era isterică, spunea întruna: „Tata e bolnav şi tu te dezbraci pentru un alt bărbat?" Aşa că i-am spus: „Draga mea, tatăl tău iubeşte Cubismul."

Zâmbeşte în sinea ei.

— Desigur, acum ştiu că i-a luat lui Henry întreaga viaţă să recunoască adevărul despre cine era, spune Patricia. Sper să nu-i ia şi Lilei la fel de mult.

Se întoarce spre Phoebe.

— Crezi că îi este groaznic de ruşine cu mine?

Întreabă Patricia. Ce întrebare umilitoare pentru o mamă.

— Este supărată pe tine.

Patricia dă din cap din nou.

— Este supărată pe mine de când s-a îmbolnăvit Henry.

— Şi tu eşti supărată pe ea.

Comentariul o surprinde pe Patricia, de parcă nu ar fi reuşit încă să recunoască asta cu voce tare.

— Când Lila i-a dat tabloul lui Gary gratuit, a fost ca o palmă peste faţă. Să nu mai vorbim de faptul că un tablou de William Withers se vinde la licitaţie cu cel puţin douăzeci de mii acum. Tabloul ăla era neprețuit pentru mine. Nici măcar nu era de vânzare şi ştia asta. A spus:

„Da, ai tot spus că este literalmente neprețuit, aşa că l-am dat gratis."

Patricia oftează.

— Nu e uşor să fii supărat pe propria ta progenitură. E ca şi cum ai fi supărat pe tine însuţi.

Se îngrijorează că este vina ei şi că, dându-i Liliei totul, nu i-au dat, de fapt, nimic. I-au luat cel mai important lucru: dorinţa umană autentică. Nu are nicio presiune în viaţă. Nicio mizã.

— Fata vărsa o sticlă de vin roşu pe canapeaua nou-nouță şi noi, pur şi simplu, cumpăram alta. Era atât de simplu. Totul era înlocuibil. Feroneria din dormitor, păpuşile Bărbie ale căror capete cădeau uneori fără niciun motiv pe care să-l înțeleg, înlocuibile. Universul ei este un univers cu un milion de păpuşi Bărbie; un univers de desene animate, în care Daffy Duck poate să fie introdus într-un tort şi băgat în cuptor sau să cadă dintr-un copac şi să nu sângereze niciodată. Tatăl ei a fost primul lucru pe care l-a pierdut cu adevărat, aşa că, ce altceva ar fi putut face decât să încerce să-l înlocuiască imediat cu un bărbat care lucrează în gestionarea deşeurilor corporale?

Îşi termină cocktailul.

— În fine. Nu se mai poate face nimic acum.

Trecutul este ca Gran Cavallo şi nu poți repara Gran Cavallo, nu-i aşa? Adică, bineînțeles, cine nu visează să deseneze restul calului şi poate cerul din jurul calului? Dar ce valoare ar mai avea pictura atunci? Absolut niciuna. Asta este realitatea. Imperfectă, incompletă, eternă. Trebuie doar să mergem mai departe, să o numim capodoperă, chiar dacă nu este, şi să începem să lucrăm la un nou tablou nenorocit.

— Cred că nu mi-am dat seama că aşa o să mă simt când o să îmbătrânesc, mărturiseşte Phoebe.

Întotdeauna îşi imagina că îmbătrânirea este ca o stradă îngustă, care se întunecă pe măsură ce avansezi. O concretizare a personalității tale şi a tuturor lucrurilor care te-au făcut cine eşti.

— Dar nu este aşa, nu-i aşa?

Patricia dă din cap.

— Pamela, esențialul este să mergi mai departe. Să spui adio acelei persoane care credeai că eşti, acelei persoane care credeai că vei fi. Dă-mi voie să-ți arăt.

Se ridică, deschide sacoşa cu haine. Ţine puloverul în lumină.

— Henry încerca mereu să mă transforme într-o fată care poartă paiete, dar acum că nu mai este, pot în sfârşit să recunosc faptul că nu sunt o fată care poartă paiete. Aşa că, adio.

Aruncă puloverul în poala lui Phoebe.

— Să fiu în totalitate sinceră, nici eu nu sunt o fată care poartă paiete, spune Phoebe. Adică, a fost distractiv pentru o zi.

— A fost distractiv pentru o viaţă, spune Patricia. Dar acum port haine de în, beau după-amiaza, şi asta e. Şi-apoi, de când au început după-amiezile să fie atât de lungi? Adică, Dumnezeule, să începem seara, nu-i aşa?

Petrecerea burlăciţelor începe cu „o călătorie a apei” la un Spa din apropiere.

— Mi-aş dori doar să nu o numească o călătorie a apei, spune Marla, stând în vestiar. Atunci, chiar aş putea să mă bucur de ea.

— Şşş, spune Suz şi arată spre un semn de pe uşă care le cere să vorbească în şoaptă tot timpul.

Nu doar pentru ceilalţi oaspeţi, ci şi pentru ele. Totuşi, acest lucru se dovedeşte a fi complicat pentru Marla şi Lila.

— E cam ca izvoarele termale din Baden-Baden, doar că nu chiar, spune Lila.

— Nu ar trebui să avem voie să ne folosim telefoanele dacă aceasta este călătoria noastră personală? întreabă Marla.

Phoebe aşteaptă ca Lila să răspundă, dar apoi îşi aminteşte că Lila aproape niciodată nu îi răspunde direct Mariei, o lasă, pur şi simplu, pe Marla să spună ce vrea.

— Nu poţi să te vindeci şi să trimiţi mesaje deocheate în acelaşi timp, spune Phoebe.

Phoebe a spus asta sub formă de glumă, dar Suz o ia literal.

— Marla, Dumnezeule, trimiți mesaje deocheate?

Întreabă Suz.

— Nu trimitem toți mesaje deocheate? întreabăNat.

— Da? întreabă Lila, părând dezechilibrată, cu trupul ei micuț şi voalul fals imens.

— Şşş, spune Marla şi îi aruncă o privire lui Phoebe.

Dar Phoebe nu are timp pentru asta.

— Bine, femeia de la recepție mi-a spus că avem voie să intrăm goale, pentru că este un eveniment privat, şopteşte Phoebe.

— De ce am vrea să fim goale? întreabă Marla.

— De ce n-am vrea să fim goale? şopteşte Suz.

În timp ce femeile discută aprins pe un ton şoptit, Phoebe pur şi simplu îşi dă jos hainele. O citează pe Patricia fără să o amintească pe Patricia.

— Suntem prea tinere să nu stăm goale tot timpul, spune Phoebe, şi toate femeile se dezbracă, mai puțin Marla.

— Marla, hai, insistă Suz când intră în zona piscinei. Dacă tu nu eşti goală, asta cumva ne face pe noi să fim şi mai goale.

— Nu poți să fii mai mult sau mai puțin goală decât goală, spune Marla.

— Deci, alea de acolo sunt piscinele reci, şopteşte Phoebe. Treisprezece grade.

— Sună dureros, spune Marla.

— Se pare că, spune Phoebe, citind din broşură, piscinele reci ajută la inflamații, întăresc sistemul imu-nitar, vindecă depresia...

— Îți repară relația cu soacra, adaugă Suz.

— Şi uneori merg la cumpărături pentru tine, adaugă Nat.

Femeile se despart, fiecare în câte o piscină, urmându-şi fiecare călătoria proprie. Sau poate că au nevoie doar de o

scuză pentru a petrece puțin timp singure. Marla merge la piscina cea mai fierbinte, iar Phoebe intră în cea rece, pur şi simplu, pentru că este singura care promite să vindece depresia, deşi ştie că nu aşa funcționează depresia. Nu există o soluție rapidă, iar uneori încercarea de a o rezolva doar o agravează. Mergând la yoga de trei ori pe săptămână doar i-a confirmat că este cu adevărat o cauză pierdută, fiindcă nici măcar yoga nu o făcea să se simtă mai bine. Dar ce altceva poți face, în afară de a continua să încerci? Iar piscina rece e destul de uşor de suportat. Tot ce trebuie să facă este să stea acolo şi să îndure frigul. „Succes", gândeşte ea, în timp ce îi amorțesc degetele. Simte cum începe să se relaxeze, până când Lila i se alătură.

— Mama lui Gary m-a încolțit pentru a treia oară azi-dimineață şi m-a întrebat de ce nu a apărut încă Dumnezeu la această nuntă, şopteşte Lila imediat ce intră. I-am zis: „Oh, nu, am uitat complet să-l invit."

Lila spune că nu a fost uşor să fie atât de supărată pe o femeie care are început de demență.

— Chiar mă simt rău să mă supăr pe ea, spune Lila. De câte ori trebuie să dau explicații că nu cred în Dumnezeu? Că nu mă pot căsători într-o biserică, pentru că, sincer, ce biserică? Eu nu am o biserică!

Ea a spus că nu crede în nimic, în afară de bani. Şi ce e rău în asta? Banii mențin casele de pe Bellevue în picioare, nu-i aşa? Banii fac arta, nu-i aşa? Banii fac lumea accesibilă persoanelor cu handicap, nu-i aşa? A făcut Dumnezeu asta? Poate. Dacă Dumnezeu a făcut banii.

— Însă mama lui Gary consideră că nunta nu va fi recunoscută decât dacă se va oficia la biserică. Şi cine ar fi crezut că familia lui Gary e atât de catolică? Adică, Marla şi Gary nu vorbesc niciodată despre Dumnezeu.

Trebuie să fie traumatizați sau ceva de genul ăsta.

Phoebe se uită spre ea.

— Plăteşti o mulțime de bani să te relaxezi acum. Îți propun să încerci.

— Nu m-am simțit niciodată bine când mă relaxez, spune Lila.

Dar apoi se cufundă mai mult în apă.

— Ce facem, pur şi simplu, stăm aici? E atât de rece. Marla are dreptate. Nu înțeleg.

— Trage aer adânc în piept, spune Phoebe.

Apa din piscină este atât de rece, încât şocul încă nu a trecut. Dar lui Phoebe îi place şocul – îi place că o face să-şi aducă aminte că este vie.

— Oh, aminteşte-mi să-ți povestesc despre visul meu mai târziu, spune Lila. A fost despre Jim. Şi a fost îngrozitor.

— Trage din nou aer adânc în piept, spune Phoebe, şi Lila respiră adânc.

Îşi lasă capul pe spate. Nu pare să-i pese că marginea voalului ei fals pluteşte în apă. Curând, se aşterne tăcerea peste întreaga încăpere şi atmosfera devine din nou plăcută. Nu se mai aude decât sunetul apei, picu-rând de pe femei pe măsură ce ies dintr-o piscină şi intră în alta. În sfârşit, este linişte. O unitate tăcută între ele, în timp ce trec una pe lângă cealaltă în tăcere, până când călătoriile lor se încheie.

CÂND SE ÎNTORC la hotel, Phoebe se simte cu adevărat relaxată. La fel şi Lila, al cărei chip pare pierdut în visare. Când o opreşte Jim în hol, durează ceva timp să-şi dea seama ce vrea să spună.

— Avem o problemă, spune Jim.

Este roşu la față, ca un bărbat care a băut sau a jucat golf toată ziua sau poate ambele.

— Cineva i-a tras-o maşinii vintage din parcare.

Nimeni nu înțelege ce înseamnă asta, în special mireasa.

— Cineva a stricat-o? întreabă Lila.

— Nu. Cineva i-a tras-o.

Celelalte femei îi fac Lilei un mic semn de adio, ca şi când nu e treaba lor. Suz rosteşte Duş, înainte să plece toată lumea, dar Lila nu observă.

— Aud cuvintele pe care le spui, Jim, dar chiar nu înțeleg, spune Lila.

— Chiar nu ştiu cum altfel să-ți spun, Lila. Asta s-a întâmplat. Maşina vintage a fost... violată.

Lila rămâne acolo, de parcă cineva tocmai a turnat cu o găleată de vopsea roşie pe ea.

— Bine, intervine Phoebe. Dar cred că suntem derutate... ce înseamnă asta mai exact?

— Cineva şi-a băgat efectiv penisul în țeava de eşapament şi, ştii tu.

— Ştii ce? întreabă Lila.

— Ştii ce, spune Jim.

— De ce ar face cineva asta cu maşina mea de nuntă?

— De ce ar face cineva asta cu orice maşină? întreabă Jim.

— Cum poate cineva să facă aşa ceva?

Phoebe este sincer curioasă.

Îi este greu să-şi imagineze, când Gary intră cărând o geantă cu crose de golf. Lila se îndreaptă imediat spre el.

— Cineva i-a tras-o maşinii noastre, Gary, spune Lila.

— Ce-ai zis? întreabă Gary.

Îşi pune geanta jos, iar un bărbat îmbrăcat în vişiniu o ridică.

— Spune-i tu, Jim, spune Lila, de parcă ar fi fost acolo când s-a întâmplat, de parcă acum, în fața lui Gary, care nu ştie nimic, Jim şi Lila sunt un cuplu, cei care aduc veştile proaste, spunându-i lui Gary ce s-a întâmplat.

— Ei bine, îmi puneam crosele în maşină şi am văzut maşina stând acolo în lumina soarelui, şi m-am gândit: „Doamne, ce maşină frumoasă!”, spune Jim.

— Jim, nu trebuie să pui povestea în context, spune Lila.

— Am zis doar o propoziție, spune Jim.

— Ei bine, era o propoziție prea lungă, spune Lila. Treci direct la subiect.

— Ajungeam deja la subiect, dacă nu m-ai fi întrerupt.

— Bine, atunci spune-mi ce s-a întâmplat, spune Gary.

— Așa că stăteam și mă uitam la mașină, ad-mirând-o, și apoi tipul ăsta a intrat în câmpul meu vizual, stând chiar în spatele mașinii, cu... știi ce... în țeava de evacuare, și știi, a fost o zi lungă, am crezut că am halucinat pentru o secundă. Dar apoi am strigat la el să plece de acolo și a fugit.

Gary nu pare șocat, dar Phoebe află că Gary nu are niciodată o reacție exagerată în nicio situație. Se pare că este important pentru el, ca doctor și părinte singur, să i se prezinte o problemă și să înceapă imediat să caute o soluție. Adică, bine, mașina a fost violată, dar din fericire el se pregătise pentru asta.

— Ar trebui să le spunem celor de la recepție, spune Gary.

— Ce o să facă cei de la recepție? întreabă Jim.

— Să sune la poliție! spune Lila.

— Și ce să spună: „Ajutor, cineva mi-a violat mașina”? întreabă Jim.

— Îmi pare rău, dar pur și simplu nu cred că poți să i-o tragi unei mașini, spune Phoebe.

Va rămâne fermă pe această poziție.

— E o mașină. Nu poți să i-o tragi, așa cum... nu poți să i-o tragi unei mașini de tuns iarba pentru că o mașină de tuns iarba nu este un organism viu.

Dar Lila nu este convinsă. Se așază pe canapeaua de catifea. Încă un lucru distrus, chiar când începea să se relaxeze. Își apasă degetele pe tâmple. Gary se așază lângă ea.

— Am un fel de atac de panică, spune Lila.

— Unul real? Sau unul figurat? întreabă Gary.

— Unul real, Gary.

Dar nu se mişcă şi nu face nimic. Doar îşi îndepărtează stoic părul de pe ochi. Îşi aranjează voalul să-i încadreze faţa. Cel mai elegant atac de panică din lume.

— Ce pot să fac? întreabă Gary.

— Am nevoie să-i ceri lui Pauline o altă maşină, spune Lila.

— O maşină nouă? întreabă Jim. De ce? Maşina aia e perfectă.

— Maşina a fost violată, Jim! spune Lila, dar Gary este cel care tresare. Nu pot să merg cu maşina aia la nuntă, ştiind ce s-a întâmplat cu ea.

— Adică, tehnic vorbind, maşina e cumva victima, spune Jim.

— Eu sunt victima, spune Lila pe un ton sever.

Nimeni nu mai spune nimic. Jim se uită la Gary ridicându-şi sprâncenele. Dar Gary nu-i răspunde la fel. Nu spune niciun cuvânt. Doar îşi pune braţul în jurul taliei ei, aşa cum făcuse când Juice avusese izbucnirea pe dig.

— Bine, spune Gary. Mă voi ocupa de asta.

— Bine.

Lila îşi aranjează din nou voalul, de parcă acest lucru ar transforma-o în mireasa relaxată şi fericită care era înainte să intre în holul hotelului.

— Trebuie să mă duc să mă îmbrac pentru petrecerea burlăciţelor.

Lila se îndreaptă către lift. Jim, Gary şi Phoebe se privesc între ei.

— Jim, de ce i-ai spus asta? întreabă Gary.

— Pentru că s-a întâmplat!

— Lila nu trebuie să ştie chiar tot ce merge prost.

— Nu este copil.

— Ştiu că nu e un copil, spune Gary. Este un adult care acum e stresat fără niciun motiv. Cum ar fi putut să afle?

— Ar fi aflat la un moment dat.

— Cum? Nu. Chiar nu ar fi aflat.

— Va fi bine, spune Jim. O să mă ocup eu de asta.

— Nu, o să mă ocup eu, spune Gary.

— Bine, mă întorc afară. Să văd dacă îl pot găsi pe acest pervers.

Jim îi lasă pe Gary şi Phoebe singuri în hol. Mirele şi domnişoara de onoare, lăsaţi să rezolve situaţia, iar Phoebe are senzaţia că acum ei sunt părinţii Liei.

— Sincer, chiar nu înţeleg, spune Phoebe. Ţeava de eşapament este suficient de mare pentru aşa ceva?

— Cred că depinde de tip.

— Cred că ar fi trebuit... să-şi fi folosit mai întâi mâna şi apoi să şi-o introducă în ea?

— Pentru că nu poţi să o foloseşti ca pe un...

— Nu.

— Fir-ar al dracu'.

Încep să râdă. Chiar atunci, intră bunica Lilei.

— Gary, spune Bootsie, întinzându-i un recipient din plastic plin cu un lichid limpede.

Pentru o clipă, Gary arată îngrozit, de parcă ar fi fost un eşantion de urină.

— Este un gimlet[21], spune Bootsie. Poţi să te asiguri că ajunge la Breakers pentru petrecere?

— Desigur, spune Gary. Dar asta e peste câteva zile, Bootsie. Şi ştii că ţi se poate prepara un gimlet la nuntă.

— Am o regulă: nu am încredere în ceva ce vine de la Breakers, spune ea. Şi nimeni nu-l face ca băiatul meu. Are doar patruzeci de ani de practică. Şi tu cine eşti, draga mea?

---

[21] *Gimlet-ul este un cocktail din gin şi lichior de lime (n. Tr.).*

— Sunt Phoebe, spune ea. Domnişoara de onoare.

Bunica Lilei acceptă acest lucru. „E amuzant cum oamenii, pur şi simplu, cred că eşti cine spui că eşti”, se gândeşte Phoebe. Nu este sigură de ce nu şi-a dat seama până acum de această putere pe care o avea. Dar este adevărat. Ea este domnişoara de onoare. Îşi pune mâna pe umărul lui Gary şi spune: „Mă ocup eu”, iar Gary mimează un Mulţumesc.

— Scuză-mă, îi spune Phoebe lui Pauline care se află la recepție. Se pare că mireasa va avea nevoie de o maşină nouă.

— Este ceva în neregulă cu aceasta? întreabă Pauline.

Acum înțelege dilema lui Jim: „A face dragoste” este prea ciudat., A făcut sex cu” nu captează spiritul infracțiunii.

— Cineva i-a tras-o, spune Phoebe.

Pauline nici măcar nu clipeşte, nici măcar când îi cade o geană falsă. Continuă să stea acolo, ca şi când ar fi în mijlocul unui exercițiu pentru a învăța să nu mai aibă niciodată nicio reacție.

— Este... foarte neobişnuit. Ne pare foarte rău pentru asta. Vom... anunța. Nicio maşină din flota noastră nu a fost vreodată... Vom aranja imediat să aducem una nouă. Oh, şi te rog să-i spui miresei că bolul cu punch Commodore de diseară este din partea casei.

Phoebe pleacă şi se întreabă cât timp va aştepta Pauline înainte să-şi ridice genele.

În cameră, Phoebe face un duş lung pentru a îndepărta uleiurile de la Spa. Apă – nu se mai satură de apă săptămâna asta. Este sigură că ar putea sta o viață întreagă sub acest duş. Stinge toate luminile şi se spală cu un produs care se numeşte Săpun din lapte de ovăz pentru ființe umane. Funcționează. Se aşază pe podeaua udă şi se simte mai umană decât s-a simțit în ultimii ani.

Îşi pune rochia şi apoi îşi aplică produsele de machiaj pe care le-a cumpărat mai devreme. Înainte, simţea o obligaţie impusă de profesie să dispreţuiască astfel de lucruri, dar, sincer vorbind, îi place să facă asta. I-a lipsit în timpul pandemiei. Este un ritual plăcut şi, dacă faci ceva suficient de des, asta ajunge să devină. Ritualul are puterea de a te face să simţi ceva. Îşi aplică rujul roşu aprins pe buze şi se simte brusc revigorată, pregătită să înceapă seara.

Jos, LA BAR, femeile stau grupate în jurul Lilei. Se remarcă prin strălucirea lor pe fundalul draperiilor albastru-închis, rochiile de cocktail având culori diferite, ca nişte acadele. Dar când Phoebe li se alătură, atmosfera se simte încărcată.

— Crezi că are de-a face cu faptul că maşina era foarte frumoasă? întreabă Suz.

— Adică ăsta ar fi fost motivul pentru care cineva alege să le-o tragă unor maşini în locul altora? se întreabă Nat.

Femeile nu ştiu. Niciuna dintre ele nu poate pă-trunde psihologic ideea de a ţi-o trage cu o maşină, în afară de Marla.

— Nu aşa funcţionează, spune Marla. Nu are nicio legătură cu cât de sexy este maşina.

— Putem să nu mai vorbim despre maşină? întreabă Lila, cu asprime în voce şi sună ca Lila pe care Phoebe a întâlnit-o prima dată în lift.

— Haideţi să luăm nişte cocktailuri şi să le aducem sus pentru Specialista în Sex, spune Phoebe.

— Unde e Consilierul pentru Băuturi? întreabă Lila.

Suz primeşte un mesaj, ceea ce devine un eveniment public pentru toate, pentru că ea insistă să-şi lase telefonul cu faţa în sus pe masă tot timpul.

— Uf. Nu ştiu de ce soţul meu îmi trimite mesaje despre scaunul Micului Vierme, spune Suz. De exemplu, crede că trebuie să ştiu, în acest moment, ce culoare are?

Sunt la petrecerea burlăcițelor!

Dar nu pare că e o petrecere de burlăcițe până când Ryun nu vine cu cinci pahare de punch Commodore. Lila pare uşurată. Bea din cocktail, în timp ce Marla îl întreabă pe Ryun:

— Care e diferența între Consilierul pentru Băuturi şi un barman? şi De ce se scrie numele tău cu u?

— Cred că părinții mei au crezut că este mai original, spune Ryun.

— Uf. De ce trebuie toată lumea să fie atât de originală în ultimul timp? întreabă Lila.

— Probabil că doar au vrut să fiu special, răspunde Ryun.

— Dar asta e partea cea mai proastă! spune Lila.

De ce le-a fost atât de teamă că nu ai fi special? De ce nu puteai să fii doar un copil obişnuit?

Ryun ridică din umeri. Nu ştie.

— Se pare că gluma s-a întors împotriva lor, pentru că nu sunt chiar atât de special.

Ryun este surfer. Lucrează aici pentru a-şi susține stilul de viață.

— Nu am nici o altă ambiție în afară de asta, spune el.

Nici măcar nu îşi doreşte să fie surfer profesionist.

Este realist. Ştie că ăsta nu e un mod de viață. El doar vrea să... facă asta.

— Ei bine, bravo ție, spune Lila. Nu te chinui să devii cineva. Şi mama voia să fiu specială. Se aşteaptă să fiu marea ei capodoperă. Şi nici măcar nu e pictoriță!

Ryun începe să râdă, o priveşte pe Lila, purtându-şi voalul mare şi kitschos şi panglica strălucitoare.

— Pari a fi specială.

Lila se înroşeşte în obraji de parcă ar fi deja beată, şi poate că este.

— Mulțumesc.

Marla îi aruncă lui Ryun o privire ucigaşă pentru că flirtează cu mireasa. Phoebe ridică paharul.

— Un toast pentru mireasă, spune Phoebe, iar Lila zâmbeşte. Acum, haideți să o vedem pe Specialista în Sex.

SPECIALISTA ÎN SEX este deja în sala de biliard când ajung acolo.

— Ați întârziat, spune ea.

Stă în fața unui proiector uriaş, îmbrăcată într-un costum bej şi având părul prins într-o coadă la ceafă. Îi aminteşte lui Phoebe de cum era ea în trecut, în fața clasei, supărată pe elevii care întârziau, dar încercând din răsputeri să nu o lase să se vadă. Poate că din acest motiv îşi cere scuze Phoebe.

— Ne cerem mii de scuze, spune Phoebe.

Ele se aşază pe canapeaua turcoaz ținându-şi bău-turile în mână. Lila le zâmbeşte larg, de parcă acum s-ar simți mai bine. Gata să se distreze.

— Bună seara, doamnelor, spune Specialista în Sex.

Cine este mireasa cea specială în seara asta?

Lila ridică mâna şi femeile aclamă.

— Ei bine, felicitări, spune Specialista în Sex. După cum probabil ştiți, sunt o fostă colegă de-a lui Viv. Am lucrat împreună nu cu mult timp în urmă, când eram la Grădina Zoologică din Atlanta.

Toate dau din cap de parcă ar fi ştiut acest lucru.

— Dar de când a început pandemia, evident că mi-am schimbat un pic cariera. Se pare că se câştigă mai mulți bani la petrecerile burlăcițelor decât în sectorul nonprofit, glumeşte ea şi toată lumea râde. Dar, serios, în cazul în care Viv nu v-a spus, permiteți-mi să mă prezint.

Sunt cel mai important expert internațional în reproducerea speciei Ailuropoda melanoleuca, cunoscută drept panda uriaş. Am fost consultant principal pentru trei grădini zoologice naționale. Am fost prezentă la două

emisiuni speciale de conservare pe PBS şi am luat parte personal la actul de reproducere pentru cel puțin patru panda din întreaga lume.

Nat şi Suz râd. Marla o priveşte pe Phoebe şi dă din cap, ca şi când ar fi cu adevărat impresionată de calificările Specialistei în sex. Dar Lila pare derutată şi şopteşte:

— Asta este o glumă de-a lui Viv? şi ele ridică din umeri.

Phoebe se gândeşte că, dacă ar fi fost în şcoala generală, acum ar fi izbucnit într-un râs necontrolat. Dar nu o fac. Sunt femei adulte. Nu ar fi corect să facă mişto de nicio femeie aflată în fața lor, darămite de panda. Seamănă mai mult cu o conferință academică, iar ele ar trebui să ridice mâna şi să întrebe despre panda. Dar Marla chiar face asta.

— Ai participat la actul de reproducere al urşilor panda? întreabă Marla. Cum adică?

— Este o întrebare bună, spune Specialista în Sex. Proiectează prima imagine pe ecran. Aceasta este Mei Mei.

Indică o fotografie tristă cu o ursoaică panda care se ține de o tulpină de bambus.

— Am ajutat-o pe Mei Mei să facă dragoste pentru prima dată, probabil una dintre cele mai mari realizări din CV-ul meu de până acum. Timp de şapte ani, Mei Mei nu a arătat niciun interes să se împerecheze cu ceilalți urşi panda de la Grădina Zoologică din Atlanta. Cercetările noastre sugerează că acest lucru se datorează în mare parte stării de captivitate. În captivitate, urşii panda uriaşi au uitat cum să facă sex. Încercând să-i protejăm, aproape că i-am omorât.

Mai multe poze cu urşi panda în încăperi separate. Urşi panda care par deprimați.

— Este într-adevăr foarte îngrijorător, şopteşte Suz.

Şi Phoebe este îngrijorată. Se întreabă când îşi va ieşi din rol, se va transforma exact în opusul ei, îşi va desface coada şi le va oferi câte un vibrator fiecăreia, ca polițista stripper

care ajunge la petrecerea burlacilor furioasă şi gata să facă arestări, chiar înainte să îşi dea jos pantalonii.

Dar poate că acesta nu este un rol? Poate că se află, pur şi simplu, aici pentru a vorbi despre panda. Poate că Viv a fost o domnişoară de onoare groaznică. Phoebe ar fi trebuit să o întrebe la telefon pe Specialista în Sex ce înseamnă să fii Specialistă în Sex. Dar acum e prea târziu.

Lila o priveşte pe Specialista în Sex de parcă ar fi cel mai rău tip de Specialistă în Sex de acolo: tipul plictisitor.

— În timpul pandemiei, când eram toţi închişi în casă în fiecare zi, mi-am dat seama că noi, la rândul nostru, eram în captivitate. Şi, la fel ca Mei Mei, am încetat să mai vreau să fac sex. Iar singurul lucru care m-a ajutat să trec prin această perioadă grea a fost să cred că există şi alţi oameni nefericiţi şi fără viaţă sexuală care simţeau la fel.

A început să organizeze ateliere de sex pe Zoom, împărtăşindu-şi cercetările, descoperirile. Clipurile din atelierele ei au devenit virale, iar când pandemia s-a terminat, ajutase milioane de oameni din întreaga lume să îşi dorească din nou să facă sex.

— Ce am învăţat din studiul urşilor panda în captivitate este că ei sunt, în esenţă, captivi în paradis. Au prea mult timp liber, prea mult confort, prea mult bambus.

Prea mult ESPN[22], dacă ştiţi ce vreau să spun.

Suz dă din cap în semn de înţelegere.

— Masculii au încetat să mai încerce, iar femelele nu îşi mai frecau glandele anale pe copacii din apropiere, aşa cum făceau în sălbăticie, adaugă Specialista în Sex, iar Suz nu mai dă din cap. Toate nevoile lor erau satisfăcute. Nu mai exista flirt, nu exista preludiu, nu mai exista dansul delicat,

---

[22] *Canal de televiziune din SUA, emis prin cablu şi satelit, specializat în transmiterea programelor sportive atât live, cât şi în reluare, inclusiv meciuri şi talk show-uri (n. Red.).*

pentru că, prin captivitate, am eliminate aproape toți factorii naturali darwinişri din împerecherea urşilor panda. Ceea ce ştim acum, ceea ce ştim cu toții acum, este că nu putem, pur şi simplu, să punem două animale într-o cameră şi să ne aşteptăm să facă sex. Nici nu ne putem aştepta să îşi dorească să facă sex. Atunci, de ce ne-am aştepta la acest lucru din partea noastră?

Specialista în Sex şi colegii ei şi-au petrecut ani întregi învățând urşii panda cum să-şi amintească să îşi dorească să facă sex.

— Le-am arătat videoclipuri cu alți urşi panda care se împerechează, spune Specialista în sex. Videoclipuri pentru a-i stimula.

— Adică pornografie cu panda? întreabă Suz.

— Da.

— Chiar se excită urşii panda atunci când privesc alți urşi panda făcând sex? întreabă Nat.

— Bineînțeles.

— Este frumos, într-un fel, spune Suz şi se uită spre restul grupului.

Dar Lila rămâne impasibilă.

— Nu este frumos, insistă Lila. Este pornografie, Suz.

— Da, dar pornografie cu panda.

— Pornografia nu devine frumoasă doar pentru că şi-o trag doi urşi, spune Lila.

— Există... cumva... poveşti cu panda? întreabă Marla.

— Doi panda, unul campion la biliard şi celălalt trebuie să învețe, spune Nat.

Asta se apropia îngrijorător de un gen de videoclip pe care Phoebe îl surprinsese pe Mart că îl urmărea mai demult. Când l-a descoperit, ea a dorit să i se alăture, pentru că el era atât de jenat că fusese prins. Aşa că s-au aşezat şi l-au privit, criticând acțiunea de parcă ar fi criticat un show de televiziune – de parcă nu le-ar fi plăcut deloc. Dar, la un

moment dat, în timpul jocului de biliard, s-a aşternut tăcerea. Priveau cum bărbatul se apropia din spate de blondă, o mângâia pe braţ, o întindea pe masă. Iar Matt s-a întins spre Phoebe. Au avut o partidă bună de sex pentru prima dată în multe luni, dar după aceea, Mart nu a mai adus niciodată vorba despre asta. Nici ea.

— Voi glumiţi, dar pentru panda este vorba despre permanenţa supravieţuirii, spune Specialista în Sex. Şi pentru voi la fel, nu?

Femeile dau din cap.

— Aşadar, domnişoară mireasă în devenire, acest lucru mă conduce la tine, spune Specialista în Sex.

— Cum adică te conduce la mine? întreabă Lila.

— Înainte să intri în captivitate, adică în căsnicie, spune ea şi face cu ochiul, sunt aici să-ţi ofer competenţele de care ai nevoie pentru a te asigura că vei dori întotdeauna sex cu soţul tău. Vreau să pleci de aici ştiind că vei avea nu doar o viaţă sexuală bună, ci cea mai lungă, mai umedă şi mai fierbinte viaţă sexuală cu bărbatul tău.

Dar mai întâi, are nevoie de câteva informaţii.

— Aminteşte-mi care e numele lui?

— Gary.

Apoi, ea îi cere Lilei să-şi descrie viaţa sexuală actuală cu Gary într-un singur cuvânt.

— Este atât de personal, spune Lila.

— De-aia suntem aici, draga mea mireasă, spune Specialista în Sex.

— Bine, atunci, minunat, recunoaşte Lila.

— Minunat! spune Specialista în Sex, apoi le cere celorlalte femei să facă acelaşi lucru.

— În evoluţie, spune Nat.

— Verbal, spune Marla.

— Mort, spune Suz.

— În germinaţie, spune Phoebe.

— Acum, vreau să vă gândiți la ultima dată când v-ați simțit cu adevărat excitate. Încercați să identificați ce anume v-a făcut să vă simțiți așa. Ce v-a făcut cu adevărat să vă doriți să faceți sex? Nu pentru că partenerul vostru a vrut şi nu pentru că trecuseră mai multe săptămâni şi ați început să vă faceți griji că au trecut multe săptămâni. Ci pentru că ați fost cuprinse de dorință. Pentru că nu v-ați dorit să faceți nimic altceva decât să faceți sex. Apoi, Specialista în Sex le împarte nişte bucăți de hârtie. Toate scriu câte ceva pe ele, iar în cele din urmă, Specialista în Sex spune:

— Să începem cu mireasa. Care a fost ultimul lucru care te-a excitat cu adevărat la Gary?

Lila se înroşeşte şi o priveşte pe Marla.

— Nu pot să spun asta cu Marla de față.

— Sunt foarte conştientă că Gary este un om care face sex, spune Marla. De fapt, l-am prins o dată.

Dar Lila pare neliniştită. Diferența dintre Lila din camera de hotel a lui Phoebe şi Lila din afara camerei de hotel a lui Phoebe devine din ce în ce mai evidentă pentru Phoebe. Phoebe s-a obişnuit cu onestitatea Lilei, cu intrările ei furtunoase, cu faptul că se aşeza şi începea imediat să mărturisească ce o făcea să fie nefericită. Asta o făcea pe Phoebe să se simtă ca un preot sau un psiholog. Dar aici, printre aceste femei, Lila este mai rezervată. Defensivă. Poate că e prea greu pentru ea să fie sinceră în fața Mariei. Sau poate că există ceva în viața ei sexuală care o face să se simtă extrem de jenată. Dar ce anume?

— Oh, nu fi plictisitoare, spune Nat. Ăsta este atelierul tău despre sex, apropo.

— Bine, bine, sărută foarte bine, spune Lila.

— Poți fi mai explicită? întreabă Specialista în Sex. Îți aminteşti un sărut anume? A fost ceva special în legătură cu el? A fost pasional? A folosit limba?

— Cât o foloseşte de obicei.

Dar apoi se înroşeşte, de parcă deja a mărturisit prea mult.

— Să trecem mai departe, spune Specialista în Sex şi se întoarce către Suz, care povesteşte îndelung despre un bărbat pe care l-a întâlnit la reuniunea cu foştii colegi de facultate, un bărbat care obişnuia să o tachineze, un bărbat care o cunoştea înainte de a-l avea pe Micul Vierme. Apoi, Nat spune ceva despre soția ei, Laurel, grădinărit, pământul de pe fața ei, pasiunea pe care o avea de a face ceva total inutil.

— Ultima dată când m-am simțit cu adevărat excitată, mă strangula, spune Marla.

— Robert te strangulează? Serios, nu pot să îmi imaginez asta, spune Lila.

— Nu Robert, spune Marla şi apoi izbucneşte în plâns. Robert nu m-ar strangula niciodată. Nici măcar când i-am cerut-o.

Robert este genul de bărbat care foloseşte 6u//ef-uri pe felicitările de Ziua îndrăgostiților pentru a enumera cele trei motive pentru care o iubeşte şi nici măcar nu sunt toate foarte măgulitoare. Este un bărbat incapabil, în mod patologic, să îi facă un compliment.

— Şi ştiți cum e să nu îți facă niciodată un compliment propriul tău soț? întreabă Marla. Am crezut întotdeauna că era din cauză că era judecător. Era, aşa, profesional, neutru. Dar, la un moment dat, eram la un eveniment legat de serviciu şi vorbeam cu alt judecător, şi el îmi adresa complimente pentru rochie, de parcă era ceva normal şi următorul lucru pe care îl ştiu e că ne aflam în casa lui de la Chesapeake, uitându-ne la alegerile preliminare...

Toate izbucnesc în râs.

— Foarte tare, spune Suz.

— Mie îmi place să fiu strangulată în timp ce mă uit la C-SPAN, spune Nat.

— Şi mie la fel, spune Suz. Dar stai, cum te-a strangulat?

— Pur şi simplu a întins mâna şi m-a strangulat.

— Serios, nu înțeleg deloc ce e excitant, spune Lila.

Specialista în Sex le aminteşte tuturor să nu-i judece pe ceilalți.

— Este vorba doar despre a împărtăşi, spune ea. De a rămâne în contact cu dorințele noastre.

Se întoarce către Phoebe.

— Şi tu?

— Vorbeam cu un necunoscut, spune Phoebe. A fost prima dată când mi-am dorit cu adevărat să fac sex după ce am divorțat.

— Stai, eşti divorțată? întreabă Lila.

— Cum adică, nu ştii asta? întreabă Marla. Este domnişoara ta de onoare.

— Haideți să ne concentrăm mai puțin pe divorț şi mai mult pe ce te-a excitat la acest străin? spune Specialista în Sex.

— Nu ştiu, spune Phoebe.

Îşi aminteşte de acea noapte, de momentul în care stătea alături de el în lumina rozalie a zorilor. Cum, atunci când i-a spus că venise acolo să se sinucidă, el nu şi-a întors privirea.

— Mi-a plăcut că m-a privit direct în ochi.

— Contactul vizual poate fi foarte sexy.

— Nu îi era frică să mă privească. Nu îi era frică de ce spuneam. Nu îi era frică de cele mai rele părți ale mele. Şi asta m-a făcut să simt că acele părți sunt în regulă. Că pot să spun orice. Să fiu orice.

Amintirea o face pe Phoebe să zâmbească, iar Specialista în Sex devine curioasă.

— Ce te face să zâmbeşti acum?

— De fapt, i-am spus că vreau să fac sex, iar asta ar fi trebuit să fie jenant, dar a fost chiar excitant.

— Anunțarea propriilor dorințe, spune Specialista în Sex. Acest lucru poate avea un impact puternic. Şi acum ştii asta despre tine. Acum ştii că, atunci când nu eşti în dispoziție, ori de câte ori începi să te simți deconectată de tine însăți, poți să te întrebi: în legătură cu ce nu eşti sinceră?

În restul orei, Specialista în Sex le arată tutoriale scurte despre cum să se atingă folosind diferiți lubrifianți pe bază de plante, apoi încheie cu un videoclip cu doi urşi panda care se împerechează.

— Vă doresc să cunoaşteți toate această fericire carnală, glumeşte Specialista în Sex, iar femeile încep să râdă şi să aplaude.

Apoi, Specialista în Sex aruncă fără ceremonie o grămadă de jucării sexuale pe masa de cafea. Un dildo se rostogoleşte pe podea.

— Un vibrator poate fi un instrument al memoriei, spune Specialista în Sex.

Le spune că, la fel ca urşii panda, este important să rămânem în comunicare cu dorințele noastre. Că e important să ne recunoaştem perversiunile când încep să apară. E important să ne atingem corpurile dacă am uitat ce înseamnă să fim atinşi. Apoi se uită la ceas. Doar în acest fel seamănă cu o stripteuză. Loială minutelor de pe cadranul ceasului.

— Ora mea s-a încheiat! spune Specialista în Sex şi închide proiectorul. Acum, cine vrea să cumpere un penis?

Femeile râd. Îşi întind mâinile, iar Phoebe ridică unul violet.

— Aproape că am uitat! spune Specialista în Sex.

Lavetele complementare pentru secreții.

Suz ține una în mână ca şi când ar fi din caşmir.

— Uau – ce idee bună.

— Atât de ecologic, spune Nat.

— DE CE A ANGAJAT-O Viv pe acea Specialistă în sex? întreabă Lila la restaurant.

— Din ce ne spuneai tu despre Viv, e tipic pentru ea să o angajeze, spune Suz.

Iau cina la taverna White Horse. Cea mai veche tavernă din America, conform informațiilor din meniu. Pereți verde închis, scaune cu spătare înalte şi grinzi groase de lemn, dar mâncare perfect adaptată epocii. Salate de varză sau de varză de Bruxelles tăiată subțire. Coşulețe de scoici în sos de lămâie şi ierburi. O pereche de cozi de homar pe farfuria lui Phoebe. Vinul casei stă pe masă în carafe transparente, ca la romani. E un pic diluat şi cald, dar asta pare să fie ideea.

— Dar noi nu suntem panda, spune Lila. Adică, acum când o să fac sex, o să mă gândesc la urşii panda. Nu văd cum ar ajuta asta cu ceva.

— Mie mi s-a părut grozavă, spune Nat. Tu, pur şi simplu, nu ai spus nimic, aşa că nu te-a putut ajuta.

— De ce am nevoie de ajutor? spune Lila. Viața noastră sexuală e bună.

Toată lumea începe să se plictisească de refuzul Lilei de a spune ceva real. Marla se întoarce către Phoebe şi o întreabă:

— De ce ai divorțat?

— Nu poți să întrebi pe cineva aşa ceva, spune Nat.

— E în regulă, spune Phoebe. Soțul meu a avut o aventură.

— Un idiot, spun toate în cor, mai puțin Marla.

— Şi nu l-ai iertat? întreabă Marla.

— Nici măcar nu mi-a cerut asta, spune Phoebe.

— Tu o să divorțezi? o întreabă Suz pe Marla.

— Nu cred că ar trebui să vorbim despre divorț, le aminteşte Lila.

— Aşa e, spune Suz. Bine. Deci, hm, care e cel mai ciudat lucru pe care l-aţi făcut vreodată în pat? Eu prima.

Apoi Suz mărturiseşte că odată i-a plăcut când un băiat din facultate i-a turnat ceară fierbinte pe corp.

— Nu eram nici împotrivă, dar nici chiar de accord cu asta, spune Suz.

Nat s-a prefăcut odată că e asistentă / jucătoare de tenis în faţa camerei pentru o prietenă din facultate, dar numai pentru că era camera ei de filmat şi putea şterge înregistrarea.

— Asistentă şi jucătoare de tenis în acelaşi timp?

Întreabă Suz.

— O adevărată provocare teatrală, spune Phoebe.

Încep să râdă.

— Asta voia ea, spune Nat. O asistentă sportivă. Cineva care poate să practice şi un sport şi să salveze vieţi în acelaşi timp.

— Dar tu, Lila? o întreabă Nat.

— Din partea mirelui, spune chelnerul şi întrerupe discuţia aducând o sticlă de vin pe care Gary o alesese şi o trimisese pentru petrecerea Lilei.

Toate aplaudă când bătrânul toarnă vinul în pahare.

— Gary e atât de drăguţ, spune Suz. Marc nu ar face asta niciodată.

— Deci? întreabă Nat. Care este cel mai ciudat lucru pe care l-ai făcut, Lila?

— Chiar nu mă simt confortabil să spun asta în faţa Mariei.

— E chiar atât de ciudat? întreabă Nat.

— Nu mă mir, spune Suz. Toţi doctorii sunt ciudaţi în pat.

— Nu toţi doctorii sunt ciudaţi în pat, spune Lila. Nu poţi să spui aşa ceva.

— Crede-mă, m-am culcat cu mulți doctori în timpul facultății de Medicină, spune Suz. Şi toți erau atât de plictisiți de corpuri, încât aveau mereu nevoie de ceva în plus.

— Gary nu e deloc aşa, spune Lila.

— Atunci, cum e? întreabă Suz.

— Spune-ne şi nouă, spune Nat. Vrem doar să te cunoaştem mai bine. Atât.

— Bine, atunci, spune Lila, părând emoționată. Gary e foarte drăguț. Ultima dată când am făcut sex, s-a oprit la jumătate ca să-mi spună că arăt atât de frumos în lumina soarelui, ca o pictură de Vermeer.

Se aşterne liniştea.

— Nu e ciudat, spune Nat.

— Asta e, de fapt, chiar frumos, spune Suz.

— Robert ar trebui să facă două decenii de terapie să spună vreodată ceva de genul ăsta, spune Marla.

— Ei bine, v-am spus, nu facem nimic ciudat! spune Lila.

— Nu e nici măcar aproape de ciudat.

— De ce sexul trebuie să fie ciudat? Nu e ca şi când ar fi cu atât mai special, cu cât e mai ciudat. Nu putem, pur şi simplu, să facem sex plăcut şi să fim fericiți?

— Nu ştiu, spune Nat. Poți să fii fericită cu asta?

— Ce vrei să spui? întreabă Lila.

— Pur şi simplu, nu sună ca şi când ai fi fericită cu sexul tău plăcut, spune Nat.

Lila o priveşte pe Phoebe de parcă i-ar trimite un mesaj privat. Îi cere din priviri să pună capăt acestei conversații.

— Oh, am uitat! spune Phoebe.

Phoebe scoate pachetul cu paie în formă de penis şi le pune în paharele de vin. Dar paharele sunt puțin adânci, paiele prea lungi, şi penisurile prea grele. Arată ca şi când ar fi în pericol constant să cadă din pahare. Par nepotrivite, prea stridente şi vulgare pentru această tavernă rustică şi

liniştită. Chelnerul le priveşte suspicios când ridică farfuriile, dar Lila pare mulțumită de ele. Mulțumită că sexul a devenit din nou o glumă stupidă între prietene. Se apleacă şi ia o înghițitură din penis.

— Acum e o adevărată petrecere de burlăcițe, spune Lila.

Dar Marla le reaminteşte că Gary a cumpărat acest vin de Bordeaux. A mers la o cramă premiată pentru a-l analiza şi a-l alege.

— Refuz să beau un Bordeaux de cincizeci de ani printr-un penis verde-neon, spune Marla. Vinul ăsta trebuie savurat.

— Atunci savurează-l, spune Nat, şi toată lumea începe să râdă.

— Ce părere aveți despre bărbații care beau bere din vagine de plastic? întreabă Marla.

— Putem să nu mai vorbim despre sex? întreabă Lila, în timp ce ia o înghițitură mare din penisul subțire. Este un loc încărcat cu atâta... istorie. Simt că ar trebui să vorbim despre... ceva semnificativ.

— Bine, despre ce anume? întreabă Suz.

— Despre cubism, spune Lila.

— Vrei să vorbim despre cubism? întreabă Nat.

— Ce este cubismul? întreabă Suz.

— Sincer, nu e chiar atât de interesant, spune Phoebe.

— Oh, bine, sigur că Phoebe ştie. Spune ceva despre cubism, îi cere mireasa.

Toate privirile se îndreaptă spre ea. Phoebe râde uşor. Detalii despre cubism la cerere.

— Ei bine, a fost o mişcare artistică şi intelectuală de la începutul secolului al XX-lea, spune Phoebe. Ei credeau că, dacă nu vezi ceva din toate unghiurile, nu îl vezi complet. Ar trebui să continui?

— Dumnezeule, nu, spune Suz, dar mireasa aprobă din cap.

CÂND AJUNG ÎNAPOI la hotel, domnişoarele de onoare se întâlnesc în salonul albastru pentru sesiunea de citit în tarot oferită de hotel.

— Eu sunt Thyme, spune o femeie din spatele unei lumânări care pâlpâie. Apoi se întoarce către mireasă.

Mireasa doreşte să înceapă?

Lila dă din cap, iar Nat şi Suz aplaudă.

— Vino cu mine, spune Thyme.

Ieşind din salon, domnişoarele de onoare se opresc în hol. Apoi, la fel ca la Spa, fiecare porneşte în propria călătorie. Suz îşi sună soţul. Nat merge în camera ei pentru un pui de somn. Marla se uită la Phoebe şi întreabă:

— Bei ceva?

Imediat ce se aşază, Marla nu pierde timpul.

— Mă urăşti pentru că am avut o aventură, la fel ca fostul tău soţ?

Marla se uită la Phoebe de parcă aşteaptă să fie condamnată.

Phoebe nici nu aprobă, nici nu dezaprobă.

— Nu te urăsc. Nu eşti fostul meu soţ. Şi sincer, nu-l urăsc nici pe el.

— Asta e o uşurare.

— Să fiu sinceră, singurul motiv pentru care te-aş urî e că nu eşti prea amabilă cu Lila.

Marla dă din cap.

— E adevărat.

— Dacă ai face un efort să o cunoşti, ţi-ai da seama că este, de fapt, o persoană interesantă, spune Phoebe. Şi o bună prietenă.

— Asta e foarte greu de imaginat.

— O intimidezi, spune Phoebe. Este diferită când e în preajma ta.

— Uite, ştiu că ea e prietena ta sau ce-o fi, spune Marla. Dar nu trebuie să o plac doar pentru că se căsătoreşte cu fratele meu. E atât de răsfățată. Şi ridicolă.

— Ei bine, eşti rea, spune Phoebe. Şi ai o aventură.

— Vezi, mă urăşti din cauza asta, spune Marla. Şi nu te învinuiesc. Mă urăsc şi eu pentru asta. În unele zile, pur şi simplu nu pot să cred că i-am făcut asta lui Robert.

— Atunci, de ce ai făcut-o?

— Simțeam că o să mor dacă nu o fac.

Douăzeci de ani de mers împreună la evenimente, douăzeci de ani în care soțul ei o privea îmbrăcată cu o rochie şi-i spunea: „Nu-i rău."

— Deci, judecătorul avea ceva ce soțul tău nu avea?

Întreabă Phoebe.

Dar Marla nu vede lucrurile aşa. Acum îşi dă seama că nu a fost vorba nici despre niciunul dintre ei.

— A fost mai mult despre ce îmi lipsea mie, spune Marla. Cel puțin după cum spune psihologul nostru.

Aventurile sunt calea uşoară – fantezia de a crede că altcineva îți poate oferi ceea ce nu ştii cum să îți oferi singur.

Phoebe îşi imaginează că acest lucru este probabil adevărat şi despre soțul ei.

— Cred că soțul meu avea fantezia să piardă controlul, spune Phoebe.

Soțul ei, atât de tensionat, precum cureaua lui. Un bărbat care mânca Oreo doar când era singur.

— Nu se putea relaxa pe deplin în preajma mea şi nu ştiu de ce.

— Dar asta nu înseamnă că e vina ta, spune Marla. E vina lui. Pentru că nu a putut face asta. Pentru că nu ți-a cerut ce avea nevoie.

— Cred că încep să înțeleg asta, spune Phoebe.

— Învăț cum să îi cer lui Robert complimente. Şi el spune că nu poate, aşa că psihologul ne-a sugerat să începem să ne trimitem mesaje deocheate. Ca un fel de medicament care deschide calea către complimentele adevărate. Şi acum sunt pe drumul iertării lui Robert, iar Robert este pe drumul iertării mele, spune Marla. Aşa o descrie psihologul. Şi când ajungem la capătul drumului, cred că vom avea voie să începem să facem sex adevărat din nou.

Este îngrijorată cât de lung va fi acest drum.

— Abia am început să ne trimitem mesaje deocheate de marți şi deja am epuizat toate modurile de a-mi descrie vaginul, spune Marla. E şi foarte greu să trimiți mesaje deocheate cu o singură mână.

— Funcționează? întreabă Phoebe.

— Neconcludent, spune Marla. De obicei, pur şi simplu ne spunem lucruri murdare unul altuia, printre alte lucruri foarte practice, de genul „Suge-mi ouăle, fată rea” şi apoi „A venit tipul ăla să verifice scurgerea de la maşina de spălat vase?”

Încep să râdă.

— Asta e căsătoria, spune Phoebe.

Phoebe îşi aminteşte de mesajul deocheat eşuat pe care i l-a trimis soțului ei, cât de speriată şi înfricoşată a fost. Phoebe simte o tandrețe imensă față de acea persoană care a apăsat butonul Trimite.

— Regreți? întreabă Phoebe.

— Regret că l-am rănit pe Robert, spune Marla. Regret că am mințit. Regret că va trebui să renunț. Dar chiar înainte de a avea aventura, încrederea deja dispă-ruse. Ne înşelam crezând că nu era aşa. Ne-am rănit unul pe altul în milioane de feluri de-a lungul anilor, dar apoi ne-am prefăcut că nu s-a întâmplat. Aventura doar a scos totul la suprafață. Şi acum, iată-ne! Ne trimitem mesaje deocheate! Uite! Soțul

meu îmi spune că vrea să mi-o tragă în păsărică în acest moment!

Ridică telefonul.

— Un progres, spune Marla. Poate că, atunci când va ajunge aici, chiar o să putem face sex. Asta sper.

CÂND îi VINE rândul lui Phoebe să o întâlnească pe Thyme pe canapeaua galbenă, lumânarea este topită.

— Funcționează chiar şi fără lumânare, spune Thyme şi ia cărțile în mână. Vrei să-mi pui vreo întrebare?

— Oh, spune Phoebe. Nu m-am gândit.

— Putem să facem ceva general dacă vrei.

— Nu, spune Phoebe. Vrea să-i pună o întrebare. Cred că mă tot întreb ce să fac.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu orice. Adică, unde merg de aici? Ce urmează?

Nu a îndrăznit să se gândească încă la asta – ce va urma după nuntă? încotro se va îndrepta Phoebe?

— Bine, spune Thyme. Scoate cărțile. Oh, uau.

Deci, cele două cărți care mă gândeam că vor apărea au apărut. Cartea cu copiii şi cariera. Zecele de Monede – este o carte în care toată atenția se concentrează asupra monedelor. Nu există altceva. Se pare că pentru tine e ori una, ori alta. Asta înseamnă că probabil ai avut de luat o decizie majoră. Aşa este?

— Da.

— Împărăteasa pleacă, aşa că pentru mine asta înseamnă că sarcina este pe cale să dispară. Ăsta este tarotul, dar e viața ta, tu ştii ce se întâmplă. Ce percep eu este că nu apar copii pentru tine acum. Phoebe dă din cap.

— Dar ai aici cartea Eremitului. Cartea ta. Asta eşti chiar tu.

— Nu sună prea bine.

— Este un semn foarte bun, de fapt. Sunt foarte fericită să văd asta, pentru că înseamnă că, indiferent ce se întâmplă, tu vei fi mereu aici.

Se simte ruşinată de cât de repede a fost impresionată. Nici măcar nu crede în asta şi totuşi, o afectează. Cam ca atunci când te uiți la filme de groază care ştii că sunt false şi totuşi îți acoperi ochii cu pătura când cineva este înjunghiat. Pare atât de real.

— Văd Spânzuratul, spune Thyme. Sufletul tău pereche? Este ezitant. Sau poate că tu eşti. Unul dintre voi face un pas înapoi. Unul dintre voi este îngrijorat. Se pare că ați avut o conversație importantă? S-a luat o decizie?

— Da.

— Indiferent ce a fost, aici este Optul de Bâte.

Asta înseamnă mişcare. Călătorie. O să te muți. Nu ca în Mănâncă, roagă-te, iubeşte[23]. Nu. Îmi pare rău, nu mergi în India. Nu văd India în viitorul tău. Dar poate vei face altceva. Ceva mai restrâns. Poate... vei cumpăra o proprietate mică. Iar această proprietate are ceva de-a face cu banii. Sunt mulți bani sau sunt bani în ea. Nu sunt sigură.

Nu e puțin lucru să o auzi pe această femeie reimaginându-ți viitorul. Nu contează dacă se va adeveri. Nu contează dacă e o prostie. Nu contează că Thyme, aşa cum mărturiseşte la un moment dat, este doar o scriitoare aspirantă care încearcă să publice ficțiune istorică despre Revoluția Americană. Phoebe, care atât de mult timp nu a putut să îşi imagineze un alt viitor, este fascinată de uşurința cu care această femeie îi deschide o nouă perspectivă. Pentru Thyme, e evident că Phoebe va avea

---

[23] *Mănâncă, roagă-te, iubeşte este un film american biografic, o dramă romantică din 2010, cu Julia Roberts în rolul lui Elizabeth Gilbert, bazat pe romanul cu acelaşi nume scris de Gilbert în 2006 (n. Tr.).*

succes, o avere considerabilă, poate chiar unui duplex pe malul apei şi, în momentul în care o spune, Phoebe vrea să creadă că este adevărat. Aşa funcţionează lucrurile. De asta vin oamenii aici.

Thyme întoarce încă o carte.

— Şi ce este asta? Regele de Cupe este aici, spune Thyme. Marea ta iubire. Cupele reprezintă iubirea. Şi regele, ei bine, el are, evident, cele mai multe dintre ele.

Dar asta este în viitor. Nu acum. Cupele vin spre tine, dar nu în acest loc. Nu trebuie să fii nerăbdătoare. Înţelegi?

— Da.

Ea întoarce ultima sa carte.

— Şi tu! Eremitul. Tot apari. Este atât de neobişnuit. Eşti atât de prezentă în această citire. Este ca şi când cărţile îmi spun că, indiferent ce se întâmplă, tu eşti aici.

Îmi pare rău că nu pot fi mai clară decât atât. Asta este tot ce pot înţelege din ce văd. Eşti aici. Are vreun sens pentru tine?

Phoebe izbucneşte în plâns, îngropându-şi faţa între genunchi.

— Da.

ÎN UBER, PE DRUM spre Boom Boom Room, femeile îşi împărtăşesc ce le-a prezis Thyme fiecăreia dintre ele, Suz o să aibă şapte copii.

Marla o să aibă succes în comerţul electronic într-o bună zi.

— Asta este foarte specific, spune Phoebe. De ce nu în comerţul obişnuit?

— Spunea întruna comerţ electronic! „Te văd căsătorindu-te cu un comerciant online!” spune Marla.

— Mult mai sexy decât vânzătorii obişnuiţi, spune Suz.

— Eu şi soţia mea o să avem un băiat, spune Nat. Şi imediat după aceea, o să mergem în Italia.

— Eu o să intru în posesia unei proprietăți, spune Phoebe.

Dar când vine rândul Lilei să le împărtăşească, ea spune:

— A fost, pur şi simplu, total pe dinafară.

— Am crezut că ai spus că este incredibilă? întreabă Marla.

— Aşa am spus? întreabă Lila.

Are un ton tăios, prea serios. Sunetul unei zile care a mers prost. Poate că a consumat prea mult alcool pentru corpul ei de mărimea S. Poate din cauza mersului pe tocuri pe piatră cubică. Phoebe simte cum i se formează băşici.

Apoi intră în Boom Boom Room, iar Lila spune:

— Hai să dansăm!

Nat şi Suz ţipă, de parcă nimic nu ar fi în neregulă, şi încep să danseze împreună într-un mod care îi aminteşte lui Phoebe de fetele de la ea din facultate. Phoebe nu a dansat niciodată în facultate. Abia dacă a dansat la propria ei nuntă. Ei şi lui Mart nu le prea plăcea să danseze.

Au luat lecții, însă, au învățat paşii, destul cât să danseze un foxtrot. Dar niciodată nu a dansat ca aceste femei, fără să se gândească, pentru că au dansat împreună astfel de multe ori înainte, în camerele lor de cămin, la petreceri, cu mâinile ridicate în aer. Se întreabă dacă aşa a fost şi în liceu – Lila era supărată, apoi Lila nu mai era supărată. Apoi, dans sălbatic.

— Hai! spune Lila către Phoebe.

Aşa că Phoebe li se alătură. Phoebe nu mai are altă opțiune decât să li se alăture – a încercat să refuze, a încercat să stea pe margine, a încercat să părăsească această lume. Dar încă este aici. Aşa că se apropie de grup, iar ele îi sărbătoresc venirea, o aplaudă şi se învârt în jurul ei. La început, se simte ciudat, dar ele fac totul să pară atât de uşor. Sunt generoase cu entuziasmul lor. L-l dau pe tot lui Phoebe, o prind de mâini şi se lovesc şold în şold şi până

se termină melodia, Phoebe se simte atât de copleşită făcând parte din grup, încât îşi cere scuze şi se duce la baie. Se uită în oglindă. „Sunt aici”, gândeşte ea.

— Shoturi! strigă Lila când Phoebe se întoarce. Dar Marla nu înțelege.

— Care este scopul shoturilor la vârsta asta?

— Cred că scopul este să te îmbeți foarte repede, spune Phoebe.

— Corect. Dar de ce? Nu ne-am îmbătat toate înainte?

— Dacă nu vrei să te îmbeți foarte repede, atunci nu pot să-ți explic vreodată, spune Nat.

— Hai, Marla! spune Lila. Fii sora mea.

Marla pare emoționată.

— OK, spune Marla, de parcă ar spune: „La naiba, de ce nu? Voi fi sora ta.” Marla ia un shot. Apoi altul. Hai să ne îmbătăm foarte repede.

— Nu pot să cred că mă mărit! strigă Lila şi se întorc pe ringul de dans.

Lila îşi flutură părul, îşi arată mişcările învățate pentru spectacolele de dans din copilărie. Este din nou mireasa fericită, atât de feminină şi încântată alături de prietenele ei, şi e atât de plăcut să o priveşti.

Dar noaptea se termină, iar Uberul nu poate veni pentru încă o oră. Prea mulți încearcă să comande un taxi exact în acelaşi timp. Pe trotuar, un bărbat îi aruncă un pahar în față altui bărbat, iar acesta se sparge în mii de cioburi.

Merg pe jos spre casă. Este o plimbare mai lungă decât lăsase Marla să se înțeleagă. Când ajung pe strada lor, Lila îşi dă jos voalul. În liniştea nopții, încurajată de alcool, mărturiseşte că ştie că Thyme a avut dreptate în legătură cu ea.

— Despre ce a avut dreptate? întreabă Suz.

— Că nu am nicio personalitate, spune Lila.

— Ți-a spus asta? întreabă Nat, de parcă nu ar exista o insultă mai gravă.

— Mi-a spus: „Draga mea, eşti o mie de persoane diferite care gravitează în jurul unui pol”, spune Lila, cu accent franțuzesc.

— Dar nu era franțuzoaică, spune Marla.

— Nu suntem noi toate acel pol? spune Suz. Une-ori, simt că eu sunt polul.

Şi Phoebe simte la fel.

— Deşi uneori nu sunt sigură că există cu adevărat un pol.

Încep să râdă. Lila pare mai relaxată. Uşurată. Dar Nat se uită la toate, dezgustată.

— Serios, ce naiba e cu voi, femeile heterosexuale?

— Nu are nicio legătură cu faptul că suntem heterosexuale, spune Lila.

— Da, ce legătură are asta cu faptul că suntem heterosexuale? întreabă Suz.

— Mi-am petrecut toată viața încercând să aflu cine sunt şi ce-mi place, ca să nu facă altcineva asta în locul meu, spune Nat. Pentru mine, asta contează. Dar voi nici măcar nu vă obosiți să faceți acelaşi lucru. Nu vă deranjați să vă întrebați cine sunteți şi ce v-ar plăcea cu adevărat.

Nat este furioasă. Nat pare că a vrut să spună asta de mulți ani.

— Ei bine, da, cum am spus mai devreme, spune Lila. Nu am nici cea mai mică idee cine dracului sunt.

Lila rămâne complet tăcută, şocată de propria-i confesiune. Şi Nat la fel. Nat izbucneşte în râs, ca şi cum ar fi fericită că, în sfârşit, a spus ce a avut mereu pe suflet, îşi pune brațul în jurul Lilei.

— O să o rezolvăm, spune Nat.

Apoi se lasă tăcerea, auzindu-se doar sunetul tocu-rilor pe piatra cubică pe drumul de întoarcere spre hotel.

ÎN HOL, Lila pare uimită de luminile hotelului, deşi majoritatea sunt lumânări cu o lumină difuză. Se sprijină de Phoebe pentru a-şi găsi echilibrul.

— Fir-ar al naibii, spune Lila. Îmi vine să vomit.

Lila vomită în ghiveciul de lângă scări. Îşi ține fața aproape de trunchiul măslinului. Începe să râdă. Şi spune:

— Cine a pus pământ în bolul ăsta?

Cu voce şoptită, de la recepție, se aude Pauline: – Eu.

PHOEBE ESTE CEA care o duce pe Lila în cameră. Celelalte femei par recunoscătoare. Par foarte obosite. Pregătite de culcare. Şase zile sunt prea mult pentru orice nuntă.

Totuşi, Phoebe nu s-a săturat de Lila. Phoebe nu s-a săturat de nimeni. Phoebe simte că abia s-a întors dintr-un loc foarte îndepărtat. Phoebe este prezentă aici.

— Of. Cheia mea nu funcționează, spune Lila. Trebuie să fie cheia ta.

— Cheia ta nu e în geantă? întreabă Phoebe.

— Nu ştiu. Sunt prea beată ca să o găsesc. O să-l sun pe Gary. I-am dat o cheie suplimentară.

Lila lasă un mesaj pe telefonul lui cerând ajutor. Când închide, Phoebe se pregăteşte să sugereze să caute prin geanta Lilei sau să meargă jos pentru o altă cheie, dar Lila introduce cheia în broasca uşii lui Phoebe.

— Of. Nu mă pot sătura de priveliştea asta, spune Lila, deschizând uşa.

— Este întuneric beznă.

Lila se aşază pe patul lui Phoebe. Se întinde pe o pernă de parcă ar fi pe cale să adoarmă instantaneu, aşa că Phoebe îi dă jos pantofii. Pe călcâiul Lilei este sânge.

— Of. Mi-a dat din nou sângele, spune Lila.

Sângele îi întunecă starea de spirit.

— Nat are dreptate, spune Lila. Nu mă gândesc niciodată la ce mi-ar plăcea, de fapt.

— Ce vrei să spui?

— Adică, doar îmi fac griji, spune Lila. Nu mă gândesc la ce vreau, mă gândesc doar la ce s-ar putea întâmpla cu mine şi apoi îmi dau seama cum să evit acele lucruri. Şi, când cred că ştiu ce vreau, de fapt nici măcar nu ştiu, pentru că ceea ce vreau este prea... ciudat.

— Am crezut că ai spus că nu îți place nimic ciudat.

— Nu genul ăla de ciudat, spune ea. E ciudat de îngrozitor.

— Ce anume?

— Nu pot să spun.

— Doar spune.

— E prea înfricoşător.

— Eu ți-am spus că voiam să mor. Ce ar putea fi mai înfricoşător decât atât?

Lila dă din cap.

— Bine. OK. Ultima dată când m-am simțit cu adevărat excitată, a fost din cauza lui Jim. Nu-i îngrozitor?

— Nu neapărat, spune Phoebe.

Îi scoate cerceii Lilei. Eşarfa. Lila îşi ridică mâinile ca un copil.

— Ieri-seară am făcut un foc de tabără pe plajă, după petrecere, spune Lila. Şi Jim a arătat minunat toată noaptea, Dumnezeule, Phoebe. S-a aşezat lângă mine aproape de foc şi şi-a deschis o bere, iar eu mă uitam la el, fascinată, şi el, cumva, m-a surprins că mă uitam la el. Şi a zis: „Ce e?” Şi nu ştiu de ce, dar am început să râdem. Am râs atât de tare, Phoebe, că nici măcar nu pot să explic. Şi apoi m-am dus la culcare şi am visat asta. Eram într-o casă mare pe plajă. Şi Jim era acolo. Dar nu era chiar Jim. Şi eu ieşeam din bucătărie să mă întâlnesc cu consilierul meu şi ciudat, dar Jim nu mă lăsa să ies din casă. Jim stătea acolo, blocându-mi drumul. Zicea: „Nu. Nu poți să te întâlneşti cu consilierul tău.” Şi apoi mă punea pe blatul din bucătărie şi

îmi ridica fusta şi îmi spunea cele mai murdare lucruri... dar era ca şi cum vulgaritatea lui Jim mă excita. Nu-i îngrozitor?

— Nu, spune Phoebe.

— E îngrozitor.

Phoebe îi povesteşte despre propriile ei fantezii, cele în care fostul ei soţ se purta îngrozitor cu ea.

— Dar tu te gândeai la soțul tău, spune ea. Eu nu mă gândesc niciodată să fac sex cu Gary. Nici măcar atunci când fac sex cu Gary. Mă gândesc la Jim.

— Ei bine, gândul la Jim poate să nu însemne nimic, spune Phoebe.

— Pare că însemnă ceva.

— Ar putea însemna că vrei aprobarea lui. Poate e ceva simbolic. Ca şi când ai vrea să se dea laoparte, să-ți dea permisiunea, din cauza lui Wendy?

— Doamne, Dumnezeule, acum vorbeşti ca mama.

— Ar avea sens.

— Dar dacă eu doar... vreau să fac sex cu el? întreabă Lila. Uneori îl vreau atât de mult, încât nu mai pot suporta.

— Atunci, îl vrei.

— Dar nu pot să-l vreau! spune Lila. Eu sunt tabloul de Vermeer al lui Gary. Şi Gary este minunat. Ştiu că este. Se poartă atât de frumos cu mine. Este atât de deştept. Este un tată atât de bun. Dar uneori, pur şi simplu, îl urăsc.

— Îl urăşti? întreabă Phoebe. De ce?

— Pentru că în ziua aceea, în biroul lui, mi-a pus mâna pe umăr şi mi-a zis: „Totul va fi bine. Acest tratament nou poate să funcționeze.” Şi felul în care a spus-o m-a făcut să-l cred. L-am crezut cu adevărat. L-am iubit pentru asta. Chiar l-am iubit. Dar apoi, tata a murit. Şi nu a fost bine. Încă nu e bine. Vreau să spun, cum a putut Gary să-l lase pe tata să moară?

Gândul la tatăl ei o face să plângă cu hohote, iar Phoebe o ține în brațe. Corpul ei este fragil, mai firav decât pare.

— Şi nu am vorbit niciodată despre asta. Nu vorbim niciodată despre nimic. Tot timpul doar ne prefacem că totul este în regulă, spune ea. Ca la început. Dar nu este. Pentru că, uneori, pur şi simplu, nu suport să mă atingă.

Lila explică şi că, din acest motiv, tot timpul se asigură că sunt ocupaţi să facă lucruri uimitoare.

— Am ajuns la Louvre şi m-am plictisit. M-am plictisit în Spania. M-am plictisit la Florenţa. Tot timpul mă gândeam: „Uau, Lila, eşti în Italia împreună cu logodnicul tău. Uite toate acele clădiri. Uite picturile acelea. Această biserică veche. Piatra cubică!" Şi Gary era atât de fascinat, tot timpul spunea: „Imaginează-ţi cum fixau constructorii fiecare piatră în parte manual." Dar tot timpul, sincer, mă gândeam doar aşa: „Nu-mi pasă." Vreau să spun, cum poate să-i pese cuiva de nişte pietre?

Îşi şterge nasul.

— În fine. Asta simt câteodată când sunt cu Gary.

— Este ca şi când ai încerca să îţi pese de pietre?

— Este ca şi când nu mai ai niciun subiect de dis-cuţie, aşa că vorbeşti despre pietre, spune ea. Şi nu mi-a păsat niciodată de astfel de lucruri. Mama are dreptate. N-am avut niciodată imaginaţie. Sunt, practic, moartă pe dinăuntru. Uneori, simt că nu am nimic autentic de spus vreodată.

Phoebe dă din cap.

— Nu, spune Phoebe. Nu e adevărat. Nici mama ta nu crede asta cu adevărat.

— Nu?

— Nu, spune Phoebe. Şi nici eu nu cred asta.

Phoebe stătuse de vorbă cu numeroşi studenţi care îi mărturisiseră lucruri similare. Studenţi care nu se considerau „cititori," studenţi care ridicau din umeri şi spuneau: „îmi pare rău, poveştile despre femei, pur şi simplu, nu sunt pentru mine", dar apoi, într-o zi, ceva se schimba.

La un moment dat, se trezeau că stăteau şi discutau cu ea despre cât de detestabil era Rochester.

— E nevoie de timp, spune Phoebe. Gary e cu doisprezece ani mai în vârstă decât tine. A avut mult mai mult timp să... cultive un interes pentru pietre.

— Dar ție îți pasă de pietre.

— Şi eu sunt cu doisprezece ani mai în vârstă decât tine.

— Atunci, poate ar trebui să fii cu Gary.

— De ce ai spune asta? întreabă Phoebe, dar Lila nu răspunde.

Phoebe o studiază. Ca un soldat, Phoebe îşi aminteşte prima ei responsabilitate față de mireasă: să fie întotdeauna sinceră. Să spună ceea ce nimeni altcineva de la această nuntă nu îi va spune.

— Vrei să te căsătoreşti cu Gary? întreabă Phoebe.

— Nu vreau să nu mă căsătoresc cu Gary, spune Lila. Nu vreau să fiu singură.

— Poți să fii căsătorită şi să fii foarte singură, spune Phoebe. Mai singură decât atunci când eşti, ei bine, singură. Crede-mă.

Lila nu spune nimic, dar o priveşte pe Phoebe, aşteptând să continue.

— Soțul tău nu o să aibă grijă de tine aşa cum crezi tu, spune Phoebe. Nimeni nu poate să aibă grijă de tine aşa cum trebuie să ai tu grijă de tine, spune Phoebe. E treaba ta să ai grijă de tine în acest fel.

— Ai citit asta pe o pernă sau ceva de genul? întreabă Lila, apoi apucă o pernă şi-şi adânceşte chipul în ea, de parcă ştie că a spus prea multe, chiar şi în fața lui Phoebe.

Pentru că a spune lucruri cu voce tare e primul pas spre a le face să fie reale.

— E cam lung textul pentru o pernă, spune Phoebe.

— Perna asta miroase a cocos, spune Lila. Uh. Nici nu ştiu ce zic. Pur şi simplu, nu înţeleg de ce e atât de greu să fii om uneori. Nu ar trebui să fie atât de greu. Nu are sens.

Stau câteva momente în tăcere. Apoi, de sub pernă, se aude o voce:

— Ce fac dacă nu vreau să mă mărit cu Gary?

Phoebe evită să spună ceva, pentru că este derutată.

În seara de dinaintea propriei nunţi, Phoebe nu avea nicio îndoială. Voia să se căsătorească cu Mart, pe deplin şi fără rezerve. De aceea o derutează situaţia. Nu ştie cum ar trebui să te simţi. Nu ştie ce îţi garantează o căsnicie fericită. Nu ştie dacă ambivalenţa Lilei faţă de Gary înseamnă că sunt sortiţi eşecului sau dacă această ambivalenţă lasă loc pentru dezvoltare şi pentru certitudinea care poate veni odată cu trecerea anilor. Dar un lucru e clar:

— Nu vreau să mă mărit cu Gary, spune Lila din nou.

Phoebe îi ia perna de pe faţă, iar acest gest i se pare Lilei dintr-odată atât de amuzant, încât începe să râdă isteric. Când râde, Phoebe îşi poate da seama cum trebuie să fi fost Lila când era mică, când încă i se spunea Delilah şi dormea în patul mamei ei.

— Doamne, Dumnezeule, spune Lila. Se ridică în picioare în pat şi începe să strige: Phoebe! Nu vreau să mă mărit cu Gary!

— Bine, spune Phoebe şi o trage jos. Dar poate nu mai strigi.

— Dar trebuie să-i spun. Trebuie să ştie toată lumea.

— De dimineaţă.

Poate că se gândeşte la următoarea dimineaţă sau îşi vede voalul în oglindă, dar nu mai zâmbeşte.

— Uf. Asta nu e în regulă, spune Lila. O să fie atât de supărat. Toţi vor fi. Ce să. Fac?

— Acum, nimic. Mâine, ne trezim şi le spunem tuturor împreună.

— O să fii lângă mine?

— Bineînțeles, spune Phoebe. Dar acum încearcă să dormi.

— Sunt foarte bucuroasă că eşti aici.

— Şi eu.

— Şi nu-ți face griji, spune Lila. Eu nu sforăi.

LILA SFORĂIE.

Sforăie atât de tare, încât Phoebe nu poate să doarmă. Îi aminteşte prea mult de cum era să doarmă lângă soțul ei, când vibra totul înjur. Phoebe se dezbracă într-un colț întunecat, apoi se înfăşoară într-un halat pufos.

Scotoceşte prin geanta Lilei până găseşte cealaltă cheie şi se strecoară în apartamentul nupțial, care nu este deloc nupțial. Se numeşte Colonelul. Sunt perdele cu flori roşii strălucitoare şi imprimeuri florale roşii peste tot. Un covor alb pufos. O vedere spre țărm, oarecum distrusă de un catarg uriaş care o taie în două. Şi o poză cu un bărbat mort pe perete, iar Phoebe presupune că acesta este colonelul.

Este surprinsă cât de dezordonată e Lila. Ar fi cre-zut-o incredibil de organizată. Dar lenjeria ei e peste tot. Viața ei, împrăştiată prin toată camera.

Phoebe începe să strângă câteva rochii de-ale Lilei, să nu se simtă prea copleşită de dimineață. Va fi destul de copleşită să anuleze această nuntă grandioasă. Să le spună tuturor adevărul. Măcar podeaua să fie curată când se va trezi.

Dar apoi este surprinsă de o bătaie în uşă. Deschide.

— Oh, spune Gary. Nu eşti Lila.

Phoebe îşi strânge cordonul halatului.

— Lila a adormit în patul meu, spune Phoebe. Nu mă întreba nimic. Am avut o noapte lungă.

— Şi noi am avut o noapte lungă.

Gary se aşază pe canapeaua înflorată. Phoebe simte un sentiment teribil, acelaşi pe care l-a avut cnd îşi privea

pisica în ultimele săptămâni înainte să moară. „Cât de oribil”, se gândeşte Phoebe, „să nu cunoşti adevărul despre propria viaţă”.

— A fost măcar o noapte bună? întreabă Phoebe.

— O noapte ciudată, spune Gary. Să zicem doar că nu mai sunt mirele de 28 de ani pe care şi-l aminteşte Jim. Şi acum sunt doar... beat.

Desigur, Phoebe nu are de gând să-i dezvăluie lui Gary ce i-a spus Lila. Nu ar face aşa ceva. Totuşi, faptul că nu îi spune nimic o face să se simtă inconfortabil. Nu suportă sentimentul că îl minte pe Gary.

— De ce a fost atât de ciudată? întreabă Phoebe.

— Mi-a organizat exact aceeaşi petrecere a burlacilor, spune Gary. Am fost la acelaşi salon de trabucuri. Pe acelaşi teren de golf. Mi-a cumpărat aceeaşi sticlă de whiskey. Sincer, nu ştiu dacă e pentru că era atât de beat ultima oară încât nu-şi aminteşte ce am făcut sau dacă, pur şi simplu... încearcă să mă enerveze.

— De ce ar vrea să facă asta?

— Nu ştiu, spune Gary. Nu pot scăpa de sentimentul că e supărat pe mine.

— Pentru ce?

— Pentru că am mers mai departe. Pentru că am uitat-o pe sora lui.

— Dar nu ai uitat-o pe sora lui.

— Dar cred că asta crede Jim.

De când fusese diagnosticată Wendy, Jim devenise cel mai bun prieten al lui Gary. Fusese un adevărat sprijin pentru toţi. Făcuse tot ce era nevoie. Gătise, făcuse curăţenie. Plânsese împreună cu Gary la mormântul lui Wendy, iar în acele momente fuseseră ca fraţii. Apoi, au fost în Wyoming, unde şi-au făcut nevoile unul lângă altul în pădure, apoi au râs în hohote alături de Juice până târziu în

noapte. Totuşi, de când Gary se logodise cu Lila, relația lor se schimbase.

— Eu pot să mă însor din nou, spune Gary. Dar el nu poate avea o altă soră. Nimeni nu poate schimba situația. Şi nu pot explica altfel decât spunând că, uneori, simt că îl trădez.

— Nu cred că el vede lucrurile aşa, spune Phoebe.

— I-am promis că voi avea grijă de sora lui toată viața ei.

— Şi... ai avut.

— Dar viața ei ar fi trebuit să fie mai lungă, spune el. Sunt doctor, fir-ar al naibii.

— Dar nu a avut cancer pulmonar? Asta nu era specializarea ta. Domeniul? Cum spun medicii?

— Domeniul, spune el.

Dar este prea cuprins de emoție să mai glumească.

— Se tot plângea de o tuse, ştii? Şi îi tot spuneam să meargă la doctor, să fie mai atentă când curăța vopselele. Ştiam de când era la Şcoala de Arte că trebuia să fie mai grijulie cu asta. Dar nu voiam să o agasez. Ura când cineva îi spunea ce să facă, mai ales eu.

— Nu asta i-a cauzat cancerul, spune Phoebe.

Poate că oboseala o face să fie mai iritată sau poate că acest fel de gândire e prea aproape de propriul ei mod de a gândi, dar se enervează.

— Dacă ar fi adevărat, atunci toți pictorii ar muri la 35 de ani. E de-a dreptul ridicol să crezi că e vina ta.

— Nu e ridicol, spune el. Dau sfaturi medicale tot timpul.

— Dumnezeule, suntem cu toții atât de ridicoli! De ce credem mereu că totul e vina noastră?

— Probabil că e un instinct evoluționist.

— Ne ajută cumva să supraviețuim, spune Phoebe. Chiar dacă ne distruge.

— Da.

Phoebe îl compătimeşte. Gary e pierdut. Este prins undeva între prima şi a doua căsnicie.

— Cum era? întreabă Phoebe. Wendy.

— Era o adevărată avalanşă de energie, spune el. Ne-am întâlnit la facultate. Ea era studentă la Arte, iar eu eram la Medicină. Mă plimbam pe lângă studiourile care aveau uşile deschise când mă întorceam de la spital. Asta a fost prima dată când am văzut-o, stătea în faţa unei picturi complet roşii şi părea că îşi dăduse seama că eu nu o înţelegeam. „Sunt treizeci de nuanţe de roşu", mi-a spus ea şi tot nu reuşeam să le disting. Nu până când nu mi le-a arătat. Şi adoram asta la ea. Tot timpul reuşea să vadă lucruri pe care eu nu le vedeam. Serios, tot ce vedeam eu era o pată roşie uriaşă. Dar apoi, câteva zile mai târziu, am început să văd toate aceste nuanţe diferite. Şi a fost uimitor.

— Cred că asta ar putea fi cea mai frumoasă descriere a sentimentului îndrăgostirii pe care am auzit-o vreodată, spune Phoebe.

Locuiau în Tiverton, într-o fermă veche şi frumoasă, care fusese prezentată într-o mică broşură despre Tiverton. Aveau prieteni buni, poeţi, scriitori, artişti, actori, fermieri care veneau să bea bere la ei în curte. Juice mergea la o şcoală privată din oraş, unde se împrietenise cu alţi copii cărora li se părea amuzant să urmărească omizile construindu-şi crisalidele.

— Ne distram. Odată am stat treji toată noaptea şi am văzut toate cele trei filme din seria Naşul. Creasem băuturi tematice, de exemplu, pentru Ziua preşedinţilor. Şi era perfect. Chiar era. Dar viaţa e ciudată, te face mereu să crezi că un lucru anume te va face fericit, dar apoi îl obţii şi poate nu eşti atât de împlinit pe cât te aşteptai, pentru că fiecare zi continuă să fie doar o zi obişnuită. De parcă fericirea devine atât de intensă, încât nu poţi decât să trăieşti în ea, până când nu o mai percepi deloc. Şi atunci începi să te

concentrezi pe altceva – îți dorești un copil, iar când copilul apare, acea fericire devine atât de mare, încât ajunge să nu mai însemne nimic. De parcă ai fi înconjurat doar de aer. Până când dispare, bineînțeles. Până când îți îngropi soția sau divorțezi de soț și ce faci atunci? Ce urmează? O iei de la capăt? Te concentrezi pe ceea ce ești sigur că te va face fericit? De câte ori face o persoană asta de-a lungul vieții? E asta, oare, viața?

— Am avut o întreagă viață, spune el. Și toată viața aceea... a dispărut. Mi se pare absurd că trebuie, pur și simplu, să uit de asta.

— Nu știu dacă trebuie, spune ea.

— Dar trebuie, spune el. Nu pot să merg mai de-parte așa.

— Cum adică?

— După ce a murit soția mea, a urmat o perioadă de liniște, spune el. Această rutină normală nu era cu adevărat o viață, dar semăna foarte mult cu ea. Puteam să supraviețuiesc zilnic dacă mă concentram doar pe activitățile mărunte. Nimic nu îmi plăcea mai mult decât să curăț cartofi pentru cină. Chiar jur că mă simțeam bine doar făcând asta. Apoi, m-ai întrebat în jacuzzi când am început să mă simt mai bine, iar acum îmi este greu să răspund, pentru că nu sunt sigur că sunt mai bine. Cred că am rămas prins în acea stare neutră de atunci. Unde totul este... OK.

Spune că este mai ciudat decât se aștepta să fie aici.

— Toată lumea se uită întruna la mine și îmi spune: „Felicitări, trebuie să fii atât de fericit”, spune el.

— De ce e ciudat?

— Nu sunt sigur că fericirea mai este un sentiment pentru mine, spune el. De când a murit Wendy, nu mă mai gândesc la ce m-ar face fericit. Parcă am hotărât la un moment dat că nu voi mai putea fi niciodată fericit, așa că

ar trebui să mă gândesc doar la ce i-ar face fericiți pe ceilalți.

Ea dă din cap. Se uită la focurile de artificii.

— Ăsta e cu adevărat motivul pentru care am mers la galeria de artă a Lilei în ziua aceea, spune Gary. Pentru că Jim chiar voia să meargă. L-am refuzat, pentru că eram prea deprimat. Era aniversarea căsătoriei mele. Dar Jim a insistat şi voiam să-l fac fericit. După tot ce a făcut el pentru noi. Nu înțelegeam de ce tocmai Jim voia să merg la o galerie de artă. Cred că se gândea că mă face fericit, să-mi dea ceva de făcut într-o zi tristă. În fine. M-am dus.

S-a plimbat prin galeria mamei Lilei, supărat pe Jim, supărat pe el însuşi. Cunoştea gesturile, mişcările capului, studierea atentă a culorilor pentru a le percepe pe fiecare în parte. Dar nu le simțea, nu simțea nimic, şi nu ştia dacă asta însemna că era ceva în neregulă cu el sau cu tablourile. Wendy era întotdeauna cea care făcea critica de artă – ea era cea care le considera bune sau rele, pe când Gary se ghida întotdeauna după preț. Dacă un tablou era vândut cu o sută de mii de dolari, atunci cu siguranță era bun.

— Dar tabloul cu Patricia nu avea preț, spune el.

Părea o oportunitate, un test. L-am analizat îndelung gândindu-mă: „E un tablou bun? Sau prost?”

Se simțea vinovat când Lila a venit şi a început să vorbească de parcă s-ar fi aşteptat să ia tabloul acasă. A început să descrie unde ar putea să îl aşeze, deşi lui nici măcar nu-i trecuse prin gând să-l cumpere.

— Şi apoi, câteva zile mai târziu, Lila a intrat în biroul meu, spune el. Veniseră la mine pentru o a doua părere. Şi a părut o coincidență, de parcă ne-am fi întâlnit dintr-un motiv anume. Lila era atât de optimistă, încât mi-a transmis şi mie optimismul ei.

Speranța este o forță imensă. S-a uitat la imaginile de la colonoscopie ale bătrânului şi a observat formațiu-nea, dar i s-a părut potențial vindecabilă.

— Ştiu că salvez vieți. Le şi distrug. Spun câteva cuvinte şi apoi observ cum cineva trece de la o stare la alta, complet diferită. Nu am înțeles asta până când un doctor ne-a făcut acelaşi lucru mie şi lui Wendy, spune el. Aşa că am sugerat încă un ciclu de chimioterapie. Am sugerat că ar putea să funcționeze. Sau cel puțin să-l prelungească viața cu câțiva ani. Şi erau atât de fericiți.

Dumnezeule, mi-a plăcut sentimentul ăsta. Era ca o stare de exaltare. Voiam să simt din nou asta. Voiam să o fac fericită din nou. Aşa că m-am întors la galerie şi am cumpărat tabloul. Cel puțin, am încercat, spune el. Dar ea a insistat să mi-l dea pe gratis. Un cadou pentru că aveam grijă de tatăl ei.

A fost plăcut să ia tabloul acasă. Să îl agate în baie, aşa cum îi sugerase Lila. A simțit că era primul lucru pe care îl făcuse de când îi murise soția. Un mic pas înapoi în lume, un gest frumos, o luptă împotriva stării de apatie, ceva ce putea face pentru a se conecta cu o altă persoană. Dar, mai ales, a luat o hotărâre când a spus: „Nu ştiu dacă e bun sau prost, dar cred că acest tablou are o semnificație."

— Pentru că asta este esența artei, nu-i aşa? întreabă Gary. Artiştii privesc lumea şi văd oportunități de a crea un sens. Wendy privea mereu la propria suferință şi încerca să vadă ceva în ea. Chiar şi la final, când era pe moarte. Şi cred că ăsta este motivul pentru care am fost mereu gelos pe artişti. În fiecare zi, privesc un colon şi văd fie... moarte, fie rahat, spune Gary. Mă bazam pe Wendy să vadă pentru mine alte lucruri, mai frumoase.

Se lasă pe spate.

— Sincer, e plăcut să te aud vorbind astfel despre artă, spune Phoebe. De fapt, eu sunt cam pesimistă în legătură cu arta.

Îi mărturiseşte că, în ultima vreme, se îngrijorează că citea mereu cărți doar pentru sentimentele pe care le trăia la sfârşit şi nu ştie cum asta ar fi diferit față de a citi pornografie.

— Nu cumva tu mi-ai spus că erai impresionată de acei oameni? întreabă Gary. Acei oameni care citesc patru sute de pagini doar să ajungă la orgasm?

— Oh, vrei să spui ca tine? spune ea, iar el zâmbeşte.

— Ei bine, cred că e uimitor, spune Gary. Cât de mult muncim doar pentru a simți ceva. Nu cred că există ceva mai uman decât asta.

Phoebe este de acord. Simte o mare tandrețe față de el, dar nu ştie cum să se exprime, aşa că îi spune:

— Mi-a fost dor să stau de vorbă aşa cu cineva.

Îi plac conversațiile profunde, sinuoase, care urcă şi coboară, mai ales în miez de noapte, când toată lumea ar trebui să doarmă. A uitat cum conversațiile cu adevărat bune o pot schimba – o pot modela, ca pe un copac. Uneori, o lasă dezgolită, alteori mai împlinită.

— Şi mie mi-a fost dor să stau de vorbă aşa, spune Gary. E foarte uşor să-ți spun lucruri, ştii. Ai acest efect asupra tuturor?

— Istoric vorbind, nu, spune ea. Adesea eram considerată ca fiind acea persoană care face oamenii să se simtă mai jenați decât erau înainte să stea de vorbă cu mine.

— Nu-mi pot imagina asta, spune el. Simt că aş putea să-ți spun orice.

Onestitatea comentariului său o are un efect profund asupra ei şi abia poate suporta.

— Ai băut.

— Nu e doar asta, spune el, cu o expresie rănită.

Ar trebui să se ridice. Să se întoarcă în camera ei.

Dar apoi se gândeşte la Lila stând pe patul ei, strigând: „Nu vreau să mă căsătoresc cu Gary.”

Se gândeşte că nunta asta s-a terminat. Bărbatul ăsta merită să audă ceva sincer.

— Ştiu, spune ea. Şi eu simt asta.

El se scarpină în barbă, un obicei pe care-l are, observă ea, atunci când devine puţin nervos. Odată ce nunta va fi anulată, se gândeşte ea, Gary nu va mai trebui să o radă. Este prima dată când Phoebe îşi permite să viseze la anularea nunţii. La un viitor în care poate să întindă mâna şi să-i atingă faţa.

Într-o altă variantă a acestei poveşti, ar face-o. Şi s-ar săruta. Apoi s-ar trezi şi s-ar simţi îngrozitor dimineaţa. Dar Phoebe ştie prea multe ca să facă asta acum. Phoebe a avut prea multe dimineţi îngrozitoare pentru o viaţă întreagă. Aşa că Phoebe pur şi simplu stă acolo, admirându-i chipul, chiar şi părul grizonant pe la tâmple. Mai ales părul grizonant. Nu înţelegea că asta se întâmplă pe măsură ce îmbătrâneşti – că acelaşi lucru care o dezgusta când era tânără acum o atrage. Phoebe găseşte ceva incredibil de atrăgător în firele grizonante ale lui Gary, în confuzia lui sinceră faţă de viaţă şi nu ştie nici ea de ce. Este atrasă de oboseala unei vieţi trăite, de bărbatul care a iubit cu pasiune şi apoi a pierdut totul brusc şi a continuat să meargă înainte. Un bărbat care şi-a îngropat soţia, a mers mai departe şi a început să cureţe cartofi pentru cină. Un bărbat care a trăit suficient cât să aprecieze pietrele pe care calcă.

— Deci, când ţi-a spus Lila că era un tablou nud cu mama ei? întreabă Phoebe.

Este plăcut să-l vadă râzând.

— După trei luni, spune el. Trei luni mi-am făcut duş lângă viitoarea mea soacră dezbrăcată.

Ea îl strânge de mână. Gary pare surprins de atingerea ei, dar nu derutat. Cam cum arăta când stătea în faţa lui în jacuzzi şi îi spusese că ar fi vrut să facă sex. De parcă şi el şi-ar dori asta, dar nu poate să recunoască.

— Ar trebui să mă întorc în camera mea, spune el.

— Noapte bună, spune ea.

Gary pleacă, iar Phoebe se aşază în patul Lilei. De data asta, nu se gândeşte la soţul ei, nici la Mia, nici la fetele de la magazinul de vinuri al lui Joe. Se gândeşte doar la Gary, la căldura mâinii lui şi cum tot timpul cât l-a ţinut de mână, el nu a privit în altă parte.

VINERI

Fuzionarea familiilor

— Ai făcut curat, spune Lila, aplecându-se deasu-pra lui Phoebe a doua zi dimineaţa. O să încerc să nu iau asta ca pe o insultă.

Lila lasă cheia de la cameră pe noptieră. Phoebe se ridică în capul oaselor. Vede rochiile Lilei frumos agăţate într-un colţ al camerei şi într-o clipă îşi aminteşte ce s-a întâmplat noaptea trecută. Curăţenia. Plânsul. Faptul că l-a ţinut de mână pe Gary. Lila, sărind pe patul ei, strigând că nu mai vrea să se căsătorească cu Gary. Dar în dimineaţa asta, Lila pare aşa cum este întotdeauna imediat după ce dă buzna într-o încăpere.

— Nu cumva ai dat peste nişte ibuprofen în timp ce făceai curăţenie? întreabă Lila.

— Să înţeleg că nu te simţi prea bine?

— E o subestimare. Cred că asta e cea mai rea mahmureală pe care am avut-o vreodată în viaţa mea. Mai rea decât vinul de la biserică.

Phoebe aşteaptă ca Lila să spună ceva mai mult, să vorbească despre mărturisirile ei de seara trecută. Dar cineva bate la uşă.

— Trebuia să ne întâlnim la nouă în hol pentru surfing, spune Juice, stând în pragul uşii doar în costum de baie şi cu un prosop.

— Sigur, spune Lila. Surfing.

Lila închide ochii de parcă deja ar fi obosită.

— Suntem în întârziere, spune Juice. Tata e deja jos, în maşină.

— Dă-mi câteva minute să redevin un om normal şi o să cobor, spune Lila.

— Vii şi tu, Phoebe? întreabă Juice.

Phoebe are tendința să li se alăture. Cu toate acestea, îşi dă seama că trebuie să le lase timp doar pentru ei. Sunt lucruri care trebuie clarificate.

— Nu, nu ştiu să fac surfing, răspunde Phoebe.

— Nimeni nu ştie! spune Juice. O să ne învețe ei. E o lecție.

— De data asta zic pas, puştoaico, spune Phoebe.

După ce Juice pleacă, Lila nu reuşeşte să o pri-vească pe Phoebe în ochi. Phoebe aşteaptă, dar Lila deschide o sticlă de Motrin.

— Cum ştie Motrin unde e durerea de cap? întreabă Lila. Nu am înțeles niciodată asta.

— Cred că doar reduce durerea în tot corpul. Inclusiv în zona capului.

Lila porneşte apa la duş.

— Faci duş înainte de surfing? întreabă Phoebe.

— Oh, nu, nu fac niciun surfing astăzi.

— Dar tocmai ce i-ai spus lui Juice că mergi la surfing?

— Nu sunt în stare să fac surf, nici nu voi fi vreodată şi nici nu mă voi pune în situația ridicolă de a încerca.

— Atunci, de ce ai planificat o dimineață de surfing ca parte din nuntă?

— Pentru că asta a fost singura dorință a lui Juice, spune ea. Şi, am crezut, presupun, că până când va veni

săptămâna nunții mele, voi fi genul de persoană care îşi doreşte să facă surf.

Lila mai are încă machiajul din seara precedentă, care i s-a adunat sub ochi.

— Mi-aş dori sincer să fiu genul de persoană care iubeşte surfingul, dar din păcate m-am trezit şi mi-am amintit că nu sunt.

Lila nu va vrea niciodată să facă surfing din aceleaşi motive pentru care nu a vrut niciodată să practice sporturi şi este gata să accepte asta. Îşi înfăşoară părul într-un prosop, apoi menționează că unchiul ei vine astăzi din Santa Fe şi ca are un tratament cosmetic la prânz. Dar o spune fără entuziasm. Pare oficial obosită de propria ei nuntă.

— Habar n-am de ce am planificat toate activitățile astea, spune Lila. Poți să mergi în locul meu la surfing? E o lecție pentru trei persoane.

Dar Phoebe nu este gata să renunțe încă.

— Şi ce să le spun când nu vei fi acolo?

— Spune-le că mă simt rău de la stomac, ceea ce nu e chiar o minciună şi că ne vom vedea mai târziu la Fuzionarea familiilor.

Spune asta de parcă ar fi un eveniment cultural, apoi porneşte televizorul.

— Nu te duci la duş? întreabă Phoebe.

— Întotdeauna am televizorul pornit când fac duş.

Lila alege canalul Food Network şi dă volumul mai tare să o poată auzi pe Giada vorbind despre bruschețe în timp ce face duş.

— Serios, nu o să vorbim despre noaptea trecută? întreabă Phoebe.

— De fapt, am o întrebare în legătură cu noaptea trecută, spune Lila. Am mâncat varză?

— Da, spune Phoebe.

— Oh, spune Lila. Nu pot să cred că domnişoara mea de onoare m-a lăsat să mănânc varză cu două zile înainte de nuntă. Varza mă distruge.

— Deci, nunta va avea loc.

— Normal că da, spune Lila.

Poate că acum ar trebui să spună Phoebe: „De fapt, nu pot să fac surf. De fapt, nu ar trebui să mă implic mai mult în această nuntă decât am făcut-o deja. De fapt, am venit aici să mă sinucid, iar surfingul este total opus sinuciderii. Surfingul este pentru alt gen de oameni." Există o întreagă categorie de lucruri care se află într-o cutie în mintea ei – lucruri ca dansul pe muzică techno şi raftingul prin Marele Canion – lucruri pe care le-a considerat potrivite pentru locuitorii din California. Oameni ca Ryun. Oameni ca mama ei înainte să moară.

Dar a venit până aici să vadă oceanul.

— Bine, spune Phoebe. Cum vrei tu.

Lila îşi dă jos halatul. Intră la duş. Giada prăjeşte pâinea. Phoebe se ridică să plece.

— Oh, şi dacă tot ieşi, adu-mi nişte Gas-X, strigăLila, iar simpatia pe care Phoebe o avea aseară pentru ea se disipează.

Acest copil răsfăţat, care dă ordine din duşul ei de marmură. Nici măcar un „mulţumesc".

PE PLAJĂ, li se dau costume de baie care par să fie jumătate din dimensiunea corpului lor. Phoebe şi Gary se privesc cu suspiciune.

— Şi astea ar trebui să ni se potrivească? întreabă Gary.

— Absolut, spune Aspen, instructoarea.

Dar Phoebe nu poate să-şi tragă costumul mai sus de coapse. Costumul lui Gary se opreşte la gambe.

— E ridicol, spune Gary, trăgând de material. Trebuie să am loc în chestia asta?

Sare într-un picior în timp ce încearcă să-l tragă peste gambe, apoi se prăbuşeşte ca un zgârie-nori imobil.

— Fir-ar al naibii.

Începe să râdă când atinge pământul.

Lui Phoebe îi place râsul lui sonor, ca un balon care se umflă. Îi place şi când înjură. O ajută să-şi imagineze mai uşor că a fost cândva adolescent. Că nu s-a născut tată. Sau logodnic. E doar Gary, care încearcă să-şi pună nişte pantaloni.

— Eşti bine? întreabă Phoebe.

— Nimeni nu-ți spune despre partea asta, nu-i aşa? spune Gary.

— Nu, spune Phoebe. În toate filmele despre surfing, întotdeauna scot imaginile cu surferii care încearcă să-şi îmbrace costumele de neopren.

— Ăsta va fi filmul despre surfing pe care îl voi face eu într-o zi, spune Gary. Nişte oameni foarte atrăgători cărora le rămâne un picior înțepenit în costum şi apoi cad.

— Aş vrea să subliniez că tocmai te-ai caracterizat ca fiind atrăgător.

— Sper că mă poți ierta, ştiind că am făcut-o doar pentru a continua o glumă.

— Şi îți apreciem sacrificiul.

El se uită la costumul care i se lipeşte de gambe. Ea se întreabă de unde le moşteneşte. De la tatăl lui? A jucat fotbal în liceu? A mers la sală după muncă timp de douăzeci de ani? Nu părea genul, dar are destulă experiență să ştie că e o prostie să te surprindă vreodată hobbyurile secrete ale cuiva.

— Ei bine, e o scenă destul de dramatică, recunosc, spune Phoebe. Vor reuşi să o facă? Sau vor rămâne blocați acolo, pentru totdeauna, pe nisip?

— Se pare că da, spune Gary. Adică, nu există nici o altă cale.

Juice se apropie, deja îmbrăcată în costumul de neopren. O profesionistă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Juice.

— Nu pot să-l trag peste gambe, draga mea, spune Gary.

— Nu pot să-l trag peste coapse, spune Phoebe.

— Ajută-ne, spune Gary.

— Bleah, spune Juice, privindu-i. Asta e ciudat.

Juice pleacă să exerseze cum să se ridice pe placa de surf. Phoebe îşi trage costumul mai sus, îşi introduce braţele în mâneci şi sărbătoreşte, în timp ce Gary zace înfrânt.

— Bine, spune Phoebe. Practic, e ca şi când ai purta colanţi.

— Eu nu port colanţi.

— Trebuie doar să ridici încet chestia asta.

Phoebe se aşază în genunchi lângă gleznele lui Gary. Trage uşor de material sau ce-o fi.

— Cred că tocmai mi-ai smuls câteva fire de păr, spune el.

— Surfingul înseamnă durere, Gary.

— Surfingul e deja prea greu.

Ea reuşeşte să-l ridice peste gambe.

— Ura, spune Gary, ridicând restul costumului cu uşurinţă. Acum sunt o persoană îmbrăcată în costum de neopren.

Phoebe îl închide la spate şi îl fixează cu Velero. Gestul este intim, ca atunci când îi pui un soţiei tale un colier în jurul gâtului. „Este minunat”, se gândeşte ea. Este atât de bun, stând acolo, pregătindu-se să practice surfingul cu fiica lui, chiar dacă este mahmur şi are probleme cu spatele. El o priveşte pe Phoebe de parcă şi ea ar putea fi bună din exact acelaşi motiv. Poate că sunt o echipă. Bat palma, de parcă marea sarcină a zilei ar fi fost deja îndeplinită. Este un gest prietenos care atenuează orice tensiune dintre ei.

— Gata de plecare, spune Aspen, în timp ce își aplică pe față cremă solară. Îi anunță că are nisip în ea. E exfoliant!

Apoi, se întinde și spune:

— Bine, luați-vă plăcile.

Le arată cum să se întindă, cu burțile lipite de placă și picioarele poziționate pentru a menține echilibrul.

— Echilibrul este totul, spune Aspen.

Mișcarea îi amintește de yoga, se gândește Phoebe. Brusc, se bucură că a făcut toate acele ședințe de yoga prin Zoom în timpul pandemiei. Poate că n-a fost timp pierdut, dacă asta a pregătit-o să fie aici, acum. Poate că despre asta e vorba: faci ceva acum pentru persoana care speri să devii peste doi ani. Nu-ți iei viața când ești trist, pentru că într-o zi s-ar putea să nu mai fii și să vrei să faci surf alături de un bărbat care îți place.

Phoebe își folosește mâinile să se ridice de pe placă într-o poziție de plank, apoi sare și își plasează picioarele perfect în poziție. Gary o urmărește cu ochii plini de uimire.

— Foarte bine, spune Aspen.

Intră în apă. Phoebe savurează senzația de răcoare a apei care-i învăluie gleznele. Atinge apa cu un deget și o gustă, mereu atrasă de necunoscut.

— Chiar este sărată, spune ea.

— Pentru asta e faimoasă, spune Gary.

Valurile sunt mici și Phoebe este recunoscătoare. Aspen o pregătește prima pe Juice, o împinge când vine un val și aceasta se ridică imediat pe placă. Gary și Phoebe o aplaudă, deși Juice probabil nu aude. Se simte bine să aplaude. E plăcut să aclami. Într-un fel, aplau-zele sunt și pentru părinți. E minunat să sărbătorești fata pentru că face ceva ce și-a dorit cu atâta ardoare încă de când... s-au logodit Lila și Gary. Până și Aspen zâmbește.

— Cine urmează? întreabă Aspen.

— Doamnele mai întâi, spune Gary.

Phoebe alunecă pe placă şi simte cum Aspen o împinge din spate.

— Bine, vâsleşte! strigă Aspen, în timp ce valul se apropie.

Dar Phoebe nu ştie ce înseamnă să vâslească atunci când Aspen strigă la ea. Ar trebui să-şi folosească ambele braţe ca pe nişte vâsle lungi? Sau e mai degrabă ca înotul? Doar cu mâinile? Aspen nu i-a explicat. Preţ de un minut, Phoebe se simte ridicolă vâslind ca o balenă eşuată, dar apoi valul o prinde şi vede apa alunecând pe sub placă, peste mâinile ei. Se ridică exact cum a făcut-o pe nisip. Sare şi, iată, stă în picioare pe apă. Nu-i vine să creadă. „Doamne, Dumnezeule!" strigă, fără să se adreseze cuiva anume – către ea însăşi, către Gary, către Juice. Este în echilibru. Stabilă.

Apoi cade în apă.

A trecut atâta vreme de când a căzut în felul acesta – nu crede că a mai căzut vreodată aşa. În mod absolut, fără nicio şansă de a se prinde de ceva. Prinsă în vârtejul valurilor. Şi iubeşte fiecare clipă din această experienţă, atingerea rece a apei peste faţă, sunetul oceanului în urechi. Este, pur şi simplu, viaţa. Apa îi intră în nas şi în urechi şi vrea să o înghită pe toată.

Dar este foarte sărată. Se ridică şi scuipă apa.

— Ai cam reuşit, să zic aşa! spune Juice.

— Ştiu! răspunde Phoebe.

Îl privesc pe Gary, care încearcă să se ridice pe placă, iar Phoebe o simte pe Juice susţinându-şi în tăcere tatăl. Phoebe îl susţine şi ea, cu voce tare, şi oare asta înseamnă să faci parte dintr-o familie adevărată? Gary reuşeşte să se ridice doar pe jumătate, îşi pierde echilibrul imediat, apoi dispare în apă. Iese la suprafaţă aproape de ele, râznd.

— Cum a fost? îşi întreabă Gary fiica.

— Minunat, răspunde Juice.

— Cred că fiica ta tocmai a descoperit un hobby foarte scump, spune Phoebe, iar Gary începe să râdă.

O privesc pe Juice, care deja se îndreaptă înapoi spre Aspen, dincolo de locul unde se sparg valurile.

— A trebui să am o conformație total diferită să fiu bun la chestia asta, spune Gary.

Dar ei continuă să încerce. E, pur şi simplu, distractiv să încerci. E plăcut când scopul este doar să faci surf, nu să te simți mai fericit. În restul orei, încearcă pe rând, Aspen ajutându-i să abordeze corect valurile.

Valurile devin mai mari pe măsură ce trece timpul. Cât aşteaptă să-i vină rândul, Phoebe înoată la apă puțin mai adâncă să nu fie doborâtă. Îi place. Îi place dramatismul. Griul-verzui întunecat al apei atunci când nu e luminată de soare. De fiecare dată când se formează un val, Phoebe simte un fior de frică, îşi bagă capul sub apă aşa cum i-a spus Juice şi se ridică odată cu apa. Simte cât de uşor ar putea fi purtată spre larg, dar se opune. Înoată înapoi spre Aspen. Mai face un drum, apoi încă unul şi încă unul. De fiecare dată când se prăbuşeşte, spuma albă o învăluie, iar nisipul îi intră în urechi. Totuşi, se ridică.

Toți sunt epuizați la finalul orei. Phoebe este prea obosită să îşi dea jos costumul de neopren şi, când i se blochează în jurul călcâiului, ea este cea care cade de data aceasta. Începe să râdă când ajunge la pământ. Se simte ca un copil prea obosit care se joacă în nisip. Se simte ca şi când ar putea să râdă isteric sau să plângă de bucurie. Vrea să rămână întinsă pe nisip pentru totdeauna, cu Juice trăgând de cracul costumului ei, încercând să-l scoată. De fiecare dată când Juice trage, amândouă râd şi mai tare.

În cele din urmă, Phoebe reuşeşte. Se simte goală fără el. Gary le dă prosoape. Întinde o pătură. Cei trei adorm aşa, lăsând briza răcoroasă să-i usuce.

— Mi-a plăcut la nebunie, spune Juice când se trezesc.

Şi Phoebe a fost la fel de încântată. Încă este. Orice s-ar întâmpla, va iubi momentul acesta pentru totdeauna.

— Să repetăm mâine, spune Juice.

— Nici gând, răspunde Gary, zâmbind.

DUPĂ ACEEA, merg la restaurantul Fio şi mănâncă stridii prăjite. Gary şi Phoebe îşi iau sticle mari de apă. Ciocnesc un pahar pentru a sărbători această zi. Stau lângă un cuplu în vârstă cu pulovere asortate, iar lui Phoebe îi place că îşi comandă aceeaşi băutură, singura diferenţă fiind că una este cu lămâie, iar cealaltă cu mai multe măsline. O spun de parcă s-ar fi lăudat cu diferenţele minore care au rămas între ei.

— Trebuie să fac pipi, spune Juice.

— Nu trebuie să ne spui exact ce o să faci acolo, spune Gary.

Ea începe să râdă. Pleacă lăsându-i pe Gary şi Phoebe singuri. Momentul pare promiţător şi în acelaşi timp fără speranţă. Piciorul lui Gary se sprijină uşor de piciorul lui Phoebe, poate din întâmplare, poate voit. Poate e atât de obosit, încât nici nu îşi dă seama.

— A fost chiar distractiv, spune Gary.

— Pari surprins, spune Phoebe.

— Sunt.

Se uită la ea de parcă ar încerca să-i spună ceva ce nu poate spune. „Doar spune-o”, se gândeşte ea. Dar nici ea nu o poate spune acum. Ar fi trebuit să o spună aseară, când credea că nunta e anulată. Acum nu ştie dacă ar fi un gest de laşitate sau de curaj. Nu ştie dacă trebuie să profite de moment sau să-l lase să treacă.

— Este un copil grozav, spune Phoebe.

— Sunt norocos.

— Poate că nu e doar noroc. E posibil să fi avut şi tu un rol în asta.

— Cred că am fost acolo câteva ore din copilăria ei.

— Doamne Dumnezeule, spune Juice, întorcându-se de la baie. Are mâinile încă ude. Era un semn în baie care spunea că sunt permise MAXIMUM 40 DE PERSOANE ÎN ÎNCĂPERE. Adică, de ce ar fi patruzeci de persoane vreodată într-o baie? Adică, ce le-ai spune tuturor celor patruzeci de persoane aflate într-o baie?

— Bună? spune Gary.

Juice începe să râdă.

— Da! Asta e un început bun. Bună, vouă, celor patruzeci de persoane.

— De ce suntem cu toții în baie? întreabă Phoebe, prefăcându-se a fi cele patruzeci de persoane.

— A cui a fost această idee, oameni buni? întreabă Gary.

Râd, iar apoi Phoebe începe să se simtă stânjenită. Sau poate că îi e teamă. Nu e sigură. Oricum ar fi, râsul e prea intens. Îi unește pe toți. Îi apropie. E ca un pulover călduros pe care îl poartă toți. Phoebe se lasă pe spate și ia o înghițitură de apă. Nu s-a simțit niciodată, în toată viața ei, cu adevărat în largul ei la o masă, într-un restau-rant. Nici măcar atunci când era împreună cu soțul ei. De multe ori, se întreba ce ar trebui să spună, dacă mai aveau ceva de discutat sau dacă i-a rămas mâncare între dinți.

— Poftiți, spune chelnerița și pune nota de plată pe masă.

Phoebe nu vrea să plece. Vrea să rămână la această masă, cu piciorul lui Gary atingându-l ușor pe al ei și Juice citind de pe spatele meniului, care este, de fapt, o poveste scurtă în care se relatează de câte ori a fost distrus de uragane restaurantul Fio.

— În 1938, spune Juice. În 1954. În 1960. În 1985. În 1991...

— De atât... de multe ori.

— De multe, multe ori.

Phoebe își imaginează că reconstrucția după fiecare dezastru trebuie să fi fost o adevărată corvoadă, mai ales

pentru un loc ca Fio, unde pereții sunt acoperiți până la refuz cu tot felul de suveniruri. Să refaci totul, iar şi iar, cu aceeaşi personalitate vibrantă şi excentrică – cum e posibil? Cum îți mai aminteşti unde era agățată fiecare lingură ruginită? Cum să mai conteze locul fiecărui desfăcător de sticle când trebuie să-l pui din nou pentru a patra oară? Cum poți să te prefaci că această existență specială şi ciudată e absolut firească şi că nu va fi niciodată distrusă din nou?

— Mergem? spune Gary.

Se ridică şi ies pe uşă. Asta este, îşi dă seama Phoebe, problema principală atunci când te îndrăgosteşti de necunoscuți. Nu poți să-i păstrezi. Îi priveşte cum se îndepărtează fiecare într-o altă direcție, imediat ce ajung în parcare.

Este o uşurare când Gary se întoarce şi spune:

— Încotro?

LA CVS, JUICE îşi declară iubirea pentru acest lanț de drogherii. Practic, tot ce există în lume este aici, spune ea. Orice vrei! Juice îşi cumpără o mască de somn cu zebre. Apoi, o urmează pe Phoebe până la raionul de medicamente, deşi Phoebe le tot spune:

— Ne întâlnim la ieşire în câteva minute.

— Ce altceva avem de făcut? întreabă Gary. Decât să te urmăm pe tine ca ajutoare ale tale.

— Da, noi suntem ajutoarele tale, spune Juice. Plă-tiți cu oră. De ce ai nevoie? O să îți aduc.

— Gas-X, spune Phoebe.

Juice şi Gary izbucnesc în râs atât de tare, încât angajata de la ghişeu se uită spre ei.

— Am mâncat varză, este tot ce spune Phoebe.

— Nu trebuie să mai zici nimic, spune Gary.

Când ies din magazin, Phoebe îşi ridică privirea şi se vede împreună cu ei pe ecranul camerelor de supraveghere doar

pentru o clipă. Este surprinsă de naturaleţea imaginii lor, de faptul că o simplă vizită la CVS este acum înregistrată, cu ei împreună.

Lila nu trece pe la ea înainte de Fuzionarea familiilor, aşa cum se aşteptase Phoebe. Crezuse că Lila ar putea avea întrebări legate de rochia ei sau nemulţumiri faţă de mama lui Gary, care a cerut să spună rugăciunea la cina de repetiţie.

Dar la şase, hotelul se goleşte, iar Phoebe se întreabă dacă Lila este supărată pe ea. Dacă motivul e că a lăsat medicamentul antibalonare la uşa ei fără să-l pună într-o pungă. Dacă a aflat cumva despre bucuria pe care a trăit-o Phoebe alături de Gary toată ziua.

Deodată, se simte vinovată, dar apoi îşi aminteşte că Lila a fost cea care i-a spus să meargă. Lila a fost cea care i-a oferit această zi drept cadou, iar Phoebe îi este recunoscătoare. Este o zi pe care şi-o va aminti toată viaţa. I-a reamintit un sentiment în care încetase să mai creadă, un sentiment pe care crezuse că doar alţii îl pot avea. O face să vrea să-i ofere ceva în schimb Lilei, aşa că se duce jos la bar să lucreze la discursul ei de domnişoară de onoare.

Dar, când se aşază pe scaun şi deschide un carneţel de notiţe de la hotel, îşi dă seama că nu ştie de unde să înceapă. Nu după conversaţia de aseară cu Lila. Şi apoi, discuţia cu Gary. Să scrie acum un discurs de domnişoară de onoare i se pare ca şi cum ar scrie o prelegere despre un subiect în care nu mai crede.

Phoebe începe să înţeleagă – ei nu sunt îndrăgos-tiţi. Poate că au fost, dar acum sunt două persoane foarte derutate. Care îşi doresc cu disperare să fie îndrăgostite, pentru că Lila nu vrea să fie singură. Lila este o femeie care, atunci când întâmpină o problemă, găseşte un bărbat care se simte obligat să o rezolve. Un bărbat care devine un om

fericit doar pentru că poate să o facă pe ea fericită. Dar ea nu este fericită – şi atunci care mai e rostul?

Phoebe îşi comandă o bere la Consilierul pentru Băuturi.

— Oferiți cumva ore de consultații, doamna profesoară? întreabă Jim, aşezându-se înainte ca ea să apuce să răspundă.

Phoebe închide carnețelul.

— Momentan doar beau, spune Phoebe.

— Păcat, spune Jim. Speram că mă poți ajuta cu discursul. Se pare că domnişoara Finnegan din clasa a zecea nu s-a înşelat şi chiar sunt un scriitor de doi bani.

— O profesoară ți-a spus asta? Jim se uită spre carnețelul ei.

— Ce ai scris?

— Serios? încerci să-mi copiezi discursul? El începe să râdă.

— Nu putem considera asta mai degrabă o sesiune de brainstorming? O întrunire a scriitorilor?

Jim o priveşte de parcă se joacă de-a cine cedează primul. Pentru că miza este mare pentru domnişoara de onoare şi pentru cavalerul de onoare. Dacă ei nu cred public în dragostea cuplului, cine să o facă?

— De obicei, consultațiile funcționează cel mai bine când ne concentrăm pe problema studentului, spune Phoebe.

— Corect, spune Jim.

— Deci, care e problema?

El spune că ar putea scrie o carte întreagă despre Gary, despre întâmplările prin care au trecut împreună.

— Dar nu-l cunosc pe noul Gary, cel care este cu Lila. Îl ştiu doar pe Gary care a fost cu sora mea.

— Nu o menționa pe sora ta, spune Phoebe.

— Atunci, ce să scriu?

— Pentru a scrie ceva de calitate, trebuie să începi de la o întrebare, spune Phoebe. Iar eseul este cea mai bună

încercare a scriitorului de a răspunde la acea întrebare. Aşa că, să începem de acolo, cu o întrebare.

— Dar care e întrebarea?

— E un discurs pentru o nuntă, aşa că întrebarea trebuie să fie: „De ce sunt aceşti doi oameni perfecți unul pentru celălalt?"

— De ce e cineva perfect pentru altcineva?

— Ce anume scot la suprafață unul din celălalt, ceva unic, deosebit? Ceva ce nimeni altcineva nu poate să facă?

— Astea sunt două întrebări, nu una, spune el. Şi de unde ar trebui să ştiu eu asta?

— Nu e evident?

— Este? îi aruncă din nou acea privire întrebătoare.

— Gary n-a spus niciodată de ce o iubeşte pe Lila?

— Lila a spus vreodată de ce îl iubeşte pe Gary?

În toate discuțiile lor, Lila enumerase în special temeri şi nemulțumiri – barba, părul grizonant, familia.

— E bun cu ea, spune Phoebe.

— Dar Gary e bun şi cu casierele de la magazin, spune Jim. E bun cu toată lumea.

Phoebe dă din cap aprobator. Jim se lasă pe spate, învins.

— E o nuntă ciudată, nu-i aşa? spune el.

— Este, răspunde Phoebe.

— Ştii de ce avem nevoie? De ceea ce ajută orice scriitor să treacă peste blocajul creativ. De droguri.

— Mi se pare că e doar un mit.

Phoebe îi povesteşte despre scriitorii celebri care au fost distruşi de droguri. Dar lui Jim nu-i pasă deloc. A primit un kilogram de produse comestibile cu marijuana de la un văr de-al lui Gary, care cumpărase mai multe decât putea lua în avion.

— N-am consumat niciodată marijuana, spune Phoebe.

— Ai vorbit ca o persoană care n-a consumat niciodată marijuana, spune Jim. Două porții de iarbă, vă rog.

Phoebe începe să râdă.

— Cum de n-ai fumat niciodată iarbă?

— Cred că, pur şi simplu, pentru că nu mi-a oferit neni niciodată. E ca şi când oamenii se uită la mine şi dau seama că nu vreau să fac asta.

— Ăsta a fost primul lucru pe care l-am observat la tine, spune Jim.

ÎN CAMERA LUI JIM, acesta îi oferă un sfert din prăjitura lui cu marijuana.

— Şi acum ce facem? întreabă Phoebe.

— Acum aşteptăm.

— Cât durează? întreabă Phoebe şi se uită la pachet.

— Nu scrie pe ambalaj.

— Deci habar n-avem ce cantitate de vitamina A consumăm.

Jim izbucneşte în râs.

— Eşti amuzantă.

— O să devin paranoică? întreabă Phoebe.

— S-ar părea că deja eşti paranoică.

— Cred că, dintr-odată, sunt foarte paranoică în legătură cu ideea de a deveni paranoică.

— Dacă mă faci să devin paranoic din cauza faptu-lui că tu eşti paranoică în legătură cu ideea de a deveni paranoică...

— La naiba, începe. Chiar simt ceva.

— Ai de gând să povesteşti fiecare detaliu?

— E vreo problemă?

— Nu, dacă o faci într-un stil cinematografic.

— Într-o lume în care o femeie se apucă de droguri după o viaţă întreagă în care nu a consumat deloc, spune Phoebe. Dumnezeule, am gura uscată. E normal?

— Bine, hai să stabilim nişte reguli, să scăpăm de paranoia înainte să preia controlul, spune Jim.

Se uită în ochii ei, o ia de mână.

— Repetă după mine: „Suntem în siguranță. Suntem adulți în toată firea. Nu plecăm nicăieri diseară până nu scriem aceste discursuri.”

— Suntem în siguranță. Suntem adulți în toată firea. Nu plecăm nicăieri diseară până nu scriem aceste discursuri.

— Rămânem aici, în această cameră.

— Nu ne mișcăm.

— Nu folosim niciun vehicul.

— Nu înotăm.

— Dacă ni se face foame, putem comanda mâncare.

— Nu avem motive de îngrijorare, spune el. Așa că, respiră adânc. Relaxează-te. Și lasă-te purtată de val.

— Bine, spune ea. Se așază pe podea, se întinde până când e complet relaxată. Am plecat.

— Ai plecat.

— La revedere.

Când își spun la revedere, încep să râdă.

— E o nuntă ciudată, spune Jim.

— Ai mai zis asta.

— Pentru că e chiar ciudată, spune el. Poate doar pentru că e singura nuntă la care particip și unde nu cunosc pe nimeni în afară de familia surorii mele decedate. Și nici măcar nu pot să vorbesc cu ei despre singu-rul lucru pe care îl avem în comun, deoarece cumnatul meu se căsătorește cu cineva care refuză să-i recunoască existența.

— Da, sună ciudat, spune Phoebe.

— Și nici măcar nu e finalul, zice el. Se întoarce spre ea. Dacă îți spun ceva, o să-l păstrezi în seif?

— Ce seif?

— Ăla pe care îl țin la nenorocitele de bănci elvești-ene, cel unde e nevoie să dai probe de sânge pentru a avea acces.

Ea imită sunetul unei uși care se deschide.

— Seiful elvețian tocmai s-a deschis.

— Mie mi-a plăcut mai întâi Lila, spune Jim.

— Ce vrei să spui?

— Înainte ca Gary să o întâlnească, lucram la un proiect pe strada din fața galeriei Lilei. Un lucru oarecum întâmplător, fusesem angajat de stat să ofer consul-tanță pentru un nou canal de scurgere, aşa că eram mereu acolo, pe strada ei şi o vedeam adesea pe Lila intrând şi ieşind din galerie. Fata făcea o grămadă de pauze de cafea. Trecea pe acolo de aproape treizeci de ori pe zi, fără să mă salute vreodată, dar simțeam că mă observa. Ştiam că ne remarcaserăm reciproc şi că ar fi trebuit să-i spun ceva. Dar nu ştiam ce. Nu voiam să fiu genul de bărbat care abordează femeile doar pentru că trec pe stradă. Şi nici nu puteam să intru în galerie cu mâinile mele pline de ulei şi să mă apuc să discut despre Monet. Ce dracu' ştiu eu despre Monet?

— Era un impresionist francez.

— Mulțumesc, doamna profesoară. Ar fi fost util să ştiu asta atunci.

— Şi ce ai făcut?

— Nimic, spune el. Şi, până la urmă, Lila a venit la mine să-mi zică ceva. În ultima mea zi acolo, m-a văzut cum îmi strângeam echipamentul şi a venit direct la mine şi mi-a zis: „Pe bune? Ai de gând să mă urmăreşti cum fac o mie de plimbări pe zi fără să zici nimic? Câtă cafea crezi că beau?" Şi, în momentul ăla, am fost, practic, pierdut. Eram ceva de genul: „Lucrez la asta, dă-mi un pic de timp", şi apoi ea mi-a zis: „Eu nu mai am timp." Şi atunci am întrebat-o: „Eşti pe moarte sau ceva de genul? Şi ea a zis: „Dacă aş fi pe moarte, n-ar fi o întrebare foarte nepoliticoasă?" Apoi mi-a spus că tatăl ei este pe moarte, iar doctorul îi dăduse trei luni de trăit, şi a izbucnit în plâns.

— În mijlocul străzii?

— Da, răspunde el, cu un zâmbet nostalgic. A izbucnit chiar acolo, în fața mea.

— Şi tu ce ai făcut?

— Am ținut-o în brațe, spune el. După ce a murit sora mea, asta m-a ajutat. Oamenii care, pur şi simplu, m-au lăsat să plâng în voie. Cum a făcut Gary. Nu a încercat să repare ceva sau să rezolve vreo problemă. Ştiam amândoi că nimic nu putea fi reparat. Eu doar voiam să fiu trist, dar nu singur. Aşa că, am ținut-o în brațe, am lăsat-o să plângă. Şi era ciudat cât de natural a părut. M-am întors acasă şi m-am tot gândit la asta. Cât de curajoasă a fost. Cum a plâns, pur şi simplu, în fața unui necunoscut, în fața mea? Nici măcar nu mă cunoştea, eram doar un tip de pe stradă, dar a avut încredere în mine, ştii? A fost ceva special. Aşa că, în weekendul următor, m-am întors să o văd şi eram împreună cu Gary. Dar nu i-am spus lui Gary că el trebuia să mă susțină. Nu credeam că o să vină. Cine vrea să susțină pe altcineva atunci când el însuşi e deprimat pentru că în ziua respectivă ar fi fost aniversarea căsătoriei lui? Şi chiar credeam că ar fi fost bine pentru Gary să facă ceva diferit. Genul ăsta de lucruri îl înveselesc mereu. El şi Wendy mergeau tot timpul să viziteze galerii de artă. Două dintr-o lovitură, ştii?

— Doi iepuri.

— Aşadar, ne aflam în galerie, iar eu şi Lila ne-am observat imediat, dar nu spuneam nimic. M-am plimbat prin toată galeria, prefăcându-mă că mă uit la tablouri, iar căldura era insuportabilă, ştii? Amândoi ştiam că o să vorbim, amândoi ştiam că de asta am venit, amândoi ştiam că nu-mi pasă de pictura la care se uita Gary, eu doar încercam în secret să mă gândesc la cum o să-i cer numărul. Şi când, în sfârşit, Lila a venit la mine, am simțit că era momentul meu.

— Şi ce ai spus?

— Am zis: „Care-i treaba cu femeia asta goală?”

— Şi Lila ce a spus?

— A început să râdă. A zis: „Ca să fiu sinceră, nimeni nu prea ştie care-i treaba cu femeia asta goală.”

— Aşa ceva ar spune Lila.

— Gary se simțea incomod. A început să-i pună tot felul de întrebări potrivite, cum ar fi „Cine este autorul?” sau „Este acrilic?” şi alte asemenea, dar eu ştiam că, pentru prima dată în viața mea, am spus exact ce trebuia, chiar la momentul potrivit. Am reuşit să fac o femeie să râdă şi, culmea, într-o galerie de artă.

— Deci, stai, ce s-a întâmplat apoi?

— Ne-a dat cartea de vizită şi ne-a zis să sunăm dacă ne răzgândim cu privire la acel tablou. Chiar credeam că mi-o dă mie. Dar Gary a fost cel care a luat-o. A pus-o în portofel şi apoi am plecat. Aveam de gând să-i cer cartea de vizită lui Gary câteva zile mai târziu. Dar, după aceea, ne aflam la el acasă, la petrecerea de ziua lui Juice, într-o vineri, şi Gary spune: „Nu o să ghiceşti cine a venit la cabinetul meu astăzi. Femeia aceea de la galerie.” O pură coincidență. El părea destul de bulversat de asta. Spunea că tatăl ei era bolnav, dar el era optimist. Credea că poate să-i mai dea câțiva ani de viață. Apoi, m-a întrebat dacă mi se pare ciudat să iasă cu ea, iar eu am spus: „Gary, dacă eu sunt comitetul tău de etică, eşti în mare pericol.” Şi a început să râdă, au început să iasă la întâlniri şi restul e istorie. Dar, frate, eram dezamăgit, spune el. Ştiu că toți cred că sunt un nenorocit, şi poate chiar eram. Dar pandemia chiar m-a dat peste cap. Poate într-un fel pozitiv. Eram doar eu, tot timpul, în apartamentul meu. Doar eu, şi, la un moment dat, am crezut că înnebunesc, ştii?

— Ştiu.

— În sfârşit, înțelegeam de ce se căsătoreau oame-nii şi alte chestii de-astea. Chiar dacă nu durează o veşnicie, înțelegeam de ce, totuşi merita. Cred că deja simțisem asta când am îmbrățişat-o pe Lila pe stradă în ziua aceea. Am

avut un sentiment ciudat. De genul: „Asta e femeia. Asta e şansa ta. A venit direct la tine pe stradă, aşa că nu o lăsa să-ți scape.”

— De ce nu i-ai spus asta niciodată lui Gary?

— Nu-l mai auzisem pe Gary vorbind despre o altă femeie de când murise sora mea. Aşa că, pur şi simplu... i-am lăsat-o lui. Țineam la el, spune Jim. Era atât de entuziasmat. De parcă trebuia să însemne ceva. De parcă totul ar fi fost dovada că universul era din nou bun. Nu puteam să-i iau asta. Şi adevărul era că eu încă mă luptam cu problemele mele. Şi nu o cunoşteam prea bine pe Lila. Cum puteam să ştiu cu adevărat că ea era aleasa?

— Şi acum, că o cunoşti? începe să râdă.

— Oh, e o figură.

— Ce-ți place la ea?

— E, pur şi simplu, amuzantă, spune el. Te aştepți să fie într-un fel, şi uneori chiar e, când e cu toți din familie, dar când suntem doar noi doi, e diferită. E sinceră. Tăioasă. Deşteaptă. Mă desființează direct, mă pune la punct. Vorbeşte fără oprire, la viteză maximă.

Seamănă cu felul în care Lila se comportă față de Phoebe.

— Nu prea vorbesc unul cu celălalt, spune Jim, întorcându-se să o privească pe Phoebe. Ai observat?

— Da.

Când stăteau împreună, tot timpul vorbeau cu alte persoane.

— Gary e diferit în preajma ei, spune Jim. Tăcut. Şi, habar n-am. Poate că e în regulă. Poate că e fericit. Şi dacă e fericit, sunt cu adevărat fericit pentru el. Nu vreau ca omul ăsta să fie nefericit pentru totdeauna.

— Dar...

— Dar nu pare fericit. Nu cum era cu sora mea.

— Poate că acum e doar diferit.

— Dar nu e.

— Ce vrei să spui?

— Am crezut că Gary, cel pe care-l ştiam, a murit odată cu sora mea, spune Jim. Nu credeam că o să-l mai văd vreodată. Dar apoi, v-am văzut pe tine şi pe el vorbind pe barcă.

— Oh?

— Da. Cu tine vorbeşte la fel cum vorbea cu sora mea.

— Cum anume?

— Ca el însuşi, spune Jim. A fost plăcut să-l privesc. A fost plăcut să-l văd revenind la viață. După toți aceşti ani.

— Da, recunoaşte Phoebe. Ştiu ce vrei să spui.

Rămân tăcuți, iar Jim este derutat.

— Dar nimic din toate astea nu contează cu adevărat. Nu ştiu de ce mă entuziasmez aşa în mintea mea, uneori. Se căsătoresc. Fir-ar să fie. Se căsătoresc. Şi eu sunt cavalerul de onoare. Şi ştii de ce ținem discursurile la cina de repetiție şi nu la nuntă? Pentru că Lila a zis că nu are încredere în mine să îl țin la nunta propriu-zisă.

Adică, asta chiar m-a durut. Credeam că, dincolo de orice, Lila are încredere în mine. Şi asta mă face să simt că totul a fost doar în capul meu. Nu mă vrea. Probabil că nu m-a vrut niciodată.

Când Phoebe nu spune nimic, Jim se uită la ea.

— Nu-i aşa? întreabă Jim.

Se joacă din nou de-a cine cedează primul. Dar tot ce spune Phoebe e:

— Nu e atât de simplu pe cât crezi.

— Deci, asta înseamnă că mă vrea măcar puțin, spune Jim, zâmbind. Cel puțin, pot să mă prăbuşesc cu hidroavionul ştiind asta.

În liniştea care se lasă, Phoebe aude zgomotele celor care se întorc în camerele lor. Fuzionarea familiilor s-a încheiat.

— Lila şi Gary s-au întors, spune Jim. Phoebe îi pune un deget pe buze.

— Şşş, spune ea. Facem documentare.

Îşi scot carneţelele, cu pixurile pregătite, şi asta îi face din nou să râdă. Dar se aude doar Gary spunându-i noapte bună Lilei în camera ei. Murmurul vocii Lilei. Apoi, uşa închizându-se. Apa curgând la un robinet. Zgomotele pe care le face o femeie singură care se pregăteşte de culcare. Se spală pe dinţi. Foloseşte toaleta. Pregătirea obişnuită înainte de culcare. Şi totuşi, Phoebe simte cum zgomotul o agită. Fiecare sunet îi pătrunde adânc în cap. Trebuie să fie foarte ameţită. Se întoarce pe o parte, ca la ora de yoga. Sub pat, observă ceva. Scoate o carte de vizită îndoită.

— Jim, spune ea. Cartea asta de vizită îndoită e din 1991.

— Şi ce-i cu asta?

— De ce ar fi din 1991? Nu e ciudat?

— E?

— Ce crezi că i s-a întâmplat tipului ăstuia?

— Cred că e o idee proastă acum să te concentrezi pe cartea de vizită.

— Dar ce caută cartea asta de vizită aici, sub pat, îndoită, de acum treizeci şi unu de ani? Adică, nu-mi pot imagina niciun motiv rezonabil şi normal pentru care să fie încă aici.

Jim se uită la ea.

— Cred că programul de consultaţii s-a încheiat.

— Dar nu sunt pregătită să plec acasă, spune ea. Îmi place aici.

— Atunci nu pleca, spune Jim. Rămâi aici.

O spune atât de simplu, încât Phoebe simte că e posibil. Va rămâne pur şi simplu aici, pe podeaua lui Jim, ascultând-o pe Lila în tăcerea nopţii.

— Plânge? întreabă Jim.

Phoebe încearcă să fie atentă la suspine, dar nu aude decât zgomotul valurilor liniştite de afară.

— Cred că e doar oceanul, spune Phoebe.

Phoebe priveşte tavanul şi se întreabă la ce se gândeşte Lila când se cuibăreşte în pat. Regretă că a planificat o nuntă atât de fastuoasă? Se simte mândră de alegerile ei? Se simte prinsă în spectacolul pe care l-a creat? Şi cum s-a ajuns ca nunțile să fie aşa? Cum au devenit atât de fastuoase, atât de importante, încât o femeie să nu mai găsească o cale de ieşire? Să-şi sacrifice întreaga viață? Sunt întrebări importante, îşi spune Phoebe, şi un text de calitate este întotdeauna inspirat de o întrebare importantă.

— Ştiu ce să scriu în discursul meu, spune ea.

REVENIND ÎN CAMERA EI, îşi scrie discursul în timp ce mănâncă ultimii biscuiți Oreo care nu sunt, de fapt, Oreo originali. Şi nu, nu este disertația ei, dar are cinci pagini şi, la final, se simte victorioasă. A finalizat un proiect pentru prima dată după mulți ani, iar asta o face să simtă că poate face orice.

„Pot să cumpăr câinele pe nume Frank", se gândeşte ea. „Pot s-mi găsesc un job aici."

Caută posturi libere de profesor la colegiile şi şcolile cu internat din apropiere. Caută apartamente de închiriat pe Craigslist, chiar dacă bănuieşte că acum Craigslist e folosit exclusiv pentru crime.

Găseşte un loc drăguț pe Mary Street, cu tavan înalt, unde ar putea sta o lună. Un apartament pe Thames, unde ar putea locui tot anul. Dar cel mai intrigant i se pare anunțul despre un conac pe Ocean Drive, deținut de un bărbat pe nume Geoffrey. Acesta caută pe cineva, cum spune el, care să fie administrator de iarnă şi care să locuiască acolo până în mai şi să aibă grijă de conac pe timpul iernii. Nu a mai auzit niciodată de expresia administrator de iarnă, dar îi place cum sună.

Le trimite mesaje tuturor.

SÂMB**ĂTĂ**

Cina de repeti**ţ**ie

Dimineața, Lila se opreşte în drumul către florărie.

Nu spune nimic despre fuzionarea familiilor, dar vorbeşte despre o pană de curent şi toate florile care se topesc în frigider.

— Se topesc? întreabă Phoebe.

Dar Lila nu explică.

— Am nevoie să-l duci pe Gary să rezolve nişte treburi astăzi, deoarece, culmea, de-abia mai poate să meargă.

— De ce?

— Îl doare spatele, din nou. De data asta, din cauza surfingului. Noroc că nu am mers. Ce dezastru. Îți imaginezi dacă nu aş fi putut să merg astăzi? Nu ştiu ce credea Vechea Lila când a planificat o dimineață de surfing înainte de propria nuntă.

— Vreau să subliniez că este doar ora nouă dimineața şi tu deja vorbeşti despre tine la persoana a treia, spune Phoebe, iar Lila începe să râdă.

— Lila este prea ocupată azi să-şi facă griji pentru asta acum.

Dar Phoebe este îngrijorată – nu e sigură dacă este pregătită să petreacă o zi întreagă cu Gary. Ar trebui să-l lase în pace.

— De ce nu merge Jim cu Gary? întreabă Phoebe.

— Pentru că Gary trebuie să îşi probeze fracul şi să meargă la frizer şi, pur şi simplu, nu am încredere în Jim. Sunt sigură că Jim ar reuşi cumva să-l aducă pe Gary cu un costum roz şi ras în cap.

Phoebe vrea să mai spună ceva, dar nu ştie sigur ce. Lila se îndreaptă spre uşă.

— Ai pregătit discursul pentru seara asta? întreabă Ula.

— Da, spune Phoebe.

— Abia aştept.

Lila pleacă, iar Phoebe aruncă din nou o privire asupra discursului.

— Oh, nu, spune ea.

În lumina aspră a dimineții, discursul este total greşit. Este mult prea sincer. Nu se spune nimic despre Gary şi Lila. Este o combinație între un articol de opinie, o analiză literară detaliată şi o predică despre cele mai extravagante şi risipitoare nunți din literatură. „Orice nuntă, chiar şi una reuşită, este o risipă", a scris Phoebe, urmată de exemple din literatură care dovedesc cum nunțile moderne au scăpat de sub control, cum o consideră pe regina Victoria responsabilă pentru asta, pentru că înainte de rochia ei albă, nunțile în literatura secolului XLX erau evenimente minore, descrise într-o propoziție: „Cititorule, m-am căsătorit cu el." Apoi, o concluzie total aleatorie despre cât de enervant este când protagonista afirmă că nu vrea să se căsătorească niciodată, dar, într-un fel, reuşeşte să aibă cea mai grandioasă nuntă din oraş.

„Se pare că o să improvizez", se gândeşte Phoebe, şi este surprinsă de cât de entuziasmantă i se pare această provocare. Întotdeauna îşi susținea cele mai bune prelegeri atunci când nu le planifică prea mult, când era prea ocupată pentru a le pregăti. Dacă se pregătea prea intens, dacă scria totul dinainte, se agita pe parcurs, pentru că întotdeauna durau mai mult decât îşi dădea seama. Exagera. Rareori avea încredere să fie ea însăşi, chiar dacă studenții o plăceau mai mult când se uita la ei, când stătea, pur şi simplu, în fața lor şi le vorbea deschis despre cunoştințele şi lacunele ei, ca un om obişnuit.

Gary aşteaptă afară, în hol, în maşina lui – un Hyundai obişnuit, nu o maşină de colecție. El se află deja pe locul din dreapta. Phoebe se urcă la volan.

— Am auzit că ai dureri, spune Phoebe.

— Îngrozitoare, răspunde el. Vrei să-ți dau toate detaliile?

— Dacă îți ameliorează durerea, sigur.

— O să facă durerea să pară... utilă. Să avem un subiect de discuție, ştii.

Phoebe coboară geamul. Vrea să simtă briza mării.

— Deci, durerea, spune el.

— Este... dureroasă?

— Este. Ăsta e cuvântul. Dureroasă.

Încep să râdă. Pornesc. El povesteşte despre durerile lui, apoi ea povesteşte despre durerile ei, şi apoi vorbesc despre faptul că e mult mai amuzant să vorbeşti despre durerile tale decât se aşteptau ei în tinerețe.

— Sincer, nici măcar nu mi se pare că mă plâng, spune Gary. Este doar un subiect de conversație.

— Sunt de acord, spune ea. Cum să nu vorbim despre degradarea lentă a corpurilor noastre?

— Este, într-adevăr, cel mai dramatic lucru care ni se va întâmpla vreodată, spune el. Practic, este ca şi când te-ai afla pe o barcă care se scufundă. Doar că nu ai voie niciodată să recunoşti că barca se scufundă.

— Şi apoi toată lumea îşi dă ochii peste cap de fiecare dată când menționezi că barca s-ar putea scufunda, spune Phoebe.

O maşină opreşte lângă ei la semafor, cu Kesha răsunând atât de tare, încât le întrerupe conversația.

Stau, pur şi simplu, şi aşteaptă, ca doi supuşi fideli ai universului Keshei.

— Pur şi simplu, nu pot să cred când trec maşini cu muzica dată atât de tare, spune Gary după ce Phoebe face dreapta.

— Poate cred că ne place, spune Phoebe. Cam ca atunci când eşti obsedat de o melodie preferată şi nu-ți poți imagina că altcineva nu ar vrea să o asculte de o mie de ori. Probabil că doar se plimbă şi cred că ne fac un serviciu, gen: Tuturooor le place muzica mea!!

Ea fredonează ultima parte tare, iar Gary începe să râdă. Dă jos geamul şi repetă melodia ei.

— Tuturooor le place muzica mea!

Aceasta este ultima zi pe care Phoebe o petrece cu Gary. Ştie asta. O întristează profund, şi totuşi, în acelaşi timp, este recunoscătoare. Chiar entuziasmată. Hotărâtă să se bucure de ea, să nu se aştepte la nimic, să o ia ca atare.

— Aş vrea să fiu ca ei, într-un fel, spune Phoebe.

— Serios? Mă simt atât de jenat de gusturile mele muzicale, încât nici nu-mi vine să pornesc radioul când este cineva cu mine în maşină.

— Ce ai face dacă ți-aş cere să porneşti muzica acum?

— Aş evita întrebarea şi te-aş întreba ce ai vrea să asculți tu, că doar tu eşti şoferul. Alegerea dealerului.

— Oh, deci ți-ai transforma anxietatea într-un fel de sacrificiu nobil.

— Exact.

Se simte jucăuşă, de parcă totul ar fi o mare glumă. Chiar şi durerile lor – o glumă a lor. Ceva ce împărtăşesc. Virează la stânga pe Bellevue Avenue şi dacă Phoebe face abstracție de faptul că el se căsătoreşte mâine şi că viața ei s-a încheiat, este o plimbare plăcută.

Se opresc la magazinul de băuturi alcoolice.

— Nu ar trebui să dureze mult, spune el. Este deja făcută comanda.

Intră în magazin şi Gary se îndreaptă spre cutie, dar nu o poate ridica din cauza spatelui.

— Fir-ar al naibii.

— O iau eu, spune Phoebe.

În timp ce cară cutia cu băuturi către maşina lui, îi trece prin minte că, literalmente, îi ajută pe Gary şi Lila să se căsătorească folosindu-şi propria forță fizică. Dar ăsta e rolul ei.

Când ajung în maşină, îi sună telefonul.

— Este Geoffrey! spune Phoebe. Craigslist nu e doar pentru criminali!!

— Poftim? Cine e Geoffrey?

— Custodele conacului, spune ea. Îi întinde telefonul. Cel cu perioada de iarnă. Hei, poți să citeşti asta cu voce tare?

— Cu un anumit accent? întreabă el.

— Ştii să imiți accente?

— Doar în fața necunoscuților.

— Care îmi sunt opțiunile?

— New York, spune el. Boston. Rhode Island. Sunt limitat regional.

— Rhode Island.

— „Salut, Phoebe", spune el, imitând accentul din Rhode Island, care este, practic, o versiune mai accentuată a modului în care vorbeşte mama lui. „Mulțumesc pentru interesul arătat față de conacul Newcombe. Trebuie să spun că sunt nerăbdător să te întâlnesc, fiindcă sunt foarte încântat să aud că ai un doctorat în literatura secolului al XLX-lea. După cum ştii, conacul Newcombe a fost construit în 1845 de un erou al războiului civil, Jonathan Newcombe, aşa că asta pare a fi o coincidență fericită. Sper să am ocazia să întâlnesc un candidat cu nivelul tău de expertiză." Stai, administrator de iarnă? întreabă Gary, cu vocea lui obişnuită. Ce sunt administratorii de iarnă?

— Cei care se ocupă de conace. În timpul iernii, când proprietarii locuiesc în casele lor adevărate. Se pare că este o ocupație în Newport.

— „Newcombe este o proprietate de douăzeci de camere", citeşte el din nou cu accentul obişnuit. „Mi-ar plăcea să ți-o prezint. Sunt disponibil să mă întâlnesc cu tine oricând în această după-amiază sau mâine. Sper să rezolvăm problema până se încheie weekendul."

— Dumnezeule! spune ea. Spune-i că pot să mă întâlnesc cu el mai târziu, după ce te las pe tine.

— Nu, îmi pare rău, spune el. Vin cu tine să văd acest conac.

— Dar trebuie să îți luăm fracul, spune ea.

— Asta poate să aştepte.

El îi răspunde lui Geoffrey, iar ea introduce adresa pe Waze.

— Stai puțin, de ce nu ai accent de Rhode Island? întreabă ea. Nu eşti din Rhode Island?

— Am urmat un curs de dicție la Yale, să scap de el.

— Uau, spune ea. Trădătorule.

CONACUL NEWCOMBE stă ascuns în spatele unor porți de fier impunătoare, vopsite în albastru. Porțile se deschid când se apropie.

— Evident, spune Gary.

Geoffrey îi aşteaptă la intrarea principală. Este un bărbat mic de statură, sudist, îmbrăcat într-un costum de culoarea piersicii. Pare şi mai mic în comparație cu casa impunătoare. Intrarea are un aer atât de solemn, cu garguie uriaşe pe acoperiş, încât Phoebe aproape că se aşteaptă ca Geoffrey să se încline sau să facă o reverență când îl salută. Dar el doar îi strânge mâna, ca orice american obişnuit.

O invită să intre şi începe prin a-i spune că această poziție este exclusiv pentru îngrijirea interiorului.

— Avem oameni pentru domeniu, spune el. Dar administratorul nostru principal pentru interior, care lucra de zece ani aici, a demisionat brusc.

O întreabă ce experiență are în îngrijirea conacelor din secolul al XLX-lea, iar ea îi spune că nu are experiență, deşi a cercetat multe pentru teza ei. Nu insistă pe faptul că majoritatea erau domenii fictive, discutate adesea ca metafore pentru colonialism.

— În domeniul meu de activitate, cercetez destul de mult clădiri istorice, spune ea. Am un capitol în teza mea despre interioarele victoriene. Studiez felul în care romanele din

secolul al XIX-lea descriu spațiile domestice ca fiind în principal feminine şi natura ca fiind în principal masculină.

Îi povesteşte despre anii petrecuți în arhivele din subsol şi îi face bine să vorbească din nou despre cerce-tările ei. Ore întregi petrecute în timpul studiilor postu-niversitare catalogând influența fiecărei camere asupra personajelor din Jane Eyre – stătea în bibliotecă şi îşi ridica privirea şi descoperea că se întunecase. Iubea acele zile de început, când încă explora, când era pe punctul de a desluşi adevărata esență a ceea ce scria.

— Excelent, spune Geoffrey. Pentru că acest post este despre cercetare. Să presupunem că tapetul acesta din material textil din 1845 începe să se rupă. Ce faci?

— Nu ştiu, recunoaşte Phoebe. Dar aş cerceta până aş afla.

Geoffrey începe să râdă.

— Cumva, te cred, spune el. Mergem?

Se îndreaptă spre uşă şi Phoebe vede o figură sculptată în lemn.

— Este Dante?

— Mă bucur mult că ştii asta, spune Geoffrey.

ÎI CONDUCE prin curtea mare. Le povesteşte despre proprietar, cum a construit această casă pentru fiica sa, Elizabeth.

— Puteți vedea colecția de artă pariziană a lui Elizabeth în sufragerie, spune Geoffrey. S-a căsătorit cu un bancher francez, care este reprezentat aici, în acest tablou.

Dar nu se înțelegeau prea bine, iar Elizabeth şi-a petrecut mult timp călătorind prin lume, adunând obiecte de artă şi vaze pe care le veți vedea peste tot în această casă.

Apoi, primeşte un apel telefonic.

— Trebuie să răspund, spune Geoffrey. Vă rog să aruncați singuri o privire şi îmi spuneți ce părere aveți.

CEI DOI SE PLIMBĂ prin casă. Fiecare uşă este decorată cu detalii de lemn elaborate. Muze aurii pictate în colţuri. Chipul lui Cicero sculptat deasupra băii. Şi o cadă din marmură atât de masivă, încât arată ca un sicriu. Phoebe îşi trece degetul peste rama oglinzii din baie.

— Cred că asta este foiță de platină, spune ea.

— Foiță de platină? întreabă Gary. Nu ştiam că există aşa ceva.

Se îndreaptă spre dormitor, unde continuă colecția de artă a lui Elizabeth.

— Crezi că o femeie cu o astfel de colecție de obiecte de artă este cea mai fericită din lume? întreabă Phoebe.

Sau cea mai nefericită?

— Întrebarea presupune că putem fi fericiți, spune Gary.

— Nu putem?

— Cred că abordăm greşit subiectul fericirii. De parcă ar fi o stare constantă la care vom ajunge. De parcă am putea rămâne acolo pentru totdeauna. Dar experiența mea în ceea ce priveşte fericirea nu a fost aşa. Pentru mine, vine şi pleacă. Apare şi apoi dispare ca o bulă de săpun.

— Când a fost ultima dată când ai fost cu adevărat fericit? îl întreabă Phoebe pe Gary.

— Să răspund sincer? spune el. Chiar acum.

Vrea să-l întrebe de ce se simte aşa. Pentru că se căsătoreşte mâine? Sau datorită senzației pe care o simte aflându-se aici, împreună, în acest conac? Phoebe se simte neaşteptat de fericită, de parcă acest tip de legă-tură între două persoane ar putea rezolva totul. Timp de o clipă, îşi imaginează cum ar fi să locuiască aici, împreună, străbătând holurile şi discutând despre picturi pariziene la micul-dejun.

— Cred că impulsul de a colecționa este, în acelaşi timp, frumos şi respingător, spune ea.

A colecționa presupune a avea o grijă deosebită față de lucruri, mai mult decât alții. Dar înseamnă şi să aduni, să iei lucruri din lume şi să le faci doar ale tale.

— Colecțiile de artă erau, practic, suveniruri de călătorie pentru aceşti oameni, spune Phoebe. Mergi la Paris şi te întorci cu şapte tablouri.

Ei privesc spre patul lui Elizabeth.

— Aici ai dormi? întreabă el.

— Cred că aici doarme fantoma lui Elizabeth.

El începe să râdă şi privesc spre portretul lui Elizabeth de deasupra patului. Ea simte o conexiune cu această femeie. Poate pentru că şi ea, într-un fel, a fost singură, chiar şi în timpul căsniciei.

— Cred că ai dreptate, spune Gary, apoi se întoarce spre ea. Îmi dai puțin telefonul, te rog?

Ea îi întinde telefonul. Ştie ce va face el înainte să o facă.

— Când o să locuieşti aici, vreau să mă suni dacă vezi cu adevărat o fantomă, spune Gary, tastându-şi numărul.

— Şi ce ai de gând să faci în legătură cu asta? întreabă ea.

— Nimic, spune el. Ai dreptate. Sunt faimos de ineficient în ceea ce priveşte fantomele. Întreab-o pe Juice.

Ea începe să râdă.

— Dar promiți că o să mă suni oricum? întreabă el.

— Promit.

Priveşte în jos spre podeaua veche din lemn şi îşi bagă telefonul în buzunar. Are senzația că păstrează acolo ceva prețios. Viitorul, în care locuieşte în această casă superbă şi îl poate chema pe Gary oricând are nevoie.

Trec în următoarea cameră.

— Ce crezi că a vrut să spună Geoffrey când a zis „Te cred” în felul ăla? A fost o insultă?

— Cred că, venind din partea lui Geoffrey, este cel mai mare compliment posibil.

— Are ceva de-a face cu vocea sau cu părul meu? întreabă ea.

— Cred că e, pur şi simplu, vibe-vi tău, spune Gary. Dai impresia că eşti... foarte inteligentă. De parcă ai fi studiat tot ce se poate şi acum cunoşti toate secretele lumii.

— E ceva enervant?

— Este cel mai tare.

Când Geoffrey se întoarce, îşi cere rapid scuze, apoi spune:

— Deci, ce părere ai?

— Este minunat, spune Phoebe. O conduce pe hol.

— Poți folosi toată casa ca şi când ar fi a ta, iar acesta ar fi dormitorul tău. Preferăm să păstrăm camera lui Elizabeth ca fiind a ei.

Dormitorul ei ar fi mic, dar întotdeauna i-au plă-cut dormitoarele mici. Niciodată nu i-a plăcut că patul de acasă părea pierdut în spațiul camerei. Mereu i s-a părut că lipseşte ceva. Dar această cameră este modestă, în nuanțe de galben şi albastru. Un colț confortabil în care să se adăpostească atunci când casa i s-ar părea prea mare.

— Perfect, spune Phoebe.

— Serviciul ar începe peste trei săptămâni, spune el. Dar ai putea să te muți cu câteva zile înainte. Lasă-mă să discut cu partenerul meu diseară şi îți vom răspunde mâine.

Apoi, îi conduce în grădina foarte elegantă, cu tufişuri de gard viu modelate în formă de spirală. Merg pe un mic deal şi se aşază pe o băncuță, pentru că de acolo se vede oceanul.

Când se întorc la maşină, Gary îşi verifică telefonul.

— Of, trebuie să opresc la birou să semnez nişte documente. Să pun lucrurile în ordine înainte să plec în luna de miere. Te deranjează?

Luna de miere. În trei zile, Gary şi Lila vor fi într-un avion spre St. Thomas. Se vor căsători. Vor bea şampanie cu verighetele pe degete. Şi Phoebe, unde va fi?

— Sâmbăta? întreabă Phoebe.

— Este deschis până la prânz.

Biroul lui Gary este în Tiverton. Arată ca o casă. Se află pe marginea unui drum de coastă spectaculos, pentru că toate drumurile de aici sunt minunate. Pe marginea țării. Îi dă lui Phoebe senzația că este pe cale să cadă.

Când intră Gary, fetele de la recepție se entuzias-mează, îi simt lipsa, dar acum vor să ştie ce caută aici.

— Nu trebuia să te vedem decât mâine, la nuntă!

Spune una dintre ele.

„Este drăguț”, se gândeşte Phoebe, cum şi-a invitat întreaga echipă la nuntă.

— Pur şi simplu, nu am putut să stau departe, glumeşte Gary şi apoi intră în cabinetul lui.

Phoebe aşteaptă pe un scaun de afară. Încearcă să şi-i imagineze pe Lila şi tatăl ei făcând acelaşi lucru când se aflau aici, dar îi e greu să-şi facă o imagine clară. Ascultă pacienții care stau la ghişeu, povestind cu lejeritate despre tragediile lor de familie, în timp ce recepționera le pune întrebări despre golurile din istoricul lor medical. Bunici morți de cancer la plămâni. Un tată pe care fiica nu-l cunoaşte. Mulți frați şi surori, adaugă aceasta.

— Dar nici pe ei nu îi cunosc, spune femeia, şi nu pare deloc ruşinată.

Este pur şi simplu un fapt. Nu are familie. Apoi se aşază, iar Phoebe este impresionată. Phoebe îşi propune să țină minte să facă şi ea acelaşi lucru – să nu se simtă ruşinată de istoricul ei familial, ci să-l înțeleagă ca pe un fapt.

Pe perete sunt ecrane de computer pe care le poți atinge pentru a afla mai multe despre diagnosticul tău. În colț, un loc de joacă pentru copii. Decorațiuni tematice pentru

fiecare sărbătoare, indiferent de sezon. La ieşire, Gary explică faptul că nu merită efortul de a le strânge şi a le pune la loc. Le place să păstreze atmosfera festivă pe tot parcursul anului.

— E drăguţ, spune Phoebe. De ce nu?

— Exact, spune Gary.

Asta este viaţa lui Gary, se gândeşte ea. La atelierul de croitorie, femeia îi spune că are constituţia unui jucător de fotbal. Îl pune să-şi depărteze picioarele.

— Bine, vă vine bine, spune ea şi se uită la Phoebe.

Ce părere aveţi?

Crede că Phoebe este logodnica lui? Gary o priveşte, de parcă se aşteaptă să audă şi părerea ei. Şi de ce? Dacă nu-i place, o să ceară altul? Nu se va căsători? Nu.

— Îţi vine bine, spune Phoebe. Arăţi ca... un mire.

Afară, pe stradă, unde comunicarea sinceră este din nou posibilă, nu îşi spun nimic. Iată-i aici, singuri împre-ună, îndreptându-se spre maşină. Iată-i, în pragul unei noi etape din viaţa lor.

— Aşadar, dacă devii administrator de iarnă, asta ar însemna că te-ai muta aici şi ai renunţa la postul tău din St. Louis? întreabă el.

— Da, răspunde ea.

— Ai lăsa totul în urmă?

— Ăsta e planul.

El se opreşte, de parcă ar fi sceptic în privinţa asta.

— Nu o să-ţi fie dor?

— Ba da, bineînţeles, răspunde ea. Dar chiar şi când eram acolo, îmi era dor. Îmi era dor de orice tot timpul.

Se urcă din nou în maşină. Ea se întreabă dacă sentimentele ei pentru Gary ar putea fi o nouă formă de dragoste, una pe care nu a mai cunoscut-o înainte: dragoste fără aşteptări. Dragoste pe care, pur şi simplu, eşti destul de fericit să o simţi. Dragoste pe care nu încerci să o deţii ca pe

un tablou. Dar nu ştie dacă este ceva real. Speră că este. Se uită la parcarea din jurul lor, de parcă ar fi un copil la cumpărături împreună cu tatăl său, anunțând fiecare detaliu pe care îl observă.

— Ăsta e un panou publicitar ciudat, spune ea. Care e muzica preferată a Mumiei? De ce ar fi ăsta un panou publicitar?

— Cred că scrie: Care este muzica preferată a unei Mumii? Nu: Care e muzica preferată a Mumiei?

Încearcă să ghicească ce fel de muzică ar putea să-i placă unei mumii.

— Barocă?

— Ar fi foarte important de ştiut când a murit mumia.

— Synth-pop.

— O mumie postmodernă. Ea porneşte maşina.

— Eşti gata? întreabă el.

— Da, răspunde ea.

Totuşi, rămân acolo încă un moment, iar senzația este aceeaşi ca în jacuzzi, de parcă ceva ar trebui să se întâmple acum, de parcă ea ar trebui să spună ceva care să-i deschidă o nouă viață, dar ce? Nu poate să distrugă o nuntă. Această nuntă este prea importantă să dea greş. Această nuntă este ca mişcarea de revoluție a Pământu-lui. Va avea loc indiferent dacă Phoebe spune ceva sau nu. Indiferent dacă cineva este îndrăgostit sau nu. Ce drept are ea să spună ceva?

— Unde mergem? întreabă.

Trebuie să se întoarcă, trebuie să iasă din maşină înainte să spună ceva.

— La frizer, spune Gary.

MERG LA NICK, un tip la care merge de când era copil. E destul de departe, dar merită, zice el în drum spre destinație. Nick îi făcea modele cu fulgere pe laterale. Nick l-a tuns pentru prima oară foarte scurt. Apoi l-a bărbierit

pentru prima lui nuntă. Dar au trecut ceva ani – Gary şi-a cumpărat instrumente de tuns acasă în timpul pandemiei şi nu a mai venit la el. Totuşi, acum sunt aici, intrând pe o stradă lăturalnică, iar Gary pare entuziasmat, de parcă ar călători înapoi în timp.

— Ai programare? spune Nick imediat ce intră, fără să-şi întoarcă privirea de la bărbatul pe care îl tunde.

— Tu nu faci programări, spune Gary.

— Fac programări acum, răspunde Nick. De când cu Covid-ul.

Gary se uită la coada de bărbaţi care aşteaptă pe scaune şi spune că ar fi făcut o programare dacă ar fi ştiut.

— Am loc luni, spune Nick.

— Luni e prea târziu. Dar mulţumesc oricum, Nick.

— Prea târziu? Te duci să te lupţi cu britanicii sau ce?

— Mă căsătoresc, spune Gary.

— Tu eşti mireasa cea norocoasă?

— Nu, spune Phoebe. Sunt doar o prietenă.

Nick se uită la ei doi de parcă nu i-ar veni să creadă. Altfel, de ce ar fi ea acolo, privindu-l cum este bărbierit?

— Pentru tine, îmi voi face timp, că eşti mire, spune Nick. Dar va trebui să aştepţi.

În timp ce aşteaptă, nu vorbesc. Ascultă nişte bărbaţi de la televizor vorbind despre Celtics. Apoi, despre turbinele eoliene care se ridică pe coastă. Apoi, despre pistele de biciclete din Providence despre care se discută intens. Este ceva obişnuit în această tăcere, de parcă ai sta pe o bancă la biserică, unde toată lumea ştie că nu trebuie să vorbească, nici măcar băieţelul care doar îşi mişcă picioarele. Abia după ce ultimul bărbat de la coadă este chemat pe scaunul lui Nick, Gary vorbeşte.

— Şi chiar nu o să îţi fie dor să predai? întreabă Gary, de parcă ar fi avut o lungă conversaţie despre asta.

— O să-mi fie dor de câteva lucruri legate de predat, spune Phoebe.

— Care anume?

— Momentele de conexiune cu studenții, spune ea. Momentele în care chiar învață ceva. Schimburile de idei. Să am o clasă cu adevărat bună. Chiar mi-a plăcut la început.

— Ce nu o să-ți lipsească?

— Să mă prefac, spune ea. Nu mi-am dat seama cât de mult trebuie să te prefaci.

— Să te prefaci că?

— Să te prefaci că eşti entuziasmat. Să te prefaci că nu ai spus exact aceeaşi glumă de nenumărate ori. Să te prefaci că ştiința este o țesătură frumoasă şi norocoasă de fapte interconectate. Să te prefaci că tot ce se întâmplă poate fi legat într-o narațiune satisfăcătoare şi liniară.

— Asta ai spus în timpul interviului pentru job?

— Am spus ceva şi mai rău. L-am invocat pe Marx.

— O mişcare inteligentă. Toată lumea vrea să angajeze un marxist.

— Eram destul de hotărâtă să mă prefac marxistă atunci. Am vorbit mult despre cât de dificil este să măsurăm progresul studenților, cum nu există nicio garanție că au învățat ceva şi cum şi profesorii sunt alienați de munca lor. Rareori reuşim să înțelegem efectul pe care îl avem asupra elevilor, dar continuăm să muncim.

Din acest motiv, a avut mereu nevoie să cerceteze şi să scrie.

— A fost frumos să creez ceva, spune ea.

Îi plăcea fiorul descoperirii, sentimentul de a putea privi documentul la sfârşitul zilei şi de a spune: „Eu am făcut-o.” îşi imagina că e ca şi cum ai fi frizer. Să-ți vezi creația finală. Să tunzi părul unui bărbat chiar deasupra urechilor, apoi să-l cureți de părul căzut. Şi, când a încetat să-şi mai dorească să scrie, a fost o adevărată pierdere. Acum îşi dă

seama de asta, de faptul că a deplâns acea pierdere. Pierderea propriei creativități.

— Nemernicii au instalat contoare în timp ce dormeam cu toții în timpul Covidului, spune Nick. Ia niște mărunțiș dintr-o scrumieră veche. Trebuie să alimentez chestia asta de patru ori pe zi. Când mă întorc, e rândul tău.

Apoi, rămân singuri în salon. Nu vorbesc. Doar sunetul televizorului amenință să strice momentul, să-l transforme într-o banalitate.

— Te prefaci că ești ceva acum? întreabă Gary.

— Poftim?

Simte cum o cuprinde o căldură intensă. Da, se preface. Se preface că vorbește despre cum s-a prefăcut că este marxistă când, de fapt, vrea doar să-i spună că ea crede că s-ar putea să fie îndrăgostită de el, că nu s-a simțit niciodată atât de conectată cu cineva, nici măcar cu soțul ei, pentru că niciodată nu l-a privit pe soțul ei în ochi și nu i-a spus că vrea să moară, niciodată nu i-a arătat soțului ei întreaga ei ființă. Săptămâna aceasta s-a creat o legătură intensă între ei, iar faptul că își petrec timpul făcând lucruri obișnuite împreună nu ajută. Faptul că l-a privit semnând acte la birou, că îl așteaptă la frizerie, pur și simplu fiind Gary cel de zi cu zi, o face să se simtă și mai atrasă.

A cunoscut iubirea adevărată cândva, însă, până la urmă, nu a contat.

— Mă prefac să nu fiu derutată, spune Phoebe. Cum mă descurc?

— Excelent, spune el. Nu pari niciodată derutată.

— Ei bine, sunt derutată.

— În legătură cu ce?

— Dacă tu te prefaci acum în legătură cu ceva.

El face o pauză.

— Mă prefac să nu vreau să-ți spun ceva în acest moment. Mă prefac să nu fiu foarte nervos din cauza asta.

— Pot să întreb ce e atât de înfricoşător?

— Nu ştiu cum să o formulez. Nu ştiu cum să o spun. Nu ştiu ce se întâmplă după ce o spun.

Ea are senzația că, dacă această conversație continuă, va avea loc ceva ireversibil.

— Dar, din păcate, nu există nimeni altcineva căruia să-i spun, spune el. Nu am cu cine să vorbesc des-pre asta... în afară de tine.

— Atunci, vorbeşte cu mine despre asta.

— E atât de uşor cu tine, spune el. Nu înțeleg.

— Ce nu înțelegi?

— Am simțit asta de când am stat de vorbă în prima seară. Chiar nu pot să încetez să mă gândesc la prima seară în jacuzzi. Şi crede-mă, am încercat. Încerc să-mi dau seama de ce mă gândesc întruna la tine, deşi mâine mă căsătoresc.

— Da, spune ea. Te căsătoreşti mâine.

— Dar mă simt atât de atras de tine, spune el. Vreau doar să fiu în preajma ta, Phoebe. Pentru că, atunci când sunt lângă tine, mă simt bine. Mă simt sincer. Mă simt eu însumi. Ca şi cum, poate, înțeleg din nou ce înseamnă viața. În sfârşit, ştiu ce să spun, după atâția ani în care nu am avut niciodată răspunsurile potrivite. Înțelegi ce vreau să spun?

Phoebe ştie. Simte la fel. Exact la fel. Şi vrea să-i spună. Ar fi o uşurare imensă să-i mărturisească.

— Crezi că sunt nebun? întreabă Gary. Te uiți la mine de parcă aş fi.

— Nu cred că eşti nebun. Cred că e înfricoşător.

— E înfricoşător, spune el.

— Este foarte înfricoşător că îmi spui toate astea în ziua de dinaintea nunții tale, spune ea. Nu cred că ar trebui să faci asta.

— Şi atunci, când să o fac, dacă nu acum? întreabă Gary. Dacă nu acum, atunci când?

Se aude uşa. Nick s-a întors.

— Acum trebuie să foloseşti un nenorocit de cârd de credit, spune Nick. Deci, ca de obicei?

— Ca de obicei, spune Gary.

Gary se ridică încet. Phoebe urmăreşte cum Nick ia aparatul de tuns şi începe să lucreze la barba deasă a lui Gary. Îl priveşte pe Nick cum lucrează, asemenea unui sculptor, îndepărtând straturi din barba lui Gary, până ajunge la „ca de obicei". Phoebe se simte neliniştită, văzând cum smocuri din barba lui Gary cad pe podea. După aceea, Nick îi acoperă faţa lui Gary cu un prosop şi, dintr-un motiv oarecare, când începe să-l radă, Phoebe nu poate să privească. Se concentrează pe revista din mână. Întotdeauna i-a plăcut sunetul aparatului de ras trecând peste barba unui bărbat. De parcă un muncitor ar întinde mortar peste o cărămidă.

Când e aproape gata, Phoebe îşi ridică ochii şi se privesc în oglindă. Stau aşa o clipă, doar uitându-se unul la altul. Nick îl zgârie uşor la ceafă. Phoebe se apleacă instinctiv, ca şi când ar dori să oprească sângerarea. Dar Nick se ocupă de asta.

— Se întâmplă tot timpul, spune Nick, tamponând cu un prosop.

— Nu cred că ar trebui să le spui asta clienţilor tăi, spune Gary, iar cei doi bărbaţi încep să râdă.

— Deci, ţi-ai păstrat sarcasmul, spune Nick.

Pe tot drumul spre casă, i se pare că stă alături de un alt Gary.

— E ciudat? întreabă Gary. Am faţă de bărbat cu barbă?

— Cum e faţa de bărbat cu barbă?

— E ca fața de persoană cu ochelari. Când ai văzut pe cineva doar cu ochelari şi şi-i dă jos, dintr-odată, devine o altă persoană.

— Poate, spune ea. Cred că e mai degrabă ca atunci când duci câinele la frizer şi iese din salon de parcă ar fi fost dezbrăcat.

— Oh, mulțumesc, un câine dezbrăcat. Exact asta îmi doream.

Încep să râdă. El se uită la sine în oglindă, îşi freacă bărbia, de parcă nu se poate obişnui.

— Chiar mă simt puțin ca şi când aş fi fost dezbrăcat, spune el.

Poate că acesta ar fi fost momentul potrivit ca unul dintre ei să reia conversația începută la Nick, dar Gary spune:

— Fir-ar al naibii, am uitat de banii pentru furni-zori, îmi pare rău. Mai este ceva.

— Nicio problemă, spune Phoebe.

NU POT SCOATE suficienți bani de la prima bancă, aşa că merg la o altă bancă, iar la a doua bancă, Phoebe îl aşteaptă în maşină. Îl urmăreşte cum dispare în clădire, apoi studiază străinii de pe stradă. Vede familii în vacanță. Oameni care nu sunt invitați la nuntă mâncând înghețată. Latte cu colagen. Oameni care doar merg la cumpărături, îşi văd de viață. Oameni care habar nu au că Lila şi Gary există.

Este uimitor să te gândeşti că doar săptămâna trecută, Phoebe era una dintre acele persoane. Era atât de curajoasă atunci, făcând exact ce îşi dorea, poate pentru prima dată în viața ei. Vrea să simtă din nou acea senza-ție, cea pe care a simțit-o în lift, cea pe care a simțit-o în jacuzzi, senzația de a se ridica mândră în lenjeria ei, de a nu datora nimic Lilei, fiind loială doar ei înseşi. Pentru că Phoebe ştie ceea ce Lila nu poate să ştie încă: nu există niciun motiv să iei decizii pe care nu vrei să le iei la 28 de ani. Nu există niciun motiv să

te căsătoreşti cu un bărbat cu favoriți grizonanți dacă nu îți plac. Vor deveni doar mai grizonanți.

„Da, Lila va fi bine”, gândeşte ea.

Dar apoi îl vede pe Gary ieşind din bancă şi punând banii în portofel, portofelul în buzunar, şi lui Phoebe i se pare un gest definitiv. Arată ca un mire, proaspăt ras, punându-şi banii în portofel pentru a plăti furnizorii de la nuntă. Şi Phoebe se simte iarăşi ca domnişoara de onoare ce aduce cutia grea de băuturi pe bancheta din spate.

Îi este loială Lilei acum. Loială evenimentului în sine – ăsta este adevărul.

Când Gary se întoarce în maşină, spune:

— Ar trebui să terminăm acea conversație? Dar Phoebe spune nu.

— Chiar nu cred că mai este ceva de spus. Phoebe nu face decât să conducă.

CÂND AJUNG ÎN HOL, hotelul pare foarte pustiu. Ca o scenă înainte de marea reprezentație. Toată lumea trebuie să fie plecată, ocupându-se cu ultimele detalii înainte de repetiție, probându-şi ținutele.

Gary şi Phoebe păstrează tăcerea în lift, în timp ce el îşi ține fracul şi Phoebe cară cutia cu băuturi pe coridor. Gary spune:

— Poți să ții puțin ăsta? şi îi dă fracul în timp ce îşi caută cheia.

Este un gest atât de intim, ca şi când ar deschide uşa casei lor după o zi lungă de alergătură.

Dar înainte să intre, Lila tocmai iese din camera ei. Lila îl priveşte pe Gary, apoi o priveşte pe Phoebe. Un moment de conştientizare – Phoebe este sigură că şi-a dat seama. Este sigură că Lila ştie. Femeile pot simți aceste lucruri. Ele ştiu. Phoebe ştia. Phoebe ştia în acel moment când l-a văzut pe soțul ei râzând cu Mia. Iubirea este vizibilă – oferă o nuanță

diferită aerului dintre două persoane şi toată lumea o poate percepe.

Dar tot ce spune Lila este:

— Gary, Dumnezeule, arăți atât de diferit!

— Diferit în sens bun? întreabă Gary. Sau diferit în sens rău?

„Diferit în sens rău”, se gândeşte Phoebe. El este mirele proaspăt ras, pregătit pentru ceremonie. Un bărbat pe care, probabil, nu-l va cunoaşte niciodată. Dar, până când barba va începe din nou să-i crească, vor fi din nou străini.

— Diferit în sens bun, desigur, spune Lila.

Phoebe pune băuturile pe birou. Afară, pe fereastră, îl vede pe Carison aranjând scaunele pentru cina de repe-tiție de diseară. Phoebe simte un val de tristețe, o depre-sie bruscă ce se aşterne ca o furtună de după-amiază. Ca şi când, dacă nu pleacă acum, o va înghiți.

— Ar trebui să mă pregătesc, spune Phoebe.

Lila o îmbrățişează pe Phoebe cu putere, aşa cum a făcut în prima zi când s-au întâlnit. Poate că Lila nu ştie. Poate că tot ce simte Lila acum este frica de ceea ce nu vrea, toate lucrurile rele învârtindu-se în jurul ei ca un şarpe boa, strângându-se din ce în ce mai tare.

— Două lucruri te rog, spune Lila. Mâine vom merge la nuntă doar noi două cu maşina. Şi poți să ai grijă ca mama să nu se îmbete prea tare diseară? Se pare că a început să bea de la două. De ce face asta?

Este o întrebare retorică, dar Phoebe nu se poate abține.

— Nu poate să bea seara, spune Phoebe. O să înțelegi când vei îmbătrâni.

Mama Lilei este trează când ajung la Breakers.

— Sincer, îmi vine să trag un pui de somn, îi spune Patricia lui Phoebe.

În Sala Mare, invitații la nuntă sunt aşezați în ordine, în funcție de importanță, aşa cum a hotărât Nancy,

planificatoarea evenimentului de la Societatea de Conservare. În primul rând, vărul lui Gary, Roy, oficiantul nunții, probabil acesta fiind singurul eveniment de familie la care a fost considerat cel mai puțin important. Apoi, părinții mirelui. Fetița cu florile, cel care duce verighetele. Domnişoarele de onoare. Domnişoara de onoare principală. Mama miresei şi bunica. Şi, desigur, mireasa.

— Nu atingeți pereții. Nu atingeți feroneria, spune Nancy. Nu atingeți nimic de aici în afară de partenerul vostru! Cred că este o regulă valabilă atât pentru viață, cât şi pentru Breakers.

Toată lumea începe să râdă.

— Mă întorc imediat, spune Nancy. Şi când mă întorc, să fiți pregătiți.

De îndată ce pleacă, invitații se relaxează. Maria se apropie să i-l prezinte lui Phoebe pe fiul ei, Oliver, pentru că Phoebe este profesoară de literatură. Oliver este atât de entuziasmat din acest motiv, că pare surprinzător pentru un copil de 12 ani să facă aşa ceva.

— Am citit toată seria Percy Jackson, spune Oliver.

Preferata mea este, de departe, Blestemul Titanului[24]. Ai citit-o?

— Mă tem că nu, răspunde Phoebe.

Oliver pare dezamăgit, dar apoi se ia la întrecere cu Juice să vadă cine poate ajunge mai aproape de pereți, fără să-i atingă.

Bootsie începe să le arate Lilei şi Patriciei detaliile pe care le găseşte cel mai deranjante la Breakers, în timp ce Phoebe

---

[24] *Blestemul Titanului (Titan's Curse) este un roman american de fantezie-aventură bazat pe mitologia greacă, scris de Rick Riordan. A fost lansat pe 1 mai 2007 şi este al treilea roman din seria Percy Jackson şi olimpienii (Percy Jackson & the Olympians) şi continuarea romanului Marea monştrilor (The Sea ofMonsters) (n. Tr.).*

primeşte un telefon de la soţul ei. Îşi dă telefonul pe silenţios. Nu vrea să-i audă vocea în seara asta. Nu aici, în această Sală Mare, care seamănă mai mult cu o curte interioară. Nu acum, nu în seara asta. Phoebe este deja suficient de derutată. Îşi pune telefonul înapoi în geantă, iar Marla şi-l scoate pe al ei.

— I-am trimis ultimul mesaj deocheat lui Robert înainte să urce în avion azi de dimineaţă, îi şopteşte Marla lui Phoebe. Nu a mai răspuns de atunci şi acum mă îngrijorează. Este ciudat.

— De ce ar fi ciudat? Nu e chiar aici? întreabă surprinsă Phoebe, uitându-se la un bărbat înalt şi zvelt care se apropie de copii dorind să-i îndepărteze de pereţi.

— Da, asta e ciudat. I-am spus că păsărică mea e udă şi nerăbdătoare, iar apoi ne întâlnim la Breakers şi doar mă sărută pe obraz, spune Marla. Adică, nu ar trebui să fi depăşit acest stadiu acum? Suntem căsătoriţi de cincisprezece ani.

— Poate că este locul potrivit, spune Phoebe. Dacă o iei de la capăt, o iei de la capăt.

Apoi, Nancy se întoarce şi spune:

— Hai, hai, hai! de parcă ar fi nişte copii care intră pe un teren de fotbal pentru marele meci.

Când Phoebe trece pe lângă Nancy şi intră pe uşă, aşteaptă o palmă peste fund care nu vine niciodată.

Afară, soarele străluceşte. Se îndreaptă cu paşi lenţi spre pergolă. Se opreşte chiar înaintea pergolei, chiar în faţa lui Gary. Îl priveşte pe Gary, dar lumina puternică a soarelui din spatele lui o orbeşte. Îşi coboară privirea, fixând-o pe pantofii lucioşi ai lui Jim. Se întreabă dacă sunt aceiaşi pe care i-a purtat la înmormântarea lui Wendy.

Phoebe se îndreaptă spre stânga, completând rândul de femei care vor sta alături de Lila. De acolo, o pri-veşte pe Lila mergând încet pe alee, în rochia albă pentru recepţie.

Lila îi zâmbeşte atât de luminos lui Gary, încât momentul de la frizerie pare de mult uitat. Pare că niciun moment de dinaintea acestuia nu mai contează. Acesta este efectul pe care îl are asupra lui Phoebe ritualul nunții – chiar şi simpla repetiție. Nu se poate compara cu nimic.

— Bun, deci oprim muzica, iar voi vă aşezați aici şi vă priviți adânc în ochi, spune Nancy, apoi se întoarce către Roy. Apoi, tu vei spune ceva cu adevărat semnificativ.

— Şi apoi vom fi căsătoriți şi ura! spune Lila.

Se sărută, doar pentru a confirma momentul.

Ceremonia s-a încheiat, iar ei ies, unul câte unul, fiecare femeie alături de un cavaler de onoare. Phoebe îl ia de braț pe Jim. Se simte bine la brațul lui. Este ferm, brațul unui bărbat care probabil şi-ar păstra echilibrul pe o stâncă.

„Poate că în noaptea asta fac sex cu Jim", se gândeşte Phoebe.

Este surprinsă de acest gând. Jim i se pare mai mult ca un frate.

Dar poate că amândoi au nevoie să îşi redirecționeze dorințele. Să petreacă o noapte împreună. Nu a avut niciodată relații intime cu un bărbat mai tânăr. Probabil din cauză că şi-a petrecut prea mult timp în preajma studenților. Tinerețea lor i se părea revoltătoare. Cât de puțin ştiau. Cât de puțin se gândeau la Bătălia de la Bulge.

Dar Jim este un bărbat bun. Inginer. Construieşte un hidroavion.

— Ai terminat discursul? îl întreabă Phoebe în timp ce cotesc înapoi spre Marea Sală, locul de unde plecaseră.

— Chiar l-am terminat, spune Jim, pe un ton mândru.

LA HOTEL, terasa fusese transformată într-o pădure magică din poveşti pentru cina de repetiție. Mese din stejar masiv, aşezate pe mai multe rânduri, torțe aprinse de-a lungul pardoselii de piatră. Trandafiri albi atârnând grațios de la balcoanele de deasupra. Şi chiar în centrul acestei

imagini se află Lila şi Gary, care se holbează la tabloul uriaş care o prezintă pe Patricia goală.

— Cine a adus acest tablou aici? întreabă Lila, când Phoebe şi Jim li se alătură. Nu am cerut să fie adus aici.

— A fost ideea mamei tale, spune Gary. A vrut să-ţi facă o surpriză. Ştie cât de mult înseamnă pentru noi.

— Sigur, spune Lila, dând din cap uşor. Dar sunt copii aici.

— Practic, doar doi, spune Jim.

— Juice a văzut acest tablou de milioane de ori, spune Gary derutat.

— Şi Oliver pare... avansat, spune Phoebe.

Phoebe se uită pentru prima dată la tabloul Patriciei. Este o abstractizare cubistă a unei mame dezbrăcate, sub soarele orbitor al unei grădini hiperrealiste. Dacă mama nu ar fi atât de fragmentată sau dacă grădina nu ar fi atât de lipsită de viaţă, nu ar avea acelaşi impact. Dar are. Este frumos. Şi trist. Frumos pentru că e trist sau trist pentru că e frumos.

— Mă duc să iau ceva de băut, îi spune Gary Lilei.

Când se îndepărtează, Lila spune:

— Pur şi simplu, nu înţeleg de ce mama trebuie să facă din nunta mea o poveste despre trupul ei gol. Jim se apropie de tablou, de parcă ar încerca să-l înţeleagă.

— Te rog, nu te apropia atât de mult de mama, Jim, spune Lila.

El arată spre cartea pe care Withers a pictat-o în mâna Patriciei.

— Titlul acestei cărţi este chiar No One Gardens Alone[25]? întreabă el.

---

[25] *No One Gardens Alone relatează pentru prima dată povestea lui Elizabeth Lawrence (1904-1985). Asemenea biografiilor clasice ale lui Emily Dickinson şi Edna St. Vincent Millay, această carte fascinantă o dezvăluie pe Lawrence în toată complexitatea ei şi o consacră, în sfârşit,*

— Pe bune? întreabă Lila.

Izbucneşte în râs. Studiază mai atent tabloul.

— I-am cumpărat mamei cartea asta de ziua ei. Am crezut că poate are nevoie de un hobby sau ceva de genul ăsta.

Jim o fixează cu privirea.

— Vezi? Astfel, pictura asta chiar este despre tine.

— De la un mincinos la altul, este o mare minciună, spune Lila.

El începe să râdă.

— Dar mersi că ai încercat, spune Lila.

Se uită la Jim cu tandreţe, iar Phoebe îşi întoarce privirea de parcă ar fi martora unui moment intim la care nu ar trebui să asiste. Ceva legat de schimbul lor de pri-viri, de felul în care s-au uitat direct unul în ochii celuilalt.

Un moment bizar, când universul pare să prezinte ordinea corectă a lucrurilor sau, cel puţin, o altă posibilă ordine a lucrurilor. Dacă tatăl Lilei ar fi ales un alt doctor. Dacă Jim nu l-ar fi dus pe Gary la galerie în acea zi.

Dar în acest univers, îi vede pe Lila şi pe Jim mergând în direcţii opuse. Lila se îndreaptă spre bar pentru a-şi lua o băutură, iar Jim o ia de mijloc pe mama lui Gary. Se întreabă ce se va întâmpla cu Jim şi îşi face griji că pierderea Lilei l-ar putea da înapoi cu încă un deceniu, îşi imaginează că ar putea deveni un bărbat căruia i se pare mai uşor să construiască un hidroavion decât o familie. Genul de bărbat care trăieşte singur atât de mult timp, încât îşi tratează propria casă ca pe o ţară, cărând tot ce-i trebuie în jurul ei, râsul său răsunând ca un imn ce ajunge la urechile vecinilor de la distanţă. Dar poate că, într-o zi, se va şterge pe mâini pentru ultima dată şi se va gândi: „Unde au dispărut cu toţii?”

---

ca una dintre cele mai remarcabile grădinărese şi autoare de lucrări despre grădinărit ale secolului al XX-lea (n. Tr.).

Şi Lila – ce va face ea până atunci? Va avea zece ani de căsătorie cu Gary. Poate doi copii. Deja la al doilea somnifer în camera de la etaj. Va începe să înțeleagă de ce mama ei bea la prânz.

— Şi, cum a fost, practic, să fii lunetist? îl întreabă Phoebe pe Roy în timp ce se află lângă masa cu aperitive.

Poate că ar trebui să-l aleagă pe Roy, se gândeşte ea. Roy este singurul bărbat de aici care pare că nu e îndrăgostit de altcineva. Şi este solid, înalt, ca un erou din filmele de acțiune care nu încape în niciun costum din lume.

— A fost fenomenal, spune Roy.

— Fenomenal? întreabă Phoebe. Adică, în sensul tradițional al cuvântului?

— Cum adică, în sensul tradițional al cuvântului?

— Adică atunci când oamenii, pe vremuri, foloseau cuvântul fenomenal pentru a descrie ceva ceresc devenit vizibil.

— Cum?

— Cum ar fi o stea căzătoare, care era fenomenală, pentru că o considerau un semn de la Dumnezeu.

Roy o priveşte lung, de parcă ar înțelege ce încearcă să spună. Dar apoi se apleacă şi-i şopteşte:

— Vrei să ne-o tragem?

Poate că nu este o cerere atât de bizară, pentru două persoane aflate la o nuntă care nu este a lor. Se întâmplă tot timpul în filme. Probabil că lui Roy i se întâmplă tot timpul.

— Femeile şi-o trag cu tine doar pentru că întrebi? întreabă Phoebe, chiar curioasă.

— Cele care mă privesc direct în ochi, spune el. În Irak, singurele femei care privesc bărbații direct în ochi sunt prostituatele.

— Nu poate fi adevărat, spune Phoebe.

— Este, spune el.

Şi lui i s-a părut ciudat la început, dar apoi s-a obişnuit şi i-a părut uimitor cu cât de multe lucruri te poți obişnui în timp. Spune că îi este foarte greu să se readapteze în Statele Unite.

— Femeile de aici nu au nicio problemă să te privească direct în ochi, spune el. Ca şi tine, chiar acum. O faci. Ce înseamnă asta?

Îi mai spune că niciodată nu-şi poate da seama dacă o femeie vrea să i-o tragă sau este doar politicoasă.

— Asta trebuie să fie foarte greu, spune Phoebe.

Phoebe se întoarce la bar, la Jim. Trece pe lângă Nat şi Suz, îmbrăcate în rochii înflorate, până la glezne. Marla şi soțul ei, alegând măslinele şi încercând să vorbească în viața reală. Apoi Gary şi Lila, care au devenit inaccesibili la ora de vârf a petrecerii. Stau aproape de uşă, salutându-i pe nou-veniți, ținând în mână băuturi care se potrivesc cu nuanțele apusului. Când Lila râde, Gary îşi pune mâna pe spatele ei, aşa cum a făcut-o pe barcă. Deja arată ca un cuplu căsătorit. Îşi aminteşte de propria ei nuntă, cum doar luarea acelor decizii împreună, într-un fel, îi căsătorise. Fiecare strângere de mână era un mod de a spune: „Da, da, da."

Phoebe comandă o mărgărita. Se întreabă dacă va mai putea vreodată să bea gin cu apă tonică. Îl priveşte pe barman storcând o limetă.

— Tu fi-ai terminat discursul? o întreabă Jim.

— L-am terminat, spune Phoebe. Şi am aflat că nu trebuie să mai scriu un discurs după ce am consumat douăjointuri.

Jim râde atât de zgomotos, încât pare că ar putea muri înainte să termine. Până şi Gary şi Lila se uită la el, cum îşi duce mâna la piept. Toți urmăresc cum hohotele de râs ies în valuri, ca fumul dintr-o țeava de eşapament. Dar supraviețuieşte. Îşi pune brațul în jurul umerilor lui Phoebe,

iar Gary se uită spre ei. Li se întâlnesc privirile, dar imediat apare un alt invitat să-i strângă mâna lui Gary.

— Mă faci să râd, spune Jim. Stai lângă mine diseară.

— Cred că locurile sunt deja stabilite, spune serioasă Phoebe, ridicând cârdul cu numele ei.

Phoebe se simte mândră că, pentru prima dată în viața ei, este la Masa 1, chiar în fața miresei şi a mirelui. Jim stă lângă ea.

— Este soarta, spune Jim.

Lila ridică paharul şi îl loveşte cu o lingură. Gary ridică un pahar de şampanie.

— Nu putem să vă spunem cât de recunoscători vă suntem pentru sprijinul şi prezența voastră în această săptămână, spune Gary. Este o bucurie să fim aici, în acest hotel minunat, alături de voi toți.

Când le vorbeşte invitaților, pare că Gary, cel care stătea lângă ea în frizerie, chiar a dispărut. Acest Gary fără barbă nu are nicio legătură cu Phoebe. Însă când Gary se întoarce şi face un gest spre oceanul magnific din spatele lor, Phoebe observă micuța zgârietură pe care i-a făcut-o frizerul mai devreme.

— Cina va avea cinci feluri de mâncare, spune Lila.

Cu un neutralizator pentru bolta palatină între ele. După aceea, vom coborî pe plajă să ne bucurăm de focurile de artificii şi de bezele la grătar pentru copii. Aşa că vă urez distracție plăcută şi vă invit să vă aşezați pe locurile stabilite.

În timp ce toată lumea se aşază, mama lui Gary se ridică în picioare.

— Haideți să ne ținem de mâini şi să spunem rugăciunea, spune mama lui Gary.

Phoebe o ține pe Patricia de mâna care este la fel de netedă şi uscată ca o piatră şi se teme că ar putea să o strângă prea tare. De cealaltă parte se află Jim.

— Doamne, binecuvântează-ne pe noi şi aceste daruri ale Tale, pe care le vom primi din bunătatea Ta.

Prin Cristos, Domnul nostru, spune mama lui Gary.

Amin.

În timp ce jumătate din sală îşi face semnul crucii, Juice întinde mâna după paharul de vin al lui Jim.

— Pot să iau o gură? întreabă Juice.

— Nu, spune Jim.

— Dar toată lumea bea, spune Juice.

— Când o să fii mai mare, o să ai timp să bei mai mult decât o să vrei. Crede-l pe unchiul tău.

Gary priveşte tot ce se întâmplă, tot timpul uimit de încercările lui Juice de a creşte. Sau poate că doar îl studiază pe Jim, care acum se apropie de Phoebe, într-un mod foarte evident, şoptindu-i ceva la ureche.

— Ce dracu' este neutralizatorul pentru bolta palatină, de fapt? şopteşte Jim.

— O chestie cu lămâie pe o lingură, spune Phoebe.

— Ah, da, acum chiar are sens.

Phoebe începe să râdă, dar aflându-se atât de aproape de Jim, se simte în siguranță să-i răspundă pri-virii lui Gary. Dar Gary deja şi-a îndreptat privirea în altă parte, iar pentru Phoebe este atât de ciudat cum oamenii au învățat să facă asta – să se uite în altă parte exact când trebuie.

— Şi dacă mor? Nu toată lumea are timp, spune Juice.

— Nu o să mori, spune Gary.

— Nu ai de unde să ştii, spune Juice.

— Ba ştiu, spune Gary.

— Eşti Dumnezeu?

— Este adult, spune Jim. Statistic, majoritatea copiilor din America trăiesc suficient cât să ajungă la vârsta legală pentru a consuma alcool.

— De unde ştii asta?

— Pentru că sunt adult! Ştiu lucruri, spune Jim.

Din când în când, Marla şi soţul ei vorbesc între ei cerându-i lui Oliver să facă ceva complet nepotrivit, cum ar fi să decline în public un substantiv din limba latină, ceea ce creează o atmosferă extrem de incomodă la masă, deşi toată lumea face eforturi să nu o arate.

— Al doilea fel, spune chelnerul, iar mama lui Gary se ridică în picioare.

— Haideţi să ne ţinem de mâini şi să spunem rugăciunea, spune ea.

Lila o priveşte pe Phoebe, iar Gary şi Marla îşi aruncă o privire unul altuia, de parcă nu sunt siguri dacă sunt semnele timpurii ale demenţei sau catolicismul exagerat care o face să insiste să spună rugăciunea înainte de fiecare fel de mâncare. Dar nimeni nu o opreşte.

— Doamne, binecuvântează-ne pe noi şi aceste daruri ale Tale, pe care le vom primi din bunătatea Ta, spune mama lui Gary.

Jim îşi plimbă degetul prin palma lui Phoebe.

— Prin Cristos, Domnul nostru. Amin.

După aceea, Jim nu-i mai dă drumul mâinii ei. Gary şi Lila se holbează la mâinile lor, în timp ce Phoebe încearcă să poarte o conversaţie amuzantă despre când şi cât de des ar trebui să spună oamenii rugăciunea la o masă cu cinci feluri de mâncare.

— Este o întrebare bună, spune Jim. Care este felul principal? Care este cina propriu-zisă pentru care trebuie să fim cei mai recunoscători, doamnă profesoară Stone?

— Scuze, nu mă ocup cu cercetări filosofice, spune Phoebe. Dacă vrei să discuţi despre natura unui fel de mâncare, ai nevoie de fostul meu soţ pentru asta. El e filosoful.

Încep să râdă lăsându-se unul pe celălalt.

— Nu avem nevoie de Socrate să ne spună că ăsta nu este un fel de mâncare, spune tatăl lui Gary. Este doar o supă cu pretenții. Şi de ce este rece?

— Este gazpacho, spune Lila.

— Gazpacho? spune Bootsie. Cine este spaniol de aici?

Gary îi dă chelnerului recipientul lui Bootsie.

— Poți să pui supa într-un castron elegant de cristal? întreabă el.

Apoi, cu toții mănâncă într-o linişte relativă, care se lungeşte prea mult. Sunetul lingurilor lovind castroanele devine insuportabil, semn că familiile nu au nimic de împărtăşit, cu excepția lui Phoebe şi a lui Jim.

— Nu pot să cred că nu te-am întrebat asta până acum, spune Jim, dar de unde eşti?

— Missouri, spune Phoebe, perfect conştientă de faptul că îi aude toată lumea. Tu?

— Pawtucket, Rhode Island, spune Jim. Ultimul loc din America unde se mai făceau şosete.

— Ce vrei să spui? întreabă Phoebe.

— Fabrica s-a închis şi acum în America nu se mai confecționează niciun fel de şosete, spune Jim.

— Nicăieri în America? întreabă Phoebe.

I se pare greu de crezut, dar în acelaşi timp, deloc surprinzător.

— Nu cred că asta este adevărat, spune Lila. Jim spune asta cu un motiv.

— Pentru că e greu de crezut, spune Jim. Ce putem să spunem despre o superputere care nu îşi face propriile şosete?

— Ceva legat de degeraturi, spune Phoebe.

— Moartea te cuprinde, de obicei, de la picioare, completează Gary.

— Asta e un pic macabru, Gary, spune Lila. Chelnerul pune pe masă următorul fel.

— Filet mignon.

Toți aşteaptă să vadă dacă mama lui Gary vrea să spună din nou rugăciunea, dar ea deja începe să taie carnea. Platoul cu micile bucăți de friptură contrastează cu inul costumelor şi eleganța sugerată de detaliile din dantelă albă. Mici pete de sânge se adună în colțurile platoului, iar Jim întreabă:

— Discursurile urmează după al patrulea fel, nu-l aşa?

Dar Lila îi face semn să tacă.

— Să ne asigurăm mai întâi că terminăm de mâncat, spune Lila.

Phoebe observă că Patriciei îi lipseşte un nasture de la bluză. Că mama lui Gary are dinții îngălbeniți. Că lui Oliver i se vede prea mult din albul ochilor când vorbeşte. Că Juice miroase vag a iarbă udă şi a băutură. Că Lila are mâncare între dinți.

— Lila, spune Phoebe, încercând să-i atragă atenția.

Dar Lila este îngrijorată de încadrarea în timp.

— Al patrulea fel este pe drum? îl întreabă pe chelner.

— Da, spune el.

Lila îşi exprimă îngrijorarea că vor rata focurile de artificii programate la nouă, iar chelnerul o asigură că va grăbi lucrurile. Şi aşa face. Fileurile de peşte sosesc aproape imediat, iar mama lui Gary se ridică din nou.

— Doamne, Dumnezeule spune Patricia. O dată e suficient, era de aşteptat. De trei ori, nu pot. Gata cu Dumnezeu! A plătit Dumnezeu pentru această masă? A plătit Dumnezeu toate aceste bucățele de friptură? Nu. Eu le-am plătit.

— De fapt, tata a făcut-o, spune Lila.

— Da! Şi ar trebui să-i mulțumim lui Henry, spune Patricia, în timp ce se ridică în picioare.

— Familia asta se plictiseşte vreodată să vorbească despre Regele Gunoiului? întreabă Bootsie şi ia o gură din gimlet.

— Mulțumim Regelui Gunoiului din Rhode Island, spune Patricia adresându-li-se tuturor. Şi, bineînțeles, poporului american pentru că produce atâtea gunoaie, că nu le reciclează corect şi a făcut posibil să fim aici cu toții în seara asta.

— Mami, şuieră Lila. Nu e despre tine.

— Ştiu asta, Lila, spune Patricia. Nimic nu e despre mine. Sunt conştientă de asta!

Mama lui Gary încă stă în picioare, derutată, aşa că Gary se ridică să i se alăture.

— Hai să ne ținem cu toții de mâini, spune Gary, iar Lila îşi dă ochii peste cap.

Dar se țin cu toții de mâini şi spun rugăciunea pentru ultima dată.

— Acum o să întârziem la focurile de artificii, anunță Lila după aceea.

— Chiar putem să ratăm focurile de artificii? întreabă Jim. Putem să vedem tot cerul de aici, de sus.

— Da, Jim, poți să ratezi focurile de artificii, spune Lila. Pentru că jos, pe plajă, ne aşteaptă un foc de tabără, pături şi probabil cineva deja pregăteşte bezele pentru toată lumea.

— Nu cumva farmecul bezelelor pe grătar este să şi le facă fiecare singur? întreabă Marla.

Lila pare gata să explodeze, în schimb se întoarce spre Phoebe şi Jim.

— De fapt, cred că va trebui să vă tăiem discursu-rile, spune Lila.

— Să tăiem discursurile? întreabă Gary.

— Doamne Dumnezeule, Lila, spune Jim.

— Ce? întreabă Lila.

— Jim a muncit din greu la discursul lui, spune Gary, vizibil dezamăgit de decizia Lilei.

Şi Phoebe e dezamăgită. Deşi nu avea un discurs pregătit, îşi dorea totuşi să se ridice în picioare, să vorbească în fața

mulțimii, să spună câteva cuvinte despre cât de mult a însemnat Lila pentru ea în această săptă-mână şi să-şi asume cu adevărat rolul de prietenă a aces-teia. Dar poate acesta este motivul pentru care Lila nu are prieteni adevărați, se gândeşte Phoebe. Nu ştie cum să-i păstreze. Îi sacrifică mereu pentru altceva.

— Ei bine, îmi pare rău, spune Lila. Plătim o mie de dolari pe minut pentru aceste focuri de artificii. Şi suntem deja în întârziere. Îmi poți trimite discursul pe e-mail mâine, dacă vrei.

Pentru o clipă, Jim pare pierdut, de parcă ar fi pe punctul de a izbucni în lacrimi, de parcă acesta ar fi momentul de care se temuse dintotdeauna. Chiar va fi exclus din programul bine stabilit al familiei. Dar apoi zâmbeşte în sinea lui, ca şi când ar fi descoperit un adevăr important, îşi împătureşte şervetul, îl pune pe masă şi se ridică pentru a-şi ține discursul.

— Jim! şuieră Lila.

Dar el nu se opreşte. Nu are nicio hârtie de pe care să citească. Începe, pur şi simplu să vorbească.

— Ei bine, Gary, spune Jim, am trecut prin multe împreună.

Începe prin a trece în revistă toate momentele petrecute împreună de-a lungul anilor, de la plimbările călare în Wyoming până la amenajarea unei gropi cu nisip pentru Juice, în spatele casei.

— Însă cel mai important lucru pe care l-am trait împreună, rosteşte el, a fost să o vedem pe sora mea... şi exact atunci Jim se blochează.

Nu reuşeşte să termine fraza fără să izbucnească în plâns. Lila ține strâns în mână furculița pentru desert. Gary îşi coboară privirea spre masă. Phoebe începe să fie îngrijorată pentru Jim, exact ca în momentele în care un elev nepregătit susținea o prezentare. Jim îşi muşcă

pumnul, încercând să-şi stăpânească lacrimile, dar de fiecare dată când încearcă să vorbească, lacrimile îl copleşesc din nou. În cele din urmă, tatăl lui Gary se ridică şi începe să aplaude, spunând:

— Suntem alături de tine, Jim.

Apoi toată lumea începe să aplaude, cu toţii se ridică în picioare, iar acest gest îl face pe Jim să plângă şi să râdă în acelaşi timp. În cele din urmă, când reuşeşte să se calmeze, îşi încheie discursul.

— Ştiu că nu ar trebui să stau aici şi să vorbesc despre sora mea, spune el. Dar nu ştiu cum altfel să vorbesc despre Gary. Nu am cunoscut niciodată genul de iubire pe care Gary ne-a arătat-o atât mie, cât şi surorii mele, de-a lungul anilor. Nu am văzut niciodată un bărbat care să treacă prin atâta suferinţă cu atâta graţie. Şi, pe lângă toate astea, încă mai are timp să vă răspundă la întrebări despre cât de normale sunt culorile materiilor voastre fecale...

Toată lumea râde. Lila se înroşeşte. Juice ia o înghiţitură din vinul lui Jim.

— Adică, oamenii chiar pun întrebări suplimentare, spune Jim. „Este mai degrabă mov? Sau maro?”

Toată sala râde şi mai tare.

— Gary este cel mai bun. Toţi îl iubim pe Gary.

Toată lumea îl iubeşte pe Gary. Gary este bun. Dar un singur lucru la care nu este bun? Să fie copilot, spune Jim. Se uită la tabloul expus. Pentru că, atunci când am fost la galerie în ziua aceea, credeam că eu o curtez pe Lila.

Mulţimea râde. Toţi o iau ca pe o glumă, dar Lila rămâne blocată. Lila pare să ştie că nu e o glumă.

— M-am gândit: „Cine este această femeie fermecătoare?” Pentru că un lucru ştim despre Lila: este fermecătoare. Are o personalitate atât de puternică. Atâtea idei. Cea mai deosebită persoană pe care o cunosc, ştiţi? Lila ştie exact ce

vrea. Adică, priviți acest loc – priviți aceste aranjamente, uitați-vă cât de impresionant este totul.

Primul foc de artificii explodează. O lumină roşie mare străluceşte în spatele lui Jim, dar Lila nu o vede. Este hipnotizată de cuvintele lui Jim.

— Ascultați zgomotul focului de artificii, spune Jim, iar mulțimea râde. Cine altcineva ar fi avut artificii? Cine altcineva ar fi putut să facă asta să se întâmple? Cine altcineva ne-ar fi cerut să stăm aici o săptămână întreagă?

— Şase zile, Jim, îl corectează Lila, iar mulțimea râde din nou.

— Fără să punem la socoteală zilele de călătorie, spune Jim.

Sunt grozavi împreună. O echipă haioasă.

— Vedeți? Lila este îndrăzneață – Doamne, chiar îmi place. Asta este marea ei calitate. Asta va face viața cu Lila mult mai distractivă. Mult mai interesantă decât ce am putea visa noi toți. Şi sunt atât de recunoscător că am ajuns aici, după o perioadă foarte întunecată, să mi se dea această şansă de a fi inclus în acel vis, de a juca un rol mic, de a fi împreună. Asta mi-a lipsit cel mai mult. Alt foc de artificii. Jim face o pauză, de parcă ar aştepta să vadă cum se stinge lumina de pe cer. Apoi ridică paharul. Întreaga sală este emoționată, iar Phoebe simte şi ea asta.

— Un toast, pentru Lila şi pentru fratele meu, Gary, spune Jim.

Ochii lui Gary sunt roşii de la lacrimi. Toată lumea aplaudă şi Gary se ridică să-l îmbrățişeze pe Jim. Juice ia încă o înghițitură din vinul lui Jim imediat înainte ca acesta să-şi reia locul lângă Phoebe.

— Îți termini fileul? întreabă Jim.

— Nu, spune Phoebe.

Lila pur şi simplu îl priveşte pe Jim în tăcere în timp ce el termină fileul.

— A fost minunat! spun Suz şi Nat, şi un alt foc de artificii răsună în depărtare.

Phoebe se uită spre Lila. Îi face semn spre dinți.

— Oh, spune Lila. Scuzați-mă.

— SERIOS, JIM chiar mă curta în timpul discursului său de cavaler de onoare? întreabă Lila imediat ce ajung în baie. De ce e aşa?

— Pentru că te iubeşte, spune Phoebe, fără să vrea.

— Nu mă iubeşte. A avut vreo cincisprezece iubite de când l-am cunoscut, spune Lila. Nu iubeşte pe nimeni.

— Nu e adevărat şi ştii asta. Jim e, de fapt, un tip destul de bun.

Lila se întoarce spre oglindă.

— Dumnezeule, de ce îmi rămâne mereu mâncare în locul ăsta? spune Lila.

Dă vina pe mama ei şi pentru asta. Dinții îi sunt prea înghesuiți. Prea mari, prea albi şi prea lucioşi. Începe să-şi curețe dinții, iar gestul îi este atât de cunoscut lui Phoebe, încât are senzația că au revenit la prima lor conversație din camera Roaring Twenties.

— Ei bine, nu spui astfel de lucruri într-un discurs de cavaler de onoare, spune Lila. Nu ştie niciodată ce e potrivit. E ca un animal sălbatic sau ceva de genul.

— Dar nu ăsta e lucrul care îți place la el? întreabă Phoebe.

— Ce vrei să spui?

— Că spune, pur şi simplu, ce gândeşte. Că nu se fereşte să îți spună ce nu-ți convine.

— Ce nu-mi convine? Cum adică?

— Adică, îți spune adevărul. Face o glumă stupidă despre tabloul mamei tale şi te face să râzi.

Lila se întoarce spre Phoebe.

— Dacă mă iubeşte, atunci de ce flirtează şi cu tine?

— Pentru că te căsătoreşti mâine! spune Phoebe. Sunt planul B pentru el. Sex de consolare.

— Stai puțin, o să ți-o tragi cu Jim?

— Da, sunt şanse destul de mari să se întâmple.

— Deci, chiar se întâmplă ceva între voi doi? I-am tot spus lui Gary că nu îmi pot imagina aşa ceva.

— De ce nu? întreabă Phoebe.

— Eşti, cum să zic... nu eşti deloc genul lui.

— Ce înseamnă asta?

— Doar că eşti foarte inteligentă. Într-un mod adorabil. Dar nu eşti genul de majoretă, foarte energică, ştii? Eşti puțin... ei bine, sinucigaşă.

Phoebe este şocată de lejeritatea cu care o spune. De parcă n-ar fi o mare problemă să fii sinucigaş. De parcă ar fi doar o altă ciudățenie adorabilă a lui Phoebe.

— Da. Şi te-ai întrebat vreodată de ce eram sinucigaşă? întreabă Phoebe. M-ai întrebat vreodată: „Hei, ce problemă ai?"

— Ei bine, nu voiam să fiu curioasă.

— Nu, spune Phoebe. Vrei doar să-mi vorbeşti. Nu îți pasă ce am eu de spus.

— Nu e adevărat, spune Lila. Ți-am cerut, la propriu, să ții un discurs la nunta mea.

— Da, şi apoi l-ai tăiat.

— Chiar nu am timp pentru o ceartă, spune Lila. Asta e cina mea de repetiție.

Aşa că poate că nu vor mai fi prietene. Poate că s-au întors de unde au plecat, Lila obsedată să se asigure că nimic nu-i strică nunta perfectă, iar Phoebe, mereu pe punctul de a o strica. Poate că, de fapt, nici nu există prietenie, aşa cum credea Phoebe în cele mai întunecate nopți, la ea acasă.

Însă Phoebe nu poate crede cu adevărat asta. Mai degrabă, prietenia este, pur şi simplu, dificilă. Un fel de

deschidere pe care Phoebe a simțit-o pentru prima dată în viața ei în noaptea aceea, când a ajuns la hotel, atât de uşurată şi eliberată de orice. Atât de pregătită să părăsească această lume. Dar acum nu mai este liberă – este invitată la această nuntă, iar responsabilitățile de a fi o bună prietenă au început deja să o schimbe. Simte cum îşi doreşte să ascundă lucruri de Lila. Să cultive sentimente secrete în adâncul minții ei, pentru că sinceritatea totală este înfricoşătoare. Simte că poate distruge totul. Şi poate că asta voia să spună Patricia despre a te salva pe tine însuți. Ce voia să spună Specialista în Sex când a spus că Phoebe, pentru tot restul vieții sale, va trebui să se „autoanalizeze" permanent? Să se uite în oglindă şi să se întrebe mereu: „Sunt sinceră acum?"

— Pot să fiu sinceră cu tine în legătură cu ceva?

Întreabă Phoebe.

Phoebe nu vrea să fie ca Mia. Nu vrea să stea prefăcându-se că sentimentele ei pentru Gary nu sunt ceva real, care se dezvoltă între ei. Dar nu ştie ce înseamnă să fie sinceră acum. Să-i spună miresei despre ce simte pentru mire este un gest egoist sau unul nobil? Nu ştie. Singura soluție pe care o vede este să lase mireasa să hotărască.

— Păi, când te-ai abținut vreodată? întreabă Lila. Nu e asta cumva o caracteristică a ta?

— Este?

— Când te-am întâlnit, mi-ai spus că vrei să te sinucizi.

Phoebe dă din cap aprobator. I se pare de necrezut să-i spună asta unui necunoscut, dar acum îşi dă seama clar că a fost un act de disperare.

— Îmi pare rău că ți-am făcut asta, spune Phoebe.

— E în regulă, spune Lila. Dar chiar nu mai pot suporta şi mai multă sinceritate după discursul lui Jim. Chiar am nevoie ca noaptea să decurgă lin. Şi de nişte ață dentară.

— Dar credeam că nu vrei să te mai prefaci.

— Şi eu credeam că tu eşti domnişoara mea de onoare.

— Sunt, spune Phoebe.

— Atunci, ajută-mă. Phoebe îşi deschide poşeta.

— Uite, spune ea. Foloseşte asta.

— Cârdul tău de masă? întreabă Lila, dar îl ia.

Începe să folosească un colţ ascuţit al cârdului pentru a se curăţa între dinţi. Reuşeşte. Victorie. Îşi dă din nou cu ruj. Îşi presează buzele una de alta. O priveşte pe Phoebe cu o recunoştinţă nemărginită.

— Când ne întoarcem acolo, vreau să-ţi ţii discursul, spune Lila. Îmi pare rău că l-am eliminat. Chiar vreau să-l aud. Uneori, mă agit prea tare, ştii?

— Ştiu, spune Phoebe.

Dar când se întorc pe terasă, o găsesc aproape pustie.

— Le-am spus tuturor să meargă jos la focurile de artificii, spune Gary. Ne întâlnim cu ei acolo.

— Dar Phoebe nu şi-a ţinut discursul! strigă Lila. Şi nici măcar nu am mâncat din acele neutralizatoare pentru bolta palatină, nu-i aşa?

— Nu mănânci neutralizatoare pentru bolta palatină, le foloseşti, o corectează Marla.

— Doamne, Marla, cui îi pasă? spune Lila. Nici nu le-am mâncat şi nici nu le-am folosit, nu-i aşa?

— Nu îmi amintesc de vreun neutralizator pentru bolta palatină, nu, spune Gary.

— Mai bine, spune Jim. Sunt plin.

Îşi freacă burta de parcă i s-ar fi mărit în timpul cinei, deşi nu s-a întâmplat asta.

— Dar le-am plătit, spune Lila.

Lila face un semn, dar nu vine chelnerul. Vine Pauline.

— Da, îmi pare foarte rău, spune Pauline. Chelnerul a venit la mine şi mi-a spus de îngrijorările voastre şi am luat decizia de a omite neutralizatoare pentru bolta palatină, pentru a ajunge la timp pentru focurile de artificii.

— Aţi omis neutralizatoare pentru bolta palatină? întreabă Lila.

— Din păcate, da, spune ea. Masa a durat mai mult decât ne aşteptam şi am luat o decizie executivă.

— Oh! A, m-am liniştit dacă a fost o decizie executivă, spune Lila.

— Lila, spune Gary. E în regulă.

— Nu, nu e în regulă! Este inacceptabil! Am comandat o sută şaizeci de neutralizatoare pentru bolta palatină!

— Sper că le donaţi, spune Marla.

— Oamenii donează neutralizatoare pentru bolta palatină? întreabă Phoebe. Asta mi se pare... crud.

— Dumnezeule, poate să-mi spună şi mie cineva ce este un neutralizator pentru bolta palatină? întreabă Juice.

— Un fel de chestie de lămâie pe o lingură, spune Jim.

— O chestie de lămâie pe o lingură?

— Nu ştiu. Întreab-o pe doamna profesoară, spune Jim.

— Exact asta au fost mereu, clarifică Phoebe.

— Pauline, mulţumim, spune Gary. Ne descurcăm de aici.

Pauline dă din cap, pleacă, iar în absenţa ei încep o mulţime de discuţii despre dreptul hotelului de a face asta – să omită neutralizatoare pentru bolta palatină, să ia o decizie executivă fără să consulte mireasa şi mirele.

Gary crede că e de datoria lui, ca om de treabă, să-l ierte pe ospătar pentru orice a făcut, pentru că acesta era doar un om pus într-o situaţie dificilă, iar Lila crede că este responsabilitatea ei, ca mireasă, să nu lase banii tatălui ei decedat să fie risipiţi pe preparate culinare de care invitaţii au fost privaţi.

— Am plătit o grămadă de bani pentru această masă, spune Lila.

— OK, spune Jim. O luăm de la capăt.

— Ce vrei să spui prin o luăm de la capăt? întreabă Lila.

— Adică, ştim cum se va termina asta, pentru că aşa se termină întotdeauna, aşa că, de ce nu trecem peste şi mergem la focurile de artificii să ne bucurăm de această seară?

— Cum se termină întotdeauna? întreabă Lila.

— Chiar vrei să ştii?

— Nu cred că vrem să ştim, spune Gary. Jim, cred că ai nevoie de...

— Nu, chiar vreau să ştiu, îl întrerupe Lila.

Şi toată lumea care e de faţă vrea să ştie.

— Faci din ţânţar armăsar, spune Jim. Şi Gary o să respire adânc şi o să spună: „Bine, bine, o să rezolvăm asta", şi apoi o va rezolva, şi apoi te vei simţi mai bine până mâine, când vei găsi ceva altceva inutil în legătură cu care să te enervezi.

— Nu e inutil, spune Lila.

— E o chestie cu lămâie! Pe o lingură! spune Jim. Cui îi pasă?

— Mie îmi pasă! strigă Lila. Mie îmi pasă! Ce e greşit dacă-ţi pasă? Ce e greşit dacă vrei ca lucrurile să fie făcute cum trebuie? Aşa faci să se întâmple marile visuri, Jim. Aşa chiar construieşti un hidroavion. Trebuie să comanzi toate piesele şi apoi să te asiguri că primeşti toate piesele corecte, pentru că, dacă îţi lipseşte chiar şi una, hidroavionul nu funcţionează!

— Ce legătură are hidroavionul meu cu toate astea? întreabă Jim.

— Nici măcar nu ai un hidroavion! spune Lila. De doi ani, vorbeşti despre el de parcă ai avea acest hidroavion, dar nu-l ai! N-ai comandat nici măcar cadrul! Pentru că nu iei nimic în serios, nici măcar propriile visuri. Stai şi vorbeşti despre toate prostiile pe care nu o să le faci niciodată şi despre toţi oamenii care nu sunt aici şi îmi pare rău că sora ta a murit,

dar chiar trebuie să mergi mai departe şi să începi să-ţi construieşti hidroavionul! Toţi trebuie să faceţi asta.

Toţi membrii familiei o privesc pe Lila puţin şocaţi.

— E obositor, spune Jim. Am obosit.

— Obosit de ce anume?

— Obosit de faptul că exagerezi aşa, spune Jim. Ţipi la toată lumea. Şi Gary stă acolo. Uită-te la el. Pur şi simplu, stă acolo.

Toţi se uită la Gary, iar Gary îşi drege vocea. Dar nu vorbeşte. Doar stă acolo.

— Amândoi sunteţi mai buni decât atât, spune Jim.

Un alt foc de artificii explodează în depărtare.

— Noapte bună, spune Jim şi pleacă, de parcă ăsta ar fi fost adevăratul discurs pe care l-a scris în capul lui toată săptămâna; tot anul.

Phoebe se aşteaptă oarecum ca Lila să strige după Jim în timp ce acesta se îndepărtează, dar nu spune nimic, de parcă ar încerca deja să fie o versiune mai bună a ei.

— Creveţii se mănâncă singuri din interior, ştiaţi?

Întreabă Juice, ţinând un pahar de vin în mână.

— Bei? întreabă Gary. Marla ridică mâna.

— Mă ocup eu, spune ea.

— Juice, spune Gary. De ce bei?

— Mă ocup eu, spune Marla. Mergi la Cliff Walk şi bucură-te de focurile de artificii cu logodnica ta. E în ordine.

Lila şi Gary se privesc neajutoraţi, de parcă nu ar avea nicio idee cum să se bucure acum de artificii. Dar pleacă, iar Oliver pare tulburat, de parcă abia acum şi-ar fi dat seama că e ceva în neregulă cu adulţii din viaţa lui. Phoebe îşi aminteşte că a simţit acelaşi lucru în copilărie, văzându-l pe tatăl ei conducând o femeie spre uşă după cină. Niciodată nu o invita să rămână. Niciodată nu a lăsat pe nimeni să intre în viaţa lui după mama ei. Îşi lua la revedere de la acea femeie, oricine ar fi fost ea, iar Phoebe simţea că face o

greşeală, simţea că, uneori, a nu face nimic era cea mai mare greşeală dintre toate.

Dar Oliver doar arată spre tabloul nud al mamei Lilei.

— Tu eşti? o întreabă pe Patricia.

— Eu sunt, spune Patricia.

Dintr-odată, Juice începe să vomite pe toată masa. O mare de vomă roşie se răspândeşte peste tot.

— Doamne, Dumnezeule, spune Marla, ducându-şi mâna la frunte.

Marla o priveşte pe Phoebe.

— Îmi pare rău, pur şi simplu nu pot, spune Marla şi îl ia de mână pe soţul ei pentru prima dată de când a ajuns. Voma mă face să vărs.

JUICE MERGE ÎN TĂCERE ţinând-o pe Phoebe de braţ, până la lift.

— Îmi pare atât de rău, spune Juice.

— Ştiu, spune Phoebe.

— Adică, sunt atât de tristă.

— Ştiu.

— Mi-e dor de mama.

— Ştiu.

— Mi-aş dori să fie aici.

— Ştiu.

Phoebe este cuprinsă de un sentiment de nepu-tinţă, îşi imaginează că aşa se simt adesea mamele. Neputinţa este o componentă inerentă a maternităţii. Aşadar, face singurul lucru de care e în stare: o conduce pe Juice în camera pe care aceasta o împarte cu Gary. Dar când ajunge la uşă, Juice continuă să plângă.

— Nu vreau în camera tatălui meu, spune Juice, iar vocea ei sună de parcă ar fi pe cale să înceapă să se sufoce. Aşa cum se întâmplase şi în acea zi, pe chei. O vreau pe mama şi atât.

Phoebe simte plânsul lui Juice adânc în inima ei – simte de parcă ea însăşi ar plânge.

— Hai să mergem în camera mea, îi sugerează Phoebe.

Înăuntru, Phoebe îi aduce un pahar cu apă. Îi scoate pantofii aurii lui Juice. O înveleşte cu o pătură. Se aşază pe marginea patului şi se gândeşte: „Aş fi fost o mamă grozavă”, şi apoi îi mângâie părul lui Juice.

— Îmi pare rău că mama ta nu mai este aici, spune Phoebe. Dar asta nu înseamnă că eşti singură.

Juice plânge şi se ghemuieşte, trăgând pătura până sub bărbie. Phoebe speră ca Lila să îşi asume rolul de mamă. Speră ca Lila să fie cel puțin ca o soră vitregă. Că o să se împrietenească uitându-se la filme slabe şi ronțăind biscuiți noaptea târziu.

— Vei fi bine, spune Phoebe. Ştiu că acum nu crezi asta. Dar vei fi.

— De unde ştii?

— Pentru că nici eu nu am avut mamă, spune ea. Şi sunt bine.

— Eşti bine?

— Sunt bine, spune Phoebe şi simte că acest lucru este adevărat.

„Sunt bine. Sunt în viață. Sunt aici.”

Când Juice adoarme, Phoebe îşi verifică telefonul. Trei apeluri pierdute de la soțul ei. „Şi-a pierdut cumpă-tul”, se gândeşte ea. Începe să asculte primul mesaj, dar este întreruptă de o bătaie în uşă.

— Nu am putut să stau acolo şi să mă uit la artificii, spune Gary. Juice este bine?

— Este bine acum, îl asigură Phoebe.

— Adică, evident, nu este bine, spune Gary.

— E greu pentru ea.

El se aşază pe canapeaua mică.

— Tot speram că la un moment dat o să-i fie şi ei mai bine. Că, odată cu apropierea nunții, o să se aranjeze lucrurile. Credeam că, dacă mă recăsătoresc, o să fie bine pentru noi.

Artificiile bubuie zgomotos afară, dar Juice nici nu se clinteşte.

— Trebuie să fie foarte beată, spune Gary.

Se uită la exploziile verzi, roşii şi albastre de pe cer.

— Jim avea dreptate, spune Phoebe. Nu poți să nu observi focurile de artificii.

— Jim are adesea dreptate, oftează Gary. Viața nu este niciodată cum crezi că va fi, nu-i aşa?

— Nu, spune ea. A fost o săptămână surprinzătoare. El o priveşte.

— În mod sigur nu mă aşteptam să apari tu.

— Nici eu nu mă aşteptam să apară niciunul dintre voi. Şi la nimic din toate astea.

— Phoebe, spune Gary, ca şi când ar fi pe cale să reînceapă conversația de mai devreme. Cred că fac o greşeală teribilă.

Dar atunci se mai aude o bătaie în uşă. Îl aude pe soțul ei strigând:

— Phoebe, eşti acolo?

— Matt, spune Phoebe când deschide uşa.

— Phoebe, spune Matt.

Soțul ei e aici. Pentru că, dacă ar fi complet sinceră cu ea însăşi, el e încă soțul ei. Când îl vede, se gândeşte: „Oh, soțul meu e aici.” Arată la fel ca întotdeauna. Stă pe hol aşa cum a arătat de fiecare dată când a stat pe un hol.

— Salut, spune Gary. Eu sunt Gary.

Matt trebuie să fie extrem de derutat văzând-o aici, cu acest străin în spatele ei şi acea fată dormind în patul ei.

— Eu sunt soțul lui Phoebe, spune Matt.

Aşteaptă ca Matt să se corecteze, dar nu o face. Nu-şi dă seama dacă Matt pare ciudat lângă Gary sau dacă Gary pare ciudat lângă Matt.

— Încântat de cunoştinţă, spune Gary.

Se uită spre Phoebe, de parcă ar încerca să-i trans-mită un mesaj din priviri, dar Phoebe nu îl poate desluşi. Prezenţa soţului ei a scurtcircuitat ceva.

— Ei bine, ar trebui să-mi duc fiica în camera ei.

Privesc în tăcere cum Gary o ridică pe Juice din pat şi o duce afară.

Când rămân singuri, Matt întreabă:

— Cine erau oamenii aceia?

Dar Phoebe nu răspunde. Refuză să-i explice des-pre cei de la nuntă. Îi aparţin ei, nu lui.

— Eşti sopil meu? întreabă ea.

— Uneori, încă simt că sunt.

Matt se aşază pe pat.

— Opreşte-te, spune Phoebe. Nu te aşeza pe pat.

— Îmi pare rău, spune el.

Phoebe se simte foarte protectivă faţă de spaţiul ei. Nu suportă să-l vadă sub baldachin. Aceasta este camera ei. Hotelul ei.

— Ce cauţi aici? întreabă ea.

— Te-am sunat de un milion de ori, Phoebe, spune Matt.

Stă în faţa uşii balconului şi răspunde ducându-şi mâna la gură.

— Chiar îmi pare rău că am apărut aşa. Ştiu că pare o nebunie. Dar trebuie să înţelegi că aproape am înnebunit în ultimele două zile. Credeam că ai murit.

— Nu am murit, spune Phoebe.

— Văd asta.

Se apropie de ea, de parcă ar vrea să o ia în braţe, dar îi este frică.

— Doar ai dispărut, Phoebe, spune el. În prima zi a semestrului. N-ai face niciodată asta.

— Tu nu mai ştii ce aş face sau ce nu aş face, spune Phoebe.

— Ştiu că n-ai pleca, dintr-odată, fără să fie o urgenţă. Toţi am fost îngroziţi. Am crezut că ţi s-a întâmplat ceva groaznic. Ca lui Larry.

Larry era un profesor care, pur şi simplu, nu a mai apărut la cursuri fără să trimită vreun e-mail. Când l-au găsit, nu se putea opri din vomitat de zile întregi.

— Ai crezut că am făcut un atac cerebral? întreabă Phoebe.

— Nu mă puteam gândi decât la ce e mai rău.

Nu era acasă când s-a dus el să verifice şi nu lipsea nimic, nu era niciun indiciu că plecase undeva.

— Şi apoi, nu l-am văzut pe Harry, spune el. Şi nu poţi să-ţi imaginezi ce-am simţit când l-am găsit acolo, în subsol. Să-i sap micuţului mormântul.

Gândul la Harry o aduce înapoi la vechea ei stare.

— Mersi că ai făcut asta, spune ea.

Matt începe să plângă doar gândindu-se la Harry.

— De ce nu mi-ai spus?

— De ce ţi-aş fi spus? Tu ai plecat.

— L-am iubit pe Harry, spune el. Ştii asta.

— L-ai iubit pe Harry?

— Te-am iubit şi pe tine. Încă te iubesc. Întot-deauna te voi iubi. Ştiu asta acum.

O ia de mână.

— Când te-am văzut luni, am fost atât de şocat.

Voiam să vorbesc cu tine, dar nu ştiam cum. Apoi, am crezut că ai murit şi... pur şi simplu n-am putut să fac faţă. De ce ai plecat aşa, fără niciun cuvânt?

Ea nu spune nimic. Nu e obligată să răspundă. El nu mai este oficial soțul ei. Nu îi datorează nicio explica-ție despre viața ei.

— Cum m-ai găsit? întreabă ea.

El spune că a fost uşor. Prea uşor.

— Nu mi-ai restricționat accesul la contul nostru bancar.

A văzut plata pentru biletul de avion şi pentru rezervarea la hotelul din Newport şi şi-a amintit numele, Cornwall. Nu-şi amintea de ce îi suna atât de cunoscut, poate că fuseseră acolo, poate că aveau de gând să meargă.

— Dar de ce? De ce să pleci aşa, fără explicații, ca să ajungi la... o nuntă? Şi a cui este nunta asta?

— A Lilei, spune Phoebe. Şi a lui Gary.

— Gary? Bărbatul care era mai devreme aici?

— Da.

— Oh, spune el. Dar părea că... am crezut... nu contează.

— Şi, deci, ai venit până aici? După doi ani în care am locuit la doar cincisprezece minute distanță de tine, fără să mă vizitezi măcar o dată, ai zburat cu avionul până aici ca să mă găseşti?

— Mi-a fost dor de tine. Mai mult decât îți imaginezi. M-am gândit la tine în fiecare zi de când ne-am despărțit. Am vrut să te sun sau să îți trimit un mesaj. Am vrut să îți spun ceva, dar nu am ştiut ce. M-am purtat îngrozitor cu tine. Şi apoi ai dispărut. Nu mi-ai răs-puns nici la mesaje, nici la apeluri. Şi Bob mi-a spus că e-mailul tău a fost foarte ambiguu. Îmi pare rău, dar trebuia să vin. Trebuia să mă asigur că eşti bine.

— Nu eram bine, spune ea. Eram... foarte supărată. Sunt supărată de când ai plecat.

— Ştiu. Îmi pare atât de rău că ți-am făcut asta.

Dar acum o enervează că el are impresia că totul are legătură cu el. Şi, deşi a fost un factor important, nu a fost totul. A fost mai mult decât atât. Şi acum ştie asta.

— Nu este vorba doar despre plecarea ta, spune ea. E vorba despre tot. E vorba de felul în care am fost toată viața mea. Am fost atât de... reținută.

— Cum adică reținută?

— Vreau să spun că mi-am trăit viața într-un mod atât de limitat, spune ea. Era prea limitată. Eram atât de convinsă că există doar un singur fel de a-mi trăi viața.

— Mie mi-a plăcut viața noastră, spune el.

— Se pare că nu.

— Treceam printr-o perioadă, Phoebe. Dar ştiu că asta nu e o scuză. Ştiu că aş fi putut să gestionez altfel situația.

— Ha! spune ea. E un fel de a spune. Ai fost îngrozitor.

— Ştiu.

— M-ai abandonat. Dumnezeule, nu trebuie să fii cu o persoană pentru totdeauna. Dar nici nu trebuie să o abandonezi. Ai fost un laş. Sunt atât de fericită că pot să înțeleg asta acum.

— Am fost un laş, spune el. Şi acum îmi dau seama şi eu.

— Te-am urât, spune ea. Uneori, încă te urăsc.

Totuşi, îi pare bine că a găsit-o. Îi pare bine că şi-a făcut griji pentru ea, îi pare bine să afle că încă o mai iubeşte. Apoi, se simte ruşinată pentru că îi pare bine că a urmărit-o un bărbat. Apoi, îşi aminteşte că nu ar trebui să se simtă ruşinată, după cum susțineau psihologul ei şi Thyme. Ar trebui să fie mai blândă cu ea însăşi, pentru că acest obicei de a-şi face permanent autocritica o face să se simtă ruşinată. Dar măcar observă acest lucru acum. Măcar începe să devină conştientă de aceste trăiri acum.

— M-ar distruge dacă m-ai urî, spune el.

— De fapt, nu te urăsc, spune ea. Nu te mai urăsc. Acum mă simt mai bine. Chiar aşa este.

— Datorită acelui tip?

— Nici măcar să nu îndrăzneşti să fii gelos.

Ştie. Se simte ruşinat şi pentru asta. Îi pare rău că este gelos, îi pare rău că a plecat. Îi pare rău că a înşelat-o. A fost o greşeală enormă. Dar avea senzaţia că se îneacă şi nu are niciun fel de scuză, doar că nu a ştiut ce altceva să facă.

— Să fii sincer?

— Nu am putut, spune el. După ce m-am culcat cu Mia, nu-mi venea să cred. Nu-mi venea să cred că am făcut asta. Nu puteam să-mi imaginez ceva mai oribil după ce am făcut-o.

Fusese atât de furios pe Phoebe din cauză că era deprimată şi atât de supărat pe el însuşi pentru că era supărat că soţia lui era deprimată şi, pe lângă asta, şi el era puţin deprimat, şi se străduia atât de mult să nu cedeze şi să nu cadă în acea prăpastie adâncă şi întunecată alături de ea, încât atunci când s-a trezit singur într-o cameră cu Mia, i s-a părut o oportunitate.

— O oportunitate? strigă ea.

— Să fiu tată, spune el. Să fiu din nou un bun partener. Simţeam că dispar.

— Şi eu simţeam la fel! strigă ea. Glumeşti?

Strigă atât de tare, încât îşi imaginează că cineva ar putea suna, poate Pauline sau poate tatăl ei, să-i spună: „Calmează-te, este prea mult, exagerezi.” Se aşteaptă ca soţul ei să plece. Dar nu o face. Când termină de ţipat, se simte liniştită. Şi îi pare rău. Ştie cum e să simţi că dispari. Înţelege acum ce vrea el să spună prin oportunitate. Simte asta de fiecare dată când se uită la Gary.

— Îmi pare atât de rău, spune Mart. Îmi pare atât de rău.

— Ştiu, spune Phoebe. Ştiu.

— Ea m-a făcut să simt că trăiesc. Voiam să simt că trăiesc din nou şi nu ştiam altfel cum să fac asta. E un...

— Clişeu oribil.

Se urăşte pe ea însăşi când o spune. Nu vrea ca relaţia ei cu Gary să fie un clişeu oribil. Vrea să fie mai mult, pentru

că simte că este mai mult. Dar cum poate să ştie? Soțul ei credea că ştie. Soțul ei era atât de sigur atunci când a părăsit-o.

Dar acum e aici. Acum îi pare rău. De ce ar fi diferită povestea cu Gary?

— Înțeleg, spune ea. Acum înțeleg. El se apropie de ea.

— Eşti frumoasă, spune el. Chiar eşti.

Complimentele lui o fac să se simtă mai mică decât s-a simțit în toată săptămâna. Dintr-odată, simte că este o persoană complet diferită față de cea care tocmai a pus-o pe Juice în pat. În prezența soțului ei, se simte din nou ca fiind soția lui. El se apropie şi o atinge pe umăr. Ea se dă înapoi.

— Nu, spune ea. Înțeleg, dar nu vreau asta. Nu mai sunt aceeaşi persoană.

Priveşte de pe balcon, încercând să-l găsească pe Gary în întuneric, dar nu reuşeşte.

— Nici eu nu mai sunt acelaşi, spune el. De cele mai multe ori, mă trezesc în casa Miei şi mă gândesc: „Unde naiba sunt? Sunt aici, cu copilul altcuiva, făcând clătite pe aragazul altcuiva." Un nenorocit de aragaz electric care, practic, are nevoie de o oră să se încăl-zească. Relația cu Mia nu e un lucru bun. Nu ştiu la ce naiba m-am gândit. De fapt, nu am gândit. Am fost egoist, am greşit, iar căsnicia noastră a fost singurul lucru cu adevărat semnificativ din viața mea, dacă e să fiu sincer cu mine însumi.

— Atunci, de ce nu ai sunat sau de ce nu mi-ai scris în tot acest timp? întreabă ea.

— Simțeam că nu puteam, spune el. Despărțirea dintre noi a fost atât de dureroasă. Atât de oficială. Doamne, ziua aceea pe Zoom. Phoebe, a fost groaznic.

Am plâns ore în şir după aceea. Dar nu puteam să te sun. Nu voiam să îți fac rău. Nici nu ştiam ce să spun. Voiam să fiu sigur de ceea ce simt când voi vorbi cu tine, până la urmă. Şi acum sunt sigur.

— Sigur de ce?

— Că vreau să încercăm din nou.

— Să încercăm din nou? începe ea să râdă. Glumeşti?

— Te iubesc. Întotdeauna te voi iubi, Phoebe. Ceea ce am avut noi a fost cea mai bună perioadă a vieţii mele.

— Dar s-a terminat acum.

— Nu spune asta.

— Tu ai spus-o!

— Am fost căsătoriţi, spune el. Sincer, nu cred că am înţeles ce înseamnă să fii căsătorit până când nu am plecat. Cum să ştii ce înseamnă, până nu priveşti înapoi? După ce am plecat, am văzut-o atât de clar. Am văzut lucrul frumos pe care l-am distrus.

Îşi drege vocea. Se aşază pe pat.

— Dar în acea perioadă, cumva am încetat să mai văd imaginea de ansamblu. Gândeam atât de limitat. Tot timpul mă gândeam că totul trebuia să se întâmple într-un anumit fel. De parcă ar fi fost ceva groaznic să adoptăm un copil. Bineînţeles că putem adopta. Bineînţeles că putem apela la o mamă surogat. Putem face orice. Dacă vrem o familie, o putem face să funcţioneze.

Putem avea o familie, Phoebe.

Simte cum se înmoaie la auzul cuvântului familie. Întreaga lor gaşcă îi apare din nou în minte – mica lor familie. Năsucurile lor. Râsetele lor cristaline. Degeţelele lor, culegând căpşuni. Tot timpul degeţelele lor, tot timpul năsucurile lor, niciodată feţele lor întregi. Când încearcă să-şi imagineze feţele lor, nu o poate vedea decât pe Juice, vomitând peste masă. O mare roşie de vomă.

— Ce-ar fi să bem ceva? spune Matt.

— Nu, răspunde Phoebe. Trebuie să plec.

— Unde?

— Nu ştiu, spune ea.

Vrea să-l sune pe Gary. Vrea să termine conversa-ția cu el. Dar când își ridică privirea, Matt deja turnase un lichid chihlimbariu în paharele mici.

— Ar trebui să te avertizez că asta costă cam un milion de dolari, spune ea.

— Bine, zice el.

Poate că și el s-a schimbat acum. Îl privește cum ia o înghițitură. Stau pe canapeaua pentru două persoane. De fiecare dată când el se apleacă să-și ia băutura, genunchii lor se ating. Se întreabă dacă face asta intenționat, dacă tot mută paharul mai departe pe masă doar să o atingă. E ceva normal pentru Matt să pară atât de relaxat, atât de natural, dar, ca soție a lui, ea este singura care știe cât timp și efort depune să pară degajat și calm. Face exerciții de respirație dimineața pentru a reuși să facă față peste zi. Scrie optsprezece variante ale unei prelegeri să sune spontan. Se uită în oglindă și își spune: „Bine, hai să o facem."

— Bob e complet șocat că ai plecat, spune el. Toți cei din departament sunt foarte îngrijorați pentru tine.

— Ar trebui să fie.

— Chiar sunt.

— Bine, spune ea. Nu s-au îngrijorat suficient pentru mine.

— Știu.

Pe măsură ce soțul ei vorbește mai mult despre viața lor, Phoebe își amintește mai mult că el a fost soțul ei. Este Matt, cel care i-a adus o bere la prima întâlnire. Matt, căruia i-a scris scrisori de pe biroul lui Edgar Allan Poe în luna aceea când era la Baltimore. Matt, al cărui frate obișnuia să-l îngroape în nisip și să-i pună firimituri de pâine în jurul capului pentru pescăruși. Ea își pune paharul jos, se lasă pe spate, știe că este el și totuși își privește soțul ei ca și cum ar fi cineva pe care-l vede de foarte departe. A luat puțin în greutate, acum are obrajii puțin mai plini. Dar nu e

doar asta. I-a tras-o Miei. Îşi face cărarea pe cealaltă parte. Poartă o cămaşă pe care probabil a cumpărat-o după divorţ. Şi toate astea, într-un mod ciudat, o fac să vrea să-l atingă. De parcă asta e, de fapt, fantezia ei acum – soţul ei să-i fie complet necunoscut.

— Îţi aminteşti eclipsa, când te-am cerut în căsă torie? o întreabă el.

Ea dă din cap. Atunci, la fel ca acum, se uitau spre cer. Ea ascultă sunetul artificiilor care se aude în depărtare. Are acelaşi sentiment pe care l-a trăit când au privit eclipsa, aceeaşi dorinţă intensă de a da un sens momentului, de a-l transforma într-o metaforă. Dar nu reuşeşte să o facă să aibă sens. Artificiile sunt contrariul unei eclipse, o lumină artificială care explodează pe un cer întunecat. Nu înţelege ce înseamnă.

El o sărută, iar asta o face să plângă.

— Te iubesc, Phoebe, spune el. Te iubesc din prima secundă în care am stat de vorbă.

Îi aude pe invitaţi afară. Aude artificiile în depărtare. Simte cum nunta continuă fără ea. Ştie că viaţa, viaţa adevărată, o aşteaptă pe plajă. Totuşi, aici este călduţ. Aici este soţul ei.

El a învăţat un mod nou de a săruta de când e cu Mia. Foloseşte prea mult limba. Dar când ea se întoarce, el îşi plimbă degetul pe spatele ei. Simte cum el este pregătit să o venereze în acest moment, dacă îl lasă. Vede întregul scenariu, cum îi va desface picioarele, cum o va pătrunde, cât de bine se va simţi să-l atingă pe acest străin, chiar înainte să se întâmple. Asta o face să se simtă excitată şi îngreţoşată în acelaşi timp. Simte că partea cea mai întunecată din ea îl doreşte. Dar a trecut atât de mult timp.

DUMINICĂ

Nunta

De dimineață, Phoebe se trezește și îl vede pe soțul ei în pat. Iată-l din nou, bărbatul care doarme fix opt ore în fiecare noapte. Bărbatul care se trezește fără să sune alarma telefonului. Bărbatul care se îmbracă imediat după ce a făcut sex și poate că de aceea i se pare lui Phoebe atât de ciudat – atât de vulnerabil – ca un om preistoric dezgropat și mutat în Cornwall.

Se uită la telefon. Niciun mesaj.

Ar trebui să-i scrie lui Gary? Ar trebui să-l sune? Ar trebui să spună ceva?

Privește de pe balcon, căutând semne care să-i confirme ceva, și îi zărește pe mătușa Gina și pe unchiul Gerald îmbrăcați în hainele lor de nuntă, savurându-și cafeaua. Deci, nunta are loc. Totul este cum ar trebui să fie. Și, cu toate acestea, ceva este profund greșit. A greșit. A pierdut ocazia. În plus, l-a trădat pe Gary, l-a părăsit pentru soțul ei – dar asta nu are niciun sens. Astăzi este ziua nunții lui Gary. Și soțul ei nu este, de fapt, soțul ei.

— Hei, spune el, întinzându-se spre ea.

Ea se ridică din pat.

— Trebuie să mă duc în apartamentul miresei să mă pregătesc, spune ea.

CÂND PHOEBE intră în apartamentul miresei, Suz și Nat sunt deja pe picior de plecare, cu părul prins în cocuri sofisticate.

— Ne vedem la Breakers, spune Nat.

Îi trimit lui Phoebe bezele în aer.

— Lila, data viitoare când te vedem, vei fi pe cale să te măriți! strigă Suz, dar Lila nu se întoarce.

Lila pare de neînțeles, poartă un halat de mătase cu motive florale și privește pe fereastra largă ce dă spre mare, ceea ce îi conferă mai degrabă aerul unei văduve care așteaptă ceva. Stă cu spatele spre cameră în timp ce stilista îi ondulează părul.

— E rândul tău, spune o altă stilistă către Phoebe.

Phoebe o priveşte pe femeia care poartă o centură cu o grămadă de instrumente. Tuşuri de ochi, pensule, rujuri şi ondulatoare. Scoate un pieptăn cu precizia unui chirurg. Este îmbrăcată mult mai cool decât îşi aminteşte Phoebe să se fi îmbrăcat vreodată la douăzeci de ani. Poartă blugi negri cu talie înaltă, un top scurt şi are gene atât de groase, încât arată ca nişte monede de 25 de cenți. Phoebe îşi imaginează că, în meseria ei, e necesar să fie cool, aşa cum, în meseria lui Phoebe, era necesar să nu fie cool. Ea trebuie să poarte tweed. Să-şi împingă ochelarii de citit pe nas şi să spună: „Ar trebui să-mi verific sursele încă o dată."

— Eu sunt Tiff, spune stilista. Ce ai dori?

— La alegerea ta, spune Phoebe.

Phoebe ar vrea să-i vadă chipul Lilei. Simte nevoia să-i spună ceva, dar greutatea momentului o apasă.

— Eşti sigură?

— Da, spune Phoebe.

Dar Juice este mult mai exactă. Juice şi-a petrecut dimineața studiind fotografii pe Instagram. Îi arată stilistei o poză pe telefon. Juice nu dă niciun semn de mahmureală sau de vinovăție care vine la pachet. În dimineața asta, este doar un copil din nou.

— Vreau să arate exact aşa, îi spune Juice stilistei.

Tiff face comentarii generale în timp ce îi aranjează părul lui Phoebe, spunând lucruri precum:

— Părul tău începe foarte sus pe scalp, iar Phoebe întreabă:

— E ceva rău?

Tiff răspunde:

— Deloc, apoi continuă: Dar ai observat vreodată cât de înaltă este fruntea ta? Sau că îți dai mereu părul după urechi?

— Nu asta fac toți oamenii care au păr?

— Nu, spune Tiff, oripilată. Faci asta pentru că nu ai breton într-o parte.

— Am nevoie de un breton într-o parte?

— Din punctul meu de vedere profesional, da.

— Atunci, fă-mi breton într-o parte, spune Phoebe.

Poate că asta era tot ce îi trebuia, până la urmă. Poate că acesta este detaliul final al marii transformări. De ce nu i-a trecut prin minte mai devreme? Un breton într-o parte!

— Eşti atât de deschisă! îmi place asta. Tiff scoate foarfecă. Va împiedica părul să-ți intre în ochi. Ai încredere în mine.

Scoate o foarfecă roşie şi adună părul din față.

— Asta e amuzant. Nimeni nu mă lasă să-i tai părul în dimineața unei nunți.

Phoebe apreciază căldura degetelor lui Tiff şi se gândeşte cât de norocoasă va fi viitoarea ei fiică. Să aibă o mamă ca Tiff, care se va ocupa de părul ei mereu. Care va şti exact de ce are nevoie doar dintr-o privire. Phoebe ar vrea să se întoarcă şi să o îmbrățişeze, dar ar fi prea ciudat.

— Vezi? întreabă Tiff.

Phoebe chiar vede. Pentru că scena transformării funcționează întotdeauna. Este nevoie doar de o mică schimbare. Un breton într-o parte. Şi bam – o față cu totul nouă. Un sentiment cu totul nou. A uitat cât de bine se simțea după o tunsoare. La fel ca atunci când ea şi Matt au pus perdele noi în casă – ferestrele nu mai păreau deprimante şi neîngrijite, ci primitoare şi confortabile.

Cineva bate la uşă şi de data asta e Jim. Stă acolo cu o tavă pe care par a fi o sută de linguri.

— Jim, de ce ne-ai adus linguri? întreabă Marla.

— O sută şaizeci de neutralizatoare pentru bolta palatină, spune Jim. De fapt, o sută cincizeci şi nouă, ca să fiu exact. Am folosit unul în lift.

Toți aşteaptă ca Lila să reacționeze, dar ea nu se întoarce şi nu spune niciun cuvânt. Rămâne calmă, în timp ce stilista îi prinde părul în jurul capului.

— Le-am găsit în frigider în această dimineață, spune Jim. Şi aveai dreptate, Lila. Ar fi fost irosite! Stăteau, pur şi simplu, în frigider, iar cheful nu mă lăsa să le iau.

— Atunci cum le-ai luat? întreabă Marla.

— Le-am luat, spune el.

— Le-ai furat?

— Le-am salvat.

Toată lumea aşteaptă din nou ca Lila să spună ceva, dar ea nu zice nimic.

— Oricum, voiam doar să îți cer iertare pentru cum m-am comportat aseară. Îmi pare rău pentru multe lucruri. Sper să accepți scuzele mele sub forma... a o sută cincizeci şi nouă de linguri. De fapt, sunt destul de gustoase. Foarte... neutralizante.

După ce pleacă Jim, Juice mănâncă douăsprezece la rând.

— Câte neutralizatoare pentru bolta palatină trebuie să mănânci până eşti complet neutralizat? Întreabă Juice.

— Sună ca o întrebare pentru cealaltă bunică a ta, spune Patricia.

Patricia este gata şi începe să le ofere şampanie tuturor, iar toată lumea acceptă, cu excepția Lilei.

— Aş vrea să fiu trează la nunta mea, spune Lila, iar Patricia o priveşte confuză.

— Nu pot să înțeleg de ce ar alege cineva asta, spune Patricia şi îi toarnă şampanie fiicei sale, pe care Lila nu o bea.

Phoebe se aşteaptă ca Lila să-i răspundă agresiv mamei ei, dar comportamentul Lilei are ceva calm şi stoic astăzi. Poate că aceasta este cea mai bună versiune a Lilei. Sau poate că e ceva în neregulă?

Phoebe îşi doreşte să plece toată lumea. Şi-ar dori să ştie ce s-a întâmplat noaptea trecută cu Gary după ce a plecat. Ce a făcut Gary când s-a întors la focurile de artificii? Au stat sub cerul luminat de explozii, ținându-se de mână, spunându-şi lucruri foarte sincere şi reafirmându-şi dragostea pe parura lor? I-a mărturisit Lila că este atrasă de Jim şi Gary că este atras de Phoebe şi confesiunile lor i-au făcut cumva mai puternici, aşa cum fac de obicei confesiunile? Sau nu au spus nimic? Au stat, pur şi simplu, ținându-se de mână şi zâmbindu-şi unul altuia, continuând ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? De aceea Lila este încă aici, în halatul ei de mireasă, cu flori discrete în păr?

Phoebe nu ştie. Nu are de unde să ştie. Trebuie să stea acolo, să suporte respirația fierbinte a lui Tiff ajungându-i pe față şi să-i răspundă la întrebări.

— Profesoară, spune Phoebe. În St. Louis.

Este o uşurare când tot părul este prins şi nu o mai atinge pe gât. Celelalte femei sunt gata şi se îndreaptă spre uşă – Marla şi-a îndreptat singură părul cu placa, la fel ca de obicei, în fața unei oglinzi micuțe. Juice are o adevărată rețea de împletituri în păr. Cele trei stiliste îşi adună lucrurile şi îşi iau rămas-bun de la mireasă.

Când rămân singure, Lila se întoarce, în sfârşit. Phoebe stă acolo, aşteptând ca Lila să o acuze de ceva.

— Cum arată din spate? întreabă Lila.

Phoebe se gândeşte adesea că miresele arată ca nişte personaje din desene animate, iar Lila nu face excepție în dimineața asta. Machiajul este exagerat, pentru că nu este destinat celor din apropiere. Este special pentru poze.

— Am ales ceva clasic, spune Lila.

— Este frumos, spune Phoebe.

— Şi din față?

— Şi mai frumos.

Este adevărat. Phoebe se apropie de mireasă, o ajută să îşi pună rochia.

— Este victoriană, spune Lila.

„Dar nu chiar victoriană", se gândeşte Phoebe. Lila nu şi-ar dori asta. Lila vrea să fie o mireasă victoriană, dar fără toate volanele. Vintage, dar sexy. Şi rochia asta este sexy. Are spatele complet descoperit şi dantelă fină, cu pietre prețioase pe piept.

— Te rog, nu-mi strica părul, spune Lila atunci când Phoebe îi pune voalul.

— Nu stric nimic, spune Phoebe cu seriozitate.

Lila se uită din nou pe fereastra mare.

— Nici măcar nu o să plouă. Este o zi perfectă. Nu-mi vine să cred.

— Chiar este.

— Nimic nu o să-mi strice nunta. — Nu.

— Nici măcar tu.

— Nici măcar eu, spune Phoebe.

— Eram atât de sigură că o să se întâmple ceva să o strice, spune Lila. De doi ani, tot apărea ceva să o strice. La un moment dat, eram convinsă că nu o să se întâmple niciodată cu adevărat. Şi când te-am văzut în lift în prima zi, m-am gândit: „Dumnezeule, asta e. Femeia asta o să-mi transforme nunta în scena unei crime."

— Dar nu am făcut-o, spune Phoebe.

— Apoi, m-am gândit că poate Gary o să anuleze nunta. Pentru că aşa e el, ştii? Nu se implică prea mult în nimic. De exemplu, dacă încercăm să ajungem la un concert la timp şi suntem în întârziere, şi apoi plouă, şi totul devine prea complicat, el se simte copleşit şi spune: „Bine, putem să nu mai mergem? Suntem adulți! Putem decide să facem asta."

— Dar Gary nu ar anula niciodată o nuntă, spune Phoebe, şi, în timp ce o spune, îşi dă seama că aşa este.

— Nu crezi?

— Bineînțeles că nu, spune Phoebe.

— De ce nu?

Pentru că nu își încalcă promisiunile. Gary are un simț insuportabil al loialității. Gary este un doctor căruia nu prea îi place să fie doctor, şi totuşi continuă să fie. Este un bărbat care a pierdut o soție şi continuă să își crească copilul în ciuda depresiei puternice şi a deconectării de lume, apoi iese să curețe zăpada de pe alee. Face o plimbare cu maşina doar ca pentru a încerca să admire un tablou în ziua aniversării nunții cu soția sa decedată.

— Pentru că te iubeşte, spune Phoebe.

Este ceea ce Phoebe trebuie să spună în calitate de domnişoară de onoare. Este pregătită să spună orice minciună. Aşadar, transformarea este completă: Phoebe este acum unul dintre invitații la nuntă.

— Chiar crezi asta? întreabă Lila.

Dar Phoebe nu reuşeşte să o spună a doua oară.

— Nu contează ce cred eu. Contează ce crezi tu.

— Urăsc atunci când cineva spune asta.

Pauline îşi bagă capul pe uşă. Anunță detalii pe care deja le ştiu: noua maşină va fi jos în cincisprezece minute. Şampania va fi pregătită.

— Mulțumesc, spune Lila. Se ridică în picioare. Chiar este o zi foarte frumoasă.

— Chiar este.

Nunta are loc. Şi ce se aştepta Phoebe? Gary nu este genul care să anuleze o nuntă, iar Lila nici atât. Lila a cheltuit un milion de dolari pentru asta. Cupele de şampanie au fost trimise din Franța cu şase luni înainte. Miresele care planifică nunți atât de scumpe chiar le duc până la capăt. Oamenii fac ceea ce se aşteaptă de la ei. Oamenii intră într-un anumit ritm şi nu mai ies niciodată din el. Aleg un model de farfurii şi apoi le folosesc toată viața. Nu îşi aminteşte de

nicio persoană cunoscută care să fi anulat nunta în ziua respectivă. Aşa că asta este: Lila se va căsători cu Gary.

Totuşi, lui Phoebe nu-i vine să creadă în timp ce se îndreaptă spre uşă. Simte că se îndreaptă spre evenimentul greşit, spre lumea greşită.

— Arăți diferit, spune Lila.

— Am breton într-o parte, spune Phoebe.

— Nu. Este altceva.

Phoebe nu ştie ce să spună. Nu ştie cum să explice schimbările mari şi mici pe care această săptămână le-a adus în viața ei.

— Este bretonul într-o parte, îți spun eu, spune Phoebe.

Lila se opreşte chiar înainte de uşă. Se uită la cele o sută cincizeci şi nouă de linguri. Ridică una. O introduce în gură. Dă din cap, de parcă ar fi trăit o experiență.

— Am ceva între dinți? întreabă ea, zâmbind spre Phoebe.

— Nu, spune Phoebe. Eşti perfectă.

CÂND AJUNGE ÎNAPOI în camera ei, Phoebe se uită la rochia verde. Cu şase zile în urmă, era pregătită să moară purtând-o. În anumite versiuni ale poveştii, ar fi fost deja înmormântată în acea rochie. Însă, în această versiune, Lila a avut grijă să o curețe personalul hotelului. Străluceşte pe umeraş. Este verde – exact ca rochiile celorlalte domnişoare de onoare. Şi este remarcabil să o îmbrace dintr-un alt motiv. Este remarcabil să aibă un breton frumos într-o parte. Este remarcabil să îşi vadă soțul aici. Iată-l, este la duş. Se spală pentru a merge împreună la o nuntă. Totul este atât de familiar, el fredonând Yellow Submarine fără să-şi dea seama. Picioarele lui, care sunt încă puternice şi musculoase. Îşi imaginează că vor fi ultimele care vor ceda; când va îmbătrâni şi va începe să piardă din putere, picioarele lui vor rămâne ca nişte coloane greceşti de marmură. Atât de groase şi de puternice, vor rezista secole întregi.

Dar ea va fi acolo să vadă? Nu ştie. Va fi ea acolo să-l țină de mână când va muri? Mereu şi-au imaginat că el va muri primul, din cauza faptului că era bărbat, din cauză că ambii lui bunici muriseră de cancer la plămâni. Mereu şi-au imaginat că ei vor fi genul de oameni care nu se vor pensiona niciodată, dar care vor petrece veri lungi în croaziere decadente, călătorind pe Nil în timp ce îşi vor scrie romanele. Copiii lor ar fi fericiți la facultate. Şi-au imaginat asta de atâtea ori, încât pare că s-a întâm-plat deja. Se imaginează petrecându-şi dimineţile citind, făcând plimbări la patru după-amiaza, chiar înainte ca soarele să apună în timpul iernii. Întrebându-se periodic: „Crezi că sunt fericiți copiii?"

Dar acum nu mai vrea asta, după tot ce s-a întâm-plat între ei. A petrecut prea mult timp ucigându-l în mintea ei. Sinucigându-se. Şi acum, sunt din nou împreună, dar sunt diferiți, pentru că nimeni nu revine din morți neschimbat. Te întorci mereu cu o fărâmă din lumea de dincolo, cu leziuni, cu cicatrici, purtând cu tine lucruri de neimaginat.

— Mi-am dat seama că nu am nimic suficient de potrivit pentru o nuntă, spune Mart. Ar trebui să mă opresc să-mi cumpăr ceva?

— Nu cred că mai e timp pentru asta, spune ea.

Vrea să-i sugereze să nu vină. Dar asta ar părea crud. Totuşi, a venit până aici.

— Doar stai mai în spate.

— Prosoapele astea sunt incredibile, spune el ştergându-şi fața.

Ea se uită în oglindă pentru ultima dată şi simte că vrea să plângă. Se simte atât de uşurată – ca atunci când a ajuns acasă după o zi grea de muncă şi a aprins luminile – să fie din nou acasă, să vadă locul familiar luminându-se.

Soțul ei vine şi o îmbrățişează. O sărută pe ceafă.

— Arăți minunat, spune el.

Pare că e sincer. Încearcă să exprime mai mult ce simte. A început să meargă la terapie. Şi-a dat seama că nu a fost niciodată prea bun la a spune ce simte. Acum învaţă cum să facă asta mai des. Învaţă cum să vorbească sincer. Ea se întoarce şi îi priveşte cureaua. Iată-o, la jumătatea duratei sale de viaţă, netedă pe alocuri, zbârcită în altele. Atinge pielea, aşteptându-se să se simtă altfel, dar nu e nimic schimbat.

— Hai să mergem, spune Phoebe.

În hol, la parter, Mart o sărută pe buze în semn de rămas-bun şi ia microbuzul împreună cu ceilalţi invitaţi spre Breakers, de parcă ar fi fost invitat la nuntă în tot acest timp.

Phoebe aşteaptă în hol alături de mireasă să vină noua maşină vintage.

— Maşina este gata, spune un bărbat în vişiniu.

Când Lila iese, Phoebe îi ţine voalul până la intrare, când trece pe lângă lumânările uriaşe. Dar când văd maşina cea nouă, Lila se opreşte.

— Scuze, ce e asta? întreabă Lila.

— Maşina dumneavoastră, spune bărbatul.

— Eu nu mă urc în maşina aia, spune Lila.

Noua maşină este o limuzină neagră obişnuită. Ca maşina pe care Phoebe a luat-o de la aeroport.

— Ce-i cu ea? întreabă Phoebe.

— E ca un Uber negru, spune Lila. Gary nu a cerut o maşină vintage?

Şi dintr-odată, pare că nu vor ajunge niciodată la această nuntă, e ca şi când ar încerca să ajungă la Bowen's Wharf din nou, printr-un trafic infernal.

— Eu am cerut-o, spune Phoebe.

— Este vreo problemă? întreabă Pauline, ieşind pe uşă.

— Asta e un Uber negru.

— Vă asigur că nu este un Uber negru, spune Pau-line. Este un Mercedes 2022, nou-nouț, cu un sistem audio de ultimă generație.

— Dar nu e vintage.

— Îmi pare foarte rău, spune Pauline. Nu mai aveam maşini vintage disponibile într-un timp atât de scurt.

Aşteaptă să vadă cum va reacționa Lila. Pentru o secundă, nu reacționează. Dar apoi, fără un cuvânt, Lila se întoarce. Urcă înapoi pe scări, iar Phoebe şi Pauline o urmează, încercând să-i protejeze voalul.

— Lila, spune Phoebe. Ce faci?

— Ştiam eu, spune Lila.

Se opreşte în capătul scărilor. Începe să-şi frece templele.

— Ştiam că ceva o să strice nunta.

— Nu cred că asta îți va strica nunta, spune Phoebe.

— Nimeni nu mă poate face să mă urc în maşina aia.

— Practic, asta aşa este.

— Avem nevoie de o maşină nouă.

— Absolut, spune Pauline fără ezitare.

— Nu, spune Phoebe.

— Nu? spune Lila.

— Nu ai nevoie de o a treia maşină, spune Phoebe. Ai nevoie să ajungi la timp la propria nuntă. Suntem deja în întârziere.

— Şi ce dacă? Nu pot să înceapă fără mine, spune Lila. Eu sunt mireasa.

— Exact. Tu eşti mireasa. Nu contează ce maşină iei la nunta ta. Chiar nu contează. Nimănui nu-i pasă. Toată lumea este deja înăuntru. Nici măcar nu o să o vadă.

— Contează pentru mine.

— Dar de ce?

— Pur şi simplu!

— Dumnezeule, eşti ridicolă, spune Phoebe.

— Nu-mi spune ridicolă! Sunt atât de sătulă ca oamenii să spună că sunt ridicolă!

— Ei bine, atunci nu mai fi ridicolă! spune Phoebe. Este doar o nenorocită de maşină! Este doar o bucată de metal! Nu contează cum arată!

— Atunci urcă tu în ea!

— Bine! O voi face, spune Phoebe.

Se întoarce şi coboară scările, urcă în maşină. „Este", gândeşte Phoebe, „o maşină perfect acceptabilă."

— Uite, are interiorul din piele naturală. Miroase ca interiorul unei genți din piele.

— Asta, de fapt, nu mi se pare deloc atrăgător, spune Lila.

— Veuve Clicquot este în frapiera arămie, intervine Pauline.

Dar Lila arată atât de pierdută în rochia ei. Lila o priveşte pe Phoebe la fel ca atunci când Phoebe i-a spus că avea mâncare în dinți, copleşită de imperfecțiunile nunții. Lila rămâne nemişcată. Phoebe ridică şampania.

— Ei bine, vii?

Lila nu se mişcă.

— Maşina e, pur şi simplu, atât de... obişnuită, spune Lila. Este, pur şi simplu, greşit.

Se aşază pe trepte, învăluită în volanele rochiei. Phoebe aşteaptă ca Lila să se ridice din nou, dar când nu o face, Phoebe lasă şampania jos, coboară din maşină şi urcă scările pentru a se aşeza lângă mireasă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Phoebe.

— Ai minţit, spune Lila.

— Jur că am cerut o maşină vintage. Cred.

— Adică, ai minţit despre Gary, spune Lila. Nu mă iubeşte. Nu aşa cum vreau eu să fiu iubită.

Phoebe nu spune nimic, să nu rişte să mintă din nou.

— Şi eu nu-l iubesc pe el, spune Lila. Nu aşa cum vreau eu să iubesc pe cineva.

Lila spune că se gândeşte la asta de ceva vreme. De când a murit tatăl ei, se întreabă dacă nu cumva fac o greşeală. Dar nu era sigură. Pandemia – viața fără tatăl ei – era totul foarte confuz.

— Şi am crezut că, dacă nunta ar fi perfectă, poate că aş simți din nou că totul e în regulă, spune ea. Ca atunci, în primele câteva luni. Dar nu e aşa. Şi sunt fericită că s-a întâmplat ceva care a stricat-o.

Îşi ascunde fața în mâini, aşa cum a făcut în noaptea petrecerii burlăcițelor. Dar acum e altceva. Nu poate, pur şi simplu, să se întoarcă pe cealaltă parte şi să adoarmă, sperând că dimineața va fi totul bine.

— Ce să fac? întreabă Lila.

Phoebe se simte cuprinsă de adrenalină, simțind că trebuie să acționeze.

— O să urci în cameră şi o să faci un duş foarte lung, spune Phoebe.

— Merg să-l rog pe Carison să pornească apa, spune Pauline.

Lila dă din cap.

— Dar cum îmi scot rochia asta?

— Pauline o să te ajute, spune Phoebe, iar Pauline dă din cap.

— Dar asta nu e treaba lui Pauline, spune Lila.

— Poate fi, spune Pauline. Doar azi.

— Şi pe urmă? întreabă Lila.

— Pe urmă, eşti liberă, spune Phoebe.

— Pe urmă, sunt singură.

— Pe urmă, chiar poți să mergi oriunde vrei, spune Phoebe. Unde anume?

— Undeva unde n-am fost niciodată, spune Lila.

Dar asta e complicat pentru mireasă, care a fost aproape peste tot.

— În afară de, spre exemplu, de Canada, spune Lila. Şi de Rusia.

— Atunci, vei merge în Canada, spune Phoebe.

— Pot să-ți rezerv cu cârdul tău de credit un zbor şi o cameră într-unul din hotelurile noastre din Canada chiar acum, spune Pauline. Avem unul în Montreal. Este, practic, un castel din piatră.

Mireasa dă din cap. Îşi scoate voalul. Îl ține în mâini.

— Ce risipă, spune Lila.

Este. O risipă. O mare risipă de bani, exact ce a scris Phoebe în discursul ei de domnişoară de onoare şi Phoebe îşi dă seama că este probabil ceea ce Lila trebuie să audă acum.

— Orice nuntă, chiar şi o nuntă reuşită, este o risipă, spune Phoebe. Orice nuntă este o sumă uriaşă de bani care ar fi putut fi, e adevărat, cheltuită pe lucruri mult mai practice, cum ar fi, să zicem, o casă, un avans, o şcoală într-un mic oraş în declin. O nuntă este întotdeauna un spectacol efemer care, în cele din urmă, într-o grămadă mică de gunoi care, într-o zi, va ajunge în groapa de gunoi a tatălui tău.

— Nu mă încălzeşte cu nimic, spune Lila.

Aşa că Phoebe sare direct la ultima replică.

— Dar este adevărat şi că această nuntă nu va fi niciodată o risipă, spune Phoebe. Pentru că eu am venit aici să mor. Şi acum, uită-te la mine.

În acest moment, amândouă încep să plângă.

Nu, Phoebe nu va fi niciodată mamă. Phoebe nu va şti niciodată cum e să creezi o viață în interiorul tău. Dar există şi alte moduri de a crea. Alte moduri de a iubi. Alte motive pentru a trăi.

— Lila, în fiecare zi din săptămâna asta, mi-ai dat un motiv să mă ridic din pat dimineața, să mă îmbrac într-o

rochie frumoasă şi să fac parte din ceva, iar pentru asta îți voi fi veşnic recunoscătoare.

Phoebe ia Mercedes-ul şi merge singură până la Breakers. Drumul este atât de frumos şi maşina plină cu atâta şampanie, încât, chiar şi fără mireasă, tot pare un eveniment special. Pe drum, Phoebe observă vilele şi se întreabă câți dintre cei care locuiesc acolo sunt fericiți. Se întreabă la ce visează atunci când îşi doresc o viață diferită. Se întreabă dacă ăsta este motivul pentru care a fost mereu interesată de romanele secolului al XIX-lea despre oameni bogați – este un experiment uman uriaş. Se pune întrebarea: De ce mai are nevoie cineva, din moment ce are totul? Ce îi mai lipseşte unei mirese, în timp ce stă în holul hotelului cu doar câteva momente înainte de nunta ei minunată?

Phoebe este cea care se îndreaptă către Gary pe alee să-i dea vestea. În tot acest timp, Phoebe se uită direct la el. E tentant să-şi îndrepte privirea spre oceanul din spatele lui, dar nu vrea să fie o laşă. Nu vrea să se ascundă de privirea lui sau să-l lase singur în acest moment. Gary îi scrutează chipul, încercând să descopere un indiciu, deşi probabil bănuieşte deja. Altminteri, de ce ar fi Phoebe cea care vine spre el?

— Lila nu vine, şopteşte ea când ajunge lângă el.

Şi, desigur, desigur. El îşi înclină capul cu stoicis-mul unui soldat lovit de glonț. Pare că omul va cădea fără să-şi trădeze vreo emoție. Încuviințează din cap, se uită spre pantofi, apoi încuviințează iar şi iar, de parcă ar privi cum sângele îi picură pe jos.

Phoebe se întoarce. Cu siguranță, invitații ştiu deja. Dar cineva trebuie să spună cu voce tare, să facă totul oficial.

— Lila şi Gary nu se vor căsători astăzi, spune Phoebe.

Este un exercițiu bun: să vorbească ferm. Să fie directă. Să spună adevăruri dureroase în fața invitaților. Phoebe

vrea să devină mai bună la asta. Phoebe va deveni mai bună la asta. Ştie că acesta este singurul mod în care vrea să trăiască. Trebuie să spună ceea ce este greu de spus, chiar şi atunci când doare. Trebuie să gândească ceea ce este greu de gândit, chiar şi atunci când e înfricoşător.

— Ea vă mulţumeşte tuturor pentru sprijin, pentru iubirea voastră, pentru timpul şi banii cheltuiţi ca să ajungeţi aici.

Mulţimea murmură. Phoebe se întreabă cât au cheltuit invitaţii. Se întreabă de câte ori vor spune unchiul Jim şi mătuşa Gina în drum spre aeroport: „Cinci mii! Cinci mii doar să vezi pe cineva care nu se căsătoreşte!"

— Doamne Dumnezeule, spune Patricia. Ce spectacol. Unde este?

— La hotel, spune Phoebe. Şi-o imaginează pe Lila în apartamentul miresei, dezbrăcându-se încet până nu mai e mireasă. Apoi pleacă în Canada.

— Canada? întreabă Suz.

— Ce e în Canada? întreabă Nat.

Când Phoebe termină de răspuns tuturor întrebărilor invitaţilor – aceleaşi întrebări pe care le-ar fi pus şi despre ea dacă s-ar fi sinucis („Dar a spus de ce?" „A lăsat un bilet?" „La ce s-a gândit?"), Gary deja plecase. Gary părăsise Breakers. Trebuie să fi ieşit pe cealaltă uşă. Probabil că trăieşte un sentiment cumplit, dar ce anume? Phoebe ar vrea să-l urmeze, să-l consoleze, să fie alături de el pentru totdeauna, dar simte că nu e rolul ei să o facă. E prea devreme.

Şi iată-l pe Mart, stând pe alee şi aşteptând-o. Rămân acolo până când toţi invitaţii de la nuntă ies din Sala Mare, exact aşa cum au făcut şi în ziua nunţii lor. Apoi, Mart şi Phoebe se urcă în maşina obişnuită, ca un cuplu căsătorit.

— DECI, ce s-a întâmplat cu mireasa? întreabă Mart când urcă în Mercedes.

— Nu mă întorc la tine, spune Phoebe.

Trebuie să o spună imediat sau nu o va mai spune niciodată.

— La hotel?

— La St. Louis, spune ea. Nu mă întorc. Pur şi simplu, nu mă întorc.

Este fantezia ei care, în sfârşit, devine realitate. Îl părăseşte. Dar nu simte că este fantezia ei, pentru că el deja a părăsit-o. Şi când o spune, el nu strigă „Nu!" şi se simte uşurată din acest motiv. Nu vrea ca el să fie supărat din cauza asta. Nu vrea să semene cu o piesă de Ibsen. Vrea doar ca el să spună: „OK. Înțeleg." Pentru prima dată de când a părăsit-o, vrea ca el să fie bine. Iar acest sentiment de bunăvoință este un semn încurajator.

— Mă temeam că o să spui asta, spune Mart.

Îi pune o serie de întrebări justificate, cum ar fi: „Te vei mai întoarce vreodată?" „Ce o să faci?"

— O să-mi iau concediu medical, spune Phoebe, presupunând că asociații pot face asta.

Este o glumă veche, un sentiment vechi, această ironie la adresa universității lor.

— Oh, sunt sigur că nu pot, acum că mă gândesc la asta, spune Mart, şi chiar încep să râdă.

— Sunt sigură că Bob o să spună: „Ei bine, se pare că asociații nu au voie să beneficieze de tratament medical", continuă Phoebe.

— Se pare că asociații trebuie să plătească o mică taxă administrației de fiecare dată când se îmbolnăvesc.

El o ia de mână.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, spune ea. Dar trebuie să te duci acasă.

El priveşte pe geam în timp ce ea îi spune ce îşi doreşte – să vândă casa, să locuiască în conacul din secolul al XLX-lea şi să scrie.

— Ce o să scrii? întreabă el. Cartea ta?

— Orice, spune ea.

— Poate că e mai bine aşa, spune el. Oricum, am o grămadă de lucrări de corectat mâine.

Încercarea lui de a destinde atmosfera este o glumă, dar îşi muşcă degetul să nu izbucnească în plâns. Arată ca un copil mic. Ca Jim atunci când îşi ținea discursul. Un băiețel care suferă. Un băiețel care nu se aştepta ca viața să fie atât de derutantă. Ea îl strânge de mână, ceea ce îl face să plângă şi mai tare, de parcă ideea de a glumi cu ea, de a râde împreună după atâția ani în care nu au râs, îl face să plângă din nou.

— Fir-ar al naibii, trebuie să mă calmez.

— De ce? spune Phoebe. Nu îmi pasă dacă plângi.

— Mie îmi pasă, spune el. Ştii că arăt ca naiba când plâng.

— Nu sunt sigură că te-am văzut vreodată plângând cu adevărat.

— Asta nu poate fi adevărat.

— Chiar este.

— Am plâns când Phillies au pierdut World Series.

— Exact la asta mă refeream.

Analiza propriilor lacrimi l-a liniştit. L-a scos din starea emoțională şi l-a adus în zona rațională. Aici este locul unde îi place soțului ei să se afle. Aici se simte el confortabil. Dar Phoebe nu mai poate trăi acolo. Phoebe vrea să se afle în propriul ei corp. Vrea să se bucure de această rochie frumoasă. Şi de bretonul într-o parte. Aproape că a uitat. Se ruşinează de cât de mult contează pentru ea. Dar sunt micile detalii. Se apleacă şi ia şampania. Deschide sticla. De ce nu? Nimeni nu o să o mai bea acum, în afară de ei.

— Pentru ce bem? întreabă Mart.

— Pentru că ai plâns pentru prima dată ca adult fără să aibă legătură cu meciurile.

— Beau pentru asta. Ciocnesc paharele.

— Este o şampanie bună, spune el. Ea gustă.

— Chiar este.

Se întreabă cât a cheltuit Lila pe ea. Mai ia o înghiţitură. Este fericită că a trăit destul cât să înveţe diferenţa dintre şampania decentă şi şampania cu adevărat bună, care acum ştie că are un gust bun nu doar la prima înghiţitură, ci îşi păstrează savoarea pe tot drumul spre casă.

Atmosfera de la Cornwall este diferită fără mire şi mireasă. E prea linişte, iar acum, că nunta a fost anulată, ar părea nepoliticos să te mai bucuri de spa. Chiar şi Pau-line pare mai reţinută, răspunzând întrebărilor cu o voce solemnă.

— Da, piscina este din nou deschisă, spune ea. Nu, îmi pare foarte rău, dar nu vă putem da banii înapoi pentru seara asta. Dacă aş fi ştiut că soţul dumneavoastră este alergic la portocale, nu le-am fi folosit pentru spa.

Phoebe se pune la coadă în spatele lui Nat şi Suz, care deja au cocul înalt şi perna de gât, şuşotind între ele despre nuntă.

— Chiar nu-mi vine să cred, spune Suz. Şi totuşi, nu sunt deloc surprinsă.

— Ştiam că Lila nu era îndrăgostită de el, spune Nat. Pur şi simplu, ştiam.

— Eu nu ştiam, spune Suz. Dar mi-am dat seama că era ceva în neregulă de când ne-am întâlnit cu Specialista în Sex.

— Crezi că Pauline ne va da banii înapoi pentru seara asta dacă ne rugăm de ea? întreabă Nat.

— Nu, spune Suz. Dar măcar am reuşit să ne schimbăm zborurile.

— Plecaţi în seara asta? întreabă Phoebe.

Lui Nat îi este dor de Laurel. Lui Suz îi este dor de Micul Vierme. Apoi, amândouă încep nişte poveşti interminabile

despre ziua nunții lor, cât de frumos a fost, cât de îndrăgostite erau. Dar Phoebe nu este pregătită să plece. Phoebe vrea să rămână la acest hotel pentru totdeauna.

— Plecați? o întreabă Pauline pe Phoebe când se apropie.

— De fapt, aş dori să rămân şi mâine-seară, dacă sunt camere disponibile, spune Phoebe.

— Îmi pare foarte rău, dar nu mai sunt camere disponibile, spune Pauline. Mâine începe o altă nuntă. Sunt toate rezervate.

— Oh, spune Phoebe.

Phoebe se simte uluită de modul în care Pauline a spus „Sunt toate rezervate" pe un ton atât de hotărât, încât nu lasă loc de discuții. Şi Pauline, la rândul ei, s-a transformat săptămâna asta – poartă o rochie vaporoasă şi diafană, cu părul ondulat căzându-i pe umeri. Phoebe se simte mândră, şi nelinişti tă în acelaşi timp; nu este pregătită să plece. O lasă pe Pauline încă un moment să facă un miracol, să se uite la computer şi să spună: „De fapt, am greşit!" Dar Pauline doar clipeşte din genele dese care chiar seamănă cu aripile unui gargui. Îi provoacă lui Phoebe o stare de amețeală.

— Atunci, voi rămâne doar în seara asta, spune Phoebe.

— Camera se eliberează la unsprezece, spune Pauline.

DUPĂ CE AJUNGE în cameră, Phoebe se duce pe balcon. Se întreabă unde este Gary. Se gândeşte să-i bată la uşă, să-i scrie un mesaj, dar apoi îşi dă seama că probabil vrea să fie singur acum, la fel cum şi ea şi-a dorit să stea chircită în pat după ce a părăsit-o Mart.

Dar apoi se gândeşte că ar putea fi o situație foarte diferită. Poate că ultimul lucru pe care şi-l doreşte este să fie singur. Poate că acum se află în St. Thomas şi face scufundări. Poate că nu îl cunoaşte cu adevărat şi, din nou, asta e problema: îşi face griji că nu îl cunoaşte.

Phoebe îl priveşte pe Carison cum pliază mesele mici şi circulare pe care le-a aşezat pentru petrecerea de final. Le aşază într-o scară lungă, atât de înaltă, încât pare periculoasă. la scara formată din scaune la spinare şi dispare din raza vizuală. În urma lui, Ryun înţeapă baloanele albe şi lila. Foloseşte un cuţit de bucătărie absurd de mare. Phoebe tresare la fiecare pocnet.

Apoi dispar şi rămân doar sunetul oceanului şi o panglică albă zburând de pe stâncă în întuneric. O risipă. Această idee este mereu ascunsă în spatele fiecărui obiect, fiecărui moment. Îşi imaginează panglica scufundându-se şi, pentru o clipă, simte cum se duce cu ea până în abisul tulbure.

Dar apoi se ridică, merge până la uşa lui Gary. Bate. Când nu primeşte niciun răspuns, se întoarce şi o vede pe Marla.

— Unde e Gary? întreabă Marla.

— Nu ştiu, spune Phoebe. A eliberat camera?

— Nu ştiu, spune Marla. Mi-a trimis un mesaj şi m-a rugat să am grijă de Juice până se întoarce. Dar nu a spus când se va întâmpla asta.

Oliver se află lângă Marla.

— De ce nu predai Percy Jackson? întreabă Oliver.

Nu îţi place mitologia greacă?

Întrebarea neaşteptată le face pe Phoebe şi pe Marla să izbucnească în râs.

— Am fost puţin ocupată, spune Phoebe. Dar ştii ce? O să citesc una dintre cărţile lui curând şi o să-ţi spun ce părere am.

Revenind în camera ei, Phoebe se pierde în gânduri, bea apă Everybody, mănâncă un macaron oferit din partea casei. Într-un fel ciudat, se simte la fel ca în prima seară – neştiind ce să facă. Va trebui, de fapt, să plece mâine, să găsească un loc unde să meargă. Să-şi cumpere o valiză.

Gândul plecării îi trezeşte o nostalgie pentru această cameră. Nu, de fapt simte chiar iubire. Iubeşte această cameră, cu tavanele ei înalte, baia de marmură şi podelele vechi din lemn. Şi-ar dori să o poată lua cu ea, să păstreze pentru totdeauna senzația de a fi aici, să o ducă peste tot cu ea.

Şi poate că există, totuşi, o modalitate. Îşi deschide carnețelul de notițe.

Reciteşte discursul de nuntă. Ca discurs, e îngrozitor. Dar ca analiză literară a ciudatei absențe a nunților în intrigile de căsătorie din perioada victoriană, este destul de reuşit. Îi place partea despre Jane Eyre, care se căsătoreşte într-o singură propoziție. Şi paragraful despre nunta distrusă a lui Jane, care este singura nuntă descrisă în detaliu de Bronte. Dar de ce ar face Bronte asta? De ce i-ar dedica mai mult timp unei nunți distruse decât uneia reuşite?

Primeşte un mesaj pe telefon.

Geoffrey este dispus să-i ofere postul. Şi da, poate să țină un câine mic, atâta timp cât este o rasă comună pentru secolul al XIX-lea.

Când citeşte e-mailul, Phoebe are acelaşi sentiment pe care l-a avut când tatăl ei i-a spus într-un an că poate merge într-o tabără de vară. Vrea să-i spună lui Gary. Scrie şi apoi şterge o serie de posibile mesaje.

Hei, am primit postul!

Sahrtr

Eşti bine?

Crezi că aş fi un bun administrator de iarnă?

În schimb, îşi descarcă Jane Eyre pe telefon. Reci-teşte scenele care duc la nunta distrusă a lui Jane. Pe carnețelul de notițe de la hotel notează orice propoziție care pare să prevestească ruinarea nunții. Încearcă să identifice momentul exact în care logodna a devenit o capcană; să fi fost în drum spre oraş, după ce el a cerut-o în căsătorie?

Sau a început mult mai devreme, cu mult înainte ca Rochester să o ceară? În cele din urmă, sună la recepție pentru încă un carnețel. Scrie toată noaptea. Nu fumează. Nu bea. Este plină de energie la gândul că scrie fără un plan, că poate modela povestea propoziție cu propoziție.

LUNI Brunch-ul nupţial

De dimineață, Marla se află în seră. Declară că nu are de gând să plece până nu-l întâlneşte pe Gary. Între timp, da, cu siguranță va savura brunch-ul nupțial.

— Carison e cel care l-a pregătit, spune Marla.

— Nu am zis nimic, spune Phoebe.

— Există cumva vreo regulă care spune că brunch-ul poate fi consumat doar dacă are loc nunta?

— Pare cumva greşit, nu crezi?

— Ce e greşit este să vezi cum se oxidează avocadoul chiar în fața ta.

— Parcă a murit cineva, şopteşte Juice.

— Nu a murit nimeni. E doar mâncare. Şi cineva trebuie să o mănânce.

— Are vreo legătură cu noi? întreabă Juice.

— Am fi putut să fim mai drăguțe, spune Marla.

— Dar nu ăsta este motivul pentru care a plecat mireasa, le asigură Phoebe.

Curând, li se alătură şi alții. Mama, tatăl. Soțul Mariei. Şi Jim. Dar mirele lipseşte. Mănâncă pepene galben şi deapănă poveşti despre Gary, în absența lui, poveşti care nu au legătură cu Lila. Poveşti din trecutul lui Gary.

Cum a ascuns statuia lui David când a organizat o petrecere în liceu. Sau cum, copil fiind, fura câte ceva de pe tejghea.

— Era foarte îndrăgostit de gogoşi, îi spune lui Phoebe. Adică, era o problemă. Mama le ținea pe raftul cel mai înalt de deasupra aragazului, iar el încerca să ajungă la ele.

Cumva, a aprins un ochi de aragaz fără să-şi dea seama. Iar când a terminat toată cutia de gogoşi, casa era în flăcări.

— De atunci, Gary a încercat să fie domnul Perfect, îi spune mama lui Gary lui Phoebe.

De fiecare dată când intră cineva să li se alăture, Phoebe speră că este Gary.

Însă nu e el. E unchiul Jim. Sau Roy.

— E toată familia aici! strigă Jim în telefon. Miş-că-ți fundul aici, Gary.

— E bine? întreabă mama lui Gary pe Jim.

— Oh, lasă omul în pace! spune tatăl lui Gary. Tocmai a fost părăsit.

Dar Phoebe scoate telefonul. Nu vrea să-l lase singur. Omul tocmai a fost părăsit. Acum, nu ar trebui să fie singur dacă nu îşi doreşte asta. Ar trebui să aibă măcar posibilitatea.

Să ştii că familia ta spune poveşti despre tine chiar acum, îi scrie Phoebe lui Gary.

Telefonul îi vibrează imediat. Dar este doar fostul ei soț, care îi trimite un mesaj să-i spună că a ajuns înapoi în St. Louis cu bine. Se întreabă când va înceta să-i trimită mesaje în care să-i spună că e bine. Poate că acela va fi adevăratul sfârşit al căsniciei lor, când nu vor mai trebui să ştie: Mai trăieşti?

ÎN HOL, sosesc alți invitați la nuntă cu valizele lor de titan, căutând locuri pentru a le lăsa până când sunt gata camerele, iar acest lucru îi aminteşte lui Phoebe că are nevoie de o valiză.

— Custom Canvas este pe cheiul râului Thames, sugerează Pauline.

— E cumva vreun Marshalls sau ceva asemănător? întreabă Phoebe, iar Pauline îi scrie o adresă.

Apoi, Pauline merge să pună un nou afiş în hol: „Bine ați venit la nunta Sophiei şi a lui Stephen.”

Se bucură că Lila nu este aici să o vadă. Ar fi groaznic pentru mireasă să vadă altă mireasă luându-i locul – chiar dacă ea nu mai este, de fapt, mireasă. Este doar o femeie care mănâncă poutine[26] în Canada, alături de mama ei.

Mama flirtează încontinuu cu chelnerul nostru doar pentru că face un maşter în arta prerafaelită, îi scrie Lila într-un mesaj.

Cei care au venit devreme se plimbă prin încăpere, unii ținând deja în mâini punguțe albe cu nişte cadouri de nuntă. Jumătate dintre oameni se salută de bun-venit, iar cealaltă jumătate îşi iau la revedere. Fac schimb de numere de telefon, spunându-şi: „Ținem legătura, hai să ne întâlnim peste un an”, iar Phoebe se întreabă dacă o vor face. Speră că da, dar bănuieşte că nu. Poate că această săptămână este doar o clipă specială în timp. Toți sunt aici, în acest hol, iar acest moment nu se va mai repeta niciodată.

— Deci, cât trebuie să aşteptăm înainte să îi sunăm?

Întreabă Jim.

Phoebe zâmbeşte.

— Sunt sigură că Lila îți va explica asta în detaliu când o vei suna.

— Ei bine, Phoebe, sper că nu ne-am încheiat socotelile unul cu celălalt încă, spune Jim.

Phoebe speră şi ea asta. Aşa că face ceea ce i se pare cel mai ridicol gest: îi dă numărul ei de telefon, îl îmbrățişează şi îi spune:

— Hai să rămânem prieteni.

O face să se simtă ca un copil de cinci ani, dar într-un sens bun.

— Atâta timp cât nu mă foloseşti pentru a face rost de iarbă, spune el. Nu o să mai consum niciodată iarbă cu tine.

---

[26] *Poutine este un preparat din cartofi prăjiți acoperiți cu sos brun şi bucăți de caşcaval (n. Tr.).*

— Două jointuri, te rog, spune ea.

Jim începe să râdă. Phoebe îl priveşte cum urcă în Uber. Intră în acel gol întunecat, doar un tip în blugi şi tricou. Nu mai e cavaler de onoare. E doar un inginer în drum spre Pawtucket, unde se pare că nu se mai produc şosete.

Se întreabă dacă această transformare i s-a întâm-plat deja şi lui Gary. Se întreabă unde şi când şi-a dat jos fracul. Se întreabă dacă încă îl mai poartă acolo unde se află.

LA MARSHALLS, stă la o coadă lungă alături de alți cumpărători când primeşte mesajul de la el.

E vorba despre povestea în care am ascuns statuia lui David la petrecerea din liceu? întreabă Gary.

Da. Şi despre cea în care ai incendiat casa.

Previzibil.

De ce ai ascuns statuia mamei tale care îl înfățişa pe David?

Era înainte să o cunosc pe Wendy. Nu înțelegeam arta pe atunci, îți aduci aminte? Tot ce vedeam era un bărbat gol care stătea pe consola mamei mele.

Cu siguranță nu foloseai cuvântul consolă atunci.

Nu, de fapt, tocmai am aflat de cuvântul ăsta. Nu mă pot abține să nu-l folosesc. Hei, unde eşti?

La Marshalls, încercând să mă hotărăsc ce valiză să-mi cumpăr.

Care sunt variantele?

Chiar vrei să ştii asta acum?

Orice e de ajutor.

Fie o valiză rigidă, care ar putea supraviețui unei călătorii în spațiu, fie una din material moale, care are opțiunea de încărcare a telefonului.

Cred că depinde. Mergi pe lună?

La St. Louis.

Nu-şi dă seama decât în timp ce scrie. Dar trebuie să se întoarcă înainte să se mute la conac. Trebuie să-şi ia rămas-

bun de la Harry. Trebuie să curețe firimiturile de pe tejghea. Să oprească apa. Să-şi facă bagajele. Să pregătească locuința pentru vânzare. Să se pregătească pentru următorul capitol al vieții. Acum se simte suficient de puternică să o facă.

Oh, acea lună, scrie Gary.

Nu pentru totdeauna, scrie ea. Tu unde eşti?

Înjacuzzi.

Nu te mişca.

IA UN TAXI înapoi spre hotel, dar traficul este atât de aglomerat, încât aproape de destinație se hotărăşte că va fi mai rapid să alerge. Dar este dificil să facă asta cu o valiză uriaşă şi ajunge la hotel obosită şi transpirată.

În hol, atmosfera este atât de liniştită şi calmă, încât îşi încetineşte ritmul. „Este unul dintre acele momente minunate", îşi spune. Asta este ceea ce iubeşte la viață. Vrea să o trăiască pe deplin. Lasă valiza la Pauline. Îşi plimbă degetele peste perete, de parcă ar fi deja administratorul de iarnă, verificând dacă este praf. Admiră detaliile ornamentale ale bibliotecii. Întoarce o carte, apoi face un semn discret din cap spre noii miri. Îşi toarnă un pahar cu apă spa, care ştie că e doar apă simplă cu felii de castravete. Nu este apă magică. Dar totul pare magic în interiorul ei.

Afară, o găseşte pe Marla, cu picioarele în jacuzzi. Juice, scufundată până la urechi. Norii, protejându-i pe toți de vidul vast şi necunoscut. Şi acolo, sub ei, mirele.

MIRELE NU MAI ESTE MIRE. Acum este doar un bărbat într-un jacuzzi, purtând un costum de baie portocaliu atât de strident, încât Phoebe îl vede strălucind prin apă.

— Nu-mi spune că ai fost aici în tot acest timp, întreabă Phoebe.

— A devenit periculos din punct de vedere medical, spune Gary.

— Tata are o zi de spa, spune Juice. Încep să râdă.

— Merită, spune Marla.

— Nu e Bourbon Bubbler, spune Gary. Dar merge. Juice se ridică. Este aprinsă la față.

— Trebuie să intru în piscină.

— Ar trebui să ieşi şi tu, Gary, îi ordonă Marla.

— O voi face când îmi va trece durerea de spate.

— Trebuie să mergi la doctor când ajungi acasă, spune Marla.

— El este doctor, le aminteşte Juice.

— Dar nu poți fi doctorul propriului tău spate, insistă Marla.

— Cu siguranță nu aş formula-o aşa, spune Gary.

Toți râd.

— Bună, sunt Gary. Îmi tratez propriul spate, exersează Juice.

— Vezi? spune Gary. Nu sună bine. Marla iese din jacuzzi.

— E timpul să plecăm.

— E timpul pentru piscină, spune Juice şi face o săritură înainte ca Marla să ajungă la ea.

Phoebe îşi scufundă picioarele în apă. Se simte neliniştită pentru moment, dar apoi îşi aminteşte:, Acesta este Gary. E în regulă să-i spui orice lui Gary. Gary a văzut o femeie murind. Gary a fost părăsit în fața altarului. Gary este doar un bărbat obişnuit într-o cadă cu hidromasaj.”

— Deci, spune Phoebe.

— Deci, spune Gary.

Amândoi încep să râdă din nou.

— Cum te simți? întreabă Phoebe. În afară de dure-rea de spate.

— Oh, spune el. Mă simt foarte ciudat acum.

— Ciudat în ce sens?

— Am nişte gânduri foarte ciudate.

— Continuă.

— Ei bine, un fluture mi-a aterizat pe antebraț acum ceva timp şi m-am gândit: „Oh, ce drăguț. Ce fru-mos.” Dar apoi m-am gândit: „Şi dacă nu e frumos?”

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, ştim cu adevărat de ce se aşază fluturii pe noi?

— Mi-ar plăcea să cred că ştiința a evoluat dincolo de acest punct.

— Ei bine, eu nu am auzit nicio teorie referitoare la asta.

— Şi totuşi, ar trebui să avem suspiciuni?

— Da! Nu ni se pare drăguț când ni se aşază muşte pe mâncare. Pentru că muştele regurgitează de fiecare dată când se aşază pe mâncare. Ştiai asta?

— Nu e un mit?

— Nu. Trebuie să facă asta, pentru a digera mâncarea, spune el. Deci, ce-ar fi dacă şi fluturii ar face la fel? Ce-ar fi dacă ar avea orgasm de fiecare dată când se aşază pe antebraţul tău?

— Crezi că sta e motivul pentru care o fac?

— Nenorociții.

— Şi noi credem că sunt atât de drăguți.

— Iar ei, de fapt, zic: „Aha.”

— Deci, văd că îți merge foarte bine, domnule doctor.

El începe să râdă.

— Acum e rândul tău.

— Să ce?

— Am spus ceva ciudat, aşa că acum trebuie să spui şi tu ceva ciudat. Echilibrează situația.

— Corect. Bine. Ei bine. Nu mă spăl pe spate decât dacă sunt căsătorită cu cineva.

— Asta nu e ciudat. Cine se spală pe spate?

— Evident că nu tu.

— Asta e tot? Ăsta e secretul tău? Că ai spatele murdar?

— Da.

— Eu, de exemplu, sunt scandalizat.

O veveriță sare de-a lungul marginii căzii de hidromasaj.

— Deci, unde ai fost ieri? întreabă ea.

— La cimitir, spune el.

A condus toată noaptea, neştiind încotro să meargă. Pur şi simplu, avea nevoie să fie departe de toată lumea. Nu putea să-i privească în ochi.

— Am vrut să vorbesc cu tine, spune el. Dar ar fi fost prea derutant.

Aşa că a condus până la cimitir şi a stat lângă mormântul soției lui până a adormit.

— Jim avea dreptate, spune el. Eram total diferit cu Wendy. Mai bun. Pentru că eram implicat. Dar cu Lila, doar făceam act de prezență. Am lăsat-o pe ea să conducă întreaga relație. De parcă ar fi fost consiliera mea într-o tabără sau ceva de genul ăsta. Şi o iubeam pentru asta. Cum să nu o iubeşti? Simțeam o imensă... recunoştință, dacă are sens. O apreciere uriaşă. Ea făcea ca lucrurile să se întâmple. Ştia cum să trăiască viața. Dacă era ziua ei, organiza o petrecere. Dacă era o săptămână liberă, făcea rezervări pentru un tur grandios prin Europa. Dacă se căsătorea, organiza cea mai elaborată nuntă posibilă. Genul ăsta de lucruri mă făceau să simt... că fac din nou parte din lume. Parte a ceva mai mare decât mine, înțelegi?

— Ştiu.

— Dar apoi, toți plecau acasă sau eram în avion, şi nu mai era nimic de spus. Sau aveam impresia că tot ce ziceam o deranja sau o plictisea. Şi cred că am continuat să încerc pentru că simțeam că era vina mea. Poate că eram enervant? Sau chiar plictisitor? Şi iat-o pe această femeie minunată care îmi oferea o a doua şansă la o viață normală, o femeie minunată care tocmai rezervase un voiaj pentru doi la Paris, în Germania şi în toate locurile în care visam să ajung, aşa că nu strica totul. Nu sta în avion plângând după

soția ta decedată. În schimb, stă-team în avion încercând să găsesc lucruri despre care să vorbesc la cină. Practic, îmi planificam subiectele de conversație. De parcă aş fi exersat să fiu o persoană. Şi a avut dreptate să fugă de toate astea. Lila a fost curajoasă. I-am spus asta la hotel. I-am spus că este foarte curajoasă.

Lui Phoebe îi trece prin gând că, într-un fel, fiecare dintre ei a fost curajos. Inclusiv soțul ei – nu pentru că a mințit sau a fost infidel, asta nu înseamnă curaj. Ci pentru că a avut curajul să-şi asume ce-şi dorea cu adevărat. Pentru că a fost cel care a recunoscut că lucrurile nu mergeau bine. Pentru că şi-a strâns lucrurile şi a plecat dintr-o casă bolnavă.

— Şi Lila mi-a spus totul, spune el. Cum, de fapt, fusese interesată de Jim, iar Jim era interesat de ea şi cât de mult urăşte arta. Sincer, partea asta m-a bulversat cel mai mult. Se plângea că nu vrea o căsnicie în care s fie obligată să discute despre cubişti în fiecare zi. Ceea ce mi s-a părut extrem de ciudat, pentru că nu cred că am pomenit vreodată ceva despre cubişti.

— Acum ai pomenit.

— Şi voia să meargă în Canada? A spus că vrea să învețe să schieze.

— Cum, nu ştie să schieze?

— Ştiu, şi eu am fost uluit, spune Gary. M-am gândit: „Stai, cum adică nu ştii să schiezi? Dacă aş fi ştiut, aş fi anulat nunta cu luni în urmă."

— Evident.

— Mă tulbură gândul, adaugă el, că n-am avut curaj să opresc nunta. După cina de repetiție, când te-am căutat, ştiam că era ceva în neregulă.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Nu am avut încredere în mine. Nu am avut încredere în ce simțeam.

— E ciudat cum, după ce trăieşti suficient şi treci prin multe, ajungi să nu mai ai încredere în tine.

— Şi prin ciudat, presupun că vrei să spui înfricoşător, spune Gary. Pentru că, da, nu eram fericit, dar nu credeam că e o problemă, pentru că eram convins că fericirea nu e reală. Până te-am cunoscut pe tine. Dar nici măcar în acel sentiment nu am avut încredere. Abia te cunoscusem. Era săptămâna nunții mele. Apoi a apărut soțul tău şi, după ce te-am lăsat în camera ta, am aşteptat ore întregi să văd dacă îmi vei scrie. De parcă asta ar fi decis totul. De parcă era un fel de test al universului. „Dacă îmi scrie, înseamnă că e real. Dacă îmi scrie, anulez tot. Îmi asum riscul."

— Dar eu nu am făcut-o.

— Ar fi trebuit să o fac, oricum.

Nu e deloc uşor să renunți la ceea ce ai construit să te salvezi. Lui Phoebe i s-a părut că a-şi destrăma căsnicia era de parcă s-ar fi destrămat pe ea însăşi. Să părăsească sala de clasă a fost ca şi când ar fi renunțat la tânăra de 22 de ani care încercase să se salveze înscriindu-se la facultate. Este mult mai simplu să rămânem blocați într-o situație şi să aşteptăm să ne salveze ceva. Timp de doi ani, Phoebe a suportat pasiv toate lucrurile rele, aşa cum obişnuia să stea pur şi simplu în zăpadă, în copilărie. După o oră i-a fost extrem de dificil să se ridice. Într-un final, şi-a privit degetele de la picioare nedumerită: „De ce sunt înghețate?" Tatăl ei a ridicat-o şi i-a spus: „E timpul să vii înăuntru." Acum, însă, trebuie să învețe singură când e timpul să intre în casă. Trebuie să învețe să îşi verifice degetele de la picioare când nimeni nu o va vedea. Să aibă grijă de ele când nimeni altcineva nu o va face.

Noua mireasă păşeşte pe marginea piscinei.

— Ploaia ne va da bătăi de cap, spune mireasa. Dar cortul va fi instalat aici pentru diseară?

— Da, spune Pauline, luând notițe.

Mireasa le aruncă o privire suspicioasă celor doi din jacuzzi – sunt nişte străini în jacuzzi cărora nu le pasă de nunta ei. Au puterea să facă întreaga nuntă să pară complet ridicolă cu o singură privire, să transforme toată agitația într-o farsă inutilă. O pot transforma într-o regină sau într-o proastă, pur şi simplu.

Dar Phoebe zâmbeşte, iar mireasa îi zâmbeşte şi ea. E prea uşor să o transformăm pe mireasă în tot ce vrem să fim sau în tot ceea am fost cândva şi nu vom mai fi niciodată. Prea uşor să uităm că este curajoasă, mergând pe tocuri pe marginea piscinei, în timp ce îşi imaginează întreaga viață.

— Am senzația că ar trebui să ieşim sau ceva de genul ăsta, spune Gary.

— Mai avem douăzeci de minute până trebuie să eliberăm camera, spune Phoebe.

— Bine.

Gary îşi lasă capul pe marginea căzii şi priveşte cerul, în timp ce Phoebe observă tot ce este în jurul ei. Simte adierea vântului pe obraz şi căldura care îi învăluie degetele de la picioare. Se simte entuziasmată de ploaia care va veni curând. Ascultă păsările din copaci şi sune-tele copiilor altora care se distrează în piscină. Pe Juice, care într-o zi va creşte şi va uita ce i-a plăcut atât de mult la piscinele de hotel. Va locui la hoteluri minunate în toată lumea şi nu va mai folosi piscina. Se va uita în oglindă şi va gândi: „Cine dracu' sunt eu? De ce am vrut vreodată să mi se spună Juice? Numele meu este Melanie." Va trebui să exerseze să îşi spună numele întreg – toți vor face asta. Pentru că Gary are dreptate – să devii cine vrei să fii este la fel ca orice altceva. E nevoie de practică. Şi să ai încredere că, într-o zi, vei deschide ochii şi va fi ceva firesc.

— Voi deveni administrator de iarnă, spune Phoebe.

— Felicitări, spune Gary. Deşi ştiam că Geoffrey îți va da acest job.

— Pentru că e tipic pentru Geoffrey?

— Pentru că ți-e tipic ție, spune el, şi este revigorant să îl audă spunând asta, să vorbească despre ea de parcă o cunoaşte. Cine altcineva ar fi mai bun să locuiască într-un conac cu garguie înfricoşător de mari pe acoperiş?

— În teorie, garguiele stau acolo pentru a mă proteja, spune ea.

— Scrie asta în contractul lor?

— Din secolul al XIII-lea.

— Îmi place că ştii când au fost inventate garguiele, spune el.

Phoebe începe să râdă.

— Îmi place că tocmai ai folosit cuvântul inventate.

— Aşa s-au petrecut lucrurile, zice Gary. Un băieţel din secolul al XIII-lea a avut un vis: că într-o zi va creşte şi va inventa garguiele. Şi a reuşit. Nu-mi strica povestea, Phoebe.

— La început, erau, practic, doar nişte ţevi de scurgere, spune Phoebe. Nimic mai mult decât nişte jgheaburi medievale inofensive.

— Jgheaburi medievale care se întâmplă să fie în formă de monştri, spune Gary. Cum de nu te sperie asta?

— Nu ştiu – poate că mă sperie, spune Phoebe.

Când ies din jacuzzi, li se întâlnesc privirile.

— Să ştii că am vorbit serios când ți-am spus să mă suni dacă vezi vreo fantomă.

— Şi dacă nu văd o fantomă? O parte din comunitatea ştiinţifică ar putea susține că nu există dovezi ale existenței lor.

— Sună-mă oricum, spune Gary.

Când ajunge înapoi în cameră, îşi face bagajul. Îi place noua ei valiză, cât de rezistentă este. Când pleacă, o rostogoleşte uşor pe hol, trecând pe lângă candelabrul arămiu. În momentul în care intră în lift, ştie sigur că va face tot ceea ce scrie pe etichetă.

În hol, se opreşte în faţa bibliotecii. Pune Doamna Dalloway înapoi pe raft, cu cotorul spre exterior. Este atât de pricepută la a prezice ce se va întâmpla în cărţi, dar atât de lipsită de intuiţie când vine vorba de viaţă. De aceea a preferat mereu cărţile – pentru că a trăi este incomparabil mai dificil. Pentru a trăi, trebuie să pără-sească acest hotel, înfruntând incertitudinea. Să străbată coridorul lung al acelui conac iarna, fără să ştie ce o aşteaptă, lucru care o înfricoşează. Dar simte şi un fior de entuziasm imaginându-şi lumânările pe care le va aprinde noaptea. Pe Frank, câinele gălbui din secolul al XIX-lea, care va dormi în patul ei în timp ce scrie. Zăpada care se va aşterne peste ocean.

Mergând prin holul de marmură, simte că ceva imens se sfârşeşte, dar ştie că nu este aşa. Ştie că aceasta este o poveste pe care o va spune iar şi iar, toată viaţa ei, şi că într-o zi, o va povesti ca pe un început. Unele dintre detalii vor fi uitate de mult până atunci, dar altele vor rămâne vii de fiecare dată când ea şi Gary se vor certa despre cele mai nesemnificative lucruri, cum ar fi ce înseamnă exact stilul business casual specific zonei de coastă, de ce toate cărţile erau întoarse invers şi dacă pernele de cocos sunt cu adevărat mai bune decât pernele obişnuite.

— Mulţumesc, Pauline, spune Phoebe, oprindu-se chiar în faţa uşilor de la intrare pentru a-şi lua rămas-bun. Dar Pauline este concentrată pe noii invitaţi la nuntă, pri-vindu-l pe unul dintre ei atât de intens în ochi, încât nu o vede pe Phoebe făcându-i cu mâna şi ieşind prin draperiile grele de catifea, în lumina puternică.

— Maşina dumneavoastră, spune portarul, luându-i bagajul.

Phoebe se opreşte o clipă în prag, ispitită să pri-vească totul aşa cum o făcea când a sosit prima dată, ca şi cum oamenii, aleea de cărămidă şi copacii ar fi decoruri într-o

piesă de teatru. Dar apoi îi dă bacşiş bărbatului în vişiniu şi păşeşte înainte, către lume.